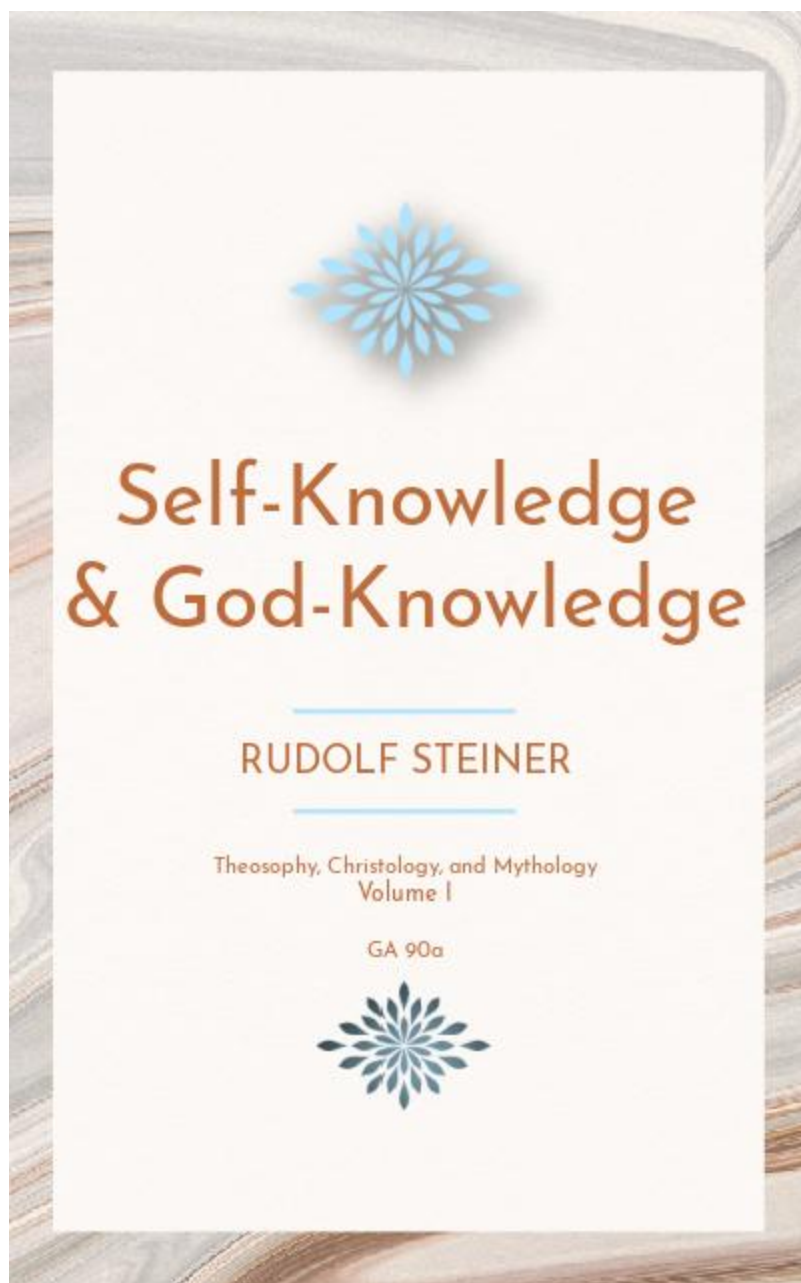

Самопознание и богопознание I

Теософия, христология и митология

GA 90a

Рудолф Шайнер

Настоящият том съдържа лекции, изнесени от Рудолф Щайнер пред членове в Берлин през 1903 и 1904 г. Включени са също две дискусии (от 1 декември 1903 г. и 26 януари 1904 г.) и ръкопис на лекция от Рудолф Щайнер от 7 ноември 1904 г. Лекции на членовете от 1905 г. в Берлин, Хамбург, Кьолн, Дюселдорф и Лугано (1906 г.) са отпечатани в GA 90b.

Често вече не е възможно да се определи дали бележките са водени на лекции в отделните клонове, на беседи на Рудолф Щайнер в по-малки групи или дори на частни уроци. Вероятно границите са били течни в тези ранни дни на теософската работа на Рудолф Щайнер.

Рудолф Щайнер разработва по-голямата част от темите, разгледани в този том, едновременно или по-късно в писмената си работа. Тук се обръща специално внимание на:

- Мистицизмът в зората на съвременния духовен живот и връзката му със съвременната картина на света (1901, GA 7)
- Християнството като мистичен факт и мистериите на древността (1902, CW 8)
- Теософия: Въведение в свръхсетивното познание за света и човешката съдба (1904, CW 9)
- Как да познаваме висшите светове (1904-1905, GA10)
- От Хрониката на Акаша (1904-1908, GA 11)
- Етапите на висшето познание (1905-1908, GA 12)
- Луцифер - Гнозис, фундаментални есета по антропософия (1903-1908, GA 35)

Аз.	<u>Световна мъдрост и човешка мъдрост</u>	28 септември 1903 г.
II.	<u>Всичко на света има ли полезна цел?</u>	30 октомври 1903 г.
III.	<u>Космически епохи и условия и тяхното съответствие в човешкото развитие. Осмата сфера</u>	10 ноември 1903 г.
IV.	<u>Откъде идва разнообразието?</u>	16 ноември 1903 г.
В.	<u>Относно „Езотеричния будизъм“ на Синет</u>	17 ноември 1903 г.
VI.	<u>Върху процеса на формиране на човешките раси</u>	1 декември 1903 г.
VII.	<u>За произхода на планетарните системи</u>	15 декември 1903 г.
VIII.	<u>Космология и планети</u>	22 декември 1903 г.
IX.	<u>Питрис</u>	Началото на януари 1904 г.
X.	<u>Описание на рундовете</u>	5 януари 1904 г.
Единадесети.	<u>Формирането на аурата I</u>	12 януари 1904 г.
XII.	<u>Формирането на аурата II</u>	19 януари 1904 г.
XIII.	<u>Формирането на Космоса според „Древната мъдрост“ на Ани Безант</u>	26 януари 1904 г.
XIV.	<u>Вторият Логос</u>	2 февруари 1904 г.

XV.	<u>За образуването на Космоса</u>	9 февруари 1904 г.
XVI.	<u>Развитието на съществата</u>	16 февруари 1904 г.
XVII.	<u>Върху Девачан</u>	18 февруари 1904 г.
XVIII.	<u>Историята за създаването на мозайката и кръговете</u>	22 февруари 1904 г.
XIX век.	<u>Микрокосмос и макрокосмос</u>	3 март 1904 г.
XX.	<u>Върху състоянието Сатва</u>	11 март 1904 г.
XXI.	<u>Битие I</u>	1 април 1904 г.
XXII.	<u>Битие II</u>	29 април 1904 г.
XXIII.	<u>Ден на белия лотос</u>	2 май 1904 г.
XXIV.	<u>Спасението на човечеството</u>	15 май 1904 г.
XXV.	<u>За Апокалипсиса I</u>	21 май 1904 г.
XXVI.	<u>За Апокалипсиса II</u>	24 май 1904 г.
XXVII.	<u>За значението на най-старите части от Стария завет</u>	28 май 1904 г.
XXVII.	<u>Принципът на корелацията</u>	12 юни 1904 г.
XXIX.	<u>Концепцията за обективно присъствие и субективно възприятие</u>	13 юни 1904 г.
XXX.	<u>Следващите рундове</u>	15 юни 1904 г.
XXXI.	<u>Основният закон на всестранната еволюция</u>	16 юни 1904 г.
XXXII.	<u>Прераждането и кармата</u>	18 юни 1904 г.
XXXIII.	<u>Какво печели човек от това да знае миналото си?</u>	20 юни 1904 г.
XXXIV.	<u>Начини за достигане до знание и воля</u>	22 юни 1904 г.

XXXV.	<u>Разлики в структурата на Духа между Втория Рама, Кришна и Буда</u>	25 юни 1904 г.
XXXVI.	<u>За атлантската култура</u>	26 юни 1904 г.
XXXVII.	<u>На Атлантида</u>	27 юни 1904 г.
XXXVIII.	<u>На Лемурия</u>	28 юни 1904 г.
XXXIX.	<u>Петата коренна раса: Огън</u>	29 юни 1904 г.
XL.	<u>Планетарни вериги</u>	30 юни 1904 г.
ЧЛІ.	<u>Съществително име и глагол</u>	1 юли 1904 г.
XLII.	<u>Вселената отвън</u>	8 юли 1904 г.
XLIII.	<u>По-нататъшно развитие на нашата планета</u>	10 юли 1904 г.
XLIV.	<u>Съвременни библейски изследвания</u>	11 юли 1904 г.
XLV.	<u>Окултни изследвания върху евангелията</u>	18 юли 1904 г.
XLVI.	<u>Евангелията и посвещението</u>	25 юли 1904 г.
XLVII.	<u>Преглед на нашето развитие</u>	26 юли 1904 г.
XLVIII.	<u>Въплъщение</u>	2 август 1904 г.
XLIX.	<u>Перспективи за следващите кръгове</u>	10 август 1904 г.
Л.	<u>Задачата на втората половина на развитието</u>	11 август 1904 г.
ЛИ.	<u>Откъде идва злото?</u>	12 август 1904 г.
LII.	<u>Древна мъдрост</u>	13 август 1904 г.
LIII.	<u>Същност, възприятие и действия</u>	14 август 1904 г.
ЛИВ.	<u>За целта и дома на човека</u>	16 август 1904 г.

ЛВ. Структурата на човека	23 август 1904 г.
LVI. Структурата на човека II	30 август 1904 г.
LVII. Царствата	5 септември 1904 г.
LVIII. Средновековна мъдрост	9 септември 1904 г.
LIX. Апокалипсис I	3 октомври 1904 г.
LX. Апокалипсис II	10 октомври 1904 г.
LXI. Ранните глави на Битие	12 октомври 1904 г.
LXII. Апокалипсис III	17 октомври 1904 г.
LXIII. Апокалипсис IV	24 октомври 1904 г.
LXIV. За ясновидството	30 октомври 1904 г.
LXV. Апокалипсис V	1 ноември 1904 г.
LXVI. Обобщение на предишните беседи за Апокалипсиса	1 ноември 1904 г.
LXVII. Апокалипсис VI	7 ноември 1904 г.
LXVIII. Седемте следатлантски подраси	11 ноември 1904 г.
LXIX. За миграциите на расите	12 ноември 1904 г.
LXX. Апокалипсис VII	14 ноември 1904 г.
LXXI. Произходът на кармата	14 ноември 1904 г.
LXXII. Раждането на светлината: коледно отражение	19 декември 1904 г.
LXXIII. Космология и развитие на съзнанието	24 декември 1904 г.
LXXIV. Развитието на човека	25 декември 1904 г.

LXXV.	<u>Кръговете на седемте планети</u>	26 декември 1904 г.
LXXVI.	<u>Създаване на раси до оплождането с Манас (разделяне на животни)</u>	27 декември 1904 г.
LXXVII.	<u>Събития през втората половина на лемурийското расово развитие</u>	28 декември 1904 г.
LXXVIII.	<u>Картина на развитието на Луната и на Земята</u>	29 декември 1904 г.
LXXIX.	<u>Минали и бъдещи рундове</u>	30 декември 1904 г.
LXXX.	<u>Празникът на Богоявление (Трима царе)</u>	30 декември 1904 г.
LXXXI.	<u>Разделяне на мъж и жена</u>	31 декември 1904 г.

1. Световна мъдрост и човешка мъдрост

Днес бих искал да се върна към няколко неща, свързани с човешките принципи. Трябва да търсим това, което е в света, такова, каквото е в нас самите. Часовникът е устройство, което е възможно само благодарение на интелект, който го е проектирал и сглобил. Глупаво е да се твърди, че часовникът сам си е дал това мъдро устройство. Би било също толкова глупаво да се твърди, че човекът е създал себе си по свой собствен замисъл.

В ушите си имаме малък орган, „Кортиевия орган“. По него има власинки; и власинките са настроени на определен тон. Това звучи, когато се удрия нота на пианото. Вибрациите на въздуха се предават на власинките, които след това резонират. Същото важи и за окото. Окото също е сложен апарат, който се е появил чрез мъдростта. Човекът е мъдрост, материализирана по този начин. Светът е създаден според мисълта.

Наричаме мъдростта в пространството „космическа мъдрост“ или [„Махат“]. Махат е сборът от мъдростта, разпространена по целия свят. Така че това е дестилация на мъдростта от часовника. Точно както човек черпи мъдрост от природата.

Махат е архетипът на мъдростта. „Мала“ е образът на Махат в човека. Според индийското учение, това е било така: Брахма първоначално е бил сам, дремещ, след което се е събудил. Една нощ на Брахма е свършила. Творческата мъдрост се пробужда в него. Нищо друго не е съществувало, освен творческата мъдрост на Брахма. И тази творческа мъдрост е Махат. Слънчевата система съществува като мисъл в ума на Брахма. Ние мислим тази космическа мисъл след него.

Мъдростта присъства навсякъде по света. Тя тече от един вид духовно семе в нашата душа. Космическата мъдрост е в душата. Мала живее в много. Махат живее само веднъж. Когато Махат стане индивидуален, тоест стане Мала, той се нуждае от свързващо звено. Това е Аханкара. Чрез Аханкара всеки човек е свързан с общата мъдрост на света.

Аз се отдръпвам в себе си и се отдръпвам от външния сетивен свят. Като разчупя този мост, ми е позволено да погледна навътре. Чрез Аханкара имам в себе си това, което е общо за всички. Трябва да се върна към световната мъдрост. Първо човек намира Манас в себе си, а след това намира Аханкара, което го води обратно към единството, към божествената мъдрост. Когато преминем през Аханкара, ще осъзнаете, че преминаваме през важен духовен процес. Обикновено се издигаме повече. Това е осъзнаването, че собственото аз е част от божественото аз. Тогава аз не упорствам в себе си, а започвам да се чувствам като връзка в общия Махат. Аз съм само защото първоначално съм бил доведен в света от божествена мисъл. Аханкара води до поглъщане в света на Божиите мисли. Аз и Отецът сме едно. Не говоря, защото искам, а защото позволявам на Аханкара да се влее. За физическия

сетивен свят би било грешно да кажем: „Аз и другите сме едно“. Махат е едновременно това, което наричаме Атма в теософията.

Мисля за две неща. Първа: „Искам да отида до града утре“; и втора: „Искам да посетя приятел.“ Това са две мисли, които присъстват в душата ми като едно цяло. Така че хората са мисли за Махат. Хората са заедно в Махат. Махат има много Атми, но всички Атми са заедно в Махат. Този Махат на световната система, в която се развиваме, е „третият Логос“. И така можем да кажем: ние се състоим от три принципа, първо от Манас, второ от Будхи и трето от Атма. Когато се издигнем до това, ние вече не сме индивиди.

На ниво Атма ние наричаме мисълта образ. Нека сега се опитаме да схванем разликата още по-ясно. Това, което живее в нас като мисъл, е, в истинското си значение, сянка-образ, в истинската си същност. То се държи като сянка по отношение на обект. Сянката-образ е там само когато лампата е там и аз съм там. Но човек може да седи и по такъв начин, че да вижда само сенчестите образи. Ако можехме да излезем в тази сфера, където е истинската същност на тези сенки, щяхме да разпознаем архетипите. И ние също наричаме тези архетипи „духове“. Духът е духовна същност, която е едновременно мисъл и воля. По този начин това е творческа мисъл. Живите същества са реалности, те са индивидуалност.

Интелектуалната мисъл е това, което живее с кама манас. Ако освободим интелектуалната мисъл от символите, оставаме само със сива общност, абстрактна мисъл. Душата трябва да е преминала през това абстрактно мислене. Тогава, вместо отдолу, ново съдържание се влива отгоре. Когато вървим по улицата, мислите ни се стимулират отвън. Но те също трябва да могат да получават впечатления отвътре. Можем да се направим пасивни, тоест да се отдадем на Махат, третия Логос. Тогава наричаме това „духовно“ или „интуиция“.

По този начин духовното се влива в нас чрез Аханкара, чрез Манас. Следователно, Манас може да бъде повлиян отгоре, от Будхи, и отдолу, от Брахма, от сетивния свят. Така имаме девет принципа. След това все още трябва да се справим с десетия. Седмият принцип е третият Логос. Можем [също] да говорим само за седем принципа. Когато един принцип изчезне надолу, човек трябва да влезе отгоре. Човекът в момента е развил четири принципа. Петият принцип е в процес на зараждане, а следващите два са все още доста неразвити. Това, което отхвърляме долу, трябва да бъде заменено горе. Нашето съзнание не изпълва цялото тяло. Имаме толкова малък контрол над тялото манас в Камалока, колкото имате вие над физическото тяло тук. След Девачан настъпва Аханкара или Будхи.

В Девачан не е толкова студено, колкото често се представя, защото духовете, които преминават, не го усещат. Докато във физическия живот и Камалока сме привързани към конкретното, тук усещаме великото, цялостното, великата първична същност на света, в която всички неща се сливат. Аханкара оживява още повече,

след като сме се освободили от конкретното в Камалока. Колкото повече Кама изчезва, толкова повече Будхи се надига в нас.

Развитието на Будхи е съществено развитие на емоционалния живот, но по такъв начин, че светът на специалните интереси се трансформира в свят на общите интереси. Мистикът нарича това пречистване на астралното тяло. Би било погрешно да се мисли, че мистикът трябва да стане безчувствен. Напротив, човек не трябва да бъде студен към света, а да се придържа към центъра, от който всяко едно същество е част. Трябва да станем обективни.

Справедливостта в чувството е същото като това, което Свети Павел нарича закон. Свети Павел казва: Чрез закона грехът влезе в света. Без закона грехът би бил мъртъв.

Няма да можете да наречете Кама природата на лъва или тигъра грешна. Защото животното не е способно да събуди в себе си, да облагороди, това, което живее отвън като Кама. Различно е, когато съществото е способно да обедини всички специални интереси под закона. Будхи е подчинено на закона. Ако имаше само животинска кама природа, нямаше да има грях в света.

От Будхи се ражда законът. Докато Кама се появява само в природата, няма грях.

Едва след като имаше същества, чрез които Будхи можеше да действа, тоест същества, които можеха да оформят закона, имаше грях. Използвам силата на чувството, за да стигна до великото единство на природата. Животното може да намери удовлетворение в чувственото удоволствие. Човекът не може, защото Будхи изисква повече. Будхи е сборът от света на чувствата. Той е разпределен между отделните същества. Нито една капка от света на чувствата не трябва да се губи.

Това, което остава нерафинирано, е все още живо, но нашата задача е да го върнем обратно в общия резервоар, от който е излязло. Ето защо теософията изисква съвместни действия. Нашата задача е да съберем чувствата, за да могат те да преминат към новата планета като единство. Това, което е останало от Луната, е оставено като осмата сфера, необработено. Този остатък от нашата Луна е свързан с необработената част от нашите предци. Това е, което ни дърпа надолу. Това са етапи, които трябва да бъдат влачени, и това е, което причинява забавянията в космическото развитие. Това е свързано и с това, което сме научили под влиянието на Братята на Сянката.

2. Всичко на света има ли полезна цел?

Днес е петата човешка раса в четвъртия кръг. Всеки кръг има седем раси. В по-ранните кръгове бяхме проектирани по различен начин. Нашата луна днес е остатък от планета, където сме се развили в съществата, които сме днес.

Луна = Космос на Мъдростта, Земя = Космос на Любовта. Четвърти кръг Земя, трети кръг Луна. Лунни обитатели без мозък и нерви, същества с по-лека природа, със „слънчевата мрежа“...

Духовна обвивка обгръщала луната, насочвайки съществата – подобно на днешните пчели, които действат мъдро, без индивидът да е мъдър.

След края на този кръг, семето остана и насочи съществата към зараждащата се Земя. Вече завършената планета Луна стана нашата Земя - Луната.

От „смето“ се е развил човекът - и от духовната обвивка, която е обграждала луната и е насочвала съществата отвън, е слязла капка във всяко човешко същество. Това е дало възможност на човека сам да иска и да създава нещо и да се развива по-нататък.

- [Предишен](#)
- [Съдържание](#)
- [Следващ >>](#)

Самопознание и богопознание I Теософия, христология и митология GA 90a

10 ноември 1903 г., Берлин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

3. Космически епохи и условия и тяхното съответствие в човешкото развитие. Осмата сфера

В големия космически контекст земният космос се нарича космос на божествената любов, предходният космос е космос на мъдростта, а следващият е космос на божествения огън. Освен тези три състояния, за които на виждащия е доста трудно да вижда напред или назад.

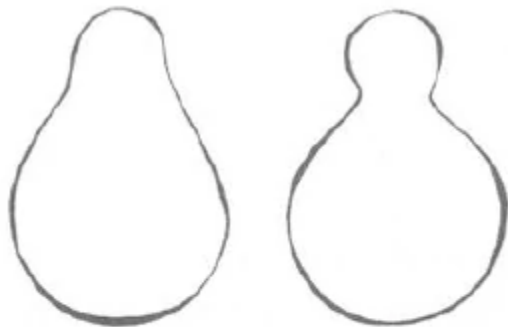
В това космическо развитие също може да се наблюдава един вид паралелизъм с човешкото развитие. Космосът, който предшества лунния космос, се нарича космос на божественото всемогъщество. Той би бил предшестван от космоса на битието. Шестият е космосът на божествеността, седмият - космосът на битието. В „Езотеричен будизъм“ на Синет ще намерите термин, който винаги остава необяснен: така наречената осма сфера.

Тогава ще трябва да правим разлика между земната сфера, след това трите, които я предхождат, и трите, които я следват. Нека ви обясня един космически закон, като опиша как изглежда един космос в края на своето развитие. По време на своето развитие той развива седем кръга и седем раси. Какво се случва, когато съществуването или мъдростта навлезе в пралаята и бъде избутано в следващата епоха? Цялата сума ще влезе в зародиш и ще премине в новия космос. По време на прехода от едно космическо развитие към следващото, определен резултат се изпраща към пралаята, а останалото остава. Останалата част от нашия предишен космос е Луната. Силите в и върху нея също принадлежат на нея. Тя е заобиколена от космически сили. Ще бъде същото, когато Земята премине в следващото си

състояние. Всички присъстващи Кама и Кама-Манас ще бъдат пречистени във висшия Манас. Бъдещите обитатели ще имат по-активно зрение. Ще има астрално виждане на нечовешки развитите и астрално виждане на свръхчовешки развитите. Астралното виждане на лунните хора е било недиференцирано в сравнение с нашето виждане. Виждането на бъдещите хора ще бъде още по-диференцирано. Останалата част, осмата сфера, следователно все още присъства в седемте други космически сфери. Случаят е, че луната с масата Кама образува нашата осма сфера. Луната е свързана с химическото развитие на човешкото същество, с развитието на ембриона и с целия сексуален живот. Основите за това са положени в лунната епоха. Физическото тяло на човешкото същество е подготвено мъдро много преди това. Инстинктивният живот трябва да бъде подготвен по такъв начин, че да може да се изрази така, както се проявява на земята. Инстинктивният живот трябва да чувства глад, а физическото тяло трябва да е такова, че инстинктът за глад да бъде стимулиран. Стимулът за глад идва от астралната сфера. Ефектът се вижда във физическото тяло.

Двойната сексуалност се проявява едва в четвъртия кръг. Преди това тя не съществува. Напомням ви за Адам-Кадмон. В природата като такава двойната сексуалност не е предвидена. Тя всъщност не се нуждае от нея. Знаем, че двойната сексуалност не е необходима за размножаването. Днес има много същества, които нямат двойна сексуалност. Едното същество произлиза от другото. Природата само е приспособила по-висшия умствен план. Тя е работила в посока на създаване на същества, които са възможно най-диференцирани. След две хиляди години човек няма да намери съществено различно тяло, а по-скоро смесица от черти на бащата и майката. Това води до по-голяма смесица от качества. Физическото развитие е само другият полюс на умственото развитие; то е огледалният образ.

Луната, все още облечена във всички лунни епохи, непрекъснато се стреми да привлече човека обратно към лунните епохи. Следователно тя непрекъснато работи в човека, за да го спре в стремежа му към висшия Манас.

Обща маса

Луната се отделя (горе на дясната фигура). Силите, които черните магьосници са способни да извлекат, се съдържат в този раздел.

Великото астрално тяло на нашата Земя, преди да се оформи физическото тяло на Земята. (долу вдясно на фигурата)

В „Езотеричен будизъм“ Марс е представен като предшестваща планета, а Меркурий като следваща. Марс е в състояние, което все още е астрално. Меркурий е в състояние, което вече е отново астрално; но е трудно да се различи.

Всяко човешко същество все още притежава сили, идващи от осмата сфера. Ето защо хората винаги се колебаят между Кама и Манас.

4. Откъде идва многообразието? — От единството

Човек се състои от тяло, душа, дух, от три епохи на космоса: минало, настояще и бъдеще.

Нашият настоящ кръг: настояще; предходното минало; това, което ще дойде, следващите кръгове: бъдеще. [...]

„Минало“ като израз на изначалния дух. Представете си изначалния дух като вода; всичко физическо е втвърденото състояние на водата. „Настоящото“ е душата; „бъдещето“ се крие в нас като семе. Все още не можем да видим душата, но приближаваме времето, когато тя може да бъде видяна. Миналото е същото като бъдещето – съдържанието и на двете е настоящето. Съдържанието е различно и многообразно – произлизащо от Едното – множеството се връща към Единството. – Изначалният дух, замислен като силата на сътворението, като център.

Сега силата на сътворението излъчва мисли като лъчи, излизащи от центъра. Всеки такъв лъч е душа. Сега, не всяка душа [...] е съзидателната сила, а част от нея [...] е активна и се стреми отново към цялото. Ако бихме могли да сравним самата душа с тази съзидателна сила: душата непрекъснато произвежда мисли и ги изпраща в пространството; но не всяка мисъл е независима и може да работи самостоятелно като същество подобно на душата като Божията мисъл. Пътят на развитие е двоен: първичният източник като съзидателна сила – и мислите.

Не можем да схванем причината за Божията преданост. Можем да узнаем как работи една машина, като я изучаваме. При растението, макар че и тук можем да изучаваме законите, е по-трудно да определим неговата форма и развитие. Още по-трудно е с животните. При нисшия човек все още можем да определим чрез наблюдение какво прави, което вече не е възможно при по-високоразвитите. Там това е акт на свобода. Така че най-висшият акт на свободата на Създателя е тази

безпричинна преданост към света от любов. Няма принуда. Така че за нас с великия дух няма логическа причина. Платон като посветен - както други мъдреци - нарича любовта причина на вселената.

Сбор от създания, тези мисловни лъчи - минали

Настоящото като връзка между миналото и бъдещето е силата в нас като астрално тяло.

Трети Логос Мъдрост. Следователно отказ от Защо? Защото Бог като Създател в акта на Своята най-висша свобода е създал света:

Бог, Първичният Източник, Единство, чрез преданост към света от любов към множеството. — Пример: вода, поръсена на много капки; капката е все същата вода —, след това Ани Безант: огън, а изригването — искри.

Сега, когато сме мисли — капки, искри — на Всевишния, ние помним нашия произход. Памет = спомен — Платон.

В началото бе Словото — неизразимо! Когато го изричам, то се състои от букви; всяка буква има различен звук. Ние сме — всяко същество е — такава буква на Словото. Разнообразието на съществата е, защото, за да се изрече една дума, са необходими различни звуци.

Дума — разнообразие — това си Ти — това съм Аз — Аз съм Аз!

I. Всемогъщество на Логоса — II. Сила на Логоса — III. Мъдрост на Логоса.

5. Относно „Езотеричния будизъм“ на Синет

Често се правят две възражения. Те са най-лесни за разбиране в момента. Книгата на Синет е първата популярна [теософска] книга. Тази книга е привлякла много членове на обществото, които сега са добре познати. Книгата е написана под влиянието на един учител. Учителят е искал да направи тези учения достъпни за Запада. Тя е била отчасти вдъхновена и от въпроси, които самият Синет е задал на учителя. Връзката е установена чрез г-жа Блаватска.

Книгата първоначално спечели много хора, които сега са водещи фигури в защита на каузата. Книгата „Разкрита Изида“ беше твърде тежка книга. „Тайната доктрина“ беше публикувана много по-късно.

Тази книга от Синет съдържа всички въпроси – поне загатнати – включително тези, които току-що споменах, но не под формата на обяснения, които дадох. Вместо това, те са представени в две форми: първо, от самата мъдрост, тайното знание на майсторите на нашата ложа от незапомнени времена; и второ, от другата част, външната форма. Тази форма е адаптирана към начините за гледане на нещата и начина на мислене на Запада. Книгата е възникнала от тези две нужди. Книгата до известна степен съдържа изкривени идеи. Това се дължи на факта, че те не са могли да бъдат разбрани в пълната им дълбочина в началото. Работата в детайли винаги зависи от личността на съответния редактор. Това, което е вдъхновение, е ядрото на мъдростта, сравнение от по-висши региони. Мъдростта не се запазва във формата, в която се появява в нашите книги. Тя се получава под формата на арупа. Въпросният редактор трябва да я приведе във форма, така че тя все още да се различава от първоначално получената.

Днес може би ще можем да изразим нещата дори по-ясно, отколкото са в „Тайната доктрина“. Същите езотерични учения живеят и в тайните учения на розенкройцерите. Някои са изучавали книгата на Синет. Едуард фон Хартман е написал трактат за книгата на Синет по това време. Този трактат завършва с факта, че човек трябва да се справи с фантазиите, и с изречение, което предупреждава срещу това. Но той подхожда към книгата с известна безпристрастност, която иначе не се среща на Запад. Едуард фон Хартман се е запознал със седмкратното деление. Той е разбрал, че висшата част на човешката природа се състои от Аتما, Будхи, Манас и че тя става безсмъртна, когато е привлечена към по-висша. По този начин тя също става безсмъртна. Едуард фон Хартман правилно казва, че само в хода на третия кръг се случва оплождане на индивидуалността, така че не може да се говори за оцеляване на това, което се развива от третия кръг нататък и в същия. Той не може да види какво е в човека, което се превъплъщава, когато все още не сте развили шестата част. Така че те не са безсмъртни. Така че той не може да разбере как може да се говори за безсмъртие на съществата от първия, втория и третия кръг. След това идват петият, шестият и седмият кръг; от самото начало, тоест

от първата епоха на нашата първа земна серия на развитие, тя е лунна. След това идва земната епоха и след нашата земна епоха все още имаме три следващи. Във всеки кръг имаме седем раси. Дори ако шестата основна част все още не се е развила в нашето човечество – от самото начало това, което е безсмъртно в човека, вече е присъствало и по много по-съвършен, по-блестящ начин. То е било там. Това, което сега, така да се каже, е потънало, е присъствало и в по-ранна епоха, но в освободено състояние, все още не е влязло в тялото. Всички ние, които сме сега живи, можем да наречем мисли на божествения първичен дух. Физическата основа, етерната и камичната основа, се развива отдолу. Това е първата верига на развитие. А сега си представете, че в началото на развитието всички индивидуални души са присъствали като духове. Представете си тази първоначална сфера, която сега е разпръсната, от груба материя. Тази сфера е била в атмосфера от чисто духовна природа, в която са живели индивидуалните души. Те са били все още девствени и недокоснати от каквато и да е материалност. Тези индивидуални души тогава все още са живели в тясна хармония с Атма. Те все още са били едно с Атма. Първият етап от развитието на душата е все още „битието с Атма“. Формирането на материята продължава, но развитието на духа се спуска. Будхи се среща с физическото. Лунната епоха развива Манас в плаващата атмосфера, така че Атма, Будхи, Манас вече се появяват и са подготвени: тяло, жизнена сила, Кама. В третия кръг те се обединяват, двете, в Кама и Манас могат да се погълнат взаимно. В развитието на нашата група и нашата раса, две течения са се слели. Едното, което се е спуснало, и едното, което се е издигнало. Представете си тъпна, събрана на поляна; те са водени от водач. Всеки индивид построява палатка и прави прозорци в нея. Груповата душа мисли за индивидите. Индивидите са били свързани с груповата душа, както лявата и дясната ми ръка са с човешкия организъм. От самото начало същностите са били там. В началото палатката е все още цяла и удобна. След това тя се превръща във физическа реалност. Помислете отново за лампата, отразена в много сфери. Огледалните образи тогава самите те стават светещи. Всяка отделна сфера става светеща и егоистична. А сега нещо за целта на световния процес: трябва да сравним двете понятия „намерение“ и „постижение“. Намерението е това, което иска да излезе навън, а целта е това, в което намерението се е реализирало. Най-добре е да разгледаме конкретен случай, за да стане това ясно. Нека вземем лунна манвантара или земна епоха и в нея пралай. В лунната манвантара се е развило следното: Кама. Как са се появили тези хора? Те са били събрани отвън от Кама. Кама е работил с любов в тях, за да ги създаде. Те излизат от манвантарата с конкретна цел. Това, което е било привлечено, е универсална Кама; това, което изтича, сега е любов. Това е обръщане на течението. В началото Брахма има склонността да излъчва цялата Кама. След това това се връща в различна форма. Преминава през специални същества. Излъчената мъдрост и излъчената любов се връщат отново при Брахма.

Това е целта на света. Гладът е като храненето, защото преди насищането съществува същото състояние, както и след него.

Тъй като Бог дава на хората силата на сътворението, те му я връщат. Това, което е било дадено като жертва, се дава отново като жертва.

Като цяло светът може да бъде разбран само като акт на любов, като свобода и като жертва. Човек не бива да критикува световния процес по собствена инициатива.

Дарът на мисълта е даден само на хората от петия кръг, през петия кръг той все още ще има съвсем различно развитие, а в шестия ще...

[*прекръпяване на преписа*].

6. Върху процеса на формиране на човешките раси

Днес ще говоря за процеса на развитие на трите човешки раси до началните етапи. Нека първо се спрем на нашия кръг и нашата раса. Това е четвъртият кръг и петата раса, в която живеем. Ще опиша развитието на нашата настояща раса.

[Атлантическата] раса я предхожда. Тя е живяла на континент между Америка и Африка. Части от Африка все още принадлежат към нея, в определени периоди също Египет - въпреки че Египет многократно е бил под вода - и Гренландия. Тази раса е била предшествана от лемурийската раса. В тази раса човекът е получил Манас от Кама. Тя е била предшествана от две други човешки раси. Преувеличено е да се нарекат предходните раси човешки раси.

Индивидуалностите, които съставляват нашето причинно тяло – това е било преди средата на третата раса – те всъщност не са били въплътени, а са били в състояние на духовно-космическо спускане по това време. Опитайте се да визуализирате това правилно засега. Ще използвам изображение, за да го направя напълно ясно.

Представете си: дете се учи да пише и вие започвате, като вземете определена книга, да речем книга по физика, и препишете изречения от нея. Не е важно обаче да пишем а, е, i, u, защото съдържанието на учебника по физика се носи над всичко, така да се каже. Учителят е медиаторът. Да предположим, че карам детето да пише изреченията от учебника по физика, така че да свикне да разпознава съдържанието. В началото съдържанието ще остане отвън. Но ще дойде време, когато съдържанието ще бъде абсорбирано в детето и тогава то ще напише съдържанието отвътре, което му е наложено отвън. Сега си представете живото съдържание на всички причинно-следствени тела, които се въплъщават непрекъснато от третата човешка раса, като съдържание на учебника по физика. Също така, представете си, че те също ще се въплътят. Това съдържание все още не е било въплътено по онова време, тъй като девствена индивидуалност [витае] над това, което сега се случва тук долу.

Преди всичко, трябва да си представим, че всичко, което по-късно се въплъщава, присъства в пълно единство. Това е било, така да се каже, цялата световна душа, която все още е съдържала всичко, което по-късно се е развило като причинно тяло. Идеята на Джордано Бруно ще ни изясни това по един много прекрасен начин. Идеята не е в книгата, но трябва да я оформите. Сравняваме света с индивидуалната човешка душа и след това си представяме световната душа с нейните мисли, вместо човешката душа с нейните мисли. Това са живи същества. Човешките мисли трябва да се разширят в живи същества. Тогава те биха преживели причинните тела като същности на мисълта.

Всичко, което живее в нас, някога е било в третата човешка раса, която е била изпълнена с мисли за световната душа. Тогава се е случило космическото спускане. Всичко е било като течения, излизащи от божествения център. Християнският

езотеризъм казва: Ангелите провъзгласяват славата на Бога. Всяка мисъл провъзгласява славата на Бога. Тя е, така да се каже, рупорът на Бога. Сега тя се спуска в областта Рупа на менталния свят. Приема форми по най-разнообразни начини. Едва сега можем да говорим за формирането на индивида. Сега човек започва да чувства себе си. Той е в областта Рупа. Сега той се спуска по-надолу в астралната област. Тогава съществата са се превърнали в астрални същности. Сега в духовния космос съществува закон, който гласи, че нисшето се свързва с висшето, когато нисшето и висшето са станали подобни. Висшето е станало астрално. Точно както човешките мисли се обграждат с астрална материя, така и световните мисли се обграждат с материални и астрални същности.

От Луната бяха дошли същества, които преди това вече бяха физически реални, същества, които бяха тромави същества, които не бяха само подобни на животински форми. Те бяха гигантски фигури, същества, които не можеха да мислят, в които се бяха образували само химически сили. Това, което беше манасично, работеше като нишка отвън, точно както отделната пчела се ръководи от пчелната душа. Това, което ръководи тук, е същото като това, което се спуска по-късно. Това вече върши работата. С развитието на Кама, достигането надолу се случва отгоре. Те са станали астрални от физическата форма, те са се върнали в състоянието на зародиша. Съществата, които наричаме Питри, преминават в Пралая и биват оплодени от това, което преди това е витаело над тях. Всичко, което е химическо в нас, преминава оттам. Лунните Питри нямаха мозък; те нямаха интелект. Те бяха управлявани само от това, което сега се е отдръпнало като симпатикова нервна система и сега изпълнява несъзнателните функции.

Сега това, което е Кама-Манас, се отделя първо от ефервесцентната част на световната душа. Тя преминава през три елементарни сфери. Развива се арупично, рупично и астрално. И в момента, когато интелектът е станал астрален, започва нашият кръг. Лунните Питри идват от планетата като семена. Първата сфера е арупична сфера. Там първо се носят семенните тела. Там се формира арупичният интелект. След това има малка прала. Следва втората сфера. Те се преплитат по такъв начин, че сега възникват странни образувания, които са по-фино оформени от едната страна. Външните тромави същности на лунните Питри се запазват. Това се свива по времето, когато се формира втората сфера. В третата сфера интелектът става астрален и предишната природа Кама също става отново астрална. Сега те са заедно и сега започва и четвъртата сфера, действителната човешка раса.

Сега човекът се развива в етерната форма. В първата раса съществата или човешките същества са били изцяло етерни, докато в третата раса не се е спуснал Азът, където това, което е вложено в него, може да се свърже с манас и да работи с манас, интелекта. Външно се появява кама-манас. Човекът разпознава доброто и злото. Сега той започва да се въплъщава все по-напред и по-напред. Във втората

раса се подготвя по-нататъшното развитие. Започваме да формираме въплъщения едва в средата на третата раса в лемурийската раса.

Това, което ще използвам сега, е правилен образ. Първоначално съществуваме в световната душа, сякаш в рог на изобилието. След това се спускаме все по-дълбоко и по-дълбоко и докато се случва това спускане, има мистериозна връзка с някакво тяло там долу. Тъй като сега аз съм Атма, там долу има физическо тяло, което ми принадлежи по окултен начин. След това се спускам в прана, след това идва кама, която еволюира в манас. Заедно: егото в Атма се разпределя сред съществата, еволюиращи в кама.

Когато се е разгърнала лемурийската раса, все още не е имало животни в смисъла, в който ги познаваме днес, но те са били много различни същества. Това, което е било готово, е било цялото минерално царство. Това не са били отделни минерали, а разбъркана сфера. Минералното царство също е замръзнало в твърди форми.

Вътре в човека, извън минералното царство, се е развил КамаМанас. Сега принципът на растителното царство е бил разтворен в общо взето плаващото минерално царство. Те все още не са били отделни растения - както в „Оподелдок“ етерните растителни форми се преплитат - защото растителният принцип живее в него. По същия начин, това, което е станало животни, все още не живее във физически форми, а е било набъбваща, мека маса, макар и индивидуализирана до известна степен.

Духът се носеше над водите. Световният дух все още не беше потънал в отделните същества. Първо се втвърди минералното царство, след това растителното царство и накрая животинското царство. Консолидирането на човешкото царство се случи едновременно. Не бива да се предполага, че хората са се развили от животните, които наричаме маймуни. Маймуните са онези същества, които са пропуснали връзката по онова време, които следователно не са били въплътени с Манас. Егото на маймуните е поето от декадентски тела. В рамките на менталната сфера все още има безброй други животински души, които биха се въплътили, ако животинските тела се появят в настоящето. Не бива да си представяме това по морален начин, а по-космически, по отношение на световната душа.

Да предположим, че нашето Теософско общество не успее сега, тогава американо-европейското развитие ще спре. Но ако триумфираме, тогава [празнина в преписа] В пустинята Гоби е създадена култура и оттам се е разпространило цялото развитие на това време. Сега не трябва да се формира географско затваряне, а по-скоро морално; трябва да се формира ядро, което ще служи като основа за следващата раса. Ако сега не се намерят правилните егота, ще се регистрира провал и ще има забавяне. При нормалното развитие Нирманакаите могат да се развият само когато физическото тяло се е разтворило обратно в менталното.

Платон е така нареченият петокръгъл човек. Това състояние е постигнато изкуствено. Но тогава ще имате всички астрални тела. Природите на Буда или

Христос не са просто петокръгови или шестокръгови. Те работят от менталното тяло. Тогава те са един вид двойна природа, която сега развива във физическото тяло това, което другите ще постигнат едва в много по-късни периоди от време.

7. За произхода на планетарните системи

Първо, чисто физическата теория, която обикновено се преподава в училищата ни. Според теорията на Кант-Лаплас се приема, че на мястото, където днес се намира нашата слънчева система, някога е имало тънка, газова мъглявина, подобна на масата на мъглявината Орион, така че целите планети като Юпитер, Сатурн, Марс, Венера, Земя - по аналогия - са били като прости мастни глобули, като мастни глобули, плаващи по вода.

[Д-р Щайнер взема лист картон с диаметър колкото мастна глобула, прокарава го през мастната глобула, която след това се разделя на две части. След това прокарава игла през него като ос, поставя го във вода и го завърта. Той се превръща в леца и след това мастните глобули се отделят и се движат около оригиналната капка.]

Кеплер замени кръговото движение с елипсата. Всички физически теории са изградени върху аналогии. Няма други доказателства. Докато оставаме в рамките на физическата маса, можем да пренесем описания от нас процес в голям мащаб и да го приемем. Ако някой беше седял извън процеса на сътворението, за да наблюдава неговото развитие, нямаше да види нищо различно.

Но да предположим, че нещо, което не би било видимо за физическото око, би станало видимо в предходното и последващото за някой, който започва да вижда ясно, който би могъл да каже: Сега нещо присъства в момента, когато етерното се кондензира във физическото. Той напълно пренебрегва това, което го предхожда. И това е тайната, че всичко останало се елиминира и остава само физическото.

Такова физическо представяне не може да бъде оспорено. Това е частична истина. Мъглявината Кант никога не би могла да съществува, ако не се беше кондензирала от нещо друго. Можете ли да си представите органични микроби, отделящи се от маса газ? От това можете да видите, че в това, което Кант описва, трябва да е присъствало нещо, което Кант не описва. Ако проследим състоянията на нашата Земя: днес тя е твърда, преди това е била течна, дори преди това е имала газообразна форма. Но преди да приеме газообразна форма, тя е била астрална сфера.

И това не може да се опише с физическа теория. Трябва да си представите пространството, където сега се намира Земята, като изпълнено с астрална материя. В определен момент Кама се разделя на два полюса. Единият от тях е физически-материален, другият - камично-манасичен. Сега материалното възниква, така да се каже, от нищото.

Той не може да разпознае Кама-Манас. Това формира човешкото същество, а човешкото същество формира животните като странични разклонения. Нещо друго трябва да предшества астралната земя. Това е предшествано от ментална земя, рупично-менталната земя. Но когато се е формирала рупично-менталната земя, рупично-менталното слънце, Венера и така нататък, цялата планетарна система, са

се формирали едновременно. Всички планети са станали рупично-ментални едновременно. Оригиналът е бил Слънцето. Първото разделение, което възниква, се развива от Арупичното. Разделянето на планетите се извършва по такъв начин, че това е чисто ментален процес. Дхян-Коханите са менталните духове на планетите. Нека разгледаме Юпитер. Арупичното ментално Слънце се е превърнало в Рупичния ментален Меркурий и така нататък. Означихме като рупично-ментални всички процеси, които се отнасят до планетарната система. Всичко, което навлиза в отделните планети, е астрално. Астрално-земното няма нищо общо с никоя друга планета. От друга страна, имаме рупично-ментална сфера, обща с всички останали планети. Камичните същности са тези, които принадлежат само на нашето физическо съществуване. Наблюдателят, седнал на стола, би могъл да види телата да блестят само когато са влезли във физическо-материалното. Християнин, който си представя Бог като мъж с дълга брада, е духовно суеверен. Тези, които вярват в теорията на Кант-Лаплас, наричаме материално суеверни.

Ако следваме лунния цикъл, си имаме работа с физическа луна. Тя става астрална. Вземете например Земята. Първоначално е била арупична, после рупична, после ментална, астрална, физическа, после отново астрална, рупична, арупична. Вече сме преминали през това.

Природата на Питри е астрална и така нататък. В астралното състояние никога не бихме могли да направим прехода от една планета на друга. Едва когато се издигнем до менталното и там отново достигнем рупично-менталното, което все още принадлежи на същата планета, и стигнем до безформеното, едва тогава можем да преминем в пралая и да се издигнем до друга планета. Трябва да достигнем арупичното ниво, за да можем да преминем от една планета на друга. Сега ще опиша процеса, чрез който Земята се е образувала от Луната. В днешните книги по физика процесът е описан много грубо. Условието са описани като подобни на тези на нашата Земя. Нашата Земя прави едно завъртане за 24 часа. Луната завършва същото за 29 дни. Това е един лунен месец. Тя се завърта около оста си веднъж. Денят ѝ трае половината от 29 дни = $14\frac{3}{4}$ дни ден и $14\frac{3}{4}$ дни нощ. Когато слънцето грее толкова дълго, се генерира такава топлина, че оловото, ако съществува на Луната, би се стопило напълно по обяд и би се разляло по нея. Оловото никога не би могло да остане на мястото си цял ден. Останалите метали биха били вода. И ако погледнем нощта, тя би станала толкова студена преди залез слънце, че термометърът би бил 150 градуса под нулата. Всичко, което изглежда като земен живот, би трябвало да загива всяка лунна нощ. Виждате ли, условията са коренно различни, когато ги погледнем чисто физически.

Сега ще ви покажа какви са били условията преди да се образува нашата Земя. Тялото, което днес е Луната, не е Луната, за която говорим в окултната наука. Това е било световно тяло, което днес вече не съществува, на което са живели духовните предци, които са имали силно развита природа Кама, са били дългокоси, гигантски

по размер, а при някои раси дори са изглеждали подобни на Никелман [...], влажни, предците са били затворени в зародиша. Тяхната физическа форма е станала астрална; оттам руписч, аруписч, след това зародиш [...] и оттам към земята. Семената са били оплодени от Кама-Манас. След това се е образувало астралното тяло и след това сме имали астралната земя.

В тази линия бяха Питрите, които по същество вече бяха слети с Кама-Манас, и повечето от Питрите бяха слети с такива семена на Кама-Манас. Но имаше и редица Питри природи, които не бяха достигнали своето ниво на развитие в по-ранната лунна епоха. Не тези, които бяха полудели, които бяха нарушили развитието, а тези, които бяха останали назад, които не бяха постигнали развитието. Те бяха там с пълното количество камична сила, която им принадлежеше, която не беше използвана от другите. Тя беше отделена и сферата, която присъстваше, се удължи, превръщайки се в елипсоид, яйцевидна форма. В тази форма се образуваха две твърди ядра, едното голямо, а другото малко. И сега малката сфера и голямата сфера бяха разделени. Луната загуби астралната си обвивка, маса от шлака, която съдържа само онези камически сили, които са по-здравео вградени в нейната маса, отколкото магнитните сили са в магнит. Лунният магнетизъм е много кондензирана камична сила. Външната част след това също се кондензира и се превръща в твърда земя. Този процес на изхвърляне се осъществява в астрално състояние. Земята Рупа се различава от по-ранната луна по това, че е добавено семето на Кама-Манас. Фактът, че не отправяме морални изисквания към космическите тела в минералното царство, е защото астралното тяло на същото е почило. Няма да обвинявате Везувий, че прелива и бълва огън. Колкото повече човек е изгорил [кама], толкова повече човешкото му тяло ще прилича на звезда. Астралното тяло няма да се яви като разгорещено бойно поле между астралното и физическото, а ще достигне до равномерен покой в себе си. Изгарянето на [кама] се състои именно в цялостната астрализация на астралното тяло.

8. Космология и планети

Веднага щом излезем отвъд условията на земята, цялото знание става донякъде непълно и сложно, дори за тези, които са запознати. Ако днес кажа нещо за връзките, които са извън слънцето и земята и отиват отвъд тях, тогава е възможно това да бъде едностранчиво в някои отношения – дори само защото са малко известни и понякога твърде сложни. Но ще възникнат някои неща, които са поучителни за въпроса, който Франц Зайлер е задал.

Трябва да се придържаме към факта, че за разглеждането на нашата слънчева система най-важната гледна точка е, че при системата на Коперник слънцето е преместено в центъра на нашата слънчева система. А съвременната астрономия разглежда по-ранната световна система, системата на Птолемей, като остаряла и като такава направо погрешна система. Това обаче е само разлика в перспективата. Астрономията представя всички изчисления по отношение на Земята, а Коперник ги представя със Слънцето като център, сякаш човек би описал област по отношение на една планина и същата област от друга планина. Нещата са напълно относителни. Това, което наричаме покой и движение, е по-правилно представено в системата на Коперник. Но що се отнася до покоя и движението в астралното пространство, това е по-правилно представено в системата на Птолемей.

Средновековието не трябва да се разбира точно в същия смисъл, както съвременните ни представи. Когато у Данте в центъра е Земята, а след това сферите на Луната, Венера, Слънцето, Марс, Юпитер, Сатурн и накрая сферата на неподвижните звезди, това не означава същото физическо усещане за пространство, каквото се разбира от астрономията във физически смисъл, а по-скоро означава духовни, ментални връзки. Под физическо средновековният астроном, който всъщност не е бил астроном, а теософ, е разбирал само сензуализация на духовната връзка. Той не е разбирал същото, не е давал грубите факти, както ги дава съвременният астроном, а е искал да ги разбере като сензуализация на духовната връзка на света. Само друга гледна точка е била поставена на мястото на старата гледна точка.

А сега няколко думи за самите връзки. Трябва да сме наясно, че планетите, за които са говорили древните, не са на един и същ етап от своето развитие. Докато Земята ни се представя от гледна точка на Кама-Манас, планетата Меркурий днес е в далеч по-напреднало състояние. Тя вече е достигнала точката, в която земното развитие ще е настъпило, когато сме развили принципа Будхи в цялото човечество, когато принципът Будхи ще зададе тона в рамките на земното развитие.

Меркурий е изцяло потопен в Будхи. На Венера имаме Манас, чист Манас, който играе същата роля като Кама-Манас на Земята. Венера и Меркурий са планети, които светят пред нашата Земя. Следователно те са модели за земно развитие. [...] Венерианците и Меркурийците присъстват основно в цялата слънчева система. Те

не е нужно да работят, но могат да работят. Така че на нашата Земя може да се случи това, което наричаме появата на така наречените Синове на Венера. Те биха могли да станат учители за Земята, както в третата лемурийска раса това се е случило, защото Земята се е нуждаела от това влияние. Необходима е само възможност отвън за Синовете на Венера. Ако Земята не се нуждае от влияние, то не е там, ако се нуждае от него, то е там. Това е влиянието между Земята и Венера. След това е планетата Марс. В известен смисъл тя представлява състояние, което Земята вече е надраснала, преди да навлезе в лунната епоха. Но това не би бил днешният Марс. Той вече не е в състоянието, в което е сегашната Луна. Луната представлява външно преодоляно състояние на земно развитие. Марс вече е бил луна и е навлязъл в нова линия на развитие, така че някога е представлявал състоянието, а днес е, така да се каже, само на мястото, където нашата Земя е преминала през своята предлунна епоха, епохата, в която е била в състояние на чиста прана. Лунната епоха в Кама, епохата на Марс в състояние на чиста Кама. Растения и човешки същества, които сега са развили праничния принцип като най-висш принцип. Това е поело същата роля за тях, каквато Кама-Манас играе за нас. Би било погрешна идея, ако вярваме, че това е свързано с удоволствието и неудоволствието. Това се е случило едва в лунната епоха.

Тези същества са се занимавали единствено с размножаване. Дори преди това Земята е била в състояние, в което е развила физическия, чисто елементарен принцип. Така че по това време, преди да е настъпила епохата на Марс, Земята, или по-скоро предшественикът на Земята, е била чисто физическа. По това време предшественикът на човека също е бил вече налице. Но той е бил променлив само във физическия живот. Той е бил автомат, автоматично човешко същество. Целият духовен живот е бил над човека. Той самият е бил само автомат. Световното тяло, което човекът е обитавал по това време, е било толкова елементарно, че не е имало сплотителна сила, затова се е разбило. И това е образувало пръстена от планетоиди: многото планети, които обикалят слънцето като пръстен.

Как е възможно Марс да е успял да се развие по-нататък, въпреки че тялото му е било разрушено? Марс вече е имал жизнения принцип в себе си и затова е продължил да живее, докато другият е бил само физически и е трябвало да се разпадне. Така че пред нас са четирите етапа на развитие.

Нашата Луна по-късно ще е изчезнала напълно и на нейно място ще заблести ново световно тяло, което ще оплоди камическия принцип по различен начин. По този начин ние сме се придвижили до планетоидите и сега излизаме от кръга на планетите, където срещаме Юпитер, Сатурн, Уран. Няма причина да говорим за Нептун все още. Той заема специално положение. Той не принадлежи само на нашата планетарна система, но и на друга. Той е гранична планета. За разлика от това, трябва да разгледаме Юпитер, Сатурн и Уран. Може да се каже, че Уран все още не е бил известен по това време. Той е открит едва през осемнадесети век. Но

е бил известен в езотеричното учение. Трите външни планети, Юпитер, Сатурн и Уран, са били важни. Планетоидите обаче са представлявали фрагментацията на елементарното царство.

Всичко останало е прераждане на това, което е било там преди. Цялата ни планетарна верига не е нищо повече от превъплъщение на състояния, съществували преди. Юпитер, Сатурн и Уран представляват трите висши космически принципа, които просто са се превъплътили, първо в елементала, след това в праниката и така нататък, така че в Юпитер, Сатурн, Уран трябва да разпознаем трите принципа Аتما, Будхи, Манас - Юпитер, Сатурн, Уран.

Сега ще характеризирам Сатурн. Той представлява тази висша триада по много специален начин. Характеризирам го от гледна точка на духа на нашата земя. Той се представя като желанието да се прероди в земната верига от планети. Можете да си представите, че висшата триада таи желанието да се превърне в земната верига от планети. Сатурн представлява този стремеж. Представете си, че си казва: „Искам да образувам планетарна верига, в която Кама-Манас става среден принцип: елементално-физически, пранически, камически - Кама-Манас, Манас, Будхи.“ Земята ще се превърне в нещо като Венера-Юпитер-Слънце, когато е в Слънцето. Това желание е изразено по същество в конфигурацията на Сатурн, тъй като Сатурн съдържа всички принципи, разположени един до друг. Всъщност, няма седем, а девет принципа. Това също ни помага да разберем конфигурацията на Сатурн. Човекът е три пъти троичен. Той се състои от тяло, душа и дух. Всяка част се състои отново от три части. Нека първо вземем тялото. То се състои, първо, от физическото тяло, второ, от жизненото тяло и трето, от телесната форма. Първо, помислете за физическото тяло. Имате стомаха като химическа лаборатория, след това сърцето, помпена станция и така нататък. Праната трябва да работи в това. След това тези пранични части трябва да бъдат съединени.

Второ, душата: тя се състои, първо, от чувствителната душа; второ, от разумната душа – тя може да разбере какво чувства; трето, тя е осъзната като съзнателна душа.

Трето, дух: първо, Все-Дух; второ, човешки дух; трето, човешкият аз-дух-аз. Какво е човешкият дух, християнският езотеризъм изразява по следния начин: ангелите провъзгласяват славата Божия. Човешкият дух осъзнава само славата Божия, той не е самият той.

[Етап] 3, 4, 6 и 7 се комбинират и образуват само едно. Това ни дава едно. По времето, когато е било решено да се образува веригата от светове, все още е имало девет. Сатурн представлява този план. Той представлява Кама-Манас, който стои в средата. Така че имаме четири принципа отпред и четири отзад. Следователно Сатурн има осем луни. Това прави общо девет и тези девет заедно представляват предварителния план за създаването на света, докато пръстенът символизира процеса на обединяване в едно цяло. Тези обединени принципи са архетипът на

човешкото същество. Следователно пръстенът се нарича още „spiritus mund“. По този начин Сатурн би бил предварителната скица на планетарната система. Изглежда като нашата слънчева система, отделена поотделно. Това е архетипът на цялата ни слънчева система. В рамките на горната триада остава само един като Аتما. Това е Уран.

И сега Аتما като единство, като висша триада с Тетрактис. Това се представя като обща сфера за висшите принципи, които са групирани отдолу като четирите примерни луни, които Юпитер има. Следователно те все още не са луни в нашия смисъл, но са принципът на луната, преди Луната да е там. Нашата луна е утаена част. Четирите луни на Юпитер са движещи, които могат да бъдат абсорбирани само от Юпитер. Нашите принципи се отнасят само за нашето развитие. Развитието на деветите вече е такова, че не можем да кажем, че има същите принципи. Кама вече е толкова различна, че не бихме могли да я използваме. Манасичният принцип на деветите е съвсем различен, има съвсем различни характеристики, въпреки че е съюзен с нас и ние сме способни да го разберем.

Тези указания трябва да се спазват при определени условия. Но много от тях са ни известни само чрез традицията. Дори Учителите знаят за такива неща само защото има записи от времена, когато тези неща все още са били известни. В средата на лемурийската раса са дошли великите учители. Можем да знаем нещо за Дхиани-Чохани. Тайната Доктрина е извлечена от тези записи. Първоначално това са били само стиховете Дзиан. Те са били достъпни само в древни записи, само при специални условия.

9. Питрис

Питрите на Луната - Манвантара - имали задачата да развият съзнанието в най-идеалната му форма. Те били постигнали подобие на Яхве и се превърнали в семена. Слънчевите Питри били тези, които били напреднали в лунното си развитие. Лунните Питри били постигнали подобие. Тези, които се били обучавали като майстори на Луната, били интелектуално по-висши от лунното божество. Земното божество се простира до земното развитие.

Яхве е стигнал до първото лице на Троицата само чрез грешка.

Хората или нисшите Дхиани са тези, които се развиват отвъд лунната епоха.

Никой от лунните Питри не беше развил причинно-следствено тяло.

1. Въплъщение на планетарната верига: планетоид,

2. Марс,

3. Луна,

4. Земя.

Питрите, като празни мехове, погълнаха елементарната същност, за да придобият физическа форма.

Всичко това се случи в тъмнината и сега от вселената се появи първата червена сфера. Високоразвитите космически същества сега привличат есенцията към себе си, а създателите, планетарните духове, оформят според архетипите, поставяйки ги вътре като семенни образи. Те имат задача, която надхвърля индивидуалните планетарни манвантари. Те не стоят в рамките на нашето развитие.

Най-висшите мисли са погълнати като зародиши, а сега идват следващите формиращи елементи и придават форма; архетипът на човека, на животното, на кристала, които първоначално са били само точки. Като трета стъпка, сега се появява астралната материя, като цвета в мастилото. Сфера D се формира във физическата материя за първи път.

Е - F - G: Еволюция на живота вместо на формата.

В началото имаше автоматични човешки същества; сега те започват да искат да се движат, да се раздвижват отвътре.

Първо се оживява точката, след това фигурата, накрая материята и архетипът се превръща в семе.

Питрите бяха душите - съвършено усещане; физичността от елементарната същност; духът е спуснат от Логоса като черна точка; а земната задача е съвършеният брак между дух и душа. Семето на духа е спуснато в душата.

Първо душите трябва да доведат формите до зрялост, след което да ги обитават.

Разделяне на минералното царство: минералите присъстват като архетипи и могат да се самовъзпроизвеждат. – Етеричен огън.

2. кръгл,

3. кръгл,

4. кръгл: желатинови, гигантски същества.

Слънчевите Питри сега се намесват, за да поемат контрола.

10. Описание на рундовете

Днес просто ще ви опиша рундовете. Ще трябва да бъдете търпеливи, защото фактите ще бъдат многобройни. Затова мога само да ги скицирам. Също така е изключително трудно да се изразят и опишат с думи, защото те са доста различни от настоящите ни обстоятелства.

Ще се опитам да опиша това, което се нарича първи кръг. Ще опиша просто действителните събития. Ако искаме да опишем началото на първия кръг, трябва да си представим, че сфера се отделя от тъмното пространство на вселената. Тази сфера има червеникав цвят за тези, които могат да виждат на толкова високо ниво. Червеникава сфера се отделя от тъмнината на пространството. Тази червеникава сфера съдържа в себе си всички същества и вещества, които по-късно ще се появят на Земята, но в напълно разтворено състояние, така да се каже. В началото нищо няма форма в себе си. Всичко е безформено в тази червена мъгла, която е по-тънка от най-тънкия етер, ако човек изобщо може да си го представи. Следователно тази червена сфера представлява това, което получаваме като рисунка на първата Аупа сфера на нашите седем глобуса, принадлежащи на земята.

Сега ви моля да наблюдавате това, което се нарича преход от една сфера към друга. Това всъщност не е преход, а трансформация на външния вид на сферата, която остава на същото място. Сферата става все по-ярка и по-ярка и едновременно с това все по-плътна и по-плътна, и в нея има забележими линии, които имат определено разположение, излъчващи се от определени точки, като сияйни линии. За отвореното око на виждащия сферата постепенно придобива оранжев цвят. Това наричаме рупа сфера. Има условия, при които тя потъмнява и след това отново се изсветлява – условията на пралая.

След това става по-плътна и свети в жълто; сега се състои от астрална материя, в която линиите сега отиват във всички посоки, образувайки фигури. Това са силите, които по-късно съставят минералното царство като такова. След това отново има малки състояния на пралая. Тогава сферата навлиза в състояние, в което приема един вид зеленикав цвят. Това е първото физическо състояние, което целият първи кръг след това приема.

Всичко, което преди е било просто сетивно внушение, сега е достигнало определена степен на плътност. Физическата материя, в която се намира тази Земя, вече не съществува на Земята в момента. Тя е един вид етеричен въздух, но можете да намерите намек за това физическо състояние у всички, които знаят нещо.

Спомням си пасаж от „Фауст“ на Гьоте: „Macht ein wenig Feuerluft“. Огненият въздух е първата физическа материя, огнен въздух, който е зеленикав и съдържа всичко, което е дошло по-късно [...], в което земното кълбо се представя в това състояние. Сега има друга малка пралая. Сферата се развива по такъв начин, че приема съвсем различна форма. В следващото си състояние може да се сравни с черница. Тя се

разделя на по-малки сфери и придобива оцветяване, което блести към синкавото. Линиите сега са разпределени по отделните сфери и това, което преди е било активно в цялата сфера – елементарните сили – сега е активно в отделните малки сфери. Появяват се все по-отчетливи форми. Появяват се кубични, дванадесетоъгълни форми и т.н., които стават все по-ясни.

Следващото състояние показва как и кога започва да се разпада. Цялото нещо сега има оцветяване между синьо и виолетово. То се превръща във виолетово и преминава през състоянието пралая по този начин. В това седмо състояние са се появили всички форми на минерали. Докато тази формация се е появявала, докато се е появявал този вид черница, материята е ставала все по-тънка. Първоначално е била Арупа материя, след това в последното състояние в нея се появяват напълно развити минерални ядра, където преди е била сферата Арупа. Цялото минерално царство сега е архетипно присъстващо.

И сега то преминава в състояние на здрач. Така че е имало седем последователни състояния, те са имали задачата да доведат минералното царство до архетипите на минералите. Бих искал да подчертая, че в целия този хаос от факти, това е, което винаги е идвало от лунната епоха, като развитите същности на лунната епоха. Това са по същество човешките души, които са преминали през всички условия на лунната епоха и са на най-разнообразни етапи на развитие. Не всички от тях са постигнали целта, която е могла да бъде постигната. Някои, от друга страна, са напреднали по-нататък. Имаше и, ако мога така да се изразя, „Мойсей“, „Платони“, „Питагори“. Те все още не са в състояние да участват във всички процеси, които описах досега. Тези процеси са твърде ниски. От друга страна, съществата, които не са достигнали висините, сега трябва да наваксат. Те трябва да участват във формирането на тези форми. Те трябва да наваксат с уроците, така да се каже, които са пренебрегнали по-рано. Това е калейдоскопично последователността от състояния, които описах. Все едно гледате в калейдоскоп и точно както различните последователности могат да се видят там, така е и възможно да си ги представите. Вторият кръг на първото състояние се проявява с факта, че виждаме отново да блести червеникаво кълбо. Но то е много по-богато структурирано от предишното. Преди всичко виждаме преплитащи се вихрови системи в кълбото, които приличат на добре познатия змийски жезъл на Хермес. Отначало само в много лек, ярък намек. Такива структури се открояват. И след като сферата се върне в състояние на пралая и свети оранжево, тя става такава, че преминава в движение. Змиите, които първоначално са били неподвижни около оста си, сега започват да се движат около оста си. Формацията навлиза в състояние на пълно движение в себе си. След това има друго състояние на пралая и се появява астрална сфера в красив, ярко жълт цвят. И формациите, които описах, сега се появяват на по-високо ниво, тъй като това, което преди показвах само като движение, сега показва следи от форми навсякъде, така че астрални цилиндри, дискове, линии и всякакви формации с най-

разнообразни форми сега са се появили от спиралите, във великолепна красота. Появяват се радиални фигури, които непрекъснато изтласкват нови формации от себе си. Цялото е в голямо движение. След това има друга пралая и се формира зеленикавата сфера, четвъртата сфера, физическото състояние.

Това отново е в материя, която днес вече не съществува. Нарича се състояние на огън-въздух и е критично състояние в настоящия час. След това присъстват междинни състояния. Те са от вид форма между водното и въздушното. Всичко е в мъгливо състояние на зелен цвят. Можете да сравните цялата структура само с воден басейн с всякакви зелени водни растения, които се движат и раздвижват. Съществата, които са там, имат прозрачен, светещ зелен цвят. След това се случва друга пралая и това, което описях като черница, се появява отново. Състоянието става астрално. Индивидът се формира от себе си, докато преди промяната се е случвала само в цялата сфера. След това се случва друга пралая. Индиговата сфера се появява и целите формации сега се превръщат в просто девахан формации, просто ментални формации, но с голяма сигурност. Следващото състояние е това, в което се формират архетипите на цялото растително царство. То се е превърнало във виолетова сфера. Архетипите са формирани, цялото изчезва от погледа. Настъпва състояние на здрач. Това състояние сега позволява на съзнанието на Питрите, които вече са малко по-висши или души, дошли от лунната епоха, да участват в изграждането на тези структури със своите сили. Вече завършихме това, което наричаме втори кръг. Преди това минералното царство беше достигнало втория кръг. Това, което преди описях като физическо състояние, сега е напреднало така, че сякаш си представяте снежни фигури в големия лед, но в отчетливи воднисти, подобни на мъгла формации. Минералите сега са в това подобно на мъгла състояние. Това е така, докато сферата има зеленикав цвят. С това описяхме това, което беше описано като втори кръг, действителните условия.

И сега идва третият кръг. Настъпва състоянието на затъмнение. И сега забелязвам, че по време на тези състояния на пралая, които ще опиша с архетипите на минерала и растението, когато те преминават в състояние на здрач, също се случва нещо. Но дори за окото на виждащия е трудно да види каквото и да било. Няма пълно угасване на сферата. Важно е да се подчертае това. Все едно да видиш луната, която е наполовина осветена, но въпреки това другата тъмна страна все още може да се види. Сега за трети път се появява червеникава сфера. В тази сфера се случва това, което на окултен език се нарича граница. Съществата се ограничават отвън, покриват се с кожи. Резултатът е, че се появяват живи същества, които сваля кожата си. Това е състояние на аупа. След това настъпва състояние на пралая. Появява се оранжевата сфера. Формите стават по-отчетливи. Те започват да се движат. Отново настъпва състояние на пралая. Цялото сега се превръща в астрална сфера, сфера със звезден цвят, в която присъстват и трите вида образувания. Правилните форми на металите, на минералите, архетипите на растенията, отново приемат астрална форма и образуванията, покривайки се с кожа, започват да се сблъскват, да стават възприемаеми една за друга. Те се усещат, чувстват, че са там. Сега настъпва друга пралая, а четвъртото - физическото състояние. Това отново е критично състояние, което може да се сравни по своята консистенция с това, което се наблюдава в яйчния белтък. Всички структури, които са се появили, също приемат тази протеиноподобна материя, от най-плътния протеин до напълно желатиновия протеин. Цялото е позеленяло, а образуванията, които са се появили с границата, са толкова далеч, че показват слузоподобна животинска формация; във форми от лъчевидни форми до маймуноподобни форми. Питрите - душите - вече имат възможността първоначално да се въплътят в тези форми - несъвършено. Те се наричат още водни хора. Това са хора, които могат да стоят изправени въпреки подутата си желатинова материя.

Сега отново идва синкавото астрално състояние, в което консистенцията не е толкова плътна. То вече не може да се сравнява с черницата, може да се сравнява само с астралното. В него просто няма интелигентност. Отново се формира пралая и идва индиговата сфера. Всички форми стават по-определени. Те стават по-живи отвътре. Те са мисловни същества. И тогава идва виолетовата сфера. Цялата сума от същности е преминала в архетипи. Те са придобили зародишна форма и сега се сливат с архетипите на животинския свят, които са се появили. И след като се е състояла друга пралая, когато червената сфера отново се зазорява, започва това, което наричаме четвърти кръг. Постепенно се подготвя това, което по-късно може да осигури тялото за действителната човешка раса: архетипите на минералното, растителното и животинското царство. Появяват се все по-определени форми. Настъпва оранжевото състояние, астралното състояние. Вече има определени същности, които наподобяват по-късните животни и хора по форма. След това има друго състояние на пралая и действителната земя, нашата настояща земя, се

появява в това, което сега наричаме етерна материя, в рамките на четвъртия кръг, на която земя, в етерна субстанция, присъства човекът. Той все още е животно-човек, но вече е воден и заобиколен от слънчевите Питри, висшите интелигентности, които са дошли, които са достигнали по-високо ниво на развитие и също са водени от висши интелигентности, които са описани в Битие като Елохими. Всички те са работили за напредъка на човека в неговото развитие. След това той преминава през втората раса и се кондензира. След това идва това, което наричаме трета раса и което сме описвали няколко пъти. Следва процесът, както се представя:

11. Формиране на аурата I

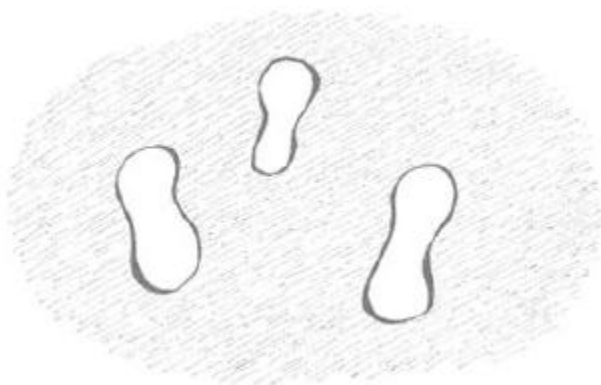
Ще разберем най-добре космоса, ако първо кажа нещо за човешката аура, което ще ни позволи по-добре да представим развитието на кръговете и расите по отношение на влиянието на така наречените Питри. Ще видите защо включвам това. Това, което се нарича физически човек, е само част от човека; цялостният човек се състои от редица членове, които всъщност са видими за онези, чиито сетивни органи са отворени за тях. Въпреки че знаете всичко това по същество, все пак трябва да го свържа с това, което имам да кажа, за да го опиша точно. Физическият човек тогава има това, което бих нарекъл етерно двойно тяло в себе си, което е видимо за някой, който има етерно зрение. Това е истински двоен образ на обикновеното физическо тяло.

След това така нареченото душевно тяло или астрално тяло прониква и в двете. Това астрално тяло се простира отвъд физическото тяло, малко по-голямо е и има формата на овал, на яйце, защото се простира малко по-далеч от тялото в главата и е малко по-тясно. То съдържа всички чувства, страсти и желания, които съставляват вътрешния живот на човек. Всички неща, причинени от физическия живот, се съдържат в него като тъмни облаци. Колкото по-чисто е то, толкова повече прилича на звездите. Има цвят, който варира от оранжев до жълт. Ако си представите физическото тяло далеч, имате един вид удължен кръг, който има оранжев цвят като основен тон. Можете да видите най-разнообразните облачни образувания, които трептят в него, и най-малките фигури, които играят в него. В човешкото същество, такова, каквото съществува днес като средностатистически човек, това е видимо за виждащия.

След това откривате, че това астрално тяло е проникнато с друга форма, с това, което наричаме ментално тяло. Това ментално тяло съществува в човешките същества едва от средата на третата раса; лемурийците, които са били в началото на своето развитие, все още не са имали ментално тяло. Ако се върнем към района на юг от предна и задна Индия към Австралия, където са живели лемурийците, те са имали физическо тяло, нещо кондензирано в средата, и след това астрално тяло. Иначе нищо не е можело да се види в тях. Колкото повече се е развивала лемурийската раса, толкова повече се е появявало тъмно, черно, сферично петно вътре в тези астрални тела, в една точка - и ако искате да опишете тази точка, това е мястото, където е центърът на нашия физически мозък. Тази черна точка, това сферично петно в астралното тяло, е това, което всъщност се нарича човешко его, което се е развило от лемурийския период насам. Това е външната форма на егото! От развитието на лемурийската раса началото на това, което нарекох ментално тяло, се е намирало в тази точка. От тази точка започва еманация, която става все по-голяма и по-голяма и прониква в аурата, така че аурата се оживява отвътре. При лемурийците точката е била все още много малка; тя е ставала все по-голяма и по-

голяма, а сега, при обикновения човек, тя се издига над астралното тяло до степен, че придобива превес над страстите и движи чрез мисленето, чрез ума, чрез моралното чувство; това е, което се е развило от лемурийската раса насам. Сега трябва да се запитаме: защо се развива това? Отговорът на въпроса „защо“ за това ментално тяло се крие във факта, че едва сега това, което човек всъщност има право да нарече дух, се появява у хората. Оттогава, откакто се е случило духовното въздействие върху хората – тоест от средата на Лемурия – се случва появата на човешкото ментално тяло.

Сега ви моля да помислите, че движещата сила зад това, което кара менталното тяло да се появи, е висшият аз: АتماБудхи-Манас; това извира. Ако можехме да го видим самостоятелно в неговото подуване, то щеше да е синя маса, която, колкото по-навътре излиза навън, става все по-виолетова. Тъй като е смесена и с по-ранните образувания на астралното тяло, тя приема различни други нюанси; тя е смесена. Това, което е Азът в човека, е било само в този момент по времето на лемурийската раса, защото в действителност тази точка тогава става границата на менталната аура, така че трябва да си представите - да кажем - астралното тяло на лемурийската епоха по такъв начин, че това, което първоначално е било просто черна точка, е образувало духовна кожа, която става все по-голяма и по-голяма [вижте скицата]; и в духовната кожа е Азът.

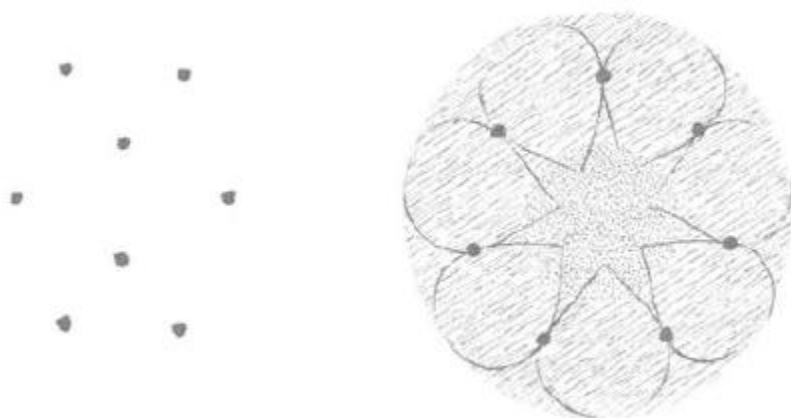
Дотук сме напреднали в развитието си. Сега нека се върнем към момента, в който освен астралното тяло, лемурийският човек е бил в пълен мрак и само астралното тяло е светещо, в смисъл, че се е появила черната точка и астралното тяло е започнало да излъчва.

Преди това астралното тяло е било обгърнато от синкава обвивка. Те са били в астрално тяло, което е било обгърнато от синя обвивка отвън. Това обаче не е присъствало самостоятелно; то е продължило, докато не е достигнало синята обвивка на следващия лемуриец. Тази синя атмосфера представлява колективния човешки дух, който държи заедно отвън това, което е било организирано там. Развитието се състои в това, че тази синя маса се всмуква и абсорбира; цялата синя аурична маса най-накрая се всмуква и напълно се абсорбира. Тогава лемурийците

са чисти астрални тела. Това също излиза на преден план в точката, която споменах, и блика отвътре. След това целият ментален свят се всмуква и астралното тяло сега свети в тъмното.

Сега се връщаме все повече назад. Всички астрални тела са били обгърнати в общата аура, която им е принадлежала. Ако се върнем към началото на нашето развитие на земята, ще видим какво е в основата на развитието. Когато погледнем тези същности, тези астрални сфери, те са потомци на това, което наричаме Питри. Всичко в тези астрални аури идва от Питрите, които са преминали от Юнарийската епоха в нашето развитие. Тази цялостна материя в аурата идва от Лунната епоха. В интервала между Лунната и Земната епоха, тези цели астрални същности присъстват като семена и спят. Така че сега трябва да си представите цялостната синя аура като цялостна маса, която е привлечена, която се появява като цялостна маса в много тъмно виолетово, така че да може да се види дори по време на пралаята, така че да може да се види как се е развила от лунното към земното развитие; човек би видял как съществува в тъмно виолетово.

Когато започне земното развитие, земята е червена; тя свети червеникаво; но има синя атмосфера около себе си. Червеникавата земя е това, което се е образувало от семената Питри. Семената Питри образуват червеникавата сфера Арупа и това, което е дух, обгражда тази сфера Арупа като синя атмосфера. Този дух, който е присъствал, е диференциран като такъв; той е диференциран сам по себе си, тоест, той вече носи духовното семе за всяко човешко същество, което ще се появи по-късно. Точно както нашата душа съдържа индивидуални мисли, така и духът носи отделния човек като мисъл. На пресечните точки има тъмни петна (вижте скицата).

Когато старата луна е била в своята нирвана, отделните Питри са били напълно отделени един от друг; те са имали най-съвършените астрални тела, които можете да си представите. Това, което току-що описах, идва от лунната епоха. Какво се случва? Семената на Питри и цялата им аурична атмосфера; те преминават през Пралая там. Те обаче не биха могли да се развиват по-нататък в земната еволюция,

ако сега не се сблъскат с нещо, което присъства навсякъде във Вселената, но което може да бъде подходящо за тях само в определена форма, а именно това, което по-късно може да се превърне във физическа материя и което присъства навсякъде във Вселената като космически прах.

Светове непрекъснато се създават и унищожават, изпълвайки цялата вселена с космически прах. Вземете например кометата, открита от Биела. Тя се раздели на две части, след това на няколко части и накрая на много части; в крайна сметка ще се разпадне на атоми на света. Космическият прах е открит през деветнадесети век. Той е причината, поради която когато изчисляваме планетарна орбита, получаваме число, което е малко по-голямо, защото планетите трябва да преодолеят праховите маси.

Сега трябва да си представите, че това, което се появява като семената на Питри и ауричната атмосфера, съчетават световния прах, но такъв световен прах, който е привлечен от тях с магнитна сила, е това, от което те се нуждаят, за да могат да го интегрират и да станат твърди. Ето как те получават физическото тяло. Така Питрите организират световния прах; Питрите са зависими от абсорбирането на световния прах, както растението абсорбира земния прах от почвата. Този процес е изразен в теософските писания по следния начин: Питрите образуват семената и след това изграждат формите с материя, така че синята духовна атмосфера да може да бъде абсорбирана.

Сградата се строи от две страни: отвътре, от семената на Питри, се изгражда физическото тяло; а синята атмосфера, вливаща се отвън, образува менталното тяло.

Питрите присъстват в различни степени на съвършенство; не всички са достигнали едно и също високо ниво. Точно същото е както при Платон, Питагор и т.н., които, когато се достигне Нирвана на Земята, ще бъдат по-напреднали от общата човешка раса; те просто са били по-напреднали. Най-напредналите са били слънчевите Питри. Има два вида от тях. Но след това има и два вида лунни Питри, които са достигнали сравнително нормално ниво на развитие, а именно такова, че са били способни да развият един вид карма в себе си, карма, подобна на кармата на нашите животни в края на нашето земно развитие. Някои животни ще са достигнали точката, в която може да се говори за вина и изкупление по отношение на тях.

Нашите животни все още нямат това, но в края на развитието си ще го имат.

Кармичният принцип вече е присъствал при някои видове. При други видове той е бил само в процес на развитие, а при трети е присъствал само в рудиментарен вид. Тук има седем нива, които отново са свързани със седемте човешки кръга. В най-първия етап Слънчевите питри не можеха да се намесят; нямаха нужда. Те бяха там, но сякаш се носеха около земята, чакайки да бъдат допуснати. Ще сравня това със следното:

Представете си, че сте в старите времена на колибите в Германия. Представете си, че там е имало обучени инженери; те не биха могли да започнат нищо, не биха могли да направят нищо; щеше да е необходимо да има по-примитивни натури: това са били все още несъвършените Питри. Когато се е достигнал по-късен етап на развитие, само по-съвършените Питри са имали способността да поемат. Това продължило, докато Слънчевите Питри не успели да се намесят по време на четвъртия кръг. Едва по време на Лемурийската раса Слънчевите Питри са успели да се въплътят. Цялата аурична атмосфера била привлечена, за да ги надуе отвътре. Това било нещо, което нямало нищо общо със Земята, но придобило влияние. Тогава по-съвършените същества, които вече имали силата да извлекат нещо от себе си и които познаваме като Синове на Венера - Манаса-Путрите, висши същества, които не са били предназначени за земното развитие - трябвало да се намесят. Те били там и когато се въплътили, първите от още по-нисшите човешки същества могли да получат първото учение.

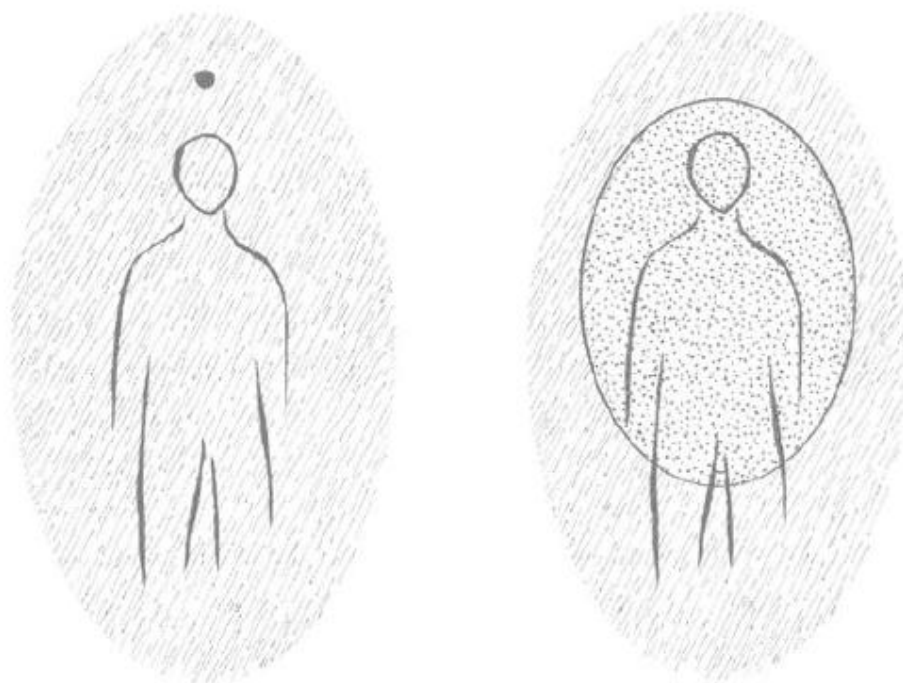
12. Формирането на аурата II

Днес бих искал да ви обясня формирането на аурата и да ви покажа как тя постепенно се развива. След това лесно ще разберете останалото. Ще покажа как аурата се е развила от средата на лемурийската раса. Ще ви дам едно вид описание, така че да ви е разбираемо от само себе си.

Средата на развитието на лемурийската раса е важен момент за човешката раса. Дотогава човешкото тяло е било изграждано отвън, така че към средата на лемурийската раса то вече е присъствало като физическо тяло, етерно тяло и астрално тяло. Тези три присъстват в аурата на лемурийския прародител. В момента, в който достигахме до средата на лемурийската раса, в средата на аурата на лемурийските предци се вижда черна точка.

Ако си представите физическото тяло далеч, етерното и астралното тяло остават. Това е лемурийският човек. След това той получава черна точка над главата; това е, което наричаме действителното „аз“ на човешкото същество. Ще нарисувам атлантическия човек след малко, като продължа с това.

Атлантският човек би изглеждал така, ако това беше физическото тяло /виж скицата]. Според аурата си, атлантският човек изглежда доста различно от лемурийския човек и настоящия човек; атлантският човек има форма на черно яйце, а астралният човек е цялата аура. В астралната аура черната точка се разширява и се превръща в черупка за вътрешното ядро. Останките от атлантската раса все още имат тази особена аура. Духът свети в черната точка; тя започва да свети. Това, което започва да свети, е синьо само по себе си, но се появява, в зависимост от астралното тяло,

Лемуриецът; синьо (штриховано) = астрално тяло; черна точка = I (вляво);

**Атлантският човек; синьо (штриховано) = астрално тяло; виолетово (пунктирано) = ментално тяло;
черен пръстен = I (вдясно).**

в различни нюанси на синьо-червено, индиго и т.н. Така че, ако си представите всичко, ще се види нещо като индигово яйце. При човек с особено богато въображение, то се появява чрез различни зелени мисловни форми. При човек с много чисти, абстрактни мисли, то се появява чрез жълтата форма. След това се появява и в красиво оцветяване, което клони повече към виолетово. Това, което атлантският човек има, става все по-голямо и по-голямо, така че при средностатистически човек от нашата настояща раса това черно яйце съвпада с очертанията на астралното тяло.

Нашият съвременен човек горе-долу поддържа баланс. Той заема ума си доколкото му е интересно, и контролира желанията и инстинктите си с ума си. Цялата ни външна култура е основно там, за да задоволи импулси, инстинкти и страсти. Това се изразява във факта, че вашата астрална аура съвпада с менталната аура. Ако погледнете по-високоразвит човек в настоящото си развитие, ще видите, че е малко по-различно. Менталната аура се простира отвъд астралната аура; тя донякъде изпква. Аз-ът се простира още по-далеч.

В случая на чела или адепт, астралното тяло е в средата, след това менталното тяло и едва след това черното яйце, Аз-ът, така че астралното тяло е обградено от

менталното и едва тогава покрито от Аз-а, така че астралното тяло се използва за ментални цели.

Аз-ът е точка в момента на превръщането му в Аз в средата на лемурийската раса. Аз-ът сега е най-външната обвивка. Мозъкът все повече се превръща в център на целия организъм.

В първата раса на нашето арийско население, действителният център на движение в менталната аура все още се е намирал малко над физическия мозък и само постепенно е мигрирал във физическия мозък. Тези, които са се въплътили като адепти в рамките на атлантската раса, са били надарени с много по-висша интуиция, интуиция, която все още е била безлична. След това тя постепенно е мигрирала в съществото и едва по-късно духовното излиза от личното.

Адептите на четвъртата – тоест атлантската – раса все още са били боговдъхновени ясновидци; тези от шестата раса ще бъдат самовдъхновени ясновидци!

Това е разликата между началото на нашата собствена раса [т.е. петата] и нас! Това е и причината, поради която в началото на теософското развитие или движение адептите, които са наши адепти, трудно можеха да бъдат разбрани; защо самите те чувстваха, че трудно могат да бъдат разбрани. Това беше така, защото адептите, които принадлежаха към най-ранното население, имаха много по-духовен живот, който все още не беше слязъл до обикновена рационалност. Западният човек иска да разбере. Следователно, ако прочетете „Тайната доктрина“, ще намерите пасаж, където Учителят казва: „Вие със западната си преценка го разбирате само с трудност!“

Всичко в аурата може да бъде видяно от виждащия, абсолютно всичко.

Единственото нещо, което той не вижда и в което никой виждащ не може да види нищо, е същността на тъмнината, която означава егото, независимо дали е черната точка или черният пръстен. Видимото е това, което е образувано отвън, и това, което е образувано отвътре. Това, което всъщност представлява истинското аз на човек, не може да бъде видяно от никой виждащ! Човек може да следва точно това, което природата е създала като „аз“, но никога не може да го види в неговата уникалност. За всеки, дори за най-висшия виждащ, съществува тъмната точка в човека. Точно както човек може да каже „аз“ на друг човек, точно толкова малко можем да видим какво е в аурата на другия „аз“.

Нещо за съзнанието: Вие се състоите само от клетки. Всяка клетка има клетъчно съзнание. Вашето съзнание е съвкупността от клетъчните съзнания. Съзнанието, за което говоря тук, никога няма да се слее с друго. Точно както вие се въплъщавате в клетъчно тяло, така и по-висше съзнание ще се въплъти в това, което идва от различните егота. На всеки сеанс съвкупността от участниците е тялото за по-висша същност. Следователно действителното его не е видимо.

При лемурийците следователно има тъмна точка; при атлантите има кръг или яйцевидна форма в аурата; за нас тази чернота съвпада приблизително с границата

на аурата; за адепта менталната аура се простира отвъд астралната аура и където това се случи, тя блести в най-красивия смисъл; след това играе в синьо или виолетово. Розово-червеното е действителният творчески процес, където егото в творческите сили започва да преобразява света по духовен начин и където адептът започва да се превръща в истински планетарен дух.

А сега нещо за това, което наистина се разбира под така наречената нежива природа: висшите духове също имат егото. Ако един дух е толкова велик, че изгражда слънчева система, тогава той не се намира на слънцето, а в най-външния край на системата. Слънчевата система изглежда нежива, защото егото вече е екстернализирано. Ако можехме да стигнем до края на слънчевата система, щяхме да намерим егото там. Това е езотеричната причина за синьото на небето! Космосът изглежда синьо, защото не представлява нищо друго освен черната обвивка отвън! А извън тази черна обвивка духът се появява през различните обвивки в различно оцветени области! Така че, когато го погледнете, то трябва да ви се струва сякаш виждате черна повърхност през осветено стъкло, то ви се струва синьо. Например, центърът на пламъка също изглежда син. Където пламъкът е син, има тъмно пространство; там нищо не гори. Това е лесно да се види в пламъка на свещ; но всъщност е черно. Всеки пламък е ярък. Синьото на небето наистина може да се нарече небосвод, както казва Битие; това трябва да се разбира възможно най-буквално, точно както общият дух е извън егото. Нищо в света не е без дух; има само дух, който все още не се е превърнал в егото; вътре е духът, с който егото вече е изпълнено. Егото е границата между духа отвън и духа, който живее в човека. Тази граница е егото на съответната слънчева система.

Книгата Битие е вдъхновена книга; тя не е нещо, измислено от хора. Докато менталното не е било привлечено в човешкия ум, вдъхновението е идвало отвън. И ние наричаме книгите, вдъхновени отвън, съдържанието на оригиналните откровения. Всички те са в съгласие помежду си, ако погледнем отвъд прикритието, което хората са им сложили. Можем да се обърнем към индианските книги или към традициите на декадентските племена в Америка: те са в съгласие, защото са били приети като откровения. Това е известно не само на окултистите, но очевидно винаги е било признавано. Хердер също е прозрял това. Деветнадесети век, който се е занимавал главно с критика, е измервал тези неща според човешките мнения. Правилната гледна точка по отношение на тези книги е тази, от която може да се каже: Ако не разбираме тези книги, не книгата е абсурдна, а самите ние можем да бъдем абсурдни.

Сега бих искал да се върна към аурата на напредналите хора, например към Платон в Древна Гърция. Развитието, което Платон е постигнал, ще бъде достигнато от средностатистическите хора от сегашната раса едва в следващия кръг; ето защо такива хора като Платон се наричат „изкуствени петокръгови хора“. Сега обаче те също се различават значително от останалите хора. Когато сегашните хора

достигнат петия кръг, телата им вече няма да бъдат физически тела, както са сега, а астрални тела, така че разликата ще остане. Платон беше във физическото тяло на четвъртия кръг това, което другите хора могат да бъдат само в астралното тяло на петия кръг!

И така, Платон е бил във физическото тяло на четвъртия кръг, докато другите хора ще бъдат само в астралното тяло на петия кръг! Това изисква значителна разлика в напредъка на развитието. В резултат на това, когато земното развитие приключи, Платон ще бъде в много различно състояние от останалите. В петия кръг той може би ще бъде Буда, а в шестия ще бъде дори още по-висш! Нека се върнем и да разгледаме отново Платон. По време на четвъртия кръг той вече е постигнал с физическия си мозък това, което обикновеният човек ще може да постигне с астралния си мозък в петия кръг. Това ще му позволи да постигне съответстващ ефект в следващия кръг; по този начин той е придобил способност, която другите все още нямат: а именно, да въздейства върху физическия мозък!

Това е същото като ако един инженер внезапно бъде пренесен в примитивно племе; там той ще може да трансформира всички неща в много по-голяма степен със своите артистични умения и знания; той ще може да обучава това примитивно племе. Докато някой, който израства от дивото племе, може да направи само малка крачка напред в развитието, този, който влиза в племето с голямо развитие, ще може да го отведе много по-напред. Високо развитият човек естествено няма да се намесва в първите етапи на развитието, а едва по-късно, когато развитието е напреднало до определена точка. Това е задачата на напредналите хора! Те ще преминат в следващата епоха на развитие, но ще чакат, докато могат да се намесят! [*Вероятно от сесията с въпроси и отговори:*]

Под ретроактивно имам предвид, че той е придобил способности, които другите нямат. Другите са обвързани с физическия мозък, а след това отново са обвързани с един-единствен мозък. Той ще действа върху астралния мозък в шестия кръг и върху менталния мозък в седмия, така че да може да действа ретроактивно върху по-ранните мозъци, за да може да ги управлява отвън.

Ефективността на Питри следователно трябва да се разбира като нещо подобно, в който смисъл по-ранните могат да участват в изграждането на новото световно тяло. Тези, които са завършили развитието си по нормалния начин, които са станали истински хора, ще могат да допринесат съответно за това изграждане отвън.

Докъде сме стигнали в края на седмия кръг? Дотам, че да можем да възстановим отвън всичко, което духът е изградил отвътре. Така че, когато открием нов световен прах, веднага ще изградим тяло, което ще съответства на нашето ниво на развитие. Ще изградим „човеците“ на бъдещите етапи на развитие! Но тези, които са останали назад, които не са стигнали толкова далеч, ще трябва да изградят най-нисшите форми; те съответно ще бъдат тези, които, така да се каже, изграждат стените на

новата световна система отдолу, а развитите ще се намесят там, където има работа за тях.

Егото в нас никога не може да бъде загубено; то само се трансформира. В момента то мисли и това е най-висшата способност, която притежава днес. Ще съживим отново следващите същности, но не с манасични егота, а с по-висши егота.

Оставяме мислите на по-развитите да образуват ново слънце; полагаме ги на олтара на общността. Разделянето на една нация на две части винаги е предшествано от битка на Дхян-Коханите на по-висши нива.

13. Формирането на Космоса според „Древната мъдрост“ на Ани Безант

Днес бих искал да говоря за формирането на космоса според „Древната мъдрост“ на Ани Безант. Бих искал да покажа как да се опитате да прочетете съответния пасаж. Той започва на страница 325, където Ани Безант се опитва да опише как се е осъществил преходът от лунната епоха, в която нашите предци са претърпели своето развитие и след това са дошли на нашата земя. По време на лунните Манвантари еволюцията е създала седем класа същества, които са били наречени Отци, защото са създали съществата на земната еволюция.

Точно както ние имаме задачата през нашата земна епоха да доведем ума и т.н. до най-висше развитие, тези същества на Луната трябваше да доведат разумното същество до най-висшата рафинирана форма. Това е химическият принцип, така че те да са развили разумния живот по идеализиран начин. Когато седмият кръг беше завършен, тези същества влязоха в състояние на Нирвана. Това беше пълният образ на Яхве, съществото, което беше техният идеал. Както семената зимуват, така и те презимуваха чрез пралая. Така те развиха душата.

Съществували са и две други раси. Слънчевите Питри са тези, които са напреднали по-далеч от обикновеното лунно развитие. Те са достигнали най-високото ниво на сходство със своето божество. Но дори по време на лунната епоха е имало Лунни Питри, Лунни Питаци. По-развитите същества са били слънчевите Питри. Тези, които вече са станали господари на Луната, са били, по отношение на развитието на човешкия ум, по-висши от лунните богове. Лунните богове не са развили елемента на разума. Би било безполезно божеството да стигне само дотам, докъдето е било в началото. Трябва да се създаде нещо, което отива по-далеч от началото. Ако Учителите се разглеждат като край на нашето жизнено развитие, те се оказват с много по-висша мъдрост от тази, която е въплътена като Земяна Мъдрост. Мъдростта, която е въплътена, е достатъчна само за да насочи Земяното развитие до неговия край. Следователно трябва да се осъзнае, че Учителят, при определени обстоятелства, е много по-висш от Дева.

Яхве е станал първо лице на Троицата само чрез грешка. Той е богът на земните форми, който следователно е оформил Адам от материята. Разбира се, евреите имат Бог-Отец. Но те не говорят за него. Това е именно този, за когото никога не е било говорено.

Хората се наричат същества от лунната епоха, които развиват Питри - Дхиани.

Никой не е развил причинно тяло през лунната епоха. Тези, които са имали причинно тяло, са напреднали отвъд лунната епоха в земната, човешка епоха.

Платон ще донесе най-висшето развитие на причинното тяло в следващия кръг.

Лунните Питри притежавали определена интелигентност, подобна на тази на животните. Земята е четвъртото въплъщение. Първото въплъщение са планетоидите,

второто е на позицията на Марс, третото на позицията на Луната. Четвъртото въплъщение на планетарната верига е земята. Елементарната същност е това, което описах като световен прах. Точно както семената абсорбират вещества от земята, Питрите абсорбирали земната материалност. [...]

Сфера а) е архетипен свят. Червената сфера, излизаща от архетипа, развиваща се от тъмнината. Архетипен свят. Архетипът на цялото разбиране. Умът трябва да бъде оформен. Той трябва да бъде оформен в тялото. Имаше само слънчев сплит, никакъв нервен сплит, който да излиза от главата. Планетарните духове са над съответното развитие. Планетарните духове работят отвън; те имат най-висшата задача. Те определят последователността; те имат задача, която стои над индивида. Те никога не навлизат.

Менталният свят е ограничен до един вид сфера. Вместо звездите и съзвездията се появява Акашовата хроника. Формиращите не са активни в менталната сфера, те са активни в царството на Будхи, така че планетарните формиращи могат да бъдат открити само в сферата на Будхи. В началото мисълта е само точка, след което тя се оформя. Възникват архетипът на растението и архетипът на минералите. Върху сферата б) се възпроизвеждат формите на формиращите от по-ниско ниво, докато узреят в по-плътна материя. В нея има малки знаци и цветове. Цветът е астралната материя. Сферата, която беше червена, е станала оранжева, а сега става жълта. Сега е изпълнена с астрална материя.

И сега сфера в). В сфера в) формата достига най-плътната си консистенция. От този момент нататък природата се променя. Следват сфери д), е), ж). В сфери д) и е) съзнанието първо се проявява на етерния план. В синята сфера е) съществата започват да желаят отвътре, започват да се движат. Така се проявява първият автоматичен ум. Лунаритите са душевните сили на формата; те я довеждат до зрялост и по-късно я обитават. Това, което имат тук в черно, е душата. Това, което те мислят, че е дух.

Земната епоха е предопределена да завърши брака между дух и душа. Огнят е елементът на първия кръг. Същност това е огън въздух, етер огън. Във втория кръг първокласните Питри продължават своята инволюция. Във втория кръг се зараждат архетипните форми на растенията, които след това приемат своето завършване в петия кръг. Минералът е на етапа на най-висше съвършенство. Човешкият мозък, като минерално вещество, е само носител. Минералното царство вече се разтваря. В следващия кръг растителното царство се разтваря, последвано от животинското царство. И едва в седмия кръг човекът ще достигне своето съвършенство.

Минералът е развил седем принципа. Той е най-съвършеното от това, което имаме. Имаме три духовни царства: първо, второ и трето логос; след това първото елементарно царство, арупичното царство; второ рупичното царство; трето астралното, четвърто физическото, минералното. Минералът е съвършен в четвъртия кръг. Растението ще достигне своето съвършенство, когато стане астрално. Битие,

със своите седем дни, показва седемте кръга. Първите четири дни са първите четири кръга, седмият ден е почивка. Четвъртият ден е настоящият кръг. Петият, шестият и седмият ден тепърва предстоят.

Колкото повече опознавате Битие, толкова повече ще трябва да го разбирате буквално. Когато сте готови да приемете значението на Битие буквално, тогава наистина сте го разбрали. Въздухът е елементът на втория кръг. Питрите достигат началото на човешкия етап тук. Соларпитрите се появяват за първи път тук, на сфера d), за да поемат водеща роля в човешката еволюция. Съществата винаги са готови четири кръга по-късно. Архетипите на човешките форми вече бяха дадени в четвъртия кръг.

14. Вторият Логос

[Днес ви говоря], за да ви покажа как човек може да разбере трудната тема за кръговете според [книгата] „Древна мъдрост“ от Ани Безант.

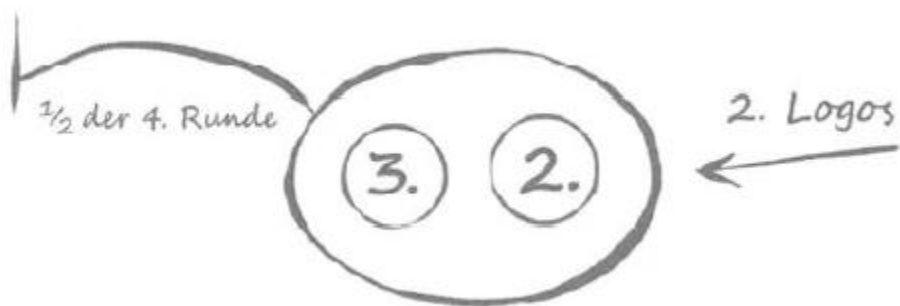
Преди всичко искам да предупредя да не се говори твърде абстрактно за Логоса. Толкова е изкушаващо да се говори общо за първи, втори, трети Логос. Особено начинаещите са много склонни да говорят веднага за „Логос“ и искат да обсъдят целия свят с аргументи за това каква е задачата на първия, втория, третия Логос. Това не е, което искаме да правим.

Искаме да си изясним каква задача имат отделните същества в развитието на света [като цяло], чрез което те се превръщат в определена връзка в Логоса. Защото е очевидно, че трябва да сме наясно с факта, че когато например една еволюционна епоха се развива в друга - например лунната се развива в земната - [че] следователно [например, всичко, което се е случило по време на лунната еволюция, преминава през пралая и се появява отново, и че всичко отива в обратна пралая. Това, което се е случило по-рано, се връща в Логоса и се превръща в празнота. Така то почива, така да се каже, в Логоса, не спящо, а готово да приеме нова задача. Сега, най-добрият начин да изясним това е да се запитаме: какво ще стане с всичко, което постепенно се формира по време на различните кръгове и раси на нашето настоящо земно развитие, например? Какво ще стане с всичко това? Когато земната еволюция приключи, сборът от всички тези същества, сборът от тези образувания, ще бъде кохерентна маса от нови семена, които ще се развият по-нататък в следващата епоха. Те се връщат отново към Логоса. Всичко, което се развива през нашата земна епоха, това, което остава, това, което преминава през пралайя, ще бъде втори логос за следващата епоха. Резултатът от преминаващата епоха е втори логос за следващата епоха.

Моля ви да помислите, че е по-добре да се запитате: Какъв ще бъде вторият логос? Вместо просто да казвате: първи, втори, трети логос. Вие оставате с конкретното и осъзнавате, че всичко, което идва от една епоха в друга, е вторият логос за следващата епоха.

И сега разделяме цялата еволюция по време на нашето земно развитие на две части. Работим със седем кръга. Първо, вземаме първите три и първата половина на четвъртия кръг. Това е половината. Само до този момент, когато е изминала само половината от четвъртия кръг, всичко, което е свързано с втория Логос като трети Логос, се е развило и е изразено. Третият Логос е нещо, което [празнина в преписа]. Логосът [се] все още не се използва като цяло, е нещо, което е добавено наскоро. Вземете семена на растения, посейте ги в земята. Семената, които посееете, са вторият логос. Леглото, материята, от която възникват новите форми, това е третият логос. Третият логос се използва за набъбване на формите през първата половина на кръговото развитие. Това е, което Ани Безант нарича развитие на формата,

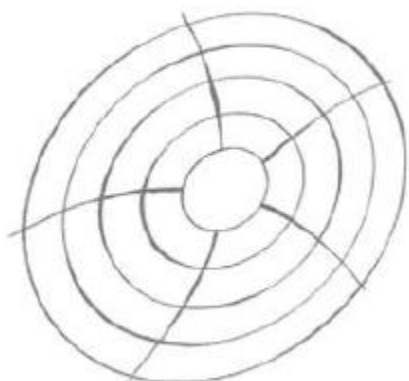
инволюция. [Това е] това, което бих нарекла световен прах, ако вие бихте го нарекли субстанциално легло. [Вторият с третия логос изгражда формите, отвън навътре.]

Човешкото същество е изградено отвън. Питрите - вторият Логос - са дошли. Те са оплодили третия Логос. От оплождането на третия Логос от втория Логос възниква животинската основа на човешкото същество. [Това е] до средата на четвъртия кръг - лемурийската/лунната раса.

И сега второто оплождане се случва от това, което е създадено досега. От втория и третия логос, първият логос сега се свързва директно, създавайки по-нататъшната втора част. Така се получава втората половина на четвъртия кръг и следващите три кръга.

Така че трябва да си представим: [вторият] логос е това, което идва отвън, [той] се структурира [с помощта на третия логос] във форма, набъбва. Всички черупки са изградени.

И сега оплождането идва от първия Логос. То излъчва отвътре. Това е оплождането на първия Логос. Това е, което може да се види в аурата.

До четвъртия кръг аурата е подобна на облак [отвън], чак до лемурийската раса. В средата на лемурийската раса започва излъчващият образ на аурата. И това е притокът на първия Логос. И това е, което Ани Безант нарича развитие на живота или еволюция. Животът или еволюцията започва отвътре. [Трети Логос: Еволюция на живота.]

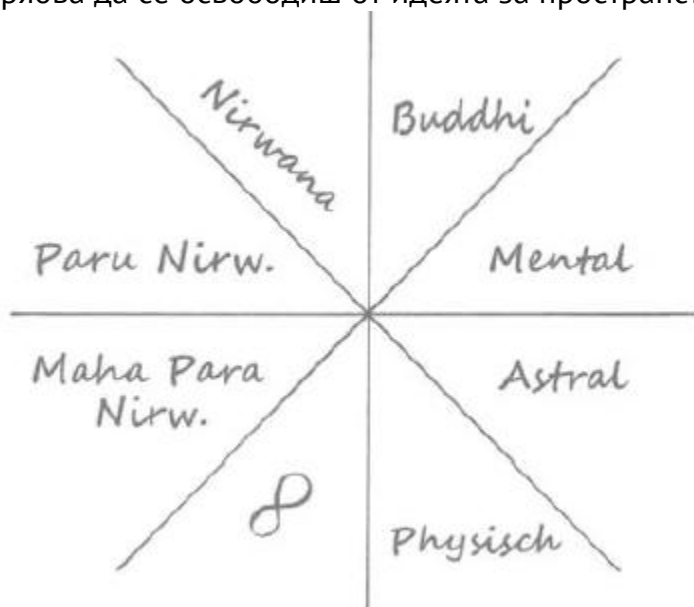
Човекът от лемурийската раса е образувал физическа обвивка, астрална обвивка и Кама-Манас. Всичко това се е натрупало. Сега се появява черна точка. В средата, над главата, която показва, така да се каже, мястото, от което се излъчва притокът на първия Логос.

Всяка еволюционна епоха има много специфично намерение на Логоса, което да осъществи. Нашият настоящ кръг - земна епоха - е предвидил човека от самото начало и трябва да го доведе до завършеност. Настоящият [кръг] има специфичната задача да предразположи човека от самото начало и да го доведе до развитие. За тази цел винаги има двойно оплождане. Първото се състои в това, че резултатът от предишната епоха се опложда. Това, което произлиза от оплождането, са фактите на първата половина на еволюцията. След това се случва второто оплождане от първия логос. Това са фактите на втората половина на еволюцията. Едната половина отива отвън навътре и образува формата. Другата отива отвътре навън и образува живота.

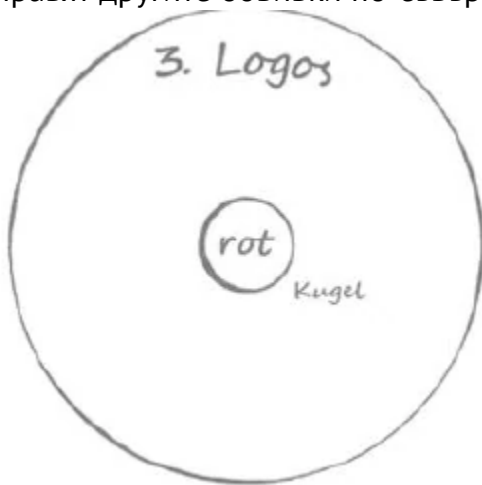
Наричам [третия] Логос космически прах, защото всичко, което е отхвърлено от другите светове, се абсорбира в него. За да могат семената [на растението] да растат и да процъфтяват, материята първо трябва да бъде привлечена към тях. Семето [на растението] трябва да бъде потопено в почвата, която е била подготвена за него, за да може да извлече силата, от която се нуждае. Същото е и с [третия] Логос. Той се състои от вещество, изпълнено с [източна] сила. Камичните същности привличат веществото и образуват космос.

Осмата сфера освобождава материала и се абсорбира в новото развитие, когато се създава нов космос. [Осмата сфера, трупът на всеки космос, осигурява материала за бъдещето.] Всяко световно тяло става светло лилаво в края на своето развитие и изчезва. Всички семена се съдържат в него и / празнина в преписа]

Трябва да се освободиш от идеята за пространство. То не отразява всичко.

От третия кръг нататък не се формират нови форми. Външно хората са достигнали най-съвършената форма. Следващото нещо, което хората ще постигнат, е да направят другите обвивки по-съвършени отвътре.

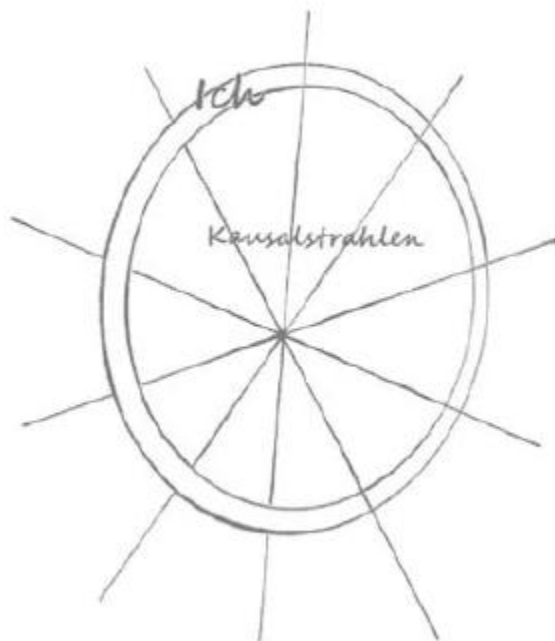

Сега ефектът върху астралното тяло вече е започнал. Четвъртият кръг ще бъде завършен, петият ще дойде и след това все повече и повече ще се прави с астралното тяло. И в петата сфера/кръг астралното тяло ще бъде такова. [От средата на четвъртия кръг формите са завършени; сега влиянието върху астралното тяло започва отвътре.] Той ще има колела в астралното си тяло. Чакрите се движат, както вече правят при тези, които могат да виждат духовно. Чакрите се въртят.

По време на шестия кръг се формира менталното тяло. Не само чакрите се движат, но и менталното тяло свети все по-сияйно отвътре. Сега то е сияйното ментално тяло. Това е завършено на шестата сфера.

В седмия кръг причинното тяло се развива до най-голямото си съвършенство. [То преодолява границата на астралното тяло, докато накрая не остане нищо друго освен причинното тяло.] А именно, лъчите стават по-ефективни причинни тела.

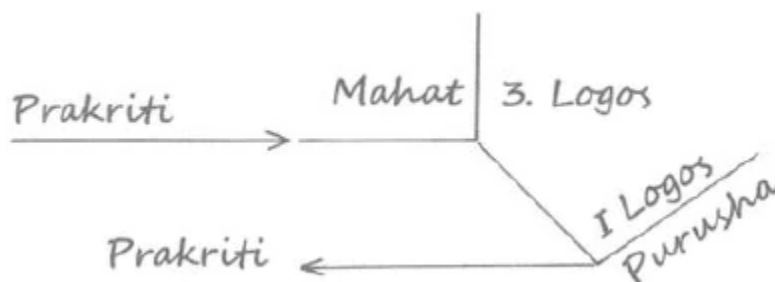

[празнината в преписа]

В края на седмия кръг няма нищо друго освен причинното тяло.

Най-горният слой се формира в четвъртия кръг. В най-горния мозък инструментът е даден за самостоятелна дейност. Дотогава третият логос работи отвън. От мозъка силите могат да изтекат навън и отново да задвижат чакрите.

Това, което идва от предишното развитие, наричаме Пракрити, това, което идва от втората половина, Махат, а това, което идва от третата, Пуруша.

Тялото е Махат, душата е Пракрити, духът е Пуруша. [В семето Махат и Пуруша са изчезнали; Пракрити е пренесена напред.]

Тялото е подготвено от духа в него. Тялото не би правило грешки, ако не беше изкушавано от духа. Няма физически грях. Всеки грях е от духовно естество. Само човек, който се е отказал от контролирането на Кама, може да бъде жесток. Едва от

средата на лемурийската раса нататък има „добро и зло“, не преди това. Умът и тялото са две съвършени части. В средата между двете се намира Кама, душата, тя е носител на несъвършенството.

[Тялото е умът отвън, Махат. Душата е Пракрити.]

Няма нищо толкова съвършено, колкото белите дробове, стомаха, сърцето ви. Ако умствените способности бяха толкова съвършени [като органите], щяхте да постигнете [това] умствено съвършенство. Физическото не греши, минералът изобщо не греши. Той не може да греши.

15. За образуването на Космоса

Тъй като теософията говори само от своя опит, тя започва от един източник, от нашия Логос. Да наричаме това, което човекът днес вижда като огнена топка, слънце, е идиосинкразия на нашата материалистична епоха. Преди шест века хората все още казваха: Това е тяло; и към него принадлежи слънчева душа и слънчев дух. Духът на слънцето сега е Логос; физическото тяло на слънцето е най-ниското му проявление. Това, което царува в него, е духът. Човек си представя, че духовните сили биха били в контакт с тях. Слънцето-атма би било слънчевият логос, а другите принципи следват, надолу до физическото тяло, както е при нас. За древните светлината е била тяло за душа. Човешкото усъвършенстване на интелигентностите се свежда до седем: седемте бели братства; седемте духа пред Божия трон; седемте йерархии - по едно голямо духовно тяло, обхващащо много клетки. Седемте светии пред Господа са единственият фундаментален живот на космоса. Когато дойде четвъртият кръг, той беше председателстван от Господаря на Формата, Яхве.

Другите интелигентности са под тези седем – Липиката са толкова високо развити, че могат или трябва да бъдат причислени към кръга „не ме докосвай“. ... Ангелите забулват лицата си от мистерията на раждането; самите те нямат прозрение за нея. Седемте центъра Лая са седемте серии, които образуват слънчева система [...]: „офисът“ на братствата.

Следователно, водещите седем са винаги резултат от белите братства от предишната еволюция. Слънцето е стхула шарира на Логоса.

16. Развитието на съществата

Седем етапа и състояния. В четвъртия кръг арупа, рупа, астрално, физическо.

Вътрешният живот на човешките същества развива напълно различни състояния на съзнание. Будното съзнание е най-известното състояние. По-долу е първо състоянието на сънуващите хора - то е сега това на повечето животни, вариращо леко, въпреки сетивната активност в будно състояние.

Следващото най-ниско е съзнанието, което тялото ни има, докато спим, което е напълно погълнато от физически функции – това е растението, идентично с нашето, докато спим. Най-ниското е това на транса – това на цялата минерална природа; то живее с цялата природа, следователно се простира до цялата околна среда; следователно възприемането на неща, които са познания за изграждането на света; вселената е спускане и завинтване. Когато се спуснем много дълбоко, ние ставаме всезнаещи за сметка на нашето висше съзнание. Над будното съзнание има състояния, подобни на предишните, в които се движим свободно на астралния план, психическия план, първоначално в пълно съзнание. На девачан план, където духовните архетипи работят в нас и физическото се превръща в кухня, физическото изчезва, ако го искаме.

Астралният свят е дубликат, духовният свят се изгражда отвън. - Духовното съзнание, където човек започва да има космическо видение, е най-висшето в нашето земно развитие. — Всеки кръг има задачата да развие състояние до нормално. В третия кръг: високо развито състояние на сънуване на съзнанието. Ефектът произлиза от Махат чрез рапорт. Преди това те са имали растително съзнание и духовните същества са се грижели за тях. По време на първия всички са били в най-дълбок транс. Така съзнанията постепенно са се развили от най-ниското до най-висшето.

[*Пропуск в преписа*]

Колкото по-дълбоко е човешкото съзнание, толкова по-реални са силите, които обграждат хората. Колкото по-независим става човек, толкова повече се отдръпва. В следващите три кръга се развиват следващите три състояния; Йонас в акулата и плуващата костенурка: физически замислени девачанови преживявания.

Във втория кръг няма ясна граница между хора, животни и растения – същества, които са всичко в едно. В третия растението е изолирано, но хората и животните все още не са разделени. По време на четвъртия настъпва пълната диференциация.

17. Върху Девачан

Преди осем дни проследихме човека през различните етапи на така наречената духовна земя, Девачан. Видяхме как се разгръща съдбата на човека в духовния свят, в Девачан, между две въплъщения. Видяхме, че в зависимост от степента на своето развитие, човешките същества са способни да се извисяват все по-високо и по-високо или все по-дълго и по-дълго в царствата на тази земя на причините, за да донесат способности в този земен свят от тази земя на причините за все по-висше и по-висше развитие. Действителните причини се крият в неговата работа и творчество в този духовен свят. За тези, чиито умове са отворени и пробудени, за да наблюдават духовните условия, които винаги ни заобикалят, които ви описах, по време на тяхното въплъщение, трите части на човешкото същество, чиято съдба сме опознали, винаги лежат открити пред погледа на ума. Тези три части на човешкото същество, за които говорих, сякаш постепенно се обгръщат, напускатки земната, плътската обвивка – тази в така наречената Камалока, мястото на желанията, на мечтите; втората в Девачан или духовния свят; и третата в най-горната област на Девачан, където най-дълбокият аз е способен да се развива и разгръща, за да се завърне след това с повишена сила. Тези три части на човека са неговото така наречено астрално тяло, тялото, което обхваща всички негови желания, мечти и страсти, всичко, което човекът има общо с животното, всичко, което образува посредничеството, така да се каже, между неговата собствена духовна природа и чувствената природа, всичко, което той оставя настрана в земята на пречистването, на очистиането, в Камалока.

И тогава той се възнеса в земята на действителния дух, в земята на духовете или в Девачан, за да се отърве и там от второто си тяло, тялото на света на идеите, на висшите човешки способности, което все още го приковава към човешкото и го спъва, за да може след това, така да се каже, да се освободи от тялото, в зависимост от състоянието на развитие, да се задържи за по-дълго или по-кратко време в действителното безтелесно състояние на ума. Ние наричаме това тяло на човека, което се издига до тези най-висши области на духовния свят, което разперва криле, за да се разгърне, ние наричаме това тяло носител на причина или причинно тяло. Това причинно тяло, което запазваме между две инкарнации, което носим със себе си отново и отново, това тяло, което формира причината за това, което сме си причинили, което ни носи от едно инкарнация в следващото, това е това, което живее в най-висшата област на Девачан. Другият е този, който е във втората област на Девачан, който след това се потапя в царството на желанията, а това е астралното тяло, за да се премести след това в плътското тяло. Всяко човешко същество има тези три тела в себе си.

Вече говорих за така наречената аура. Вече казах, че човешкото същество, видимо за физическите очи, е обгърнато от облак от светлина, с овална форма, който

представя най-разнообразни светлинни явления за тези, които са възприемчиви към него. Яйцето е по-малко и по-голямо в зависимост от степента на развитие. То е малко при този, който е все още на най-ниското ниво на духовно развитие. В този случай аурата е само слабо сияние от светлина, което се разпространява по тялото, но то става все по-голямо и по-голямо, колкото повече въплъщения е преминал човекът и колкото по-висок и по-късен е етапът на развитие на човека. Тогава тази аура показва най-разнообразни светлинни и цветни явления. Тази аура е тройна и гледната точка за тази аура също може да бъде тройна.

Има хора с така нареченото „психично зрение“, които са способни да виждат само случващото се в астралното царство. Те виждат това само като светлинно явление, което може да се възприеме и при животните. Те виждат това, което живее в човека, под формата на желания, копнежи и страсти под формата на светлинни явления. Човек може да се издигне и над това царство. Тогава тялото на представянето става видимо за него, висшите духовни възможности за развитие като втора, по-фина субстанция, като аура, която излъчва и прониква през първата. И накрая, има това, което се разпростира като още по-ефирна субстанция в рамките на тази втора аура. Тя присъства в много слабо развито състояние при хората на най-ниските нива, но е развита все по-високо и по-силно и се появява по чудесен начин при висшите духовни същества на нашата култура. Това е, което се пренася от въплъщение в въплъщение, причинното тяло. То присъства и при неразвитите хора, но само малко, като малък ореол над главите им. Колкото повече човек се развива, толкова повече то се разширява и се превръща, така да се каже, в слънце. И колкото повече осветява и свети през съществото, толкова по-добре човек може да види тези три тела ясно, когато духовното му зрение е отворено.

Човек може да насочи погледа си само към астралния свят, може да извади това, което принадлежи на нисшите и висшите сфери, и да насочи погледа си само към астралната аура. Тогава човек вижда само инстинктите, желанията и страстите като цветни явления пред себе си. Ако след това съсредоточи вниманието си върху тялото на представянето, виждате менталното тяло. А ако погледнете вечното, тялото на причините, виждате най-светлата аура на човешкото същество. Този носител на причини е видим само за онези, чието духовно око е пробудено в най-висшите области на духовния свят.

Този носител на причина, видян външно в светлия си вид, ни показва най-разнообразни гледки у най-разнообразните хора. Ако погледнете неразвит човек, било то негър в Африка или дори неразвит човек в нашите райони, човек, който все още не е формирал много мисли, не е способен да живее много във въображението си, не знае нищо за висши идеи или духовни интереси, който живее само в животинските си инстинкти, в задоволяване на глада си и физическото си благополучие, тогава, ако пренебрегнем всички други аури и погледнем само причинната аура, тя ни се струва като повече или по-малко тъмен овал. Това

показва, че причинното тяло е все още недоразвито, че истинското аз все още има дълъг път, преди да се развие. Това са хората, които не показват нищо друго освен няколко зеленикави или мръсно индигови ивици в кафявите си овали. Тези няколко ивици са единственият индикатор за причинното или причинното тяло. Това е гледката, която изпълва с тъга онези, които могат да наблюдават аурата, защото показва на тези, които могат да наблюдават, колко много все още имаме общо с неразвитите хора. Можем да видим как лъчи светлина се появяват в тях, когато им предаваме духовна култура.

Но дори и долното ментално тяло, тялото на въображението на неразвения човек, все още показва кафеникава форма и няколко развити зеленикави области, които се редуват с червеникави области или с области, които играят със синкавия оттенък. Тези зеленикави и синкави части стават все по-чести, колкото повече идеи се формират у съответния човек. И тогава, когато изследваме астралното тяло на такъв човек, внезапно се сблъскваме с явления с почти ужасяващ ефект в ослепително ярките цветове; сблъскваме се с кървавочервени облаци, които изпълват почти цялото астрално тяло, кълбесто се развяват. Само в горния или долния слой на овала виждаме зеленикава или индигова основа, която се редува с кафеникавите оцветявания, но също така се редува с всякакви образувания, които се различават според различните темпераменти. При гневните хора виждаме червени проблясъци, проблясващи през астралното тяло, при други виждаме синкаво-сиви облаци. Това е аурата на неразвения човек. След това трябва да разгледаме аурата на човек на по-високо ниво, тоест на човек, получил добро образование тук, в нашия район. При такъв човек причинното тяло се проявява като форма, която вече е по-надарена с цветове, като форма, която е пропита от красиви цветове. В този случай това са зелените цветове, зелено-жълтите и жълтите цветови нюанси. Това са нюансите, които европейецът притежава. Едва когато тези цветове се разширят малко повече, се появява по-нисшето духовно тяло. И когато погледнем астралното тяло на човек, то като цяло изглежда донякъде подобно по дизайн на астралното тяло на неразвения човек. Само цветовете имат различни нюанси. Неразвеният човек има черни цветове; колкото по-развит е човекът, толкова по-ярки са цветовете. Те са осветени отвътре, привличат погледа и имат симпатичен ефект върху погледа.

И ако отидем до високо развития духовен човек, до този, който е развил висши духовни способности в себе си, който вече се е посветил на духовен живот чрез много превъплъщения, тогава астралното тяло също се появява в съвсем различни трансформации. То вече не изглежда осеяно с облачни образувания, а излъчва отвътре на син фон. Причинното тяло има повече или по-малко светло или тъмносиньо оцветяване и вечният човек излъчва в това. Колкото по-чист и благороден е той в духовното, толкова повече показва оцветяването на духовното. Виждаме красиво златисто-жълто сияние отвътре навън, което се слива в сияние,

граничещо с розовочервено, а те се сливат в красиво синкаво-виолетово сияние. Причинното тяло е пронизано от сияние, разширява се все повече и повече, приемайки все по-големи и по-големи измерения. Адептът почива в средата на това причинно тяло, което избледнява от златистожълти лъчи отвътре до виолетови лъчи отвън, така че той е обграден от този поток от светлина, затворен от него, така че може да стане толкова велик, че често може да надвишава човешката си форма десет, двадесет, тридесет пъти по дължина отгоре до долу.

Това са причините за великите водачи и водачи на хората. И ако след това потърсите тялото на въображението на по-нисшите хора, пак ще намерите форми там, но ще откриете, че те са станали светещи, искрящи, сияещи отвътре. Можем спокойно да заключим, че това е така, защото това, което такива хора искат и чувстват, е оформено от духа, от духовните способности. Това са способностите, които се разкриват пред духовното око, когато то наблюдава обкръжението си. То вижда кое е преходно и кое е постоянно.

Всички тела, които споменах, особено астралното тяло, което изглежда обляно в червеникави нюанси, са напълно изгубени в Камалока и Девачан. В по-ниските части на Девачан и астралния план, по-фините части се разтварят. Човек губи това, което съдържа от по-нисши чувствени ценности. Астралното тяло може напълно да се разтвори в Камалока и преминава само с причинното тяло, духовното тяло, в Девачан.

В четвъртата област на Камалока, това, което наричаме човешки егоизъм и човешки егоизъм, е напълно погълнато от материята. Всичко, което все още се е обвързало със света, се губи в четвъртата област. Човекът чувства безполезността на низкия егоизъм и започва да осъзнава, че трябва да разпери криле, че трябва да разбере това, което не го засяга. И когато пристигне в духовната сфера, неговите чувства, емоции и възприятия, които могат да бъдат обобщени с думата егоизъм, са изчезнали. Той е достигнал етапа, в който може да изпита „Това си ти!“ и „Аз съм Брахма“. Той може да предаде по-нисшите духовни тела на разтваряне и да пренесе себе си във висшите сфери на духовната сфера, където може да се разгърне напълно. Тук всичко се явява на човек в истинската си форма. Тук той се явява такъв, какъвто е, като това, което се е въплътило.

Синьо-синият овал се явява като действителното тяло на човека, а в синкавия овал блести това, което трябва да наречем действителната същност на човека. Човек все още не може да има това тяло. То е изтъкано от трите най-фини субстанции на духовния свят и те се проявяват в чистия си синкав цвят. Подчертавам, че този чист синкав цвят може да се наблюдава само ако човек напълно пренебрегне какво друго има човекът и погледне само духовното. Така той се явява само в своя синкав овал, проникнат от неговата същност.

Това е, което платоническата философия нарича така наречения светещ човек, искрящият, сияйният. Това е същото нещо, което посветеният Павел нарича така

нареченото духовно тяло. Това не означава нищо друго освен това, което намираме тук, в най-високите области на Девачан. Това фино синьо тяло е изтъкано от най-фините тъкани на духовната земя, на Девачан. Това, което излъчва и блести в него, не идва от нито един от световите, които споменахме досега. Това, което блести в това тяло, идва от още по-висши светове.

Ако вземете земния свят, астралния свят и духовния свят, Девачан, ще имате трите свята, в които човек се въплъщава в света. Той винаги се връща, за да развие нови способности там, които след това прилага в земния свят. Това са трите свята, за които говори Павел: духовният свят, светът на душата и светът на тялото. Всичко е вплетено във физическото тяло от тези три. Когато дойдем във физическия свят, ние разпростираме физическата обвивка около себе си. Вземаме вещества от физическата материя, от физическия свят. Живеем в някакъв свят с тези вещества, взети от този свят, така че когато слизаме от духовния свят, първо обграждаме истинското си аз с тялото, което е изтъкано от долните части на духовния свят; след това то слиза в астралния свят и образува астралното тяло. Това накрая привлича физическата материалност и след това човекът се въплъщава отново.

Но това, което се разширява в самото синьо духовно тяло, в тази искряща структура, не е от тези три свята. Истинският аз не идва от тези три свята. Това, което е обгърнато около него като син овал, е най-горното, най-финото, което е взето само от духовния свят. Но това, което е въплътено, азът, идва от още по-висши сфери. То идва от действителния божествен дом на човека, от регионите, които теософът нарича региона на Будхи и региона на Нирвана. Човекът идва от тези два региона.

Същността на човешкото същество почива в това духовно тяло, което е присъствало преди човекът да започне да се въплъщава и което отново ще присъства в други светове, когато човекът престане да се въплъщава. Това е действителната, вечна, небесна, божествена същност на човека. Това е, което Джордано Бруно нарича вечна монада, която преминава вечно през всички въплъщения, небесното аз на човека. То сега участва по посочения начин в това, което постепенно се появява. Отначало то излъчва в красив златисто-жълт цвят, след това се разширява все повече и повече, а в най-външните части приема виолетово-червеникав цвят, в зависимост от различните черти на характера, които човекът е придобил, защото всички те оказват своето въздействие върху него. В човек, който е развил качествата на гордост или амбиция в предишните си въплъщения, виждаме как тази златна, сияйна част от човека приема оранжево-червеникав цвят. Това показва ефекта, който гордостта е оказала върху него. И по друг начин, други качества показват влиянията, които трябва да бъдат балансирани. Това е, което е слязло от още по-висши светове, за да се въплъти в нашия земен свят. Това е, което идва от Будхи и Нирвана; това е, което наричаме Аتما-Будхи, което е съставено от най-висшата същност, която идва от самото божествено Същество.

Последния път говорих за факта, че постепенно, докато човек преминава през много прераждания, той се издига до трите по-висши области на духовната страна, тоест всеки човек ще трябва да прекара повече или по-малко дълго време между две прераждания в първата по-висша област. Дори неразвитият дивак преживява проблясък на своето Аз в духовната област и престоят му в тази област става все по-дълъг и по-дълъг. И когато качествата на състраданието, по-висшите духовни качества, са развити, тогава той се издига до втората област между две прераждания. И когато след това се завърне на нашата земя, той се е превърнал в това, което наричаме емисар. Тогава той се е превърнал в някой, който може да говори за намеренията на света, тогава той е някой, който между две прераждания е участвал в разкриването на импулсите на живота, тогава той знае защо се развиват животното, растението и човешкото същество. Тогава той може да говори за Земята, откъде е дошла и какво ще се случи с нея в бъдеще, тогава той може да говори от опит за това, което теософската мъдрост ни разкрива. Когато е станал така наречен посветен – тоест във въплъщение – тогава той познава от собствения си опит природата на висшия живот и е способен да разпознава доброто. След това, в следващото въплъщение, той се възнася до най-висшата област на духовния свят, където пребивават онези, които имат ясна представа за причините за световните събития, дори когато са въплътени в земния свят.

И тогава се достига областта, в която проблясва структурата на висшите светове, светът на Будхи и светът на Нирвана. Точно както Будхи проблясва в нашия духовен свят, така и най-висшите неща проблясват в него, зародишите на човешкото „аз“ проблясват в него. Тези зародиши са там и навлизат в третия свят, за да се обгърнат в субстанцията на третия регион. Може да се запитате дали един виждащ, когато навлезе в третия регион на духовния свят, може да види и човешките същества в състояние на поклъване. Да, може, защото в този регион това, което принадлежи на праисторическите времена, отдавна е престанало да съществува. Състоянието на нещата е разкрито, сякаш се случва сега, състоянието, в което човешките души вече са започнали да осъществяват своето развитие.

Това, което Якоб Бьоме изрази, се случи и с този човек: ако някой ми кажеше: „Беше ли там, когато се случи това, което ни разказа за началото на земното съществуване?“, бих могъл да кажа: „Да, бях там.“ Защото в него отдавна се беше отворило чувството, че може да каже, че е бил там в началото, че наистина е участвал в сътворението на света.

Това, което ви разказах сега, показва, че си имаме работа с три свята: духовния свят, астралния свят и земния или физическия свят. Но това показва също, че има и по-висши светове, които са действителният дом на човешкото „аз“. Тези три свята са създадени, оформени, те са произлезли от духовна същност. Сетивният свят има различен произход в духа, а астралният свят около нас има своя произход в духа. Но с все повече и повече развитие в духовното, можем да изследваме причините на

нещата. Можем да изследваме какво е в основата на астралното като дух и можем да наблюдаваме в най-висшата област на Девачан. Но докато това, което свети в будхи, не свети в него, не можем да говорим за нищо, което принадлежи към това, което наричаме най-дълбоките истини на световното съществуване. Не можем да говорим и нямаме силата да говорим за причината за злото, за причината за несъвършенството, докато живеем в тези три свята. В този свят имаме зло редом с доброто, несъвършенство редом с съвършенството. То принадлежи на този свят. В този свят е заложено, че злото се добавя към доброто, а несъвършенството към съвършенството. Отговорът на този въпрос изисква човек да осъзнае смисъла на съществуването. Има смисъл на съществуването, на живота и на всяко ставане. Човек не може да го осъзнае, ако остане само в рамките на трите свята. И е въпросът: Защо доброто е смесено със злото, а съвършеното с несъвършеното в рамките на трите свята?

Тези три свята са създадени от нирвана и будхи, и когато можем да видим отвъд това, в нирвана и будхи, тогава виждаме как злото, така да се каже, се крие в божествения световен ред, от който произлиза доброто. В крайна сметка, всяко зло се разтваря в доброто. Според думите на всички велики умове, доброто е действителният произход на света. Светът произлиза от доброто. Но как го прави, не можем да разпознаем в трите свята. Ако погледнем отвъд нашия кръг от три свята – развих това в първите уроци – на границата на тези три свята, така да се каже от Будхи, става възприемаемо някакво мистериозно писание. Появява се писанието Акаша. Това е, което ни се съобщава и от външния свят, който не принадлежи на нашите три свята. То съдържа съдбата на всеки отделен човек и на цялото човечество. В това писание са записани делата на хората и нещата, които самите хора са вписали в книгата на вината през живота си. Защо човек може да стане виновен в поредицата от превъплъщения, това става известно само при вида на това, което е изгряло от другите сфери, когато е възможно да се прочете записаното в акашовата кърпа. В нея е записан законът на кармата.

Този закон може да бъде напълно разбран само ако човек знае как всяко зло и несъвършенство се разтваря в добро, как дори злото само допринася за увеличаването на доброто. Когато най-висшият аз изгрее в човека, тогава се разкрива великият закон за световната справедливост, тогава смисълът на съществуването, смисълът на света, му се разкрива. Светът има своя смисъл отвън на трите свята и човек проумява този смисъл на света, когато се издигне над трите свята на Девачан. Това изисква скромност. Когато човек е намерил най-съкровенията си природа, когато е намерил в себе си живия дух, който идва от другите светове, когато блестящата искра се е запалила в него, тогава източникът на блестящата искра също му се разкрива, а с него и причината за неговото съществуване. Тогава Будхи се слива с това, което е над него, с това, което е смисълът на телесния свят.

Тогава човек започва да знае коя е една от най-висшите тайни на съществуването, защо човек се въплъщава в това или онова тяло.

С по-висш поглед можем лесно да разберем защо човек формира духовно тяло около себе си и защо се обгръща в астрално тяло. Но сега започва мистерията на земното въплъщение: защо човек се ражда в това семейство, тази страна, този народ. Ние познаваме много специфични човешки зародиши. Започва това, което се ръководи от същности от най-висш порядък, от същности, чиято същност почива изцяло в Будхи и Нирвана, от същностите, които наричаме Липика, които управляват физическото съществуване на света, които определят аз-а да се роди в това или онова семейство. Това е нещо, което е свързано с най-дълбокия смисъл на съществуването. Едва когато човек се е издигнал до точката на проумяване на този смисъл, изчезват и люспите, които крият отговора на въпроса „Как е възможно човек да се ражда в това тяло и да носи това или онова страдание, това или онова несъвършенство чрез това или онова тяло?“.

Човекът е подготвен за определена съдба чрез физическото си съществуване. Това е един от големите въпроси на съществуването, който е свързан с целия смисъл на съществуването, който се разкрива, когато човек познава повелите на Липика, господарите на съдбата. Християнският езотеризъм е разбрал как да изрази това по много красив начин. Между другото, можете да намерите тази тайна във всяка религия. Просто трябва да знаете как да я разчетете. Християнската религия също е изразила завоалирането на тази тайна. Познават съществата, които живеят в духовния свят: ангели или пратеници. Те имат своята задача в Девачан, в своя духовен свят. Фактът, че имат своята задача тук, а не отвъд Будхи или Нирвана, означава, че техните възгледи са обвързани с това, което се случва в действителния духовен свят. Но в духовния свят мистерията защо този аз обитава в това физическо тяло и това в него, не е разкрита. Ето защо християнската религия го изразява с думите: „Ангелите забулват лицата си от мистерията на Въплъщението и само казват: „Свят, свят, свят“.“

Това е само един пример за това колко много може да се открие в езотеризма на великите религиозни вярвания, стига човек да знае как да ги чете. Така ние сме проследили човека през трите свята и сме стигнали до границата, където съдбата на тези три свята е написана с монументални букви: това е Акашовата хроника. Това, което свети от тази Акашова хроника в тези три свята отвън, сякаш, ни се явява, когато сме вътре в тези три свята, по същия начин, както когато гледаме към звездното небе и виждаме, така да се каже, небесно писмо в съзвездията. Човекът стига до разшифроването на това писмо, когато е способен да се издигне до най-високите области на Девачан.

Посветените са способни да четат това Акашово писание и след това, когато човек е способен да чете повече или по-малко от това Акашово писание, тогава той става участник в съдбата на човечеството, тогава той става един от духовните водачи на

човечеството, насочвайки силите за векове напред, изпращайки духовни течения, които не идват от трите свята, а са изпратени в тези три свята от още по-висши светове.

Това, което човек преживява в третия духовен свят, това, което е известно като „блаженство на Девачан“, това, което живее и проблясва в нас, когато прекарваме междинния период между две въплъщения в Девачан, е темата на следващите няколко часа. Бих искал да обясня защо Девачан е наричан „земя на наслажденията“, защо е наричан небесната област. Това ще бъде темата на следващата ни медитация.

Бих искал да добавя, че от границата на това най-висше царство на Девачан, възвишени учители на Будхи и Нирвана изпращат велики импулси към човечеството, изпращайки това, което има ефект в продължение на векове и ги прави най-великите водачи в човешката история. Те дават импулсите, те създават от мистериозното или според християнския езотеризъм, от това, което кара ангелите да забулват лицата си. Те са Месиите, най-великите от всички човешки водачи. Те са кръстени на царството, от което идват, от Будхи Буда. Следователно, тези, които могат да преподават това, което се влива от Будхи, се наричат Христос. Буда, Христос, те са тези, които изпращат истините от висшите области в нашите три свята. Такъв човек познава света. Той знае какво се крие отвъд трите свята. Там се крие това, което наричаме тайната на злото. Това се разкрива на границата на Девачан. Там човек опознава смисъла на света, това, което нарекох „Светът“. Това е, което придава на тайната звук. Ето защо Христос се нарича: въплътеното Слово. Ето защо е казано: Всичко е създадено чрез Словото. Ето защо е казано в Евангелието: Всичко е създадено чрез Словото.

Това е шестата стъпка, където се определят намеренията и тенденциите на човечеството. Това е така, защото този, който изпраща великите и възвишени импулси в човешката история от тази сфера, защото той знае и трябва да знае тайната, която се крие над тайната на доброто и злото, може да се каже, че знае повече от ангелите. Това е изразено и от християнския езотеризъм: „Христос прави ангелите свои пратеници.“ Тези, които разбират дълбините на християнската религия, стават теософи, а истинските теософи няма да искат да допринасят за нищо друго освен за задълбочаването на ядрото на истината във великите религии на човечеството.

18. Историята за създаването на мозайката и кръговете

Опитах се да съгласувам теософския възглед за кръговете и расите, както е посочено в „Древната мъдрост“, с Библията и предположих, че Битие, представянето на документа за сътворението на Моисей, трябва да се приема в наистина буквален смисъл и че тогава човек напълно получава теософския възглед. Трябва да се отбележи, че истинските, велики религиозни документи получават своето първоначално и реално значение чрез теософията.

За да дам представа какво означава документът за сътворението на Мозайка, бих искал да повтора отново: трябва да различим седем кръга и във всеки кръг седем раси. В първия кръг имаме архетипите на минералното царство, във втория кръг - архетипите на растителното царство, в третия кръг - архетипите на животинското царство, в четвъртия кръг - архетипите на човека. Когато настоящият ни четвърти кръг приключи, архетипите на човека ще са се оформили. Дори не сме достигнали до архетипите още. Когато нашият кръг приключи, ще сме изразили човешките архетипове. Минералното царство вече ще е достигнало своята завършеност в кръга. То ще се разтвори отново, ще регресира. В следващия кръг, петия, растителното царство ще намери своето завършеност, в шестия - животинското царство, а в седмия кръг - човешкото царство.

В седмия кръг човечеството ще бъде пълният образ на божеството в земното му развитие. Каквото е било божеството в началото, това ще бъде човечеството в края на седмия кръг. Божеството ще е завършило задачата си и след това ще си почине. Нирвана ще е постигната. То ще може да предаде задачата си на Учителите и на Учителите Ложи, на Братствата, които след това ще са се развили в пълния му образ. Това ни е описано в библейските летописи.

Седемте дни на Сътворението означават в езотеричен смисъл седем кръга, така че първата глава трябва да се разбира по следния начин.

В началото Бог създаде небето и земята; земята беше безвидна и пуста; и тъмнина имаше над бездната. И Божият Дух се носеше над водите. И Бог каза: Да бъде светлина! И стана светлина. И Бог видя светлината, че беше добра. Тогава Бог раздели светлината от тъмнината и нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И беше вечер, и беше утрото - ден първи. [Битие 1:1-5]

Моля ви да визуализирате точно това, което описвах като първия кръг. Първоначално това беше червеникава, ярко светеща сфера, която след това премина през различни етапи на развитие, за да се превърне във виолетова сфера, след което изчезна в пралаята, само за да се появи отново като червена сфера. Първият ден е завършен. По време на този кръг се формираха архетипите на минералното царство.

Сега започва вторият кръг.

И Бог каза: Да има свод посред водите и да разделя водите от водите. И Бог направи свода и раздели водите, които бяха под свода, от водите, които бяха над свода; и стана така. И Бог нарече свода Небе. И стана вечер, и стана утро - ден втори.

Бог каза: „Да има свод посред водите, за да разделя вода от вода.“ Преди да се е появило минералното царство, не е могло да има небесен свод. Водите представляват духовни вещества. Те не са се отделяли една от друга, докато не са се оформили архетипите на минералното царство, така че сега в тях са се появили парчета. Тогава Бог е направил свода и е отделил водата под свода от водата над него. Бог ги е нарекъл небе и земя. Само минералното царство е било избутано в земното, другото е било все още небесно.

И Бог каза: Нека се съберат водите под небето на отделни места, за да се види сушата. И Бог нарече сушата Земя, а събраните води нарече Море. И Бог видя, че беше добро. И Бог каза: „Нека земята произрасти трева и трева, която дава семе, и плодно дърво, което дава плод, чието семе е в него, и на земята.“ И стана така. Земята произрасти трева и трева, която дава семе според вида му, и дърво, чието семе е в него, според вида му. И Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро - ден трети.

И Бог каза: „Да има светлини на небесния простор, за да разделят деня от нощта и да бъдат знаци за времената, дните и годините, и да бъдат светлини на небесния простор, за да осветяват земята. И стана така. Бог направи две големи светлини – по-голямото светлино, за да управлява деня, и по-малкото светлино, за да управлява нощта. Той направи и звездите. И Бог ги постави на небесния простор, за да осветяват земята; и те направиха така. И Бог видя светлината, че беше добра. И стана вечер, и стана утро – ден четвърти.

Тук се подчертава, че завършването на минералното царство идва на четвъртия ден. В петия кръг растителното царство ще достигне своето завършване. Това тепърва предстои. Сега минералното царство ще достигне своето завършване. В петия кръг растителното царство ще достигне своето завършване. Това се изразява, като се казва: идеята за растението ще достигне своето завършване. Всичко, което сега е свързано със специфичния живот, който е в минералното царство, ще бъде напълно изразено в петия кръг. В петия кръг минералното царство постепенно ще се разтвори и човекът ще има съвсем различно отношение към околната среда. Идеята за растението ще бъде реализирана. Връзката с минералното царство вече няма да съществува, така че вместо да бъдем заобиколени от свят на минерали, в петия кръг ще бъдем заобиколени от свят на растения. Всичко, което човекът оставя след себе си днес, тогава ще бъде растителен продукт. Няма да има повече минерали; тогава човешките същества ще живеят в растителната природа, както сега живеят в минералната природа. Човекът ще бъде господар на растителното царство; той ще има господство над растителното царство. Ето как го изразява Битие:

И Бог каза: „Нека водите гъмжат от живи същества и птици нека летят над земята във всички посоки под откритото небе.“ И Бог създаде големите китове и всяко живо същество, което се движи, с което гъмжи водата, според вида му, и всяка крилата птица според вида ѝ. И Бог видя, че е добро. И Бог ги благослови, казвайки: Плодете се и се размножавайте, и напълнете водите в моретата, и птиците да се размножават по земята. И стана вечер, и стана утро – ден пети.

В шестия кръг се занимаваме с пълното разпадане на растителното царство. Осъзната е висша, жива животинска мисъл, така че разликата между живо и неживо вече няма да съществува. Човек ще живее само сред живите. Няма да има никакъв елемент като среда; ще има само животноподобни живи същества. В шестия кръг всичко, свързано с половото размножаване, отдавна е изчезнало; в шестия кръг се занимаваме само с живи същества. Прераждането спира в средата на петия кръг. И Бог каза: Да произведе земята живи същества според вида им, добитък и пълзящи, и земни зверове според вида им. И стана така. И Бог създаде земните зверове според вида им, и добитъка според вида му, и всяко животно, което пълзи по земята, според вида му. И Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да създадем човека по Наш образ, по Наше подобие; и нека владее той над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята. И Бог видя, че беше добро. И Бог каза: „Да създадем човека по Нашия образ, по Нашия образ; нека бъде господар на морските риби, на небесните птици, на добитъка и на цялата земя, и на всичките пълзящи по земята същества.“ И Бог създаде човека по Свой образ, по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде. Бог ги благослови и им каза: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и я обладайте; и владейте над морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята. Бог каза: Виджте, дадох ви всяка трева, която дава семе, която е по лицето на цялата земя, и всяко дърво, което има семе в плода си. Те ще бъдат за храна на вас и на всичките земни зверове, на всичките небесни птици и на всичките пълзящи по земята същества; дадох ви всяка зелена трева за храна. И стана така. Бог видя всичко, което беше направил, и ето, беше много добро. И стана вечер, и стана утро - ден шести. [Битие 1:24-31]

Всичко достигна кулминацията си в животинското съществуване. След четвъртия кръг, минералът; след петия кръг, растението; след шестия кръг, животното. В седмия кръг всичко премина в човешкото. Бог създаде мъжа и жената, вече не бисексуални, а еднополови, и затова Бог си почина на седмия ден. Това е историята на седемте кръга. Първите три дни са приключили, четвъртият ден е настоящият кръг, а последните три тепърва предстоят. Втората глава представя историята на четвъртия кръг като такъв. По-конкретно, четвъртият кръг показва как са възникнали небето и земята, че са били създадени от Бог, който е направил небето и земята и така нататък. Човекът все още не е бил там, когато е било създадено растението. След това дойде описанието на четвъртия кръг. Първо имаме червената топка, която след това става оранжева, жълта и се превръща в мъгла. Сега мъглата се превръща във физическо. Бог вдъхна жива душа в човека, след като го беше създал от буца пръст - първите две раси. И Господ Бог насади градина в Едем и постави там човека, когото беше създал. Това е човекът, който все още е асексуален. Ние все още сме до голяма степен в първите две раси.

Преди това растителното и животинското царство не са били толкова строго разделени. Човекът е имал продължение, което се е сляло с растителния свят. След това растителният свят се е отделил, а след това и животинското царство. Дори по време на нашия четвърти кръг е имало време - в самото начало, когато първите животни са се отделили - когато хората все още са били свързани с центъра на земята, подобно на някои водни растения, които висят от дълго стъбло.

Първоначално хората са били растения, в дните, когато все още не са се спуснали в животинската форма. Те са били все още по-скоро растителни хора, хора, които все още не са освободили растителното царство от себе си.

Такъв човек се е казвал Адам Кадмон. Човекът, който все още съдържа растителното и животинското царство в себе си и едва по-късно ги изхвърля, е Адам Кадмон. След това, в нов стих, от една страна имаме Дървото на живота, а от друга страна - нарастване на съзнанието, Дървото на познанието.

Господ Бог създаде човека - Адам - от пръст земна и вдъхна дъха на живот в ноздрите му. Така човекът стана жива душа.

И Господ Бог насади градина в Едем, на изток; и там постави човека, когото беше създал. И Господ Бог направи да израства от земята всяко дърво, приятно на вид и добро за храна, с дървото на живота в средата на градината и дървото за познаване на доброто и злото. И река извираше от Едем, за да напоява градината; и оттам тя се разделяше на четири части. [...] И Господ Бог взе човека и го постави в Едемската градина, за да я обработва и пази. И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: „От всяко дърво в градината можеш да ядеш; но от дървото за познаване на доброто и злото не яж, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“ [Битие 2:7-17]

Стих 16: От всяко дърво в градината можеш свободно да ядеш; но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, в който ядеш от него, непременно ще умреш. Сега започва въплъщението. Въплъщението започва в момента, когато Кама-Манас влиза. Това е било в средата на третата раса и завършва в средата на четвъртата раса от петия кръг. След това текстът описва и отделните раси. Но описва четвъртата раса по-специално.

Сред първоначалните туранци се е случило един вид предателство на по-дълбоките тайни. Жреците са си позволили да учат хората на това, което са жречески тайни. Душата на човека се изразява като женско начало. Въплътената воля е мъжкото начало. Душата, женското начало. Посветените жреци сега са се обединили с човешката душа и са ѝ предали тайните. Това е било в четвъртата раса на атлантите. Това предателство е описано в шеста глава на Битие.

Но когато човеците започнаха да се умножават, синовете Божии видяха, че дъщерите човешки са красиви; и взеха си за жени всички, които бяха красиви [Битие 6:1-2]...

... защото са плът. Сега Бог решава за падението, потопа, падението на Атлантида. Фактът, че Ной е взел по двойка от всяко животно в ковчега, се основава на реално събитие. То показва как теософията става безкрайно актуална за нашата култура. Не толкова отдавна дарвинизмът и историята на сътворението все още бяха от

различна гледна точка, отколкото са днес. През последните години науката претърпя важни трансформации. Смятало се е, че животните се развиват чрез борба за съществуване и чрез подбор; несъвършените загиват, съвършените остават. Натуралистите вече говорят за безсилието на борбата за съществуване. Де Врис, холандският натуралист, е показал, че така наречената мутация играе най-голяма роля в произхода на живите същества. Установено е, че живите същества, когато са поставени в различни условия на живот, бързо се развиват в напълно различни форми. Трябва да ги поставите в напълно различни условия на живот, това е единственият реален метод за създаване на нови видове. Именно мутацията кара появата на нови породи. Това не се случва постепенно, а на скокове. Доматът например се е появил бързо от растение, което не е имало червени плодове. То е възникнало на едно място и след това се е разпространило по цялата земя. Всички други форми на размножаване и развитие са вторични спрямо мутацията. Сега науката се чуди: как е възможно мутацията някога да е играла толкова важна роля? Атлантите са познавали тайните на кълняемостта на семената достатъчно добре, за да я натрупат, дори да я използват като движеща сила. Но те са разбирали и как да кръстосват семената на животните и да създават нови форми. Това, което сега живее на Земята, се е появило чрез съзнателни методи на кръстосване, чрез действително култивиране, така че хората всъщност са създали животинските видове. От малкото животински видове атлантите са създали целия жив животински свят. В човешката природа е заложено, че този, който притежава величие, е склонен да злоупотребява с него.

Няколко екземпляра били избрани от животните и отведени в пустинята Гоби - в ковчег. Останалите загинали. Това е основата на историята за потопа. Отклонението на атлантите, сегрегацията на животните, възникнала от грешките на атлантите, и спасяването им с чистите жреци в пустинята Гоби. Сега трябва да се запитаме: Кой е създал расите? Теософията отговаря: атлантите. Но времето също притиска.

Пшеницата, например, е дошла директно от световно тяло, от Венера. Така че трябва да направим връзка тук между науката и теософията. [...]

След като човекът се е насладил на знанието, той е трябвало да умре, той вече не е можел да живее, не е можел едновременно да се наслаждава и на страната на живота.

19. Микрокосмос и Макрокосмос

Във връзка с древното окултно изречение бих искал да покажа как цялото учение за кръга е все още свързано по един много специфичен начин с мислите, които изразихме последния път. Преди всичко бих искал да подчертая следното: Всеки велик религиозен учител, дори и да не е религиозен учител, а само да е участвал в делото на човечеството, започва от водещите принципи. А един от водещите принципи е: човешкото същество съответства на процесите във великия свят, макрокосмоса.

Сега ви моля да имате предвид, че когато разглеждаме развитието в рамките на кръговете, когато разглеждаме седемте кръга, имаме един вид низходящо развитие през първите три кръга, защото цялата земя, а също и човешкото същество, се отдалечават от божеството, така да се каже. Човекът е бил близо до божеството в началото, в детско, невинно състояние. По време на земното развитие той натрупва опит и достига най-ниската си точка през четвъртия кръг, за да се възнесе отново в следващите три кръга - в петия, шестия и седмия кръг. Винаги се задава въпросът дали има цел да се отдалечаваш от божеството и след това да се приближаваш отново към него. Бих искал да говоря за това в по-късна лекция, ако има цел. Нека разгледаме първия етап, след това всички средни етапи и накрая последните етапи от празнината в преписа]]. По време на първите три етапа човекът се формира отвън, така да се каже. Човекът е изграден по такъв начин, че до четвъртия кръг е готов да изгради цялото си физическо тяло. Това физическо тяло е изградено около себе си. Азът е вътре, а физическото тяло е около него. Първите три и половина от четвъртия кръг са били необходими, за да се изгради тялото около себе си. Помислете какво е бил човекът преди. Преди е бил чисто активно същество. Той е бил същество, което не е било предназначено да получава впечатления отвън, а същество, което е било напълно зависимо от себе си, колкото и странно да звучи това. Когато човекът, в хода на земното си развитие, е искал предмет, той го е създал сам. Той е бил активен. Това е така и днес на по-висшите нива на съществуване. Днес посвещението се случва по такъв начин, че съответният човек първо се учи да формира така нареченото „тяло на Маяви-Рупа“. Това не е тяло, което се формира около нас, но когато азът се отдели от тялото, той трябва да може да формира тялото маяви-рупа. Трябва да можете да го формирате сами, докато другото тяло се формира около нас, при което ние оставаме пасивни. Тази пасивност се взема предвид за човешкото същество, когато тялото не е формирано от нас. Това е, което всеки първо трябва да направи при спускането. Той не го е направил сам, но те са били формирани за него.

Ученикът трябва да се научи сам да прави това, което му е било направено. Ние сами формираме тялото маяви-рупа. Обгръщаме го около себе си. Ученикът първо се учи да формира това тяло. Във втората половина аз-ът отново си проправя път

навън и постепенно се учи да формира това тяло. Субстанцията на девакана осигурява субстанцията за тялото маяви-рупа. Когато човек спи, аз-ът напуска тялото. Но тялото маяви-рупа не се формира. Субстанцията е там. Тя се нарича ментално тяло, когато се намира в девакана. В случай че е добре организирана, тя се нарича тяло маяви-рупа.

Ситуацията е следната: изградили сме трите тела през първите три етапа и през половината от четвъртия етап. След това азът се чувства затворен в тези тела. Той е пасивно, но става все по-активно. Ако искате да се подготвите за този етап на активност по достоен начин, трябва да осъзнаете, че сега сте пасивни и че трябва да ставате все по-активни.

Да бъдеш затворен в тялото си означава да бъдеш пасивен. Това е смисълът на будистките учения. За Буда страданието не означава да чувстваш болка, а да бъдеш пасивен. Да се родиш и да умреш е да бъдеш пасивен. Можеш да бъдеш болен само в тялото. Умът не може да бъде болен. Астралното тяло и тялото Маяви-Рупа все още могат да бъдат болни. Да бъдеш отделен от това, което е обичано, да бъдеш обединен с това, което е необичано, е да бъдеш пасивен. Можеш да желаеш само това, което не можеш да постигнеш, ако си в тялото.

Така че можете да видите, че будизмът не е религия, която разбира страданието в най-дълбокия му смисъл, а по-скоро, че страданието е средство. Той не разпознава болката или страданието като същност на света. В будизма има забрана, която показва колко далеч е будизмът от това да разглежда страданието и живота като страдание. Една заповед гласи: Ако монах убива или подбужда към убийство, или ако публично проповядва, че умирането е по-добро от живота, той е недостоеен да бъде будистки монах. Убиец или този, който подбужда към убийство, който проповядва, че страданието не си струва да се живее, не е достоен да бъде будистки монах. Стремете се да бъдете активни, казва Буда. Буда също е взел това от езотеричния будизъм, за да направи човека образ на цялата еволюция.

Първият етап е, когато се формира първата вълна на еволюцията, когато мисълта е налице преди началото на съществуването. В първото състояние се крие мисълта за това как трябва да бъде съществуването, която е на път да реализира изречението: Човекът трябва да се постави в състоянието, в което е било божеството, когато казва: То трябва да стане светло.

Второто състояние е, че се ражда цялата воля. Първо е имало мисълта, след това освобождаването на мисълта, накрая потъването в [пространството].

Третият етап е това, което се нарича: гласът отеква. Не само мисълта се изрича, но и мисълта започва да звучи. Четвъртият етап е мястото, където не само гласът е налице, но и където започва истинското действие, където започва действието.

[Пето:] След действието идва животът; средното състояние [шесто]. И когато това е постигнато, то отново се издига нагоре. [Седмо: стремежът нагоре.]

След седмия кръг е преходът към нирвана, след шестия [празнина в преписа]. [Поглеждайки назад към цялата предишна илюзия.] Трябва да се стремите към това космическо развитие. Това е вашият път, вашият осемчастен път. Така че трябва да живеете като космоса. Важно е да култивирате правилно мислене; след това, второ, правилна решителност; и трето, правилна реч; четвърто, правилни действия; пето, правилен начин на живот; шесто, правилно усилие; седмо, правилна осъзнатост; осмо, правилна концентрация. Ето ви цялата космическа еволюция, която ученикът трябва да се стреми да подражава по своя път. Осемчастният път е повторение на космическото развитие.

Когато Буда е бил на път да основе религия, той си е казал: „Трябва да направя космическите истини цел на стремежа си.“ Как човек става основател на религия? Като превръща космическите истини в предписания. Основателят чете в космоса това, което вижда. Затова той казва: „Аз и Отецът сме едно.“ Това, което той дава, е същото като това, което е написано в звездите. Тази мисъл, тази хармония придава на будизма по-дълбок характер. Съмнявам се, че синхалите разпознават това. Но това няма значение. Будистите признават легитимността на езотериката. Будистът се стреми към осморния път. Той прави всичко, за да го осъществи.

Свещеникът, монахът, който ръководи религиозната общност, го знае и не е прието да се съобщава всичко на външния свят. Същото е както в католицизма.

Католицизмът е религия на жертвоприношението. Свещеникът знае. Той познава езотериката. Вярващият изпълнява само предписанията. Той може да бъде и върховен жрец или администратор, без да е езотерик. Това е по-съзнателно доминикански и францискански орден и следователно също е структуриран по определени начини. Какво можете да внесете?

Моралният кодекс е одобрен от привидно подчинен монах. Той е написал книга. Епископът я е одобрил и е подписал името си. Тази книга сега се използва във всички училища. Кой има истинското духовно влияние? Зависи от правилния човек, който пише книгата, някой, който се чувства призван да го направи. Епископът не пише книга сам. Защо монахът не стане епископ? Той не иска разсейване, никаква външна позиция, той иска да се посвети на вътрешния живот.

А Папата, той познава езотериката. Може да се случи така, че да няма никой. Лъв е бил езотерик, Пий IX не е. Сегашният вероятно е съвсем безобиден.

Съответствието на осморния път с космическия закон - когато той се осъществява, се възприема еволюцията. Когато човек се превръща в микрокосмос, той възприема и макрокосмоса. Това не е просто покаяние, а разширяване на съществуването на целия човек. Възпроизвеждането на човешкото същество го сближава с макрокосмоса.

Сега нещо друго: описахме състоянието, в което човек е най-отдалечен от божественото. Това е състоянието, в което човек вижда другия отвън. Когато човек вижда другия отвън, тогава азът винаги е затворен от черупка. Това гледане се

нарича „гледане в тамас, в тъмнина“. Така човек вижда, в пълна пасивност около себе си, „в тамас“.

Когато започнем да чувстваме един друг, тогава възприемаме нещо от себе си на другия чрез чувството. Също така, чрез желанието, ние се стремим да разширим себе си отвъд себе си. Като желая чиния с бакла, аз вече достигах отвъд себе си. Това достигане отвъд себе си само чрез чувство и желание, което засяга само астралното тяло, се нарича „живот в раджас“.

И следващото по-висше състояние е, когато човек излиза навън не само с чувства и възприятия, но и с мисли. Там бариерите наистина падат дори в живота, когато човек излиза навън с мисъл. Ние се успокояваме чрез мислите. Спираме да бъдем заблуждавани от желанията. Когато се издигна до мисълта, вече не съм заблуждаван от желанията. Мисля според по-висшия смисъл. Това е „животът в Сатва“. Това е състоянието, което може да се постигне чрез мислене.

След това е състоянието на интуицията. Това са онези, в които мъдростта ни води през света, в мъдрост. Това е висшето състояние. Това е състоянието Дурга. „Да живееш в състояние Дурга“ е състоянието на живот, към което се стреми чела: да има божествена мисия за всички свои действия. Човек обикновено винаги се пита: Добро ли е или зло? Използвани са различни подобни логически импулси. Но този, който трябва да стане ученик, вече не трябва да действа според логически и морални импулси, а трябва също да се запита дали има божествена мисия за него. Представете си монах. Има много правилни действия. Да предположим, че трябва да напише книга, никой не може да го вини, ако не напише книга. Той пише книгата, защото изпълнява божествената заповед да я напише. Това е действие в състояние Дурга. Има вътрешен подтик да го направи.

20. За състоянието Сатва

Само на геометрична и математическа основа човечеството може да бъде издигнато до състояние Сатва. Ето защо Платон е изисквал всеки ученик да има математическа подготовка. Защото само в математиката се постига състоянието Сатва. Всички останали неща се изследват с един вид егоизъм.

След като хората веднъж са се примирили с това, те ще се изправят пред всичко останало също толкова обективно, колкото човек се изправя пред математическите истини днес. Поради начина, по който западната наука се отнася към математиката, начина, по който тя изучава, тя не може да стигне до по-дълбоки истини. Нашата наука е стигнала само дотук в математиката, за да достигне обективни истини. Ето защо тя е един вид идеално състояние.

Спомняте ли си въведението, което веднъж направих, когато говорих за безсмъртието на душата? Казах, че в мистериите само учениците са били подготвени и че те не искат нито едното, нито другото. Днес можете да намерите хора, които казват: „Не искам да се преродя!“ или „Искам да се преродя!“. На тях не е било позволено да влязат в мистериите, защото са били смятани за неспособни обективно да схванат висшите истини. Хората първо е трябвало да се отучат от желанията. Същото е и с Камалока. Не трябва да имаме желания, защото това прави обективното наблюдение невъзможно.

А сега няколко думи за това как трябва да се разбира будизмът от гледна точка на неговото място в света. Когато будизмът е основан от Буда, той не е бил нова религия, нито е бил предназначен да бъде нова религия. Буда е искал религията, която по това време е била само жреческа мъдрост, да бъде достъпна за всички хора; той е трябвало да я направи популярна. Той е искал дори онези, които не са могли да бъдат посветени, да не стават жертва на просто поклонение пред изображения, а да бъдат запознати с определени истини на спасението, така че, участвайки в истините на спасението, да не бъдат изгубени, както биха били, ако това беше просто поклонение пред изображения.

Тогава брамините притежавали много високи мъдрости, които би било напълно невъзможно да бъдат провъзгласени на хората. Никой не би ги разбрал. Постепенно хората приели изображенията за реалности, точно както в католицизма. Можем да видим това, когато стигнем до Тирол, където изображенията на светци се почитат като вид фетиш. Будистът си казал: Твърде голяма е разликата между народното поклонение на изображенията и високата мъдрост на брамините. Нека вземем само двете най-висши изречения на браминската мъдрост.

Първото е: „Това си ти!“ Това означава: Има само една същност и тялото ми и тази плоча са на точно същото разстояние от мен. Тази плоча ми е също толкова чужда, колкото и собственото ми тяло. Целият сетивен свят е един. Никоя част от него не

бива да е по-близо до нас. Парчето плът, което нося със себе си, не е по-близо до мен от който и да е друг предмет.

Второто изречение е: „Аз съм Брахман!“ Аз съм истинското божествено същество, искра на божеството.

Трябва да се издигна, така че да разпозная всичко като „ти“ и божествения Брахман като „аз“. Това са двата водещи принципа. Всичко останало са обяснения за тях. Брахманът се допълва от черупка, той става моят Брахма или Атма - това са разработвания на двете изречения.

Всички теософски учения, които познаваме, са по същество от по-нисшите учения. Кармата и прераждането са били учения на Брахман. Не е изненадващо, че това учение на Брахман, което датира много хилядолетия преди раждането на Христос, има нещо особено в себе си. И какво е особеното в учението на Брахман?

Представете си, че изучавате теософията до известна степен. Ако след това проникнете в учението на Брахман, ще откриете, че всичко, което теософията има, вече може да се намери в учението на Брахман. Това, което Якоб Бьоме каза, е вече една стъпка по-високо. Но ако се върнете към учението на Брахман, ще откриете, че Това вече е било там. Те отиват по-далеч, стават чела, връщат се към учението на Брахман и откриват, че това вече е в него. Накрая стигаме до заключението, че не можем да определим колко дълбока е мъдростта на Брахман. И когато се натъкнем на още по-дълбоки мъдрости, е вероятно да открием още по-дълбоки в тях.

Сега обаче Буда си казал: Учението на брамините трябва да стане възможно най-популярно. Но популяризирането на мъдростта е възможно само с отделни хора - чрез посвещение. Не е възможно да се постигне мъдрост чрез изследване. По-скоро трябва да я оформим чрез живота. А сега си представете, че има метод да се каже на хората как да живеят, който би бил заместител на посвещението им. Мога да приема всеки за ученик и да го посвещавам стъпка по стъпка. Правейки това, работя върху интелекта, върху интуицията и, малко по малко, върху висшите сфери на духовния живот. Но мога да го направя и по различен начин. Мога да подреда живота им по такъв начин, че да става все по-добър и по-добър. Тогава той естествено ще се стреми към съкровището на мъдростта. Той ще срещне мъдростта по средата. Точно както два тунела са били пробити от двата края и са се срещнали по средата, когато е бил копаният тунел Готард, така и Буда го иска. Затова той не дава прозрения за съкровищата на мъдростта. Той не иска да говори за съкровището на мъдростта, той иска да учи хората. Хората трябва да бъдат научени на най-добрия начин на живот. Изобщо не искаме да се занимаваме със съкровището на мъдростта. Буда се различава само по метода. Той не е разпознавал нито едно изречение от старото учение. Но той казва: В началото е безполезно да занимаваме хората с учения. Трябва да доведем хората до точката, в която те се учат чрез живот. Той не казва: Учете изречението „Ти си Брахма“, а

казва: „Не се вкопчвай в материята!“ Ако изпитате изречението „Не се вкопчвай в материята“, тогава ще бъде лесно да разберете изречението „Аз съм Брахма“. Виждаме това и от следното: Буда веднъж е провел разговор, в който е казал, грубо преведено, „Ето една каруца. Колесницата се състои от колела, седалка, вал и т.н. Колелата не са колесницата, седалката не е колесницата, валът не е колесницата. Всяка отделна част не е колесницата, но въпреки това колесницата се състои от отделни части. Точно както колесницата не е в никоя отделна част, така и душата не е в никоя отделна част от човешкото същество. Не вашето физическо тяло, не дрехата на вашето физическо тяло, не вашите желания, не вашето въображение са вашата душа!“ Така че, когато Буда е казал какво не е душата, той е искал да накара хората да изпитат какво е душата. Ето защо той не е казал: „Аз съм Брахма“, а по-скоро: „Смъртта, раждането, желанието и т.н. са пасивност.“ Всеки, който разпознава изречението „Аз съм Брахма“, знае всичко това. Затова Буда казва: „Освободете се колкото е възможно повече от всичко, което е подвластно на раждане, смърт, старост и болести!“ Старият брамин е казал на хората какво е вечно. Ето защо той не казва: „Търсете висшия си аз“, а по-скоро: „Освободете се от нисшия аз, отхвърлете оковите на нисшия аз!“ И те са десет. Точно както браминът е казал: „Аз съм Брахма“, така и Буда казва: „Ще изброя десетте окови и тогава висшият аз ще се появи от вас.“

Първата оковена връзка е измамата на нисшето самосъзнание. Буда не казва: „Разпознайте висшето аз“, а по-скоро: „Нисшето аз е илюзия, съвкупност от временни принципи:

1. Физичност, 2. Възприятие, 3. Чувство, 4. Желание, 5. Съзнание.

Тези пет неща съставляват нисшия аз. Висшият аз е там, но Буда не говори за висшия аз. Той само казва, че тези пет неща са илюзии; трябва да осъзнаете това! И е убеден, че когато каже на хората: „Това е ножницата на меча“, те също ще осъзнаят какво има вътре.

Втората пречка е, че човек може да вярва, че няма морален световен ред, тоест, неверие в морален световен ред. Буда не е казал: „Вярвай в божествени същества!“ Той си е казал: „Човек няма какво да спечели от това. Той трябва да вярва в морален световен ред и да се освободи от убеждението, че нещо може да е несправедливо, което може да ни засегне. То ни се струва несправедливо само защото не можем да го прозрем. Например, тухла може да падне върху главата ми. Ако не съм го заслужил в миналото, ще получа компенсация в бъдеще.“

Третата окова е вярата, че нашите обреди и церемонии могат да имат смисъл, могат да бъдат нещо различно от притчи. Тези, които приемат символа за реалност, страдат от третата окова на съществуването. Символизмът е красив и възвишен – но не бива да се приема за реалност.

Четвъртата оковена връзка е вярата в чувствеността, мнението, че чувственото е реално. Представете си тази книга! В момента, в който температурата се повиши със

сто градуса, ние и тази книга вече няма да сме тук. В момента, в който температурата ни вече не е тук, целият физически свят вече не е възможен.

Петата окова е тази, която ни затваря в нашата чувственост, която ни учи на вярата, че може да сме специални същества, че срещаме други същества с антипатия, може да ги мразим. Тази окова е антипатия към други същества. Тъй като изпитваме антипатия към други същества, ние се отдаваме на илюзията за разделение. Това е петата окова.

Шестата оковена връзка е любовта към чувствената личност.

Седмата окова е копнежът за запазване на личното съществуване. Това е особено силно изразено в християнството, копнежът за запазване на личното съществуване в земната личност. Според Буда това е седмата окова.

Осмата окови е гордостта, борбата за издигане на личното съществуване.

Деветата оковена връзка е вярата, че човек може да постигне нещо в света без карма, чрез самодоволство. Буда говори за карма във всичко. Той казва: „Никой не може да постигне нищо без карма.“

Десетата оковина е нещо, което само будизмът е развил, и като набляга на десетата оковина, будизмът показва, че това е една от най-възвишените религии, които някога са били преподавани. Буда нарича религиозното невежество десета оковина.

Християнството е разбрало напълно погрешно първото изречение от Нагорната проповед: „Блажени са бедните духом“. „Блажени са невежите“, превежда християнинът. Но Буда казва: „Има много видове мръсотия. Но най-голямата мръсотия, която може да се залепи за вас, е невежеството!“ Християнството смята онези, които искат да знаят, за обладани от демони. Протестантът е доволен да бъде съединен с Бога чрез вяра. Но мъдрецът е съединен с Бога чрез мъдрост. Това е проповядвал Буда. Религията на брахманите остава в своята цялост; тя е най-висшата. Но засега не можем да я донесем на хората. Затова ние учим хората как да се освободят от оковите на преходното съществуване. Брахманите са учили: „Как човек може да разпознае вечното?“ Буда е искал да научи: „Как човек може да преодолее преходното?“ Буда е променил само метода. Ние не искаме да учим на вечното, а искаме да учим как да живеем, за да преодолеем преходното.

Втората истина е: Осъзнайте, че в непостоянното е причината за пасивността!

Третата истина е: Убийте привързаността към непостоянното! Това позволява на вечното да пробие само.

Това, което казах днес, се отнася до четирите велики истини и до доктрината за десетте окови, и до факта, че причината за всички страдания се крие единствено в невежеството. Всичко това се нарича „създаване на божествено бъдеще“. Знанието, осъзнаването, се нарича създаване на божествено бъдеще. Будистът живее заради това, в което човек се превръща. А живота и неговото приложение в този смисъл той нарича „Дхарма“.

И сега е убеден в следното:

Първо: че Буда не е бог, а че е просветлен, че Будхи, осъзнаването, се е зародило в него, защото Буда също е преходен. Да се смята Буда за нещо вечно би било суеверие в будисткия смисъл. Затова будистът казва: „Вярвам в просветлението на Буда!“

Второто е: „Вярвам в Дхарма“.

И третото е: „Вярвам в братството“, в „Сангха“, в братството на онези, които са стигнали дотам, че да преодолеят своята отделеност, тоест, вярвам във възможността те да са преодолели своята отделеност.

Вярвам в: първо, причина - карма; второ, в живота - дхарма; трето, в постигнатото - братството Сангха; същото: „Вярвам в общността на светците.“

21. Битие I

Днес бих искал да ви представя един вид лекция върху началните думи на Битие, както са били култивирани в ранните времена на християнството на тайни места. Това, което ще кажа, е било казвано много пъти, но винаги на тайни места пред малцина и никога не е било наистина популяризирано. Не е нещо, което се отнася конкретно до Битие, а до Лемурийската епоха. Така че няма да кажа нищо различно от това, което е било казвано отново и отново в окултните ложи. Преди всичко, трябва да осъзнаем, че сме преминали през две големи катастрофи, едната, която е довела от атлантската епоха до нашето време, и другата, която е довела от лемурийците до атлантите. Връщаме се назад във времето преди тези катастрофи, до време, когато хората вече са съществували, но все още не са имали топла кръв. Те са имали студена, бяла кръв. Тази студена, бяла кръв е била причината тези същества да могат да живеят във водна стихия. По това време разделението между въздух и вода все още не е било същото, както е днес. Цялата вода все още беше вид фина мъгла или мараня, така че всичко, което беше земя, беше покрито с тази фина мъгла или мараня. Въздухът и морето все още не бяха там, само вода и мъгла, които се утаяваха като пара над земята, и тази пара беше нещо, което съдържаше жизнените зародиши за всичко, което можеше да живее на земята по това време. Зародишите на живота самите бяха парообразни; те не бяха малки зрънца, не малки семена, а парообразни, вихрушки форми в общия живот на света. Такава парообразна форма, като по-плътен облак, беше отначало все още самият човек. Човекът имаше форма, съставена от такава кондензирана пара. Вътре в тази пара се движеше тънка течност. И това, което беше най-забележително у човека, беше орган на главата му, който в предната си част стърчеше далеч над тялото му, орган, който имаше стъбло, а в края на стъблото нещо като топка. Това беше орган, който можеше да възприема не светлина, а топлина. Особено важно по това време бяха различните степени на топлина. Човек трябваше да знае, че тук е твърде горещо, а там твърде студено; Човек трябваше да може да избегне това и за това беше необходим топлинният орган. С него човек можеше да възприема степените на топлина и по този начин да се обръща насам-натам. По-късно органът беше напълно изгубен. Но това беше органът, който служеше на човека по онова време за пълна ориентация.

Състоянието по това време се е наричало „неизмерима дълбочина“. То е било наречено така, защото тези същества не са могли да виждат нищо, да чуват нищо, да говорят нищо, да разбират нищо. Те все още не са притежавали всички тези способности. Тайната Доктрина нарича цялата тази област с всички живи същества в нея „води“, защото в тези води съществата все още не са зачевали сами. Те все още не са могли да заченат. Цялото земно тяло е било надарено с една-единствена способност за въображение. То е било едно велико живо същество,

което е било считано за дух. Съществували са индивиди от човешката раса, но въображението им е било все още общо. Относно тази общност на света на въображението, тайните школи са казвали:

„Божият Дух се носеше над бездната.“ [Битие 1:2]

Тоест, тази област имаше обща идея и тази идея витаеше над водите, тя все още не беше навлязла в хората.

Така че имаме две неща едно до друго: първо, „неизмеримата дълбочина“ и второ, „идеята, която Битие нарича „Божият Дух“.

Следващото нещо е следното: Израстъкът отпред на съществата, които описахме, се е свил. И този орган, който се е свил днес, който е възникнал от този израстък, е епифизната жлеза. Тогава хората все още не са имали кости. Те са били хора-пари, хора-риби. Ако погледнете зараждащото се човешко същество през първите седмици от бременността, ще откриете този човек-риба, загатнат в човешкия зародиш. Човекът наистина повтаря тези състояния в първия период на бременността. Малкото рибено тяло, което човекът има там, притежава малкия орган, който след това се свива. Това е един от онези регресирани органи, като далака, чиято функция е неизвестна на днешните лекари. Колкото повече регресира този орган-стъбло, толкова повече се развива чифтът очи вътре в човешкия организъм. Очите се появяват, две очи се образуват на мястото на първоначалния орган-стъбло. Точно както органът-стъбло е бил орган за топлина, така и очите се превръщат в орган за светлина. Тази неизмерима дълбочина действа във всички същества и, като отдръпва органа за топлина, отделя чифта очи. В „Тайната доктрина“ тази непостижима дълбочина е наричана още „прародител“.

В началото човешките същества са усещали само топлина и студ. Сега обаче те възприемат предметите чрез очите си, тоест, прародителят е позволил на способността да възприемат не само топлина, но и светлина да произлезе от тях. И Бог каза: „Да бъде светлина!“ И стана светлина.

Сега сме стигнали дотам, че тези същества са могли да възприемат светлината около себе си и следователно и ограничените обекти. Сега ви моля да помислите за следното. Преди това, безкрайната дълбочина е била там; всичко е било съдържащо се в нея. Имало е идеята, а след това и светлината. Светлината е била ограничена от окото или способността да се вижда около нея, това, което очите са могли да видят: видимото. Всичко останало не е станало видимо. Това е било отвъд видимото.

[Границата на видимото е била небесният свод.]

И Бог постави свод, където свършва видимото и започва невидимото. [Битие 1:6-7]

Освен това, човекът започнал да възприема видимото, така че за него възникнало съвсем ново положение на нещата. Трябва да си представите какво би означавало за вас, ако не можехте да виждате и не можехте да чувате. Слухът обаче по това време не е бил изключен. Хората от онова време самите са били течност в течен

елемент. И плувайки така, не бихте възприели точната граница между себе си и другия. Възприемате граници само когато има нещо видимо.

Индивидите бяха обединени от идеята. Индивидът не беше толкова рязко дефиниран. Всяко същество чувстваше, че принадлежи към цялото, към общото. Все едно днес стомахът ви би се чувствал независим; той трябва да чувства, че принадлежи към тялото. Едва в момента, когато се появи усещане за светлина, възниква възможността да възприемем другия като нещо различно. Един обект е нещо извън нас само когато видим неговите граници извън нас. Светлината беше това, което отличава отделните същества едно от друго. В момента, в който хората бяха разграничени един от друг, стана необходимо разбирането за околната среда да се отвори. Съществата не само трябваше да имат идеята извън себе си, но и трябваше да могат да я имат в себе си. Обект, който просто гледам, би бил нещо доста мистериозно за мен, ако не можех сам да си го представя. Това разбиране [за околната среда] беше дадено от същества, които бяха с по-висша природа от съществата, живеещи на земята. Светлочувствителните същества бяха водени от същества, които стимулираха интелекта в тях. Така те бяха надарени с интелект. Те станаха „Синове на Манас“.

Това носи със себе си възможността за формиране на фалшива или правилна идея. Следователно, Тайната Доктрина казва: „Умът и Истината“ са възникнали като втората двойка. Те са възникнали чрез влиянието на Синовете на Манас. [Не мога да усетя фалшива студенина или фалшива топлина, но умът може да формира фалшива идея.] Едва сега, когато идеята, умът, е бил вътре в самите същества, съществата са се държали заедно в един вид чувство за общност. Преди идеята е била отвън; но сега искра от нея е била вътре в самите същества. Казах: топлината и студът са били различно отвън в света. Съществата привличат тази топлина в себе си и се разграничават като топли и студени същества. Топло същество е това, което вече не възприема топлина, а генерира топлина. Топлата кръв сега произлиза от човека.

И така, какво се е случило? Човекът преди е бил роден от вода. Сега в него е било зародено това, което Тайната Доктрина нарича „размазване“. Следователно човекът е роден първо от „вода“, а след това от „кръв“. И ако можехме да се върнем още по-назад във времето, до преди Лемурийския период, щяхме да открием, преди водата, „духа, който все още не се е превърнал във вода“. Така че имаме: дух - вода - кръв. Топлината, която тогава е била обща, се е явявала като топлината на топлоносителите. Човекът се ражда от кръв - това е моментът, в който човекът става топлокръвно същество. Това му позволява да организира в себе си всичко, което преди е било организирано извън него. Топлината и студът са били нещо различно отвън. Сега той прави разлика между топлина и студ в себе си. Точно както преди е било творението отвън, човекът сега става творец в себе си. И първото нещо, което прави човека не само вътрешно същество, но и вътрешно същество, което се

проявява външно, беше „речта“. И с речта възникна „животът“. [Човекът можеше да се изразява външно; това, което беше привлечено, избутва навън – това е речта.] Само тогава човешкият живот е налице, когато човекът не само присъства като същество, но и се изразява като такова – [независим, самостоятелен, диференциран живот, а не съвместно съществуване. Съществото е станало независимо, може да се изразява, може да се разкрива.]

Следователно третата двойка е „реч и живот“. Животните, които не са способни да издават звуци, са студенокръвни. Само топлокръвните същества са способни да изразяват душата си навън чрез звук. Същество, за което се казва, че има глас, трябва да се различава от заобикалящата го среда по топлина. То трябва да има живот, който е различен от заобикалящата го среда. Следователно третата двойка е „реч - или глас - и самостоятелен живот“. Рибата има същата температура като водата, в която живее.

Сега сме стигнали дотам, че съществото е станало независимо, че съществото може да се разкрие и по този начин да се яви на обкръжението си като независимо живо същество.

Моля ви да вземете предвид, че днешните понятия не трябва да се пренасят към онова време. В по-късни времена студенокръвните същества също са се променили по различни начини. Рибите по това време са били много по-големи и по-подобни на хората.

Размножаването на съществата по това време обаче все още е било такова, че те просто са произлизали едно от друго. Трябва да си представите, че когато е трябвало да се появи ново потомство – по това време все още не е съществувало копулация или оплождане, нито пък въплъщение, въплъщението съществува едва откакто съществува сексуалността, откакто има два пола [не говорим за въплъщения, а за материализации] – така че когато е трябвало да се появи ново същество, то е позволило на материята да се появи от себе си в новото същество. Решителността за този процес е дошла от общия световен дух. Чрез избирателен афинитет се е родило ново същество. Едно същество е било осенено от дух. Точно същото е, както когато медиумът [по време на спиритуалистично сеанс] предоставя материал за дух, който иска да се въплъти в материята, да се материализира, да се прояви. Материята винаги е била използвана, винаги девствена, подхранващ процес. Първоначалното същество е останало такова, каквото е било. Процесът е налице, както е описано в описанието на растителния му аспект. След това материята е била изчерпана, тя е станала неспособна да произведе нов ред от себе си [без ново вдъхновение] и е настъпило разделяне на половете. По този начин по същество се е случило слизането на лемурийците; те са загубили способността да имат девствена материя в себе си. За да се прояви ново същество, е трябвало да има зародиш, който да стимулира живота. С това [сексуалността е навлязла и с това]

са се появили раждането и смъртта, а също и въплъщението. И човекът е станал, както се добавя, началото на „събирането, на „братството“.

От средата на Лемурийския период започва процесът на обединение, процесът на побратимяване, който трябва да доведе до точката, в която мистериозните места се обединяват и след това да продължат да живеят в нова световна епоха. [Сега идва четвъртата двойка: „Човекът - събирането, което води до побратимяване“.

Това обяснение е било давано многократно и в питагорейските школи. Казано е: „Тъй като духът е влязъл във всяко човешко същество, раждането и смъртта са дошли в света.“ [И в Битие се казва:] „В мъки ще раждаш деца“, се казва сега. В миналото те просто са се появявали чрез засенчване.“

Това е значението на кръв, вода и дух, както може да се види и от думите: Наистина, наистина, който не се роди отново от вода и Дух, няма да види блаженство.

[...]

22. Битие II

Днес бих искал отново да говоря за Битие, но в различен смисъл. Бих искал да предложа някои концепции, които ще ви позволят постепенно да приемате Битие буквално. За да направя това, първо бих искал да се позова на един пасаж от Посланието на Йоан. Ще намерите един много интересен пасаж в пета глава на първото Послание на Йоан, стихове 7-8:

Три са, които свидетелстват на небето: Отец, Словото и Светият Дух; и тези три са едно. И три са, които свидетелстват на земята: Духът, водата и кръвта; и тези три са едно.

С тези думи имате разграничение между трите висши и трите низши принципа, както те трябва да се разбират в смисъла на християнския езотеризъм, на гностицизма. Това е Отецът, Аتما; това е Словото, Будхи, Творческият, Духът, проникващ в целия свят; и трето, Манас или Махат, Светият Дух. Свято е Словото, което означава: все още не е подвластно на физическото. Аتما, Будхи, Манас се разбират под тези три, които в небесата създават.

В допълнение към тези три, в човека съществуват и трите духовни елемента.

Духовните елементи са в цялата еврейска Кабала, която се връща към оригиналните книги на Мойсей, и в християнския езотеризъм: кръв, вода и дух. Човек трябва само първо да е наясно какво разбира еврейският езотеризъм под „кръв“. Тя е най-ниската връзка на душата, това, което ние в теософията наричаме астрално - не нашата физическа кръв. Еврейският езотеризъм вярва, че движението на кръвта идва от астралното тяло и това е правилно. Всички влияния, които не само преминават директно през душата, но и засягат нещо физическо, се наричат кръв в еврейския езотеризъм. Тя е активната, движещата сила. Ние наричаме кръв само червения сок, който тече през тялото.

Второто е „вода“. На всеки таен език „кама“ е навсякъде вода. Това са чувствата, страстите, желанията и т.н. А сега ще ви кажа защо се нарича вода. Трябва да се запознаете с идеята, че днешното човечество е свикнало да си представя много неща по по-материалистичен начин, отколкото е било в по-ранни времена. Ако си представите един стар кабалист, той е видял в тази вода не само течащия елемент, но и притча. И е стигнал до това по следния начин. Той си е казал: Във водата живеят онези животни, които трябва да считаме за първоначалните. От течния елемент първоначално е възникнал животинският свят: морски животни, медузи, земноводни. След това те са излезли от водата на сушата. Никъде другаде не са възникнали страстите и чувствата, освен от водата. Едва по-късно се е появила сушата, а след това се е появило и това, което е по-високо организирано. Душата, чувството за удоволствие и болка, се е появило от водата. Водата е била елементът, който поражда удоволствието и болката у човека. Ето защо той нарече водата източник на удоволствието и на болката.

Разграничаваме нисшата душа, която кара кръвта да бушува. Кръвта е действителната, по-дълбока душа. Където чувстваме удоволствие и неудоволствие,

действителните вътрешни болки, той нарича това вода, защото извлича този душевен елемент от водата.

След това идва мислещата душа, духът. Следователно имаме сетивната душа, вътрешната душа, след това разумната душа, рационалната душа и трето съзнателната душа, висшата душа, частта от душата, в която духът свети в душата. Тогава евреинът си казал: Където възниква душата, там е душата. Затова евреинът видял в морето и навсякъде, където е течният елемент, притча за душата. Само защото хората са се отучили да виждат душата, те виждат външната физическа вода. Разговорът между Исус и Никодим може да ни даде допълнителна представа тук. Имаше един човек от фарисеите на име Никодим, един от юдейските началници. Той дойде при Исус през нощта и Му каза: „Рави, знаем, че си учител, дошъл от Бога; защото никой не може да върши тези чудеса, които Ти вършиш, ако Бог не е с него.“ Исус му отговори: „Истина, истина ти казвам: Ако се не роди човек отново, не може да види Божието царство.“ Никодим му каза: „Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ Исус отговори: „Истина, истина ти казвам: Ако някой не се роди от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плът е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти казвам: Трябва да се родите отново. Вятърът духа където ще и чуваш шума му, но не знаеш откъде идва и къде отива. Така е с всеки, който е роден от Духа.“ [Йоан 3:1-8]

Ето как Исус иска да го накара да разбере. Тъй като Никодим е бил второстепенен Махатма, учител по онова време, той му казва: Ако някой не се роди от вода и Дух, не може да влезе в царството Божие. Човек се ражда от майката от кръв; той трябва да се прероди от вода и Дух. Роденото от кръв е кръв, роденото от Духа е дух. Никодим му каза: „Как може да бъде това?“ Исус му отговори и каза: „Ти си учител на Израил и не знаеш това?“ [Йоан 3:9-10]

Сега можем да приемем и първите думи от Битие в правилния смисъл. Първият стих може да се преведе по следния начин:

В началото Бог е създал своята карма като небето и земята.

Концепцията за създаване, както я разбираме ние, не присъства в древните езици. Латинската дума *creare* означава „да създавам“, но произлиза от санскритската дума *kr*, която от своя страна произлиза от *karma*; следователно означава „да създавам“, а изречението означава:

Божията карма започва да тече.

Нашето развитие на Земята беше предшествано от развитие, в което светът Кама, светът на инстинктите, желанията и страстите, успя да се развие до най-високото ниво, което можеше да достигне, което в лунната епоха представляваше действителното съдържание на съществата. Той се беше развил до най-висока степен. Човешките същества, които сега живеят в земния свят, имат интелект. Нашите предци не са мислили; те само са чувствали това, което е трябвало да постигнат. Мисленето е това, което е дадено на земята да се развива. Ние имаме чувство, което стои под мисленето. Ние не следваме чувството директно; ние го оставяме да бъде регулирано от мисълта. То се насочва в правилния път чрез

мисленето. Жителите на Луната можеха да се отдадат на чувствата си. Те не е трябвало да мислят за делата на живота си. Те чувстваха директно това, което трябва да направят. Този емоционален живот, който живееше във всички същества, се разви там до безкрайна висота. Днес, когато интелектуалният живот е важен, ние вече нямаме представа за безкрайната нежност и доброта и за величината на този емоционален живот. Тези същества, които се развиваха на Луната, бяха издигнати до нивото на божественост. Учителите, които се развиваха на Луната, бяха чиста мъдрост, произтичаща от чувството. Тези Учители се обединиха във велики братства в онези дни и образуваха едно велико единство, когато Луната избледняваше. Всичко се беше сляло в едно велико единство. Това божествено Същество, което беше, така да се каже, върхът на лунната епоха, е наричано в Битие Бог - Яхве или Йехова. Тук Бог не е нищо друго освен върхът на развитието на Луната. Яхве е лунно божество и е наричан Лунно божество и от Елена Петровна Блаватска. Може би е подчертала това малко прекалено, но е така. Великото Същество, което беше развило емоционалния живот до най-висока степен, това беше Йехова или Яхве. Това, което дойде от Луната - Кама в най-висшето ѝ съвършенство, водата в най-висшето ѝ съвършенство, пото път - се разви в две посоки. От една страна, то се кондензира и приема материята, кръвта; от друга страна, то се разрежда и приема дух. Отгоре то се просветлява в духа, отдолу се разсъмва в кръвта. Така Яхве се диференцира. Първичната вода поражда небето, неговия духовен полюс, от една страна, и земята, нейния физически, материален полюс, от друга. И така, каква беше ситуацията? Представете си, че водата Кама се издига, духът е нагоре, а физическото, кръвта, е надолу. Земята е хаотична, кръвта е безредна. Нищо освен объркана и диво смесваща се физическа материя. Това е единственият полюс.

Земята беше безформена и хаотична, а тъмнина покриваше бездната. Тъмнина беше под водите, тъмнина беше в бездната. А над тези води беше духът. Водата беше средата. Духът се носеше над водите на Кама като аура.

Бъдете много наясно какво представлява тази аура. Вече говорихме за това. Физическото тяло не е аура и това, което живее във физическото тяло, също не е аура, защото можете да видите това с физически очи. Умът също не е аура. Само душата осигурява аура; всичко, което е от духовна природа, осигурява аура. Тази аура е повлияна от тялото отвътре или от ума отвън. Следователно има три аури: едната, замъглена от тялото, тази, осветена от духа, и действителната светеща светлина на душата. Едната е областта, през която тялото се отразява в душата, другата е областта, през която духът се отразява в душата. Сега ви е ясно как духът на Бог се носи над водите или над душата и че Кама по този начин е осветена от духа. Духът не е нужно да е светлина. Но когато духът влезе в аурата, той усилва светлината.

И Бог каза: „Да бъде светлина!“ [Битие 1:3]

Това означава: Нека отражението на духа се издигне във водите.

Бих искал първите три изречения от Битие да се приемат буквално. Не става въпрос за тълкуване на тези изречения, а за това да се измисли правилното нещо, което да се каже с думите. За водата: Кама, за Бога: най-високоразвитото, което произлиза от Кама от лунната епоха. „Това е моята кръв“ - тя е същата като тази, която тече в земята.

Книгата Битие произлиза от писанията на египетските храмови мистерии. Те са имали две велики [морални] книги. Едната е била Книгата на микрокосмоса, другата е била Книгата на макрокосмоса. Последната описва как великият космос е създаден от водата чрез словото. Първата, Книгата на микрокосмоса, е била Книгата на Съвършения човек. И двете са били напълно паралелни описания. Трябва да се подразбира, че човекът е микрокосмос. Само някой, който е бил посветен, е могъл да постигне това.

Учителят посвещава онези, които обича. Чудото с Лазар е посвещение. Ето защо за Лазар се казва още: „Този, когото Исус обичаше.“

Евангелието от Йоан започва със същите думи: „В началото бе Словото“.

Само тогава великите книги на света могат да бъдат разбрани, ако човек има увереността, че всяка дума се разбира само когато наистина се задълбочи в нещата и възрази срещу тях възможно най-късно. Това е доверието, от което се нуждаем, защото трябва да имаме доверие във великите книги на света. Това е, което трябва постепенно да научим отново чрез теософското движение: да приемаме тези книги буквално.

„Планината е ключовата дума за висши истини, за посвещения. Исус се изкачи на планината с учениците си, когато видя хората. В Светите писания ние се запознаваме с авторитета, с който са били написани. Ние ги разпознаваме като шедьоври, когато видим как всичко се вписва красиво и как това, което сме придобили чрез нашите учители от последната третина на деветнадесети век, ни дава ключа за разбирането на тези велики книги.“

23. Ден на белия лотос

След няколко дни ще се навършат тринадесет години, откакто основателката на Теософското общество напусна земното си съществуване. Първоначално тя работеше в тайни общества, защото не чрез свободата на словото, а в тайни кръгове, зад плътно затворени врати, се представяше теософската мъдрост. Това обаче трябва да се приема по-скоро преносно, отколкото буквално.

Розенкройцерите са запазили съкровището на мъдростта, което сега се лее в популярна форма в теософията. Тактиката и дипломацията са променени от Елена Петровна Блаватска. [Повече от в по-ранни времена, хората днес са принудени към самоанализ и себепознание, за да опознаят тайните дълбини на собствените си сърца. Затова водачите на човечеството са решили да внесат истината в човечеството и да говорят на всички хора за това, което иначе е било скрито в мистериите. Но не само резултатите произлизат от тайните братства, но и самата дума. Това, което провъзгласяваме днес, е по-скоро правопис. Но то би трябвало да доведе до четене на най-дълбоките истини на човека.]

Важни личности са били свързани по някакъв начин с тези тайни общества. В своите приказки Гьоте съзнателно черпи от тайните знания на всички времена. Има стихотворение, което той е написал, за да прослави розенкройцерския дух, стихотворение, в което изразява това, което сега е жизнената сила на теософското движение. Стихотворението се нарича „Мистериите“.

В него смиреният поклонник брат Марк търси място за почивка на човешката душа, духовен Монсерат, който е бил върхна точка на духовното развитие на човека. В търсенето си той стига до странен манастир. В него има дванадесет отшелници. Тринадесетият е носител на най-голямата мъдрост, водач на човечеството. Всеки от дванадесетте отшелници символизира една от силите на народите. Марк, тринадесетият, трябва да обедини това, което човечеството е търсило по различни начини. Дванадесетте братя символизират човешките мнения. Тринадесетият е този, който ги обединява. Ако днес активираме отношението, характеризирано в поемата, ние сме на пътя на идеалния Монсерат.

На входа на манастира е символът, кръстът, обвит с рози, [Платон казва:] световният кръст на материята, на който е разпната световната душа. Повече от всякога ни тежи необходимостта от себепознание. Трябва да разрешим тази загадка за човешкото минало, човешкото настояще и човешкото бъдеще. Това самоанализиране трябва да се практикува, за да можем след това да говорим публично за него на езика, който ни е даден на първия етап от тайното учене. Няколко думи за уводна лекция в тайните училища могат да бъдат намерени в един от монолозите в „Фауст“ на Гьоте, който Гьоте написва едва по-късно. Това, което той казва там, е изповедта, че човекът трябва да живее във вселената и трябва да

черпи основните си правила от нея. Става дума за сцената „Гора и пещера“ от „Фауст I“, където се казва:

Ehrlicher Geist, du gabst mir alles, was ich bat
Du hast nicht umsonst dein Angesicht im Feuer gewendet
Gabst mir die herrliche Natur zum Königreich.
Kraft sie zu fühlen, zu genießen. Nicht
Kalt staunenden Besuch erlaubst du nur,
Vergönnest mir in ihre tiefe Brust,
Както в пазвата на приятел да гледаш
Ти караш поредицата на живите
пред мен и ме учи моите братя
В мълчаливия храст, във въздуха и водата знаят.
И когато бурята в гората реве и скърца
Гигантският смърч събаря съседните клони
И съседът се напъва притискайки
И склонът гърми кухо с падането си
Тогава ти ме водиш към безопасната пещера, показваш
Тогава себе си и собствената ми гръд
Тайна, дълбоки чудеса се отварят.
И докато чистата луна изгрява пред погледа ми
Успокояващо през, сребърни фигури се носят пред мен от скалните стени
От влажния храст
сребърни фигури на древния свят
и облекчават строгото удоволствие от съзерцанието,
О, че нищо не е свършено за човека,
сега чувствам. Ти ми даде другар за това блаженство,
което ме приближава все повече и повече до боговете,
без които вече не мога,
вече не мога без тях, макар че той, студен и нахален,
ме унижава пред самия мен и до нищо,
с дъх на думи, превръща твоите дарове.
Той разпалва див огън в гърдите ми
след този прекрасен образ,
Така че аз се олюлявам от желание към изпълнение
И в изпълнение линея за желание.

—[Фауст I, стихове 3217-3250]

[Първо виждаме неговото дълбоко вътрешно възприятие за природата, великия поглед, който му е позволил световният дух, а след това Гьоте продължава с реда:]
тогава ми покажи мен самия и собствените ми гърди.

Тайни дълбоки чудеса се отварят.

[В школите на мистериите учителите са свиквали учениците си през пролетта, за да могат да се учат от фактите на природата.] Отваряне на вътрешните дълбини. През пролетта, когато природата се пробужда, всичко е изпълнено с чудеса. Тези чудеса на природата не само трябва да бъдат възхищавани, но и разгадавани. Мистицизмът

ни води към природата на всички нива и можем да научим как самите ние, като човешки същества, трябва да се държим. Това, което е теософският мистицизъм, е написано в природата. Ако разберем чудесата на природата, ние разбираме и собствените си чудеса [тогава разбираме какво е живо в нас, тайния смисъл на живота. Двете по-нисши царства на природата, каменното царство и растителното царство, лежат целомъдрени и безмълвни пред нас.

Каменното царство стои пред нас като напомняне за далечното ни минало.

[Каменното царство ни напомня за далечно време, когато някога сме се наслаждавали на ярко блестящия кристал в състояние на тъп транс; самите небеса стоят пред нас като език на паметта, през който самите ние сме преминали. Звездният свят и Каменното царство ни напомнят за творческата сила, от която сме произлезли.]

А растителното царство ни напомня за друг етап. Оставили сме зад гърба си не само кристалите, но и всичко, което изглежда безжизнено. С милионите си звезди природата изглежда безжизнена, но е величествена. Това царство ни напомня за всемогъществото на величествената творческа сила, от която сме произлезли. Не е само нашата Земя, на която прекарваме кратък период от съществуването си, не, това са всички други светове, които окултистът познава.

[Цялата, привидно неодушевена природа на минералите е величествена. Царството на растежа и живота се основава на това. След това идва растителното царство [което също може да се разглежда като етап в спомена за собственото ни съществуване]. Във всяко растение има нещо от спокойно блаженство, блажено спокойствие, което пониква и пониква и през което самите ние сме преминали [когато сме намерили пътя си извън величественото царство на минералите]. Тези две области принадлежат на световите, до които само таен познавач може да достигне.

[Величествени] скални образувания и растителни образувания в блажено спокойствие могат да бъдат открити навсякъде. Но само на нашата Земя [съществува едно нещо, царство, което виждащият намира само на нашата Земя, царството на висшите животни, където възниква чувството, където животът е заключено в себе си и развива самосъзнание.] Не можете да намерите животинското царство в други светове, както съществува на нашата Земя. Където развиваме удоволствие и болка, радост и скръб от блажено спокойствие, възникват формите, които познаваме, и нашата земя е единствената среда за тях.

Често се казва, че по лицето на животните се изразява нещо, което може да се опише само като състрадание. Животинската природа всъщност е вкоренена в страданието. Животинската природа е възникнала, за да може човекът да се освободи и да достигне по-високи нива. Той е трябвало да остави животинското зад себе си. Той е трябвало да отдели това, което живее около нас, като жива животинскост. [От това за нас следва състраданието към животните, което има за

свой път етиката.] Издигането на човека е трябвало да бъде платено с откъсването от животинското. Онези, които не са имали способността да се освободят от болката чрез възвишени мисли, са станали жертва на това. Тогава човекът е поел по мъчителния път на егото, за да премине в друг, по-висш свят. Всяко учение и учене трябва да е там само за да ни води към това, което е отвъд живота, защото същността на човека е духовна. Всичко, което теософията учи, че не може да се живее, би било безполезно усилие.

[Можем да се поучим от природата как тя ни представя три добродетели в своите три царства.] Има три основни добродетели на човека:

- Величие - в първото царство
- Благословено спокойствие - във второто царство
- Страдание и радост [състрадание] - в третото царство.

Какво трябва да научим от удоволствието и болката? [Да понасяме удоволствието и болката с търпение, това ни учи] доктрината за прераждането. Животното не може да се издигне над състоянието на болка и удоволствие. Но същността на човека е духовна. А духът търси дом в това, което е удоволствие и болка, радост и скръб.

Търпение – това е, което следва от великото учение за прераждането.

Какво можем да научим от растителното царство в неговото блажено спокойствие? Научаваме се какво може да ни донесе великият закон, който теософското световно движение също ни е дало в популярна форма, от закона за кармата, закона за вечната причинност на всички духовни неща.

Изглежда е в природата на растенията безболезнено и спокойно да възпроизвеждат вида си в блажено спокойствие. Те са изцяло отдадени на това да произвеждат себеподобни. Жертвеният живот на цялото растение се състои от поникване, растеж и пъпкуване. Когато се изправим пред света, ние не съдим и не осъждаме, а се опитваме да разберем какво прави той от наша собствена гледна точка. Когато не съдим, а се стремим да разберем, ние се потапяме в своите близки и черпим от тях средствата да ги разберем. На това ни учи второто царство. Законът за кармата ни учи на любовта като втори морален принцип. Растителното царство ни напомня за предварителен етап на любовта.

[Тогава можем да разберем и целомъдреното, величествено царство на камъните. Чрез самопознанието си се научаваме да ценим „аз-а“ във всеки друг човек, който е пред нас също толкова велик, колкото и каменното царство; и след като разберем това, как трябва да се отнасяме към всеки човек с благоговение, имаме три основни добродетели, на които ни учат трите природни царства: благоговение към всяко его, минералното царство; любов към всяко същество, растителното царство; и търпение, животинското царство.]

Теософията ни разкрива тайните на сърцата ни. Трябва да практикуваме себепознание. Тогава дълбокият смисъл на една привидно проста поговорка на Гьоте ще ни стане ясен: „Познай себе си и живеи в мир със света.“

Това, което казва „аз“ във всяко човешко същество, казва „аз“ и във всяко друго човешко същество. Това себепознание води до истинско, най-висше уважение към хората. Не трябва да се намесваме в живота на другите хора, както не трябва или не можем да се намесваме в живота на каменното царство. Човешкото аз трябва да бъде светилище за нас. Почитта към всяко човешко его - това е третият етичен принцип, който теософското движение иска да възстанови в чест.

Търпението, любовта и благоговението са трите добродетели в човешкото царство. Чрез благоговението се приближаваме до царството на мълчаливите камъни. От това произтича онова, което е присъствало като принцип в тайните школи.

Направете безмълвното, целомъдрено царство на неживата природа ваш идеал, така че да стоите благоговейно пред всяко друго его и би било нарушено вашето духовно чувство за срам да посегнете към това, което е човешко его с груба ръка. Когато това ви се случи, тогава сте разбрали този най-висш идеал. Това е, което е провъзгласено за седмokratната природа на природата и човека. Три добродетели в царството на природата, три добродетели в царството на човека. А между тях е Азът. Азът стои по средата и се развива в същата, но ретроградна последователност, както ни го предлага природата. Така ние напредваме чрез търпение, чрез любов, към благоговение.

24. Спасението на човечеството

Няма ли цялото човечество да бъде спасено? - Да, ако искат.

Етап на бездната след изтичането на седемте раси, но поради самата земна метаморфоза, все още ще има шанс да се навакса изоставането. След това идва Юпитер, етапът на Юпитер ще покаже рязка разлика между добрите и злите хора, но дори и там, през втората половина, ще има възможност да се навакса отново. И едва в шестата метаморфоза, Венера, ще бъде взето решението. Тогава тези, които са обвързани с материята, ще изпаднат в закоравяло планетарно състояние. Но това са само черните магьосници, тези, които използват незаконни магически средства в служба на егоизма. Дори днес обикновеният гражданин не може да си представи злото на тези хора.

Чрез черната магия човекът е способен да основе свой собствен свят, наред с царството на развитието. Вече има такива, които са решили да формират тази вторична планета, и има опити да го направят, които обикновеният човек дори не може да си представи, да извървят този път отделно от развитието. Днес никой, за когото става въпрос, няма възможност да не намери път към спасението, защото все още не е известно как да започне да се превръща в черен магьосник, тоест да се основава собствено царство.

По определени причини, тъй като силата на противника често се оказва по-силна от положителната сила, в зодиака имаме скорпиона вместо орела.

Трон, херувими, серафими и т.н. са духовните йерархии, които стоят зад зодиакалните фигури.

Човекът е запазил вътрешния ритъм в много неща, но го е изместил спрямо външния ритъм. Той се освобождава от външния естествен ритъм в рамките на своето индивидуално развитие и е грех срещу прогреса да се иска да се редуцира човекът чрез така нареченото имитиране на природата.

Относно въпроса за сектата Маздаснан.

25. За Апокалипсиса I

Вчера стигнахме до точката, в която земята премина в одухотворение; зрелите хора се съгласяват с нея и се връщат с нея към слънцето.

Силите на материята са елиминирани, вече не присъстват. Това развитие първоначално води до все по-голямо одухотворяване; едва тогава човешкото същество се издига със своята планета в астралното, а след това в деваханично състояние. Слънцето се одухотворява заедно със земята. Съществата, които не са се погрижили за такова одухотворяване, не участват в това. Първоначално не може да остане бучка, всичко се астрализира, но незрялото образува един вид хрочки в този етап на развитие. Има такъв астрал, който е чист, благороден, по-висш от физическото.

Но друг астрал, в който се намират онези същества, които са по-злокачествени и по-нисши от тези с физическо развитие.

- деваханично

- астрално

- физическо

- астрален свят, който е под физическия. В този свят съществата, които се намират в него, не са във физическо тяло като човешкото същество, но притежават ужасна сила на злото. В него живеят всички сили, които се противопоставят на нашето развитие. В него обитава духът на Мамон, духът на препятствията, който спира навсякъде, където има желание за прогрес. Той е активен вече днес.

Когато самата земя навлезе в астрално състояние, тогава всички онези същества, които не са могли да отидат във висшия астрален свят, трябва да слязат в този понисък.

Така, след тръбите, имаме свят, който е бил изгонен, и това е свят на тъмнина. В астралното тяло присъстват всички същества, които не са могли да достигнат степента на зрялост, за да влязат в слънцето. Преди лемурийското развитие човекът се е спуснал във физическото тяло. По това време особени духовни същества са били свързани със земята. Всеки от планетарните етапи е видял етап на развитие на човечеството: на луната, слънцето, Сатурн...

Има същества, които не са могли да завършат развитието си в определено планетарно състояние. Това се е случило и на Луната. Тези същества са били пренесени на Земята. Светът напредва отвъд определено ниво, но някои същества остават назад. Ангелите, които не са узрели, са стояли между човешките същества и ангелите; войнствата на Луцифер. Те са тези, които са дърпали хората назад в развитието им, които са причинявали по-дълбоко заплитане в материята. По този начин луциферското развитие е свързано с човешкото същество. То има своите добри и лоши страни. Добрата се състои във факта, че без луциферското влияние човекът не би могъл да стане свободно същество. Той се е направил независим от прякото ръководство на висши същества. Но това е направило възможно падението

в злото. По този начин, за спасението на човека, луциферските същества също са направили жертва, като са възпрепятствали развитието си.

Сега е различно. Условието са доста различни преди средата на развитието и след това. Така че не материалистичните хора правят жертва сега, а напротив, прогресивните хора. - Не схематизирайте.

Какво е положителното нещо, което луциферическите същества са направили?

На Сатурн човекът е имал само физическо тяло.

Слънце: етерно тяло

Луна: астрално тяло

Земя: Аз

Физическото е най-старата връзка, която е претърпяла най-много трансформации.

Чудесна конструкция на сърцето, мозъка и т.н.

Слънце, Луна на Земята, Аз-аура.

Ако луциферическите същества не бяха присъствали по време на Лемурийската епоха, когато „Аз-ът“ започна да се развива, висшите същества щяха да останат с човека. И Яхве.

Луциферическите същества не можеха да участват в развитието на „Аз-а“, а само в астралното тяло. Така че ефектът на Луциферическите същества се прояви в това. Те дадоха на астралното тяло независимост, но също така и възможността да изпадне в злото. По този начин съществата на Луцифер претърпяват определено развитие. Те наваксват в астралното тяло на човека това, което са пропуснали на Луната, и постигат това, което е трябвало да постигнат там. Те могат косвено да преживеят в човека това, което са пропуснали на Луната. Те напредват с нас. Когато Земята се съедини със Слънцето, ще има такива Луциферически същества, които ще се съединят със Слънцето, с него. И така, работейки върху сублимацията на своите инстинкти, човек може да изкупи Луцифер. Но само дотолкова, доколкото си позволи да бъде изкупен. Ще има и такива, които се съпротивляват, които по време на престоя си на Земята остават в състоянието, в което са били, когато са дошли на Земята. Те ще бъдат изгонени и ще се появят като злия астрален свят. Появява се групата от Луциферически същества, които не са искали да продължат напред. Старата змия е изхвърлена и първият от драконите се появява. Когато земята влезе в слънцето, тя е това, което остава зад нея.

Но има и други завръщащи се: хората, които не продължават напред. Има такива, които не могат да си помогнат, които не достигат състоянието на пробуждане, необходимо за духовността. Те остават роби на животинските си инстинкти. Дори и да не могат да си помогнат, те все още са зла сила. Това е второто от животните, тези, които остават заседнали в животинското, изгонени като второто от животните. „Старата змия“, казва Апокалипсисът – луциферическите същества – се появяват от небето; вторият дракон се издига от морето, това е, което е останало в нисшата

природа в развитието на самата земя, „животното в неговата цялост – оставащо в своите инстинкти“.

Сега за третия тип същества, които изостават. Това са онези, които придобиват потенциал за черна магия на земята. Те изостават в рамките на човечеството, развиват способности, които водят до свръхсетивната природа, но използват тази способност в служба на черната магия. Не в инстинктите си, а в пълно съзнание, те са се отвърнали и се поддават на плътската материя в името на Сорат. Той се възплъщава в тях като тяхната групово душа. Тези хора ще бъдат възплъщение на Слънчевия Демон. Кога ще се появят?

Нека си представим по-нататъшния ход на развитието на Земята. Съюз със Слънцето. Тъй като не всичко е узряло, човекът трябва отново да се върне във физическия план. За пореден път слънчевият елемент се отделя. Това предлага и шанс за спасение за онези, които са изоставени от инстинкта. Зрелите решават в момента на най-висшето съединяване да образуват друго световно тяло до слънцето и да приемат изоставените същества, за да бъдат отново приети от слънцето в следващия цикъл.

Какво означава този настоящ цикъл? Всяко световно тяло трябва да претърпи повторения на това, което вече е претърпяло. Преди земята да може да започне като земя, тя е трябвало да повтори [празнина в преписа]

След като Земята се е съединила със Слънцето, тя трябва пророчески да предвиди бъдещи планетарни развития. Предпоява на състоянието Юпитер, Венера, Вулкан. По време на предпоява на състоянието Юпитер, съществата излизат и Юпитерската Земя е там до Слънцето. На Юпитерската Земя съществата имат възможност да бъдат върнати обратно; по-нисшите състояния са там само в намеци, а на Вулканското състояние всичко се слива едно в друго. Така че, след нашата Земя, ние преживяваме Юпитерска Земя. Там дори черните магьосници – Сорат – имат възможност да се върнат на слънцето. Но редица от тях няма да го направят. И сега, след като са останали на Юпитерската Земя, редица хора, Земята отново се одухотворява. Отново тези, които са се одухотворили, решават да се върнат и да образуват междинна Земя. Някои Сорат-същества си позволяват да бъдат изкупени отново; други все още упорито се съпротивляват на Венера Земя; и за тях вече няма възможност за изкупление на Вулкан Земя. Шестото, междинното състояние на Венера, следователно е решаващото. Едва в шестото състояние на планетата Венера Земя идва тази решителна стъпка. В това отново има нещо, което е паралелно на подрасите, така че развитието изчаква най-малкия цикъл, тоест шестото подсъстояние там, за да може все пак да се спаси. И едва там, в шестото подсъстояние на шестото основно състояние на цикъла на Венера, всичко е приключило: 666.

Тези, които дават телесността си, за да възплътят слънчевия демон като своя групово душа, най-накрая са решили да поставят силите си в служба на злото. Следователно

първият дракон не е човешко същество – Луцифер. Нито пък вторият – животно. Но в най-висшия смисъл на думата, те са хора, които са се предали на Сорат.

Следователно 666 не е животински знак, а човешки. „Тук е мъдростта.“

Следователно апокалиптикът вероятно е знаел това, което ние познаваме като развитие на земята през 7x7x7 състояния. Този апокалипсис е наистина очертание на цялото развитие. Нека разгледаме Венера-Земя. Тя е пъстро място. На Юпитер-Земята много хора все още могат да бъдат спасени. За Венера-Земята остава най-лошият човешки материал. Но и там няма много надежда. Тези, които одухотворяват, имат само ограничена сила да спасят. Силите не са достатъчни, за да спасят. Най-лошите трябва да чакат бъдещия Юпитер и бъдещата Венера, където духовните хора имат по-силни сили. Така че най-злите преобладават на тази Венера-Земя. Наистина, много трябва да бъде изгонено; порокът трябва да бъде преодолян, за който няма сила да го изкупи. Това се представя за апокалиптика като потапяне в бездната на злия Вавилон. Жената - духът на Венера-Земя - е изцяло изпълнена със зли пороци. Така падението на Венера-Земя е предвещано в падането на Вавилон.

Тези хора, които са се опитали да спасят това, което все още може да бъде спасено, продължават да се развиват; това, което е достигнало зрялост, се издига до окончателно състояние на земята, до Вулкан. Там всичко се пречиства и очисти. В каква област е творчески настроен човекът днес? Той е способен да постави безжизнените сили на природата в своя служба, като рисува върху платно или издълбава мрамор. Но не може да накара мрамора да съживи. Той не властва над живата, той владее неживата природа. В бяло-магически смисъл, той ще може да контролира само растителните сили на бъдещия Юпитер.

Какво ще стане с катедралите, куполите, Мадоните на Рафаел? Тяхната физическа материалност ще се разпадне - Тайната вечеря на Леонардо. Но те няма да изчезнат. Аналогично на това са днешните кристали, които се образуват от планините. Думата на египетските мъдреци: [празнина в преписа] Точно както днес строим и създаваме произведения на изкуството, в миналото формите постепенно са се изработвали в космоса. Това сега израства от земята като природно същество. Когато Земята достигне целта си, произведенията на изкуството ще израснат от нея като природни продукти от обновяващата се Земя. Мадоната върху платното ще избледнее, но днешният човешки труд ще даде жилището, в което по-късно ще се роди човечеството. Апокалиптикът нарича това жилище „Новият Йерусалим“. Там човешкият труд ще бъде възкресен. Вложеният в него човешки труд ще бъде семената за Новия Йерусалим. Така ще се роди новата земя и ще бъде възможно там да живеят хора, които се вписват в това ново състояние и които са в крак с развитието. Тези хора ще могат да си кажат: Това е мястото за нас, които ще развием любов от мъдрост, за да може да бъде мир. „Йеру Салем“ означава „мястото на мира“.

26. За Апокалипсиса II

Имаше няколко насоки, които бих могъл да дам, за да разберем по-добре тази знаменателна работа. Днес искаме да се занимаем с един единствен въпрос, свързан с човешкото развитие, защото той ще хвърли светлина върху цялостното развитие.

В следатлантската култура има седем периода и в момента сме в петия. Всеки период има специфична задача по отношение на човешкото същество. Човекът се преражда, защото условията на Земята са се променили. Великите епохи на развитие наистина въздействат върху човека. Нека имаме предвид, че човекът се състои от физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло и Аз. Когато човекът е започнал своето развитие на Земята, той е развил първите три тела. Задачата на Земята е да развие Аза.

Нека погледнем назад към Атлантида, към последната третина. В последната третина човекът е получил първото семе, за да си каже „Аз“. Това е било само първо семе. Двете предишни следатлантски третини е трябвало да привлекат това „Аз“ към себе си малко по малко. Основният момент за развитието на „Аз“-а е събитието на Голгота. Какво е фактът, че човекът е получил своето „Аз“ в последната третина на Атлантида? Преди човекът да е стигнал до този зародиш на Аз-а, връзката между физическото тяло и етерното тяло е била съвсем различна от по-късно. Днес етерното тяло на главата има приблизително същия размер и форма, което не е било така в Атлантида, където етерното тяло все още е стърчало. Определена точка от етерната глава е трябвало да влезе, за да се свърже с точка в предния мозък. Чрез това „съчетаване“ човекът е станал достатъчно зрял, за да развие постепенно своето его. За да образува това его, човекът е имал нужда от обработка на цялото физическо тяло и цялото останало атлантско развитие е било използвано, за да направи човешкото физическо тяло носител на егото.

Едва след Атлантическата катастрофа човешкият мозък станал толкова плътен, че можел да се превърне в носител на егото. Хидроцефалията е атавизъм от древни времена. Твърда, компактна глава била създадена от етерната глава, влизаща вътре. И така могла да възникне индийската култура, в която подобен мозък вече присъствал. Но етерното тяло във физическото тяло все още не било обучено да стане пълноценен носител на Аза. Ето защо индиецът копнеел да се измъкне от този свят.

Така, в постатлантическата култура, хората започват да правят промени в етерното си тяло, които правят възможно то да се развие в носител на Аз. Азът работи отвътре навън, за да трансформира другите тела. Тъй като работата по преработката на физическото тяло започва с регулиране на дишането, духовният човек се нарича „Атм“. По този начин можем да говорим за седем основни части. Ако искаме да навлезем в повече подробности в смисъла и духа на постатлантската култура,

тогава трябва да я основаваме на разделението на девет крайника, както е в моята „Теософия“. В скандинавските мистерии разделението на девет крайника винаги се е преподавало.

В известен смисъл, бъдещата съзнателна работа с по-нисшите членове трябва да бъде предвидена. Тя трябва да бъде предшествана от несъзнателна работа. Това вече се е случило в атлантското тяло – и сега също. Само инициираните работят съвсем съзнателно. Следователно, първо има несъзнателна трансформация на астралното тяло чрез влиянието на висшите сили на егото. Резултатът от тази несъзнателна трансформация на астралното тяло сега се нарича сетивна душа. Трансформираното етерно тяло е разумната душа, а трансформираното физическо тяло е това, което наричаме съзнателна душа.

Но дори под ръководството на висши духовни същества, човешкото същество започва да работи по-съзнателно и да развива духовното си аз.

Физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло, сетивна душа, интелектуална душа, съзнателна душа, духовно „аз“, жизнен дух, духовен човек – това са деветте члена на човешкото същество. Това са деветте члена, преподавани в старите скандинавски мистерии. Това, което се образува между астралното тяло и духовното „аз“, се развива стъпка по стъпка. В първия импулс, Аз-излъчението в атлантското време го е превърнало в съзнателна душа. Тази съзнателна душа трябва да образува другите, за да образува себе си; след това тя трябва да позволи на Христовия принцип да я проникне, за да развие духовното „аз“.

В индийската култура етерното тяло е проникнато от Христизирания Аз.

В персийската култура, съзнателното тяло.

В египетската култура, съзнателната душа.

В гръко-римската култура, разумната душа.

В нашата култура, съзнателната душа.

Във Филадельфия [апокалипсиса] първата искра на духовното „аз“ е запалена под влиянието на Христовия принцип.

Следователно ние сме в култура, която развива съзнателната душа и трябва да се подготвим да приемем Христовото духовно „аз“. Във Филадельфия Христос ще се яви отново в по-фино тяло, което ще бъде видимо за онези, които са се подготвили. По този начин теософското движение дава възможност на хората да видят Христос. Ето как постепенно и цялостно се извършва тази обработка на телата. Ето как ние, чрез мъдростта на Теософията, водим хората да се издигнат над себе си, да не се зациклят в личното и по този начин да станат способни да разпознаят Христос. Тъй като беше необходимо от гледна точка на еволюцията на Земята, Теософията навлезе в живота ни.

В шестия период се предизвикват материализирани метеорни явления, а останалите започват да се издигат по-високо. Но подпериодите в него, които се характеризират с конете - бели дрехи и т.н. - не преминават безследно покрай

човешкото развитие. Трите тела се проникват по-тясно с трите души и с това, което ще бъде придобито като духовно „аз“. И така, какво се е случило в шестия период? Четирите члена и по-фините диференциации на „аз“-а ще са били преработени в съвсем различна степен. Трите души ще са се развили в трите тела, ще са се развили интимно в тях.

Какво означава, когато казваме, че тези членове са се сраснали заедно? Те ще са придобили способността да създават израз във физическото тяло. Тази способност се придобива чрез факта, че човекът е работил през три периода от време. Фактът, че човекът носи със себе си развитие в шестия период от време, в който е работил върху душата си, означава, че се е стремил да се одухотвори. Третият и четвъртият ще станат тясно преплетени, когато завършат трите цикъла или епохи. Това преминаване през цикъл, в което той наистина е усвоил всичко, което цикълът предлага, се нарича ©. Тогава човек е завършен със завършването на цикъла до неговия край.

Те са постигнали взаимопроникването на трите с четирите.

Чувствителна душа / интелектуална душа / съзнателна душа.

Първо числото седем. След това, за следващия период, характерното число е дванадесет, множителят. Дванадесетхилядниците се появяват след завършване на трите цикъла. Три нули до дванадесетте: 12 000.

И чух броя на подпечатаните: сто четиридесет и четири хиляди подпечатани от всичките поколения на израилтяните: от племето на Юда, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Рувим, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Гад, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Асир, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Нефталим, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Манасия, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Симеон, дванадесет хиляди подпечатани; от хилядата подпечатани от племето на Леви; от племето на Исахар, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Завулон, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Йосиф, дванадесет хиляди подпечатани; от племето на Вениамин, дванадесет хиляди подпечатани. [Откр. 7:4-8]

Сега са определени различните групи хора с 12 и 3 нули, които са се присъединили към братството на Филадельфия. 144 000 се умножават по дванадесетте групи (12x12), които са се образували по този начин. Тези, които са развили силата над душата си, ще имат силата и в другите души. Когато душата си проправи път в душата, делата на хората се умножават. Така апокалиптикът ни показва в дълбочина, че той знае цялата тайна на човешкото развитие. Истината е разказана по такъв начин, че човешкото същество е образовано да проникне от прикритието в реалната форма, така че да се развие и съзнателната душа. Важно е човек да открие определени неща за себе си. Ето защо теософията е представена по-късно в различна форма на мъдрост. Дори това, което се казва днес, е все още завоалирано. Тези, които са били посветени по време на апокалипсиса, вече са получили смисъла. Но това, което е езотерично в една епоха по-късно, става екзотерично. Това е смисълът на развитието. Езотеричното се трансформира в екзотерично в

хода на човешкото развитие. Такъв е и случаят с тайната на Голгота. Последният акт в посвещаването на мистериите. Пробуждане от летаргичната смърт и разпятие, погребение и възкресение на посветения. Тогава то се появи, превърна се във външен исторически факт, исторически развитата мистериална мъдрост от древни времена. Консервативният ум винаги се съпротивлява на езотеричното, което се внася в света. Христос е бил смятан за този, който е внесъл мистериите в обществения живот. Вътрешното ще се проявява все повече и повече във външното, разгръщайки се блясък и цвят. Ако бяха могли да следват апокалиптиста, щяха да чуят точно същото, когато той говореше на своите близки ученици.

Шестият период е свързан с нещо като решение навсякъде. Филадельфийската култура преминава в друго време. Шестият печат носи числото дванадесет. Шестата тръба също носи нещо решаващо. 5 Юпитер Земя, 6 Венера Земя - преодоляване на великия Вавилон.

Спасени са всички, които могат да бъдат спасени. Решено е кой трябва да чака до следващия път.

Повторение на Сатурн 1, Слънце 2, Луна 3, Земя 4, Юпитер 5, Венера 6, Вулкан 7. Когато Земята се оформя в световно тяло за шести път, след като е завършила пет кръга, шестото състояние е налице, но седмото все още не е. Следователно, за времето, когато Вавилон бъде победен, ни е казано:

Ето я мъдростта.

Пет са паднали, това са Сатурн, Слънце...

Те са си отишли за избраните - само храчки като зверове - и шестият е дошъл, а седмият още не е дошъл. Дотук апокалиптикът характеризира точно.

Още нещо: имаме седем състояния, това са правилните, през които се преминава, за да се възнесем. Но тези, които са се доказали като незрели, също са поставени под управлението на Сорат. Какво се случва с тях? Сега те трябва да отделят свой собствен свят, върху който да продължат развитието си. Така се отделя, тя отпада.

Там се заселва малка колония от нечестиви, черните магьосници. Прочетете в теософската литература за мистериозната осма сфера, която отива наляво, докато другата отива надясно. Той ще остане там известно време, а звярът е осмата и е дошъл от седмата и води към разрушение. Апокалиптикът знае също, че освен седемте кълба, има и осма. Цялата теософия би могла да бъде извлечена. Колкото повече напредва развитието, толкова повече сила е необходима, за да се върнат обратно към нея онези, които са се отвърнали от одухотворяването. Следователно, трябва да се направи опит да се спаси това, което все още може да се спаси чрез

най-доброто. Затова са призовани Моисей и Илия. И ги виждаме да казват Мъдростта в по-късна епоха на Земята. Моисей и Илия са сред онези, които са посветени много рано. Следователно, те трябва да работят по-късно. Кармата действа в света. Най-висшите и най-нисшите са подвластни на нея. Тези, които са посветени преди Голгота, трябва да постигнат кармичното съответствие. Какво се е случило по-рано?

Живял в летаргично състояние във физическото тяло три дни и половина. Какво е направено? Нищо. Оставен на външните сили. Тези три години и половина отпадат от развитието на тези посветени. Това са единствените три години и половина, които старият посветен е игнорирал в работата на своето его. Такова нещо също трябва да намери своя кармичен баланс. Там, където се намират в състоянието си на развитие, те отново трябва да напуснат физическото си тяло и да се отдадат на външния свят за три дни и половина. Затова четем:

И когато свършат свидетелството си, звярът, който се издига от бездната, ще воюва с тях, ще ги победи и ще ги убие. И трупове им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича „Содом и Египет“, защото там беше разпнат и Господ. И те от народите, племената, езиците и народите ще лежат три дни и половина, и трупове им няма да бъдат оставени в гробовете. И живеещите на земята ще се радват за тях и ще се веселят, и ще си изпращат подаръци един на друг, защото тези двама пророци са мъчили живеещите на земята.

И след три дни и половина Духът на живот от Бога влезе в тях и те се изправиха на нозете си; и голям страх нападна онези, които ги видяха. И чуха силен глас от небето, който им казваше: Изкачете се тук. И те се възкачиха на небето в облак; и враговете им ги видяха. [Откр. 11, 7-12]

И така, ние имаме кармичното удовлетворение от оставянето на тялото на външни сили. Дори делата, които се извършват като жертвоприношения, трябва да намерят своето кармично обезщетение. С изключение на имената, в Апокалипсиса откриваме какво е Христос. Христос е най-дълбокият импулс, който влиза в Аз-а на човека. Аз-ът приема Христос. Можем да характеризираме Аз-а чрез интимно съзерцание. Всеки може да нарече всички външни неща със своето име. Името на Аз-а трябва да отеква отвътре. Христос се потапя в този принцип на човешкото същество и постепенно го прониква. Име, което не е написано във външния свят, което само този, който има името, може да оплоди, който го има - да го разпознае. И имаше написано име, което никой не знаеше освен него самия.

Че накрая земята ще бъде одухотворена в слънцето, че всичко ще бъде одухотворено във външния Йерусалим, е изразено:

И градът няма нужда от слънце, нито от луна, за да свети в него, защото славата Божия го е осветила, и неговият светилник е Агнето. [Откр. 21,23]

Първо, апокалиптичният пророк вижда водача, който е ръководил нашата Земя, като Вишну Карма, след това като Ахура Маздао и така нататък. Той го вижда като този, който носи седемте звезди, който има медния жезъл, духовете на развитието в ръката си и меч в устата си. Думата [празнина в преписа]

Всичко претърпява известна трансформация. Дори органите, например сърдечният мускул; той е на път да се превърне в произволен мускул. Ларинксът е на път да се превърне в репродуктивен орган. Чрез гласа човешките същества ще произвеждат себеподобни. Днес човешките същества могат да съобщават само това, което вдъхновява душата им, като общуват с въздуха. Но все повече и повече от човешкото същество се съобщава по този начин. И човекът ще се умножава от себе си чрез гласа. „В първичното начало“ и в края ще бъде Логосът - създаващото слово. И така, могъщото видение на меча от устата е на по-високо ниво пробуждането на Атлантида.

Видение: Агне вместо четири животни. Сорат, блъснат от архангел - Сорат. „Накратко“ е грешен превод: апокалиптикът не означава „за кратко време“, а „в кратък план“. Теософията е коментарът на Апокалипсиса - и в наше време това е единственият възможен коментар.

27. За значението на най-старите части от Стария завет

Исках да кажа още няколко думи за значението на най-старите части от Стария завет, преди да премина към други неща. Често съм ви казвал, че при тълкуването на Стария завет стигате до момент, в който можете да започнете да го приемате повече или по-малко буквално. Сега, през деветнадесети век, преживяваме епоха, която е била максимално неподходяща за разбиране на нещо като петте книги на Мойсей. Всеки, който разбира тези пет книги на Мойсей, не само ще види увеличение на прозрението си за света, но и увеличение на вътрешната си оценка и благоговение към всички писания, които ни говорят, като нещо, което не е само човешки глас, но - нека оставим това засега по неопределен начин - нещо, което резонира с нас от по-висши сфери от човешките сфери.

Всъщност бихме могли и може би ще можем да се върнем към произхода, към действителните теории на подобни писания, към първите вдъхновители. Но не искаме да правим това днес. Искामе да засегнем въпрос, който се връща към исторически факт, който, разбира се, не може да бъде установен с външните средства на литературата днес, но който ще стане съвсем ясен, след като теософското движение се вкорени. И така, първо бих искал да разгледам един исторически факт. По времето, когато християнството е имало първата си отправна точка, когато е живял Исус от Назарет, е имало училището на Филон в известната Александрия. Сред многобройните учения, които Филон е дал, най-забележителните са тези, които е дал на своите ученици за петте книги на Мойсей.

Отбелязвам, че един от тези ученици е бил евангелистът, написал Евангелието от Йоан. Така че духът, който е живял в египетските училища, живее и в Четвъртото Евангелие. Това тълкуване изисква много специално духовно качество и Филон започва, като казва на учениците си, че петте книги на Мойсей не са написани, за да изразят това, което се казва в тях, а че това е само външно облекло, за да изрази дълбоки вътрешни човешки истини. Ред по ред, Старият Завет трябва да се разбира като алегоричен, символичен на човешките вътрешни процеси, на такива процеси, които също са се случвали във времето едновременно, тоест процесите са се случвали в сърцата на хората в продължение на много стотици години, от времето, когато Авраам се е скитал в Ханаанската земя, до времето, когато евреите са били отведени във вавилонски плен. Там са се случвали събития, които не са се случвали външно, а в душите, които обаче са били свързани с исторически събития. Но човек не разбира историческите събития, ако не ги свърже с вътрешните събития. Преди всичко, учениците са навлезли в настроение, в което целият Стар Завет им се е явявал като откровение на вътрешното човешко „аз“.

Ще ви дам няколко примера след малко. Това, което ви разказах, беше смятано от учените от деветнадесети век за просто мит, особено обясненията, дадени от Филон. Той все още ги е давал по много убедителен начин в устни беседи. Всичко, което е достигнало до потомството от това, е било разглеждано като алегорично тълкуване, към което не може да се добави нищо повече. През деветнадесети век целта е била да се остане на физическия план и да се изследват фактите, които възникват за историка. Дори ако хронологията на Библията е била поставяна под съмнение, дори ако вече не се е вярвало, че светът е създаден 4000 години преди раждането на Христос, в началото на деветнадесети век Библията все още е била приемана като вид исторически документ, като нещо, което ни дава информация за исторически събития. Събитията, които са били разказвани - дори и да са били неточно разказани - са били приемани сякаш са имали значение. Сега говоря от гледна точка на външни научни изследвания. Другите неща, които са се случвали в окултната сфера, изобщо не са били забелязани.

Но нещо наистина се е получило от постижението на дешифрирането на клинописа. Оказа се, че това, което може да се намери в историите на Стария завет, може да се намери и във вавилонските легенди и митове. По-специално, те ни разказват за сътворението на света, което е много подобно на библейското сътворение на света. Историята за грехопадението на човека също е разказана по много подобен начин във вавилонския мит. Съдържанието на значимите отпечатьци на печати е значимо. Това е отпечатькът, който показва двама души, седнали под дърво със змия. Имаме грехопадението на човека, изобразено върху отпечатьк на печат, който е много по-стар от самите писания. Така в клинописа имаме историята за грехопадението на човека, спасението на човечеството по подобен начин на Ной и т.н., така че стана ясно, че гледната точка, че Старият завет се основава на божествено откровение, дадено директно на Моисей от Бог, вече не може да се поддържа. От само себе си е очевидно, че светските изследвания са стигнали до заключението, че евреите не са получили тези легенди чрез откровение, а че са ги донесли със себе си от родината на своите предци по времето, когато са се спуснали, и че след това са били повлияни отвън.

Колкото по-навътре в Стария завет навлизате, толкова по-ясно става. Трябва да приемем, че това, което ни се казва за Йосиф, който е живял по времето на фараоните и е помогнал на евреите да постигнат уважавана позиция в Египет, е вярно. И също така трябва да се приеме, че е имало и такъв Моисей.

Поне можеше да се усети, че ще има някаква обща история. В по-късни времена историческите записи отново подкопаха почвата за чисто исторически изследвания. Имаме документи, които свидетелстват, че по времето, в което се е случила историята на Йосиф, в Ханаанската земя са живели народи, които не можем да опишем по друг начин освен като евреи, и че са се обърнали към фараона за подкрепа по време на глад. Тези писма са написани на вавилонски език и са

адресирани до египетския фараон. От това може да се види, че вавилонският език трябва да е бил високо ценен. Езикът на образованите по това време е бил вавилонският език, както в по-ранните векове при нас е бил френският език. Но се появи нещо друго. Личността на Йосиф е станала силно съмнителна. Историята постепенно ерозира тази фигура. Установено е, че личност, която е била управител в еврейска земя, е идентична с Йосиф, така че историята в Библията съответства на управител, който не е могъл да преживее историята. В двора на фараона той се е застъпвал за молбите на евреите до фараона. Така че не бихме имали Йосиф, който е говорил от името на своя народ по начина, по който е написано в Библията, но който, като управител, се е грижил за евреите и че те също са предприели египетското пътуване тогава. Днес изглежда по-съмнително от всякога, че пътуването на израилтяните до Египет наистина се е състояло. Съвсем невъзможно е отстъплението под ръководството на Моисей да се е състояло така, както е разказано. Казва се, че евреите са отишли в пустинята и се казва, че там не е имало други народи. Но по това време тази област трябва да е била населена с други народи, които биха се съпротивлявали яростно. Ако разбираме всичко това буквално, тогава всичко е във въздуха.

Светската [историография] е допринесла за разчленяването на Библията. Ако критикът започне с критиката си, той вижда себе си изправен пред нищото. Критикът трябва да завърши с това, че казва: „Не мога да кажа нищо.“ Може да е така, но може да е и друго – това е заключението, до което светският критик непременно трябва да стигне.

В това отношение мога само да предложа скица. Ако обаче се задълбочите в въпроса и го разгледате, ще откриете – както посочих – че резултатът може да бъде само това, което посочих: по-висока критика и абсолютна липса на резултати. Това вероятно води до това, че човек ще се запита: Дали тълкуванията, които Филон Александрийски е дал, че това е просто игра на думи, са верни, или старите документи може би са написани в смисъл, който Филон Александрийски все още е могъл да знае, но който по-късно е бил забравен?

Не само в първата книга на Мойсей, но и в по-късните книги може да се намери отговор, ако човек я изследва езотерично и ако се запита: Дали буквално се е случило така, както изглежда е написано там, или писателите, които са подкрепяли езотеризма, са били духове, които с това, което са представяли външно, са свързвали вътрешен смисъл? Цялата област, за която става въпрос и за която се казва, че Авраам е преминал през нея, че Авраам сигурно е живял в нея по времето, което е предшествовало голямо нашествие на народите, областта северно от Ефрат; Персия, Индия, но също и Египет, всички тези области са били пълни с окултни школи. Те са били горе-долу оставени на мира, особено до 2005 г. пр.н.е. Но в средата на третото хилядолетие пр.н.е. се случват големи преселения на народите.

По това време там се заселва и това, което се нарича вавилонски народ. В миналото е имало още повече народи, които са знаели какво означава жреческо управление. Във всички тези области е имало седем степени на посвещение. Първата степен е била степената на „гарваните“. Посветените от тази степен са били тези, които са осигурявали връзката между външния свят и тайните места. Следователно гарваните са разузнавачи, които носят новини за външния свят на тези вътре в храма, откъдето те могат да намерят възможност да работят. Когато старият Барбароса пита от век на век дали гарваните все още летят около планината, това не е нищо повече от окултно тълкуване на това дали връзката с външния свят все още съществува.

Във втората степен на посвещение, тези, които можеха да използват думата, бяха онези, които бяха научили толкова много, че бяха вдъхновени от духовния живот. Те бяха наричани шампиони.

В третата степен на посвещение са били онези, които са могли да работят чрез действие, които са стояли непоколебимо чрез силата си. Те са били наричани „лъвове“. Воинът е този, който работи чрез словото; той е наричан още пророк. Но онези, които са се превърнали в лъвове, работят чрез действие. Понякога обаче тяхната работа остава повече или по-малко незабелязана. Те често изобщо не са разпознавани.

Посветените в четвърта степен са били наричани „окултни“ [тези, които работят вътре в храма].

Посветените в пета степен са били наричани във всяка страна според името на въпросния [хора]. В Индия са били наричани: „Човек“ -Той стана истински човек едва когато се издигна до Манас. Персите ги наричаха „перси“; древните халдейци ги наричаха „халдейци“. Целият народ се наричаше халдейци, но посветените от пета степен бяха наричани особено така. Ето защо винаги се бъркаха кога са били определяни хората и кога са били посветените жреци. Посветените от тази степен бяха жреци, които са изучавали астрономия и астрология.

Посветените от шеста степен били всеобщо наричани „слънчеви бегачи“. Животът им станал толкова ритмичен, че течал толкова равномерно, колкото и движението на слънцето. Той би причинил объркване, ако се беше отклонил от пътя си, точно както слънцето би причинило объркване, ако някога излезе от орбитата си.

Слънчевите бегачи били тези, които били призвани да управляват народите.

Царете на Западна Азия, Южна Азия и Египет били подготвени за това, като били посветени в шеста степен. В лицето на управителите на Египет откриваме слънчеви бегачи, които са достигнали висока степен на развитие, които са разбирали тайния език на света и които също са разбирали как да живеят духовните тайни. За такива хора се е казвало, че водят живот като слънцето и че слънцето, луната и звездите се покланят пред тях, точно както луната и звездите се покланят пред слънцето.

Тези слънчеви бродилници или слънчеви герои са разказвани в най-разнообразни легенди и митове. Херкулес не е нищо друго освен слънчев герой. Дванадесетте подвига са преминаването през дванадесетте знака на зодиака. Язон също е такъв слънчев бродилник, който тръгнал да донесе златното руно от суровата земя на варварите. По този начин можете да намерите митове със слънчеви герои сред различни народи. Учените често са се чудили защо героите на митовете са толкова често изобразявани по сходни начини. Те са били изненадани, че животът на Буда, Херкулес и Заратустра, Озирис и Христос е толкова сходен. Ако бяха знаели, че това са посветени от шеста степен и че животът на слънчев бегач просто се разказва, тогава нямаше да е необходимо да се чудят. Дори историята на Христос е част от нея и показва, че това са били реални събития в живота им, но че са били предопределени от техните събратя. Техният житейски път е бил начертан хиляди години по-рано. Животът на слънчев бегач е бил описан по-рано, защото през хиляди години животът на такъв герой е поел по същия път.

Бих искал да насоча вниманието ви към историята на Йосиф. Прочетете я и чуите моите предложения как бихте могли да я преподавате. Бащата на Йосиф, Израел, му направил пъстра дреха. Сред персите посветените в пета степен били наричани „перси“, докато сред израилтяните били наричани „израилев“. Реално събитие е било, че посветените в пета степен се покланяли на посветените в шеста степен в определен ден. Йосиф разказал на братята си за съня си, в който снопите му се поклонили, след което братята му казали: „Трябва ли да станеш наш цар и да ни управляваш?“ Но те не разбрали всичко. Сега той говорил още по-ясно, като разказал на братята си друг сън: „Ето, слънцето, луната и единадесет звезди ми се поклониха.“ Тук Йосиф говорил за факта, че иска да бъде посветен в шеста степен. - Нека го хвърлим в яма, казали братята. „Ямата“ е мястото на посвещението. „Див звяр“ е разкъсал Йосиф. Разкъсването на земните дрехи е смъртта на смирените. Историята ни показва, че Йосиф е пораснал и се е превърнал в слънчев бегач, слънчев герой.

Египет е бил мястото на онези храмове, където са били най-високопосветените. Седмата степен е степента на „бащите“. Авраам е принадлежал към бащите само в Халдея. Тогава Моисей също е могъл да бъде посветен в египетските мистерии чрез Йосиф и от това произлиза това, което Моисей е говорил на своя народ.

Това е кратък пример за вида наставления, които Филон е давал на своите ученици. Учените нямали представа, че това са духовни процеси, а вярвали, че се описват реални исторически събития. Но сега разбираме и защо не остава нищо за библейска критика. Тя не се придържа към истинското съдържание, което пропуска да ѝ се изплъзне през пръстите.

Евреите от първите християнски общности са разказвали историята за посвещаването на Исус по подобен начин. Ключът към това се крие в старите коментари, които съществуват към Библията и Ведите.

[Духовни процеси, които трябва да се четат езотерично, са и приказките, например „Седемте малки козлета“. - Външната критика винаги пропуска истинското съдържание; тя приема символите като дела. - Ключовете не са достъпни за външната наука; тя не знае как да чете такива неща.]

Следващия път ще обсъдя една от най-значимите истории, които често сте чували, но чийто вътрешен смисъл е безкрайно дълбок, както почти нищо друго – историята за Каин и Авел. От една страна, имаме убийството на Каин, а от друга, целият човешки род произлиза от Каин. Великата тайна се крие в Авел, който пожертва горските животни, и Каин, който жертва полските плодове.

28. Принципът на корелацията

Представете си животно, при което една група органи е силно развита. Това не е възможно, освен ако друга група не е по-слабо развита. Виждаме този принцип на корелация навсякъде в природата. Взема се предвид най-разнообразните неща, а не пространствените отношения, например, както би могло да се възрази със слона. Гьоте го казва добре: „Нещо не може да се добави към никоя част, без нещо да се отнеме от друга.“

Цялото седемкръгово формиране на земната планета има за цел да доведе човешкото същество до самопознание във външния свят. Нашата задача е да влезем във взаимен обмен с външния свят чрез сетивата, ума и други дейности.

За това се нуждаем от нервна система, която абсорбира и формира централна точка: гръбначния мозък. Не бихме могли да усещаме удоволствие и болка, не чрез взаимодействие с външния свят, а само чрез възприятие. Към удоволствието и болката трябва да се добави и познание. Познанието за причината за удоволствието и болката е невъзможно без нервна система. Нервната система не е съществувала в лунната епоха, въпреки че удоволствието и болката са се усещали още по-фино. Лунната епоха е развила това, което се е превърнало в легло на нервната система: скелета. Болката е живяла скучно в астралното съзнание без възприятие. Природата се формира по-пълноценно в лунната епоха, без да използва силата на своя бюджет върху нервната система. Сега тук влиза в сила законът за корелацията.

Целта на земната епоха е да формира нервната система и знанията за външния свят, които се предават по този начин, трябва да бъдат пренесени в другата епоха. За тази цел на формирането на нервната система, органите трябва да бъдат обучени по такъв начин, че да станат подчинени, в съответствие с нея; образованието трябва да бъде възстановено. Трябваше да се използват три кръга, за да се повтори случилото се по-рано. Кама трябваше да бъде потисната, за да се развият знанието и възприятието. Белите дробове и сърцето бяха развити по такъв начин, че удоволствието и болката да могат да се усещат по изтънчен начин; субективно издигнати до възможно най-високо ниво. Сега те трябваше да бъдат потиснати до такава степен, че възприятието и знанието да се развият - определени части бяха потиснати, за да се поставят другите в услуга на другите. Тези извлечени части образуваха минералното царство в първия кръг. Растежът и размножаването, растителното царство, също бяха по-пълни в лунната епоха; те бяха изгонени във втория кръг. Имахме това в себе си по-рано, но сега не можехме да се справим с него и затова го изгонихме, оставяйки го на елементарните духове.

След това трябваше да освободим животинското царство и да го оставим на произвола на съдбата, за да можем да формираме човешкото царство. За да развием нервната си сила, трябваше да работим с различен вид сила върху

материала, който той имаше в изобилие - изобилието от астрален живот, от удоволствие и болка, които все още му беше позволено да изпитва в лунната епоха. Човекът трябваше да екстернализира част от лъвската ярост, например, така че силата, която я преодолява, да остане за други цели - космическа вина! Ние сме оттеглили опитомяващата сила, за да формираме сила, способна на познание; по този начин дължим човешкия си ръст на оттеглянето на сила, която иначе би организирила Кама. За да остане тази Кама неорганизирана, би било безсмислено да се говори за вина в контекста на яростната борба за съществуване сред животните. Нека продължим мисълта в земното развитие; аскетът трябва да дава и по този начин да замести това, което оттегля.

Следователно, преданата природа на човека не е могла да се появи в лунната епоха - империите са съществували по съвсем различен начин - най-ниската се е превърнала в осмата сфера, която сега е разпръсната.

Човекът сега притежава духовната част на животното, която все още е била в него по онова време, така че не е нужно да си представяме човека директно като животно в лунната епоха. Това е бил най-висшият разцвет на страстта, докато сега нейното израждане се проявява в животното. Така че тогава не е имало „добро и зло за страстта; това е само характеристика на нашата епоха. Едва сега тя може да стане зла, защото от нея е отнета сила и е била потисната“.

Сега разумът, който преди е бил ръководен, започва да бъде оставен на произвола на съдбата и понякога изпада в атакизъм; при атлантите развитието е било сред тях. В нашата пета раса ние донякъде сме преминали най-ниската точка и се случват рецидиви: несъзнателен спомен за добро и зло, който е отвъд съзнанието.

Например философията на Ницше. Беше точно във време, когато нямаше философстване, но тази сила да ръководи страстта беше - ето защо злото се явява като изместено добро. То е дисхармонично, защото не е на място в момента. Сега това, което е имало образователния инстинкт тогава, е не на място. „Който казва, че има зло само по себе си, хули Бога“, казва Библията. „Защо ме наричаш съвършен, само Отец е съвършен.“

Така че няма такова нещо като зло само по себе си, злото е само неуместното добро. Само този, който поема властта да управлява чрез побеждаване, може да бъде владетел.

29. Концепцията за обективно присъствие и субективно възприятие

Окото е призвано да възприема. Усещането – възприятието – може да възникне само когато нервната система започне да се развива. Половината от окото е жив физически апарат; другата половина е пронизана от нервната система. Зрителният нерв никога не би възприемал, ако физическото не беше устроено по определен начин; със същите физични закони като неодушевления апарат, плюс живот.

Така че тези две неща трябва да се формират у хората: апарат за приемане и апарат за посредничество. Отвън, в природата, имаме минералното царство, а минералното царство ни е дало апарата, който е образуван от компонентите на същото царство, с който ние абсорбираме това царство. Всичко във външния свят също имаме; малко по малко трябва да абсорбираме цялото минерално царство. В четвъртия кръг ние усвояваме минералното царство и до края на четвъртия кръг ще сме консумирали цялото царство. През първия кръг ние разкриваме минерала, докато през четвъртия го абсорбираме. През втория кръг същото се случва с растенията, а през третия - с животните.

През седмия век човекът е в себе си; той е погълнал всички сфери. Как се случва това? През деветнадесети век, материалистическия, хората започват напълно да отричат жизнената сила. Например, уреята, за която преди се е смятало, че се произвежда само от организма, е произведена в лаборатория. Изследователите смятали, че ако сега могат химически да представят това, което преди се е смятало, че произлиза от живото, няма да има разлика между живото и неживото, а само по-сложен организъм. Трябвало е да кажат: има живот и в минерала.

Човекът първо е способен да разпознае неорганичното, едва по-късно ще разбере растителния и животинския живот. Сетивото, чрез което нервът се разпространява, възприема минералния процес отвън. Но тогава нервът ще схване живота, съдържащ се в окото, ще схване входящата прана, както правим днес със светлината. Окото ще е напреднало толкова далеч, че растението ще се влива директно. Минералът е престанал да съществува. Минералът е достигнал най-голямата си плътност в четвъртия кръг и скоро ще се разпадне на космически прах. Следователно, камъкът е образ на съвършенството в нашия кръг, а листото е най-близкото покритие. Образът на скъпоценния камък в средата на лотосовия цвят е символ на тенденцията на човешкия стремеж днес. Буда, седнал в лотосовия цвят, е такъв символ. Днес човешкото същество възприема толкова силно по минерален начин, че изследователят дори отрича всичко останало. Но вътре в него е животът - праната - която сега приема всичко, асимилирано със себе си чрез пралаята, и притежава преработеното като духовен вътрешен живот, като нещо, абсорбирано в него. - Така във всеки кръг, докато човешкото същество - абсорбиращо всичко - остане само в Бога.

През първия кръг човекът е развил физическото си аз, костната система се е появила в системата; във втория кръг тя е била оживена, човекът е станал растение. То е кухо, растението е като контур.

В петия кръг той ще има ядрото в себе си. Човешкото същество като растение-човешко същество във втория кръг се възпроизвежда, животът поражда живот. В първия кръг единството преобладава; във втория - числото, възникването на едното от другото. Формата също преобладава - формата - защото числото се събира. В третия кръг съществата започват да живеят в себе си. Взаимността царува – удоволствие и болка.

Нещо ново започва в четвъртия кръг. Досега навсякъде имаше черупка. Минералното царство започва да образува ядро. Едва сега сме способни да различим черупка от ядро. Ядрото може да разделя и контролира все нови черупки. Раждането и смъртта преобладават. Ядрото може да задържи зародиш, който надживява всички черупки, и ние преживяваме раждане и смърт.

В първите три кръга до средата на четвъртия, дъщерната есенция се освобождава от майчината есенция; тя се отделя. Всичко е било там, докато е траял кръгът; едва с четвъртия кръг е възможно раждането и смъртта.

Първото е единството, което доминира в първия кръг. Второто е числото, което доминира във втория кръг. Третото е взаимозависимостта, която доминира в третия кръг. Четвъртото е раждането и смъртта, които доминират в четвъртия кръг. Съюзът на Питри с Дхян Чохан е ядрото. [...]

30. Следващите рундове

Фактът, че ядро навлиза в обвивките в рамките на четвъртия кръг, означава, че това ядро може да се самозапази, докато обвивките отпаднат. Раждане и смърт. Това отпадане и непрекъснато развитие в четвъртия кръг е минералното царство. Самото вещество сега е безсмъртно. Чрез факта, че е запазено ядро, което намира външна отправна точка в нервната система, манасът е успял да се свърже с човешкото същество. Само човекът е кама-манастичен.

От една страна, сега има раждане и смърт и следователно бисексуалност. Преди четвъртия кръг не е имало бисексуален животински секс. Едва когато Манас се премести в нервната система, той изтегля силата от обвивките, за да произведе еднороден. Те първо трябва да бъдат стимулирани. Това, което сексуалността предлага отвън, е това, което е било отвътре. Комбиниращата дейност на ума замества по-ранното продуктивно творение от самия него; Манас изтегля единичния пол. Животните само с един пол досега не са имали манасична искра. Човекът, като е оставил животинския пол настрана [празнина в преписа], му е дал двойния пол като благодарствен подарък. Манасичният иска да работи навън - ето защо човешката раса е била няма в третия кръг и все още е животно; само животното, което формира прехода, става гласно. Гласът и сексуалността са два полюса, които са тясно свързани. В четвъртия кръг езикът ще се развива все по-високо и по-високо - опасността от сексуалност ще води все по-дълбоко и по-дълбоко.

Производствената сила се е наместила навътре в ядрото и е била изтласкана навън като слово по време на четвъртия кръг. Словото и сексуалността са външният характер на човешкото същество. Манас сега има задачата да стане основен контролер, регулатор на това, което сега е излязло навън - злото, страстта. Всичко това се поема като зародиш в петия кръг. Нова серия органи ще се превърнат в средство за изразяване. Белите дробове, дихателният орган, които са се развили в ларинкса, органа за реч. В петия кръг сърцето и кръвоносните органи ще дадат живот на свой собствен орган за изразяване. Както сега излъчва словото, така ще излъчва цялото си вътрешно същество и за човека ще бъде невъзможно да отдели собственото си благо от доброто на другите. Както Манас сега се излъчва чрез словото, Будхи ще бъде излъчен през сърцето и веднага ще го обгърне. Тези, които все още не са достигнали този етап, ще бъдат диваци! Това е нормалното развитие.

С думата все още може да се нарани, но с дъха на сърцето това е невъзможно. Трябва да се опитаме да променим думата, така че тя вече да не може да наранява: Преди гласът да може да говори пред господарите, той трябва да се отучи как да наранява. Целта на това е словото, вече не нараняващо, да се оттегли в ядрото и да развие сърцето. Така сърцето излиза навън – сексуалността отпада и се превръща в

телесната обвивка, която сега се формира чрез раждането и смъртта. Точно както продуктивната сила е изтласкала сексуалността навън, пораждайки добро и зло, така сега той изтласква злото навън. Външната форма е изтъкана от това, което сега са страстите. Външният облик ще бъде точно това, което той сега подготвя като добро и зло. С белега на своята страст, [хора] ще се родят. Тъй като злото сега е тяхната вътрешна сила, те я носят навън в петия кръг.

Петият кръг ще раздели човечеството на тези на Каин и тези на Цайхен, чрез разкриването на тайната.

Това е езотеричното значение, което е напълно изопачено в християнския Страшен съд.

Шестият рунд е по-труден за описание.

Органът, който сега се е утвърдил, сърцето, е станал толкова разширен, че се излива навън. В петия кръг словото е вътрешна сила; то избутва сърдечния орган навън и все още е вдъхновител. В шестия кръг всичко отива навън, човешкото същество се превръща изцяло в сърце, словото е неговото външно тяло, човешкото същество се превръща в звукови вълни, сърдечната кръв се е изтласкала напълно навън, звукът ще поникне - животинската мисъл е осъзната, това, което тласка отвътре, се е превърнало в смислено слово, ходещ език.

Ето защо трябва да се научим да стоим пред господарите. Жизнената кръв е потекла навън, човешкото същество се е превърнало в глина. [Пауза в преписа]

В шестия кръг външното същество е самата дума, глината, а вътрешното същество е самият човек, който живее пълноценно.

Сега, в седмия кръг, той е това, което е - самосъзнателният човек на мисълта, който е блажено щастлив в себе си. Състояние на блажена божественост, без разлика между външното и вътрешното.

И така, по време на четвъртия кръг, свободата дойде в света и в нашите ръце е да станем възможно най-малко като Каин. Така Луцифер е носителят на светлината, но в същото време той донесе злото в света: В твоите ръце е да станеш Каин или Авел. Това беше представено на гърците в целия му ужасен мащаб в мистериите.

Без възможността за унищожение, човекът никога не би могъл да стане свободен.

31. Основният закон на всестранныя еволюция

Всеки кръг протича в седем секции, а именно трите [празнина в преписа], средната, която е повратната точка, основната точка и решаващата, и трите отстъпващи, където всичко се обръща навътре. Низходящото движение винаги е забавено; има намаляване и забавяне в еволюцията на първите три състояния, сега най-бавното, а след това нарастваща скорост, ускорение, докато седмото има същото движение като първото. Създали сме три различни състояния:

1. Забавяне
2. Видима устойчивост
3. Ускорение.

Във всеки следващ рунд тези състояния се повтарят за кратко и това се случва в първите рундове. Така че в първите три рунда нямаме с какво да се занимаваме, защото те са кратко повторение. В четвъртия рунд първото състояние също е кратко повторение. Разделяме го отново на три части – седем състезания на три части. Седем трети – две трети и една трета е това, което сега трябва да си представим. Така че имаме две първи състезания: подготвително състезание; третото е все още подготвително в първата си третина, а във втората третина започва характерът на състезанието.

Следващите две и една трета дават четири и две трети. Така имаме следващото състояние до втората третина на петата раса. И от последната третина на петата раса, наводнението се случва отново.

Петото ни състезание има важен повратен момент, а именно наводнението, където трябва да направим последните заключения и да преведем развитието към шестото състезание, където ще се проведе подготвителната работа за бъдещия кръг.

Следователно в първите състезания: никакви
във втората и четвъртата; подготвителни плодове
в петата: пик на расовото развитие, крайни резултати
в шестата и седмата: подготовка за следващия път.

Признания:

1/3 а. Раса. Един вид пантеистично-неясна форма, но езотерично обединена. Брахмански пантеизъм. б. След това доктрината за единството се разделя на различните форми на политеизъм.

2/3 а. Политеизмът се развива в б. т.нар. теоморфизъм, връщайки се към единната концепция за Бог, но оформяйки, теоморфизирайки.

3/3 а. Четвъртата раса формира антропоморфизъм, в центъра на който е христологията. Единният човек е син Божий. б. Пета подраса. Ние сме свели Бога до човека, на физическия план, и от него формираме физически материализъм.

4. Шестата подраса, която подготвяме. Вътре в София, мъдрост, подготвяща науката за Бога: теософия. Седма раса: практическа теософия, теософски живот, осъществяване на това, което е било разпознато. Човекът ще екстернализира Бога, когото е схванал. Той ще освещава предмети, ще освещава всичко, което прави. В миналото божественото е достигало до него.

Сега, в ерата на тайнството, той ще освети предмета - докато той бива церемониално освещаван за него.

Мисленето за знание е това, към което трябва да се стремим и което трябва да постигнем в петата раса. Това е задачата - борбата за знание от П [празнина в преписа] до сакралното [празнина в преписа]

Да се вдъхне живот на понятията в човека. Преди човекът да може да стигне до концептуално познание, той първо трябваше да формира идеи. Четвъртата [раса] по този начин имаше задачата да развие силата на въображението. Атлантите бяха въображаемата раса, докато арийците бяха мислещата. Атлантите са памет и въображение. Доктрината за прераждането [атлантите] не притежаваха, но имаха спомена за предишно прераждане. Атлантските храмове се състояха от бюстове на атлантите, които се интересуваха да видят по-ранния им образ.

Лемурийците също така все още не са имали способността да формират идеи. Преди тях хората все още са различавали цветовете и са настройвали ушите си. Способността да формират усещания е започнала с третата раса. Да възприемат усещания отвън. Цис. Г., цвят. Те живеят изцяло в настоящето.

В началото на лемурийската раса имаме прикрепване към гръбначния мозък - нервен мозък и прикрепване към мозъка. Не е имало други тела. В атлантския период формирането продължава, докато при арийците се развие предният мозък - мислещият мозък.

Аватар:

- рибата, защото най-висшият лидер можеше да се въплъти само в съществуващото тяло.

Нервна връзка с прикрепване... като рибата.

- Костенурка: състоянието на земноводно;

- привързаността на мозъка към нервния корда се увеличава до прехода към бозайника, на който мечката е представител и аватар; послушност, свързана с паметта, както при атлантската раса, свързана с въображението, незамъглена от съзнанието на мисълта, както при транс танца.

- Като лидер и аватар от четвърта до пета раса, човек, лъв, с наченки на предмозък и мислещ мозък.

32. Прераждането и кармата

Когато наблюдаваме индивидуалното развитие, не бива да се ограничаваме само до човешките същества, защото тяхното развитие е само частен случай в цялата природа. Развитието е смяната на деня и нощта, всичко, което се случва във времето, приливи и отливи - подобно нещо се случва навсякъде в неживата природа: промени във времевите събития. Това, което остава [в това променливо], е законът. През пролетта слънцето е в определено съзвездие, това на Овен - на 21 март. То е било символ на Логоса - овенът или агнето е следователно знак на отново появилия се слънчев Логос: Божият Агнец. Гръцка сага за аргонавтите: овните, богът на слънцето, са доведени у дома. Слънцето следва същия закон. Това, което се променя, е външният вид, а това, което позволява на външния вид да се повтаря в същата ритмична игра, е законът.

Но в известен смисъл законът също се променя. Осемстотин години преди Христос слънцето започнало да изгрява в Овен, по-рано в Телец; много бавно то се движи напред. Затова египтяните имали свещен бик «Апис», както и персите. Докато слънцето се движело в знака на Телец, то било почитано по този начин.

Преди това слънцето е изгрявало в Близнаци и чуваме за неговото почитане сред древните народи, сред персите, а също и сред древните германци. Приблизително на всеки две хиляди години слънцето се движи напред много бавно. Така че законът е относително постоянен, но също така претърпява развитие. Законът е константата, вечно променящото се е явлението.

Нека сега преминем от неживата към живата природа. Отделното растение непрекъснато умира, но видът се появява от семето. Точно както в неживата природа явленията преминават, а законът остава, така и в живата природа видът се запазва, а индивидите загиват. Това важи както за растителния, така и за животинския свят.

Но и тук видът остава и се променя едновременно с течение на времето: от скалния гълъб се е развил питомният градски гълъб. Същността на вида остава, но нещо се променя. Как е претърпял видът това развитие? Чрез външните условия на живот, в които се намира видът. Влиянието на външното върху вътрешното променя вида. Всичко, което преди това е попадало върху едно същество като външни обстоятелства, впоследствие се превръща в процес на по-нататъшно развитие в самото същество. Пещерите на Кентъки лишават животното от зрението му; животното поглъща тъмнината.

Слънцето би останало, ако други мощни небесни тела не продължаваха да го движат. Всяко същество поглъща и след това се развива допълнително. Всеки процес на по-нататъшно развитие следователно е взаимодействие. Животното се развива по такъв начин, че да осигури наследственото поколение.

Нека сега се придвижим до нивото на личността. Тя е способна да си въобразява и следователно може да влезе в нов тип условия на живот и да абсорбира духовни впечатления. Тя влиза в нова, духовна среда. Точно както при вида, процесът на по-нататъшно развитие се формира в личността чрез новите духовни условия.

Личността преминава като феномена и индивида, и подобно на закона и вида, индивидуалността остава. Би било нарушение на закона, ако беше другояче, и така разбираме прераждането. Духовната същност на личността се абсорбира отвътре от условията на живот и се развива по-нататък. Това е съответствието на закона за прераждането с този за запазване на вида и закона.

Когато проследяваме развиващия се вид, наблюдаваме адаптацията към външните условия на живот, която след това се наследява. Адаптацията и наследяването са великите закони, които управляват живата природа. Всяко наследяване е предаване на придобити характеристики на наследниците. Когато гледам гълъба-паутер, ще го разбера само ако се върна към неговите предци и потърся причините, които са довели до образуването на неговите органи. Настоящите образувания трябва да се търсят в дейностите на отминали времена. Това, което преди е било дейност, по-късно се превръща в орган. Същото се случва духовно и с индивидуалността. Тя се адаптира и предава на наследника на личността индивидуалността, която е придобила в духовната сфера. Това, което е усвоено чрез опита, се развива в процеса на развитие.

Вземете боба: той се развива до зародиш, всичко останало отпада, остава само малката част и тя умира, само самият живот с вида преминава към растението потомство. Остава само видът, но когато е станал зародиш, самият вид боб все още е бил обграден от част от растителна материя, която също трябва да отпадне.

Развитото растение вече не е видът, но има нещо от обвивките, които зародишът трябва да спаси. Едва когато всичко е отпаднало, то може да възникне отново. Това е ново въплъщение. Точно както при индивидуалността, която е обградена от всички обвивки и може да се въплъти само когато всички остатъци са отпаднали.

Човекът има още повече обвивки; те трябва да се върнат там, откъдето са дошли. Тогава неговият зародиш е свободен и единствен, в света, в който единствен може да се развие - към ново съществуване. Човекът принадлежи на земята, без нея би бил немислим. Той може да съществува само под това атмосферно налягане; това важи и за духовните условия. Това е така, защото той се е развил в тази земя, в нейните физическа, астрална и ментална сфери, които са преплетени. Човешкото същество е изградено от тези три сфери като земно човешко същество. Самата индивидуалност е само във висшия разум, който не е обвързан със земята, а принадлежи на слънчевата сфера; земята с нейните три сфери, но също така слънцето и всички останали планети, почива в него. Така че ние все още се състоим от субстанция, която не се променя, неписаната страница, на която са записани преживяванията.

Наричаме менталната сфера, доколкото тя принадлежи на земята, „Рупа“, оформена; другата, която се простира, „Аруп“, ментална. Тук принадлежи индивидуалността. Ние сме деца на слънцето в известен смисъл, поради което наричаме и нашите учители слънчеви деца.

Точно както растението бавно връща всички вещества, които е поело, за да се изгради, запазвайки само това, което е от вида, така и човешкото същество - индивидуалността - запазва само това, което е арупа, менталното, за да се прероди. Арупа е регионът, който води от земята към общото. Тогава освободената пеперуда може да се разпространи свободно в Арупа-Ментал, след което [празнина в преписа] тя трябва да се върне, за да преживее отново.

Когато човек се е отказал от физическото си тяло, той също трябва да върне на астралното, което е послужило за изграждането му оттам, тогава той живее в Камалока.

Това, което човек научава в този живот, се превръща в склонност, то трябва да се развие в Арупа, тогава ще достигне пълно развитие. Човекът е не само земен човек, но и слънчево дете чрез принадлежността си към сферата. В третата раса е била запалена искрата. Откъде е дошла тази искра, която е донесла Манасапутра?

Първото знание не е било дадено земно, а е донесено от по-ранно състояние; то е нещо, което надхвърля сферата на действие; така че то остава, когато тези ефекти престанат. Само поради факта, че човек е способен да премине през Арупа, той остава, иначе би трябвало да се разпадне. Но по същия начин, прогресивното развитие на духовното е закон, който важи за индивидуалността.

Външното става вътрешно, преживяването външно се превръща във вътрешен принцип на прогреса. Това, което достига до индивидуалността, се превръща във вътрешен закон. Потокът от макрокосмоса се влива в индивида и по този начин се превръща във вътрешен закон. Предразположенията са резултат от предишен опит: нашата съвест е предишен опит. Точно както при изучаването на природата, ние трябва да я обясним; това е законът на кармата: причинно-следствена връзка чрез различните въплъщения. Причината за настоящото разположение се крие в по-ранна дейност.

Веданта: Това, което мислиш днес, си утре.

Прераждането означава: запазване на духовното във физическото.

Карма означава: това, което първоначално е дейност, по-късно се превръща в навик или черта.

33. Какво печели човек от това да знае миналото си?

Чрез миналото си той опознава бъдещето си. Той свързва миналото с бъдещето. Древните са наричали смъртта брат на съня. Това, което сме днес, е продължение на вчерашния ден; сънят свързва, вчерашният ден е причината за днешната карма. Човек се поддържа, като гради върху миналото. Така е и с човешката раса. Ние изучаваме миналото си, за да контролираме бъдещето си; ние също така учим за настоящето от бъдещето.

По-високоразвитите хора като Платон са донесли повече до откровение от висшите основни части, отколкото други; други трябва да станат това, което е бил той.

Платон е изкуствен петокръгъл. Буда, Христос, Заратустра са шестокръгли. Те също продължават да се развиват. В края на седмия кръг човечеството ще е достигнало определена степен на хармонично развитие.

Лунната епоха стана дисхармонична само като нов принцип. Същото ще бъде и в края на седмия кръг. Грехът не е от Бога, той е дошъл в света чрез закона, но законът е от Бога, според Павел. Манас се е обърнал към Кама, за да го издигне на ново ниво. Кама е трябвало да бъде интегрирана, нарязана и изпилена, като колело за часовник. Чрез закона; Кама или самата плът е била добра. В края на нашата земна епоха първородните идват с далеч по-високо развитие от хармоничното развитие на масите. Теософията го нарича Дхиан Кохани.

Така се случило и в края на лунната епоха: първите Питри били толкова напреднали и дошли, за да претърпят развитие в земната епоха, което надхвърляло обичайното. Те могли да се намесят само когато земните същества могли да усетят нещо от Манас в себе си. Те били активни в оформянето на хората, за да бъдат разбрани от тях по-късно. [Например:] Елохимите от Стария Завет били разбирани само когато искрата на духа се пробудила в тях [хората]. По-специално, те били способни да разберат Яхве-Елохим, Властелина на Формата, който обличал всичко във физическата обвивка.

Великите учители, Синовете на Светлината, Манасапутрите, се бяха появили по този начин - учейки. В откровението всичко може да се появи само в полярност, в две форми; човекът трябва да разбира чрез противоположностите; той се наслаждава на светлината, когато вижда сянката. И тук полярността се появи в Бог Михаил - Яхве - и Луцифер. Яхве-Елохим и неговата група са предопределени да насочат човешкия интелект към външното във форма; другата група насочва вниманието повече към чисто духовното, към вътрешното същество в човека. Така Бог и змията се появяват в митовете като противоположности: Бог иска да учи на любов; змията иска да учи на мъдрост. Бог иска да учи на форма; змията иска да учи на живот. Сега се случи разделянето на въображение и чувственост, на сексуалност, което не беше съществувало преди. Заедно с него и езикът, като израз на въображението.

Така че работеха два вида интелигентност: „Ще познаеш!“, каза Луцифер и предаде мисленето на речта. Той предаде вътрешния живот. Йехова беше Богът на формата и размножаването, а също и на любовта – който освети външната чувственост чрез по-благородни чувства. „Ще раждаш деца с мъка.“

По този начин виждаме намесата на висши интелигентни същества под формата на Бога на любовта и Бога на мъдростта. Когато любовта трябваше да стане личност в Исус, главата на змията трябваше да бъде смачкана.

И така, имаме трите течения: Лунни Питри в зародишна форма, които са оживени от минералното царство и трябва да узреят, за да получат влиянието на Елохимите.

Елохимите имат задачата да водят до тази точка. Така че в първите три кръга нормалните същности напредват, докато узреят, за да се свържат с Елохимите и да напредват заедно с тях.

Това, което се случи, е това, което се описва като падение в материята, Падението на човека. Човечеството осъзна чувствеността едва когато тя беше там, затова направи дрехи от листа. Синовете на Формата и Любовта и Синовете на Мъдростта сега водеха хората до четвъртата раса, в която се случи нещо ново. Синовете на Мъдростта имат общо с мисленето и въображението; Синовете на Любовта с освещаването на човешката чувственост. Това е най-голямата задача, защото тя трябва да бъде водена към божественост. Трудно е, защото в чувствеността има желание, копнеж - тоест, склонността да се остане в чувствеността. Първо беше падението в материята; сега има склонност да се остане в нея, ако не е насочена нагоре. Това беше жертва на Синовете на Светлината да станат водачи на чувствеността, по-голяма жертва от това да станат водачи на мисленето. Синовете на Светлината са изложени на всички опасности на чувствеността; тя ставаше все по-съблазнителна, колкото повече я развиваха. И резултатът беше подчиняването на някои от Синовете на Светлината под властта на материята. Това доведе до големите катастрофи на Атлантския период. Това се нарича черна магия. Вторият случай е, когато опасността се превърна в капан за някои от Синовете на Светлината: материален егоизъм вместо напътствие от материята. Потопът - митичен разказ.

Синовете на Светлината намерили Дъщерите на Земята за красиви: Този пол трябвало да се поддаде. Те отхвърлили това, което не можело да бъде взето. И сега имаме това, което се случило след това; нашите диваци са декадентските потомци на онези древни раси, които загинали. В Азия имало такива, които били запазили равновесието си и напреднали към петата раса. Тази малка част отишла в Индия, отчасти във Вавилония, Египет, Европа и така нататък.

Това, което се случи тогава, се случва и днес на по-високо ниво на съзнание. Днес една географска област - ковчегът - не може да бъде изолирана. Днес, вместо пространствена изолация, трябва да има изолация на мисълта и отношението.

Дори сега индивиди могат да се възплъщават от загиналите атланти – само че тяхната култура и географска почва са били унищожени. Културата на петата раса също ще бъде унищожена, ако стане зла. Част от нея трябва да бъде събрана, за да формира основата на шестата раса, обединена от това, което ще формира ядрото: любовта. Сега трябва да се съберем в духа на любовта, трябва съзнателно да направим това, което някога е било правено несъзнателно – да призоваваме всички народи към братство. Имаме високата задача да бъдем за шестата раса това, което някога е било правено за петата.

Тези, които се интересуват от бъдещата култура, работят върху нея. Тези, които не правят нищо за нея, също ще се радват на плодовете; ако загиналите атланти бяха намерили това, което бяха посели, щяха да намерят ад; така и петата раса би го намерила в шестата, ако не работим за подготовката на нова карма за шестата раса. Това, което посеем, ще пожънем, също и по отношение на расовата карма.

34. Пътища за постигане на знание и воля

Изобретателят има идея в главата си – например за часовника – след това търси оборудване. Когато часовникът е готов, той знае как е направен, има познания за часовника. Идеята е предшествана, [последвана] от изпълнението във физическия факт. Идеята е извлечена от менталния план, след което е пренесена във физическия план. Да предположим, че часовникарят е починал. Друг, за да имитира часовника, трябва да го вземе част по част и след това да изучи законите, за да формира други. Така че първо има съзерцание, след това се извлича идеята, за да се формира. Така че има два начина за създаване на знание: там, където идеята първоначално се намира, или където е извлечена от съзерцанието.

В космоса всичко се основава на идеята. Ние я наричаме „Махат“, универсалният дух, според който са съставени всички физически неща. Съществата, които са на мястото на часовникаря, все още не могат да работят на физически план. „Дхиани“, те имат идеите за физическия план, те биха учили други, като изобретателя, ако той не беше умрял веднага.

Два вида учение: оригиналният вид учение, при което чисто духовните натури - дхяни - незабавно пренасят идеите в менталната, на предходната раса; учение чрез директно предаване на интуицията. Първите хора са били обучавани по този начин, както човек е обучаван от създателите; по-късно, както човек е обучаван от онези, които са се учили от обекти на физическия план. Остатък от този вид директно влияние се съдържа и в природата. Начинът, по който бобрите строят язовирите си днес, по такъв начин, че инженер не би могъл да построи по-добър с цялата си изобретателност. Бобърът има този вид възприемчивост в дегенерирано състояние. Имало е време, когато хората също са получавали мъдрост и са строили язовирите си по този начин. Езерото Моерис, което вече не съществува, но някога е било изкуствено построено в Египет, с канализационна система, която днес не може да бъде изобретена. Човечеството някога е било по-способно, но по различен начин, тъй като не е можело да го записва в математически форми абстрактно, а в символични форми. Незабавно вливане на Махат; извличане на Манас от физическия план от Махат.

Днес човек трябва внимателно да пресметне как да полага греди; по онова време е можел да направи повече по отношение на обучението; директната телепатия от човек на човек - приток на воля в епифизната жлеза. Сред древните народи все още съществуват подобни институции, които изглеждат безсмислени: [Куваде,] раждането на съпруга. Мнението, че това има съответно благоприятно значение за детето, идва от времето, когато психическите сили са били все още живо активни, така че психическите процеси от страна на мъжа са действали точно както физическите процеси от страна на жената. [Куваде:] почивка, концентриране на психическите сили на бащата за доброто на детето.

Съществува спускане, различен вид предаване на знание и воля, и то трябва да бъде възстановено отдолу. По това време не е било необходимо приемане от сетивата, за да се получи Махат; така че водачът на расата не се нуждае от изтънчен орган на ума, а от третото око. Това е организацията на човешкия лъв. Той е по-диференциран; духовност от една страна, животинска природа от друга.

Учението отдолу започва – духовността е станала по-груба. То започва с чувството; Махат започва да прониква отвън. Чрез сетивата, световният разум се влива. Това прави външното впечатление причина за размисъл. Умът му е все още много ограничен, първо вълнение; човешкото същество, което тогава стои на най-високо ниво, водачът, ще чете писанията на световния дух навсякъде, но все още няма памет. Този дух-джудже, който гледа нагоре към небесния свод – и извежда астрологията от впечатленията на сетивата си – е символизиран като аватар, от джуджето: първият, който гледа Махат от ума. Човек забравя веднага, но вижда до дъното, не размишлява, не мисли, а гледа.

Астрология и алхимия, въздържането от обекта, какви са неговите закони.

1. И така, първо Махат идва отвън чрез усещането, развива се отвътре.

2. Чрез въображението, където той задържа усещането чрез паметта; човек ще получи Махат само когато се доближи до него чрез въображението.

Това има два етапа, а именно поглъщането на Махат във въображението.

Развитието на Рама: първо Рама на центъра и второ, този на развитото въображение.

Следващото нещо е, че човекът вече формира понятия.

Например, беладона: понятието се формира въз основа на външен опит. Беладоната не е годна за консумация; понятие: където има такова вещество, обектът не е годен за консумация.

Аватар – Кришна, който изпълва света с идеи, приложими на физическия план, могат да бъдат приложени навсякъде, са пригодени за него, въпреки че са далеч над него.

След като човекът е пораснал до степен да формира идеи, мъдростта отново се разкрива, източникът на идеите, от които е произлязъл светът. Той възприема самата идея: Буда като водач, подходящ за човечество, което живее изцяло на физически план, но вече се издига към духовност.

Митологията, звездното небе, видяно от мъдреца, населено, се изражда в идолопоклонство и се издига от другата страна като доктрина на идеите.

Чистотата на Бхагавад Гита, пропита с идеи и напускаща митологията, се изражда в мистицизъм от една страна и се издига до мъдрост от друга – слизайки до пълния материализъм и механизъм, възлизайки до християнството.

35. Разлики в структурата на Духа между Втория Рама, Кришна и Буда

Има огромна разлика между менталната структура на тези трима. Пропускаме първия Рама, Бравата, който езотерично все още принадлежи към атлантската раса. Този втори Рама има Буда-ум, но той се проявява чрез Манас, мъдростта. Будхи е източникът на мъдрост, откровение, вдъхновение - без значение откъде идва. Нека си представим капка живак в красива геометрична фигура. Меркурий е неговата фигура; начинът, по който е подреден, е неговата форма. Така мъдростта може да се разглежда като цяло, но подредена в различните системи на космоса. Човек би могъл да узнае цялото си знание в едно изречение, тогава това синтетично знание би било Будхи и Манас (празнина в преписа).

Манас е Будхи в определена подредба.

Християнският езотеризъм нарича „обобщението“ „словото“, а „подредбата“ – „Светият Дух“. Индийският езотеризъм нарича Словото „Будхи“, а Светия Дух – „Манас“.

Легенда: Всички езотерици са знаели, че цялото „знание“ може да се обобщи в „слънце на знанието“. Езотерикът разполага с една-единствена дума, в която е съгъстено всичко - той извлича всичко останало от тази дума. Вдъхновителят, на когото се основава една религиозна система, отива - според легендата - в храма, за да завладее словото. Исус влязъл в храма, порязал се, взел словото, скрил го в тялото си и сега го практикувал. Това е пример.

Нека си представим образа на живак. Сферата е същата като капчиците, само че подредени. Можете да ги разделите – Будхи, разпределени в Манас – и също така да ги съберете. Нека си представим, че знанието за космоса е предадено на едно същество като астрологично знание, така че то да е способно да получи мъдро прозрение за света. Такова същество е Рама, който е получил това знание в неговото синтетично единство. Той е бил, така да се каже, генерал на знанието. Нека разгледаме някой, който не получава знанието като единно цяло, а по-скоро знание, вече разпространено по целия свят, вече не словото, а Светият Дух: Кришна. По отношение на индивида, Кришна също говори в Бхагавад Гита. Рама не е великият завоевател на света, който нежно го води за ръка. Кришна вече е учителят.

Нека да продължим малко по-нататък. Обобщавайки разпръснатото. Единството отгоре, обобщено от детайлите.

Будизмът е възникнал, като е посочил част от света: Това и онова е приложимо за нея. Будизмът е пригоден за духа на индийския народ. Знанието за Рама е пригодено за целия свят.

Това бяха аватарите на петата раса. Охарактеризирахме знанието Будхи. По този начин Буда е учителят Будхи за Манас, за свещения дух. Задачата сега е да се

въведе това учение във физическия план. [Буда] е учителят, изпратен от божеството. Ако едно учение трябва да бъде включено във физическия план, то трябва да възникне от чувствата, възприятията и кама-манастичното мислене на самите хора; например Зороастър и Хермес са били изпратени, а не израснали от тях. В един момент един народ е трябвало да има свой собствен вдъхновител и това е било възможно само ако е имал такъв ученик като Исус от Назарет [празнина в преписа]. Така ние приспособихме знанието към индивидуалната личност, която от своя страна отново става интернационална. Това е космическото значение на християнството. Той се опита да даде нещо на човека като човешко същество. Следователно той не беше само „пътят“ като Кришна - наставление - и не „истината“ като Буда - обобщение - а „живот“. Следователно той не записа нищо. Той живееше нещата, независимо от националния колорит, който е даден на езика. Примерен живот, център и фокус за новото изповедание, което трябва да се търси в принадлежността към Него. Необходимо е събиране на изповедниците около личността. Не само трябва да разбирам какво учи Той, но и в живота човек трябва да бъде обединен в Него. Положили сме ръце в Неговите рани. Учениците свидетелстват.

Това обяснява мистичния съюз на Христос с Исус. Да бъдеш съединен в Христос е живот.

В случая с Буда, Будхи и Манас са се въплътили от самото начало и това не е зависело от личността. В случая с Христос Исус, личността е дошла до своята същност в мистичен съюз.

Християнската общност от въплътени Христи също е съвкупност от личности. Според индийския модел, фигурата на Христос, който се е въплъщавал в продължение на три години, не се намира на плана на девакана. Има друг план.

Зад църковната общност стои непрестанно въплъщаващият се Христос, нашият Майтрея, не в човешка форма, а в нас. Той осветява християнството, без да знае нищо за въплъщението, не като личен аватар, а като живее живота си в християнския свят и във всичко, което той постига. Майтрея – десетият аватар – все още е очакван от индийците и почитан от християните като техен мистичен брат. Ето защо будизмът убива личността; [будистът] става аскет. Християнството издига личността, осъществява това, за което са мечтали гърците – земния рай.

Отделните християни са като клетки, откъдето идва и балансът чр36. За
атлантската култура

Нищо в света не е случайно. Всяка епоха, всеки народ, всеки човек има определени задачи. Настоящата коренна раса има задачата да развива човешкия ум и всичко, свързано с него: изчисления, изграждане на машини.

Умът е по същество свързан с личността. В по-ранните коренни раси нещо друго е било важно, дори при египетските пирамиди, за чието изграждане хората са

жертвали целия си живот. Те са били твърдо убедени в прераждането. И в тази твърда вяра, работниците с готовност са правили всичко, което се е изисквало от тях. Това е останало от по-ранни времена за началото на коренната раса.

Докато индивидуалността не беше на преден план, бяха необходими други форми на религия и трябваше да се намерят други култури. Настоящата коренна раса с културата на ума на личността датира отпреди десет хиляди години.

Първата подраса е тази, която се е заселила на Индийския полуостров. Втората раса в Персия се е разпространила по земята. Третата е била египетската. Четвъртата, римската, е приела християнството. Петата е германо-англосаксонската, шестата ще бъде славянската, а седмата ще бъде американската. Те ще основат империя, която ще обхване цялата земя, но ще бъде краткотрайна и, подобно на китайската, ще бъде последвана от друга, по-могъща.

Предходната атлантска култура е била съвсем различна. Главният център е бил на дъното на днешния Атлантически океан, но се е простирал и върху други области. Трябва да си представим атлантите като напълно различни от нас.

Първите атланти, преди около милион години, изобщо не са имали ум, но са имали много развита памет. Когато една способност излезе на преден план, други отстъпват. Тъй като с напредването на развитието, комбиниращата умствена дейност е трябвало да излезе на преден план, паметта е отстъпвала.

Той нямал правило, но образът, който се появявал в съзнанието му, бил решаващият. Те казвали на хората важни неща, които могли да се срещнат в характерни образи, а не в правила. Ето защо били много консервативни. Млад човек не можел да достигне висока позиция, защото трябвало да има много опит зад гърба си. Всичко, което имаме подобно на ареопаг, все още произлиза от Атлантида.

Всички сили, които са били по-близки до природата, както при неразвитите хора. Те са могли да използват например жизнена сила или сила от растителни семена.

Въглищата съдържат съхранена топлина, която се използва за отопление на локомотиви. Точно както топлината на парата се преобразува в движеща сила, така и енергията може да се извлече от купчини зърнени култури. Атлантите са имали малък тип дирижабъл, който е използвал преобразуваната сила на врил като движеща сила.

Тази институция се възползвала от факта, че водите били по-рядки, а въздухът по-гъст. Растения били засадени така, както днес се изграждат въглищни мини, за да обслужват трафика. Хората и животните, които се хранят с по-рядка вода, имат много различна органична природа. Той можел да увеличи силата си чрез своя произвол. Водата била по-свързана с неговата воля. Той държал организма повече в свои ръце.

Те не са правили планове за градовете, нямали са комбиниращ интелект. Засявали са дървета в елипса; те са расли по-бързо. Плодове отвън - апартаменти вътре. Това е бил първият атлантически период допреди шестстотин хиляди години.

Първата раса на Рмоахалите е била такава; след това те са се приближили до сегашната раса. Но втората раса на Тлаватли и третата на Толтеките са били подобни. В третата раса семената на интелектуалната дейност започват да се вкореняват. Народите са били много послушни, което е намаляло сред тураните. Те са били печално известните черни магьосници на Атлантида. Те са били и велики техници, не са правили големи планове, но са имали здрава хватка за нещата; са знаели колко скала може да се носи, когато я изсекат. Всичко се е основавало на лични умения. След това са записвали това в символични рисунки. Много тайни са били разкрити, моралът е паднал и е била призована гибел. Спасени са само от Урсемитите, които са петата подраса. Те са били пресметливи и търговски хора, от които е израснала цялата настояща коренна раса. Те са били основните комбинатори.

След това, шесто, акадците, действителните колонизатори. Те отишли например в Ирландия, където тази високоразвита акадска култура процъфтявала преди келтската. Седмо, монголите, които, разбира се, оцелели.

След това се връщаме към катастрофите. Атлантите са били наводнени от вода.

Унищожението от пожар предшества Рмоахалите, тоест лемурийците – Австралия и съседните райони. Трябва да правим точно разлика между първите лемурийци и вторите; общо също милион години. Едва от средата на лемурийската раса има два пола. Урлере нарича безполовите Адам Кадмон. Те нямали памет, а само въображение. Лемуриецът все още не можел да запази образа, той скоро изчезнал. Ето защо декадентските лемурийци в Австралия нямат памет. Но въображението било много по-ярко. Например разликата между топлина и студ.

В онези дни елементите не са били толкова различни, колкото са сега. Морето е било изпълнено сякаш с носещи се мъгли. Имало е по-гъсти и по-редки мъгли, но водата и въздухът все още не са били разделени.

ез светци, които изкупват престъпниците. Следователно църквата е субстанцията, тялото за Майтрея Исус от Назарет, който разбирал; винаги се въплъщавал, за да извърши правилното нещо. - Христос - душата.

Едва в шестата раса Христос наистина ще приеме външната си форма; всичко това ще бъде толкова обединено, че индивидът да не отделя своето благо от това на цялото.

Когато сега разглеждаме разделението и единството, трябва да го правим в контраст с предишното единство. Съвременните съюзи ще представляват нещо, където са отделните членове - целта е душата.

Християнството трябва да се стреми към това братство. Белите Ложи са напреднали постове, изпълняващи различни задачи, но работещи заедно. Те са ядрата, около които се групират индивидите. В края на нашето планетарно развитие ще има седем такива ложи, с една цел - хармонично. Тези ядра остават, преминават през пралая и се появяват като седемте водещи духа на бъдещото развитие. Те се наричат в еврейското учение „Елохим“, а единият е Яхве - Господар на Формата. Така в християнството не е въплътено национално божество, а обединяващо, което води до ново развитие. То показва повратната точка, надолу към физическото развитие и обратно нагоре - следователно има космическо значение - съдържа ученията на всички останали, но може да бъде разбрано само във връзката си с космоса.

37. В Атлантида

Зелените части = останки от Лемурийския континент. На Земята всичко е в процес на развитие. В Лемурия бихме се сблъскали с много различна конфигурация на Земята; много по-висока температура. Всичко, което е твърдо днес, тогава би се намирало в течно състояние. Металите биха текли. Предполагаме, че тази температура не би навредила на техните същества. Лемурийските континентални части са били от съвсем различна природа, не произлизащи от течния елемент, а по-скоро леко течни части в море от огън и едва когато се е охладил, този огън е станал опасен за по-твърдите части. Разрушението се е случило, защото останалият огън е станал опасен за охладените части. Огънят е това, което лемурийците са използвали, за да оформят всичко; фина етерна тъкан е била около огнено-течната маса, в която са се носили континентите; хората са били облакоподобни огнени фигури, заливащи се с вода.

С настъпването на диференциацията огънят бил прогонен в огнени басейни, хората могли да работят с огнена мощ, стигнали до черна магия и загинали в огъня. Преди около милион години диференциацията е имала още по-голяма.

Червеното представляваше меки маси, по-въздушни континенти; въздухът беше много по-плътен, отколкото е днес; водата беше много по-разредена, все още свързана с това, което наричаме елемента, от който произлиза животът с форма [...]. Още по-свързана с водното в растенията, така че хората бяха по-свързани с това, което ги заобикаляше. Те все още не можеха лесно да проникнат във въздуха; много по-разредената вода, като днешната мъгла, беше по-свързана с тях. В тази разредена вода имаше повече жизнена сила, отколкото в днешната по-гъста, по-диференцирана вода. Хората се чувстваха много по-сродни с елементите поради това родство. Резултатът беше, че можеха да използват силата, съдържаща се в тях. Пример за локомотив с минерално парно задвижване. Зърнените култури имат подобна съхранена енергия на въглицата. Днешният човек не може да я превърне в движеща сила; атлантите са могли да захванат двигателите си със силата на семената.

Той кръстоса няколко растителни вида, за да използва силата им, и чрез умели експерименти за кръстосване създаде многото разновидности на растения и животни. Именно тук се крие разликата с Дарвиновата теория. Никой учен не иска да отрече, че тези много видове са се появили от няколко; просто всички хипотези са разбити, като например „(борба за съществуване), полово размножаване, избор“, защото науката е изправена пред факта, че самият човек е размножителят.

Атлантите били въоръжени със силата на семето, врил. Четвъртата коренна раса разполагала с плана на живота и управлявала всичко със силата на семето; петата коренна раса можела да използва само минерална сила. Атлантите имали малки дирижабли, които нагрявали със силата на семето. Те се движели в гъстия въздух,

близо до земята, и летели над планините. Водата била по-рядка и затова се използвала за изящни изкуства, особено в града на Златните порти.

В рамките на коренната раса има седем подраси, които са претърпели миграции. Първо, първоначалните хора.

Рмоахали, хора, които все още приличаха на последните лемурийци, с доста физическа организация, живеещи в самата природа. Техните потомци, народите Тлаватли, се организираха, за да развият доминиращия елемент на атлантите, паметта, която намери първия си връх в третата раса, сред толтеките. Те имаха градове, построени изцяло според принципа на интуитивната архитектура - както се дегенерира днес в боброви язовири.

Скала, естествена градина, беше продължена в сградите, така да се каже. В пълна хармония с природата, те създадоха приказно красиви жилища; канализационната система беше великолепна, чистотата още по-голяма.

Постепенно тези народи развили все по-висококултурен начин на живот. Синовете на огнената мъгла се били превърнали в адепти с училища от адепти; владетелите били избирани измежду самите адепти. За тях било невъзможно да бъдат недостойни, защото хората знаели как да регулират наследството, като избират подходящите родители. Тази тайна, тайната на раждането, била почти напълно изгубена. Всичко се основавало на паметта, която се простираше отвъд преживяванията между раждането и смъртта. Приемало се е за даденост, че синът има споделена памет с баща си, дядо си и т.н., така че да усвоява знанията и изкуствата на бащите си чрез интуиция. По този начин развъждането било по-важно от образованието. Следователно всяко знание било по-скоро въпрос на проба и грешка, отколкото на учене. Следователно имало и други училища: повече работилници, където хората се учили как да правят неща. Нямаło броене; вместо това хората запомняли и помнели. [Никой не бил образован; никой не можел да опише как би изглеждало родословното му дърво.] Храмовете били храмове на предците; по-късният култ към предците е дегенерация на тази култура на предците, която се основавала на паметта. Историята била записвана в символи. До средата на третата раса, овладяването на силата на врил е било строго принадлежало на адептите, които са разбирали символите, които е трябвало първо да бъдат научени.

Четвъртата раса, първоначалните туранци, са първите, които са дегенерирани. Те са откраднали тайната на силата врил и са се превърнали в черни магьосници.

В петата раса, първото провъзгласяване на мисълта и комбинацията: ур-израилтяните. Те останаха смесени между шестата и седмата раса; те бяха прародителите на днешната арийска коренна раса, носейки силата на паметта и добавяйки комбинация.

Шестата раса е тази на акадците, по-скоро насочена към Азия. Това са хората, които вече разбират комбиниращата, пресметлива дейност в смисъл на практическо

начинание. Те са търговски народ. Те са тези, които донасят нещо, което не е съществувало преди: първична юриспруденция, тоест правила за взаимните отношения на хората. Седмата подраса, монголите, осъзнава атмическия принцип на единство в религиозните въпроси. Другите гледат нагоре към звездното небе и виждат божественото в силата на звездите. Толтеките са усещали силата на Врил като божествена, след което са я разработвали интелектуално, докато не е била почитана от монголите като „Дао“.

Гърците в своята традиция са изразявали много неща. Три вида в образите на боговете:

- типът Зевс, този на петата коренна раса,
- кръгът на сатира, фавна, свързан с древните египетски мумии по лице, представлява паметта от атлантски тип. Сатир – на изток = фавн: носещ паметта на народите, живеещи на запад.
- Хермес: бог на търговците, носещ всичко, което задаваше тона на атлантите: змията като символ на лечебната сила врил, бог на лекарите. Крилата показваха интимна връзка с природата; крилат бог, оцелял след потоп. Така че трите вида са наистина исторически документи.

Гръцка митология, свързана с гръцкия езотеризъм:

Египетският Хермес, в Египет адептите се бяха оттеглили – и се бяха свързали с великите художници на атлантите; под името на Хермес те обобщиха знанията на своите адепти. Следователно връзката между езотеричния Хермес и бога на търговията.

Сега дойде времето, подобно на лемурийското. Континентите се съгъстиха, туранци използваха силата на врил, за да изтеглят вода, така че континентите се разтърсиха от собствената си сила. Поради съгъстяването на водата, не беше възможно тя да се задържи на мястото си; злите изкуства, злото бяха ферментът на прогреса. Поради разпространението на пакости, морето се съгъсти. Извлечената жизнена сила, която раздели молекулите, причини противоположния полюс, силата над съгъстеното море беше загубена. Те самите извлякоха силата, която държеше морето заедно.

Жизнената сила в растенията на атлантите все още е била свързана с жизнената сила на самите атланти; когато той е правил промени в себе си, е можел да накара растенията да растат по-бавно или по-бързо.

Така че трябва да променим идеите си, за да имаме концепцията за развитие.

38. На Лемурия

Произходът на лемурийската раса е принципно различен от този на това, което днес наричаме човек. Тези хора са повлияни от съвсем различна страна, отколкото е случаят в края. Те са били същества, които не са били способни да възприемат светлина и цвят, а само температурни разлики. Тези същества не са имали кожа, подобно на съществата, които плуват във воден резервоар и имат малко по-плътен източник; усещат по-плътни и по-тънки части, по-хладни и по-топли. Питри-подобни духовни същества, които формират тялото си от околната мъглива, водна маса - Питрите, които преди са били астрални, стават физически в тази огнена мъглявина - . Подуващи, желеобразни, променящи температурата си, самородени. Тези Питри имат творческото, материализиращото се и материалното, огнената мъгла; светлината, която излъчва отвътре, и тъмнината, която се вкарва отвън: Синове на здрача.

Тези мъгляви маси непрекъснато се променят като облаци, разкъсват се, увеличават се. Питри е склонен да придава на материята си все по-ясни и резки очертания. Преди той е бил безразличен към формата, сега я обича, поддържа я и когато тя се разтвори, я пресъздава.

1. Арупичният

2. Рупичният Роден от Мъглата – Роден от Потта

3. Второто състояние се различава от второто по това, че Питри оформя материята, получената преди това форма, още по-плътна, и като я разделя, от нея се появява друга: родената от яйцето.

Третата подраса на мъжа и жената: Адам Кадмон.

Сега за първи път нещо се случва в човека отвътре; в него е създаден център.

Първите зачатъци на нервната система. Сега имаме определена форма. Сега, за първи път, има човешки индивид; човешкият принцип е навлязъл в материята. Сега Синовете на Светлината и Огнената Мъгла идват и завладяват тези все още много деликатни тела и за първи път излъчват ярката светлина на духа: Архатите, първите велики учители на човечеството.

Имаше и такива, които не можеха да бъдат обитавани от адепти, но се развиваха. Мозъкът е развит до такава степен, че вече може да отразява духовното, но не го разпознава; при тях то остава притъпено; хора със съноподобно съзнание, на които се предлага най-висшето.

Третият тип дори не стига дотам. Те се наричат аманасични. Човешките Питри са там, чакащи да се въплътят. - Сенките, човешките шаблони, елементарните същества, описани по-горе, бяха макрокосмически Питри. - В които отиват соларните /unleserlich]. „Ние не се въплъщаваме в аманасичните хора“, казват Питрите.

Тъй като е създаден център, тласъкът към по-плътната материя е изчезнал, разплитането вече не може да се случи. Глупавите и мечтателите трябва да станат по-съвършени; няма размножаване. Това вече са трите по-нисши сфери, животни, които вече са били развити:

Коренната раса от адепти,

мечтатели

- глупави

- животни.

Сега мозъкът трябва да се развие по такъв начин, че Питрите да могат да влязат в него. Тогава аманският човек се смесва с животното и осквернява човешката природа. Той приема нещо, което получава от животното, което не принадлежи на човека. Вината.

Ето как са се появили двата пола. Възниква диференциация и размножаване. От една страна, човешкият бисексуален се отделя, а от друга - животинският бисексуален. Ето как хората са развили мозъка си и са усвоили животинското, което е станало сексуално. Ако Питрите се бяха въплътили в съновиденията, всеки щеше да има способността да усвои Питри в цялата си природа. Но нямаше да има свободно самоопределение.

Сега има някой, който не може да поеме целия Питри; силата на Питри се простира далеч отвъд човешкото същество, само част от него може да бъде изразена. Питри иска да живее ярко, не като сън, но може да го направи само в много превъплъщения. Кондензираното тяло, което е станало греховно, не може внезапно да се слее с Питри. Наближаваме края на лемурийската раса. Питри е въплътен, неспособен да намери пълно удовлетворение в пространството и времето.

Сега в тялото имаше мехурче - дихателен орган - за да може човекът да се свърже с въздуха, който вече беше създаден. Водните пари ставаха все по-плътни и най-накрая се отделиха като вода от сега по-разредения въздух. Появяват се белодробни хора и много животни, които преди са живели само във водата, сега са въздушни обитатели: птици. Тъй като се нуждаят от вътрешна топлина, хората извличат силата на огъня в себе си и се създава кръвоносната система; възниква органна топлина и чрез развиване на сърцето вътрешно, те създават огън външно, който ги поглъща и в който е потопен Лемурийският континент. Огънят, използван от хората, запалва по-финия въздух.

39. Петата коренна раса: Огън

Знаем, че материята на нашия свят постепенно се е кондензирала и че веществата, които имаме днес, не са реалните. Условиата, възникнали с течение на времето чрез диференциация, са различни от по-ранните. По време на първата раса е имало състояние на материята, което е било много по-рядко от днешния ни въздух и което на окултния език се нарича етер; по време на втората раса получаваме състояние, което вече съответства на днешната ни земя, тъй като е подобно на това, което наричаме пара; по време на третата раса възниква състояние, което се намира някъде между твърдото и течното; то прилича на коагулиран яйчен белтък; това е набъбваща материя, каквато я откриваме днес в по-нисшите животински форми. Веществото по време на четвъртата коренна раса е малко по-плътнo и по-трудно за описание, защото оттогава е претърпяло много по-голяма кондензация. Всичко останало обаче е латентно във всяко кондензирано вещество. През това време силата на семето, с която атлантите са могли да правят всичко и която са наричали „Дао“, е била такава латентна сила. Но със степента на кондензация, постигната по време на петата коренна раса, в действие е влязла друга сила, която не е могла да бъде овладяна преди, а именно огънят. Следователно, за петата раса най-важното изобретение е това на огъня и затова сагата за Прометей казва, че Прометей е откраднал огъня от боговете, че е разкрил окултния огън. Това е светлината, която се хвърля върху фундаменталната структура на цивилизацията на Петата раса. Заловеният естествен огън се е смятал за по-ефективен и по-свещен от огъня, извлечен от минералния свят. Този възглед е довел до Огнената служба на Заратустра, до Весталската служба. Този огън, както е добре известно, никога не е бил оставян да угасне, след като бъде запален. Тайната на четвъртата раса, прилагането на силата на семето, наричана още сила на врил, е била изгубена с края на културата на атлантите. Оцелелите посветени са избрали определен пол от петата подраса, древните евреи, и под ръководството на Ману са ги довели в пустинята Гоби. Първоначално са работили върху усъвършенстването на тялото, което е трябвало да стане способно да абсорбира менталното. Но за да може мисълта да има характера на духовна, чистите тела трябваше да бъдат култивирани чрез изкореняване на всичко от камическата сила, което беше пряко свързано с жизнената сила. Нищо, което беше свързано със сексуалността, не можеше да се консумира като храна. Подбираха се всички онези вещества, които бяха само живи хранителни вещества и не произвеждаха никакви отпадъчни продукти. Приемаха се само онези хранителни вещества, които не произвеждаха никакви екскременти: в животинското царство - абсолютно нищо; в растителното царство - само тези, които имаха градивно действие.

По това време е създадена само външна примитивна култура, тъй като тя е трябвало да произвежда само малкото, на което хората са се радвали. Днес неописуема

умствена, душевна и физическа сила се използва за подхранване на хората. Като шлака и използван продукт, тя се изхвърля в това, което се нарича осма сфера. Най-силната умствена сила е поставена в служба на шлаките. Стремешт на племенната раса е бил насочен към развитие на духовното. Да се осигури физическите средства: да се черпи сила от духовното. Но толкова много сила е била натрупана за духовен живот и тя все още е текла напълно в индоарийската подраса. Все още не е било необходимо тя да черпи огън от уплътнената материя и тя е почитала духа духовно. Сега, в такова състояние, човекът има особено високо уважение към силата на врила и знае, че трябва, поне психически, да генерира силите, свързани със силата на врила.

Сега е важен окултен закон: Отнемаш от себе си толкова врилова сила, колкото я унищожаваш. С всяко убито същество, независимо дали е най-жалкото насекомо, човек се лишава от толкова врилова сила, колкото убива. Следователно, в петата раса, унищожаването на живота е също толкова средство за постигане на черна магия, колкото е култивирането на врилова сила при туранеца. Болката увеличава жизнената сила у другите и я притъпява у самия него. Следователно, черният магьосник убива жизнената врилова сила в себе си: той се отдръпва толкова много от Дао, че в него се събужда обратното. Като оттегля светлата врилова сила, аз се свързвам с по-нисшата сила на огъня, която дреме в плътна материя. Това е окултен процес в петата коренна раса, че чрез убиване - както при ловните народи - тя се прави по-нисша и събужда силата на огъня. За този окултен факт религиите са създали символ, животинското жертвоприношение; символ на истината, че огънят, който се запалва на олтара, изгаря това, което е било преобладаващата сила в четвъртата раса, а именно живота. Черният магьосник ще използва още по-дълбоките сили на огъня, за да осъществи своите изкуства. От това можем да разберем защо определен вид церемониална магия изкушава хората да се самоубият.

Тъй като всичко това е било известно на първоначалния Ману, той строго забранил на първата подраса всяко убийство, тъй като те били предопределени да живеят духовен живот. По-късно било възможно да се постигне освещаване на цялата раса само чрез въздържание на някои и оставяне на физическия живот на други. Това е в основата на разделението на касти.

Следователно индийската раса е религиозната, а брахманизмът е основната религия на петата коренна раса - останалите са вариации.

Втората подраса трябваше да започне да завладява физическия план, трябваше да живее там, където е необходимо обработване на почвата, и клони мигрират към областите между Ефрат и Тигър и към Египет, където установяват египетската култура на петата раса и вавилоно-мидийско-персийската култура. За да завладее материалния план, огънят става външно средство за култура. Индийците все още не се нуждаят от него. Но беше необходимо да се премахне изкуството, което огънят

можеше вътрешно да изведе от пряката природа. Навсякъде, където нещо в обратния си аспект може да доведе до зли изкуства, става необходимо да се прогони в религията. Огнят е поставен в центъра на религиозния култ. Огнената служба означава: „Огнят ви е даден, но в момента, в който не му се поклоните, няма да влезете в правилната връзка с него.“ Следователно, първият Зороастър въвежда огнената служба, службата на Ахура Маздао. Ако човек се нуждае от седмицата за своята служба, той трябва да се покланя на колене в един ден: оттук и съботният ден. За персите огнят е бил обект на пряко поклонение; за евреите Бог се е явявал в огнен стълб; Християнството нарича Бог пояждащ огън.

Думата „магьосник“ се използва за всички, които почитат огъня, независимо дали са десни или леви. Целият магизъм води началото си от огъня. С него е дадена почвата, от която е могла да произлезе културата на петата раса.

Расата Гоби произхожда от Урсемитите и сега е дошло времето да се използва оригиналната семитска основа на културата. Идеята може да бъде изразена и за тази цел е избрана следващата подраса.

Мисълта, директно изразена на физически план, е заповедта. Заповедта, концептуализирането на живота в мисли, е мисията на израилтянския народ. Преди това животът е бил навик; сега той се появява в ментална форма, като заповед. Хамурапи е провъзгласител на заповедта, след това Моисей. Това е мисията на семитското племе, чийто основен израз е израилтянският народ. Преди това психиката е била по-развита; сега те са започнали да регулират живота психически. Оттук и особената характеристика на еврейския народ.

В индоарийската раса мисълта е присъствала, но първоначално в духовна форма. Ведите са духовни и интуитивни.

При персийско-халдейските народи срещаме мисълта като чувство, като природна услуга. Третото е мисълта в най-пряката ѝ форма, като заповед. Така различаваме три неща:

Индийците почитат мисълта като дух.

Персите я почитат като сила на природата.

Евреите почитат самата мисъл.

Но мисълта на физически план трябва да се припише на същество, трябва да има носител. Индиецът я разпознава като дух; евреинът не познава космическата мисъл, а само човешката и затова трябва да антропоморфизира своя Бог, Яхве.

Всичко, което е временно, преминава към хуманизиране на божествения принцип, както правят гърците и другите народи. Така виждаме, както навсякъде в третата подраса, спиритуалистичният пантеизъм и натуралистичният пантеизъм преминават в антропоморфна религия.

Сега става въпрос и за опознаване на другия тип цивилизация. Държавата се явява като теокрация сред евреите, с Бог като цар. Оттук произтича и етичният характер

на еврейския държавен организъм. Принципът на греха прониква в живота; всичко е наказано.

Постепенно човек се чувства толкова у дома си на физически план, че придобива същото велико разбиране, което виждаме например у гърка, който изработва артистичното. Съществуването между раждането и смъртта сега става съществено за него. Ахил например казва: „По-добре просяк в горния свят, отколкото цар в царството на сенките.“ Сега човекът уважава това, което е отвъд физическия план, като земя на сенките. За гърка реалното се крие в духовната красива форма: в изкуството.

Сега стигаме до факта, че този физически план трябва да бъде осветен. Индиецът е погледнал нагоре към духовния план. Персиецът го е разпознал като усещане. Евреинът вече го е пропитал с Кама; той има страстен Бог. Гръцките богове са пълни със страсти. Това, което все още не е обожествено, е непосредственият физически план. Библейското слово ни казва: Трима се родиха на земята: Духът, Водата и Кръвта.

Знаем, че в библейския език водата се отнася до астралното, камичното, а кръвта до земното, плътското. На всички страсти вече е бил даден божествен израз: Кама е обожествена. Сега плътта, изразът на физическото, е трябвало да бъде победена. В християнството, което е отговорност на четвъртата, латинската раса, истината се превръща в пречистване на плътта. Словото е въплътено в плътта; тялото е преобразено; в преобразеното тяло тогава ходи Божественото.

Новият елемент е освещаването на плътта, което вижда своята задача във възкресението на плътта. Ако материалният живот трябва да бъде пречистен, за да започне възходящата линия, плътта трябва да бъде осветена.

Да се покланя на Бог, въплътен в плът, е била задача на латинската раса, както да се покланя на Бог, въплътен в страстите, е била задача на еврейската раса.

Когато мисълта се изляла в материалното, първоначалната ѝ форма все повече се губила. Християнинът се покланя на персонализирания Бог; в него се развива лична принадлежност. Той се придържа към кръвта. Чрез тази принадлежност самата мисъл е трябвало да бъде загубена. Но еврейският народ, който пръв е донесъл мисълта във физическия план, е трябвало да я съживи отново, и то на принципа, че освен Единия не може да има друг Бог; другите са само Неговите пророци. От сродния мавритански народ, като семитско попълване, възниква принципът на абстрактната наука, който се разпространява в германската раса.

В епохата на Коперник-Галилей това става реалност. Могъщият разцвет на германо-английските раси се случва в рамките на абстрактната наука.

Сега мисълта, след като е завладяла физическия план, може да се издигне отново до духовния.

40. Планетарни вериги

За да разберем напълно еволюцията на нашата планета, трябва да вземем предвид друга еволюция. Целта на развитието е да изведе Питрите напред с определена стъпка. От Кама до Манас, през Кама-Манас. Целта е да се направи всичко, което помага на Питрите да развият своето съзнание. Те са имали притъпено съзнание, съвсем без М. подобно [празнина в преписа]

Интелектуалното съзнание сега трябва да бъде развито във всички 7 x 7 раси. Така че земното [празнина в преписа]

До известна степен се запознахме с нивата 7x7. Необходими са били много нива на еволюция, за да се стигне човекът до тази точка. Това ниво на съзнание също не е просто там, а е подложено на определено развитие.

...висше животно - божествен човек...

Така че ние опознахме хората от нивото на съзнание на Питри - животинското човече - до това на Махатма - Богочовечето. Три нива предшестват съзнанието на животинското човече, три следват това на Богочовечето. Първото спрямо последното е в някои отношения по-ниско, в други по-високо.

1.-2.- 3. - 4. нашето ниво на съзнание

5.-6.-7. идното.

Първото е такова, при което те знаят всичко, но с огромна тъпота. Нищо не може да се случи, което да не знаят, освен тъпота. Тъпо всезнание, най-дълбок транс. Когато йогинът вече не възприема с мозъка, а с костната система. Всичко в него е неподвижно, с изключение на химичните процеси; това е тъпо всесъзнание, отдавна преодоляно състояние; когато се предизвика атавистично, то създава един вид лице на цялата ни вселена. При женските индивиди е още по-възможно да се предизвика минерално съзнание чрез интоксикация, патологични средства и други подобни.

Второто състояние на съзнанието, където се практикува само евтаназия или все още не е развита, е животинското съзнание, където е развито само съзнанието, свързано с храносмилателната и дихателната система. То беше това на втория Питрис; възприемат само стомашните органи; то е растително съзнание, не толкова всезнаещо и не толкова тъпо, възприемащо с органите на живота.

Въглеродното съдържание стимулира растителния живот, докато кислородът стимулира животинския. Чрез импрегниране на тялото с въглерод, йогинът придобива знание за целия живот на земята.

Третото ниво на съзнание е животинското ниво, през което преминават Питрите, докато не ни бъдат предадени в земната еволюция. Сънуващият транс е животинското съзнание. Животното има подобно, изкуствено постигнато чрез [празнина в преписа]

И така, вече сме преминали през три нива на съзнание. Четвъртото е нашето земно. Така трябва

Седем кръга със седем раси за развитие на минерално съзнание,
седем кръга със седем раси за развитие на растително съзнание,
седем кръга със седем раси за развитие на животинско съзнание за сънища,
седем кръга със седем раси за развитие на интелектуално съзнание.

Сега идват бъдещите етапи:

7 кръга със 7 раси до психическо съзнание - повторение на животинското на по-високо ниво. Медиумът е

прехвърлен обратно, ясновидецът се изважда навън. Ясно съзнание с възприятие на сънищата. Ето защо теософията не одобрява медиумизма.

7 рунда със 7 състезания в хиперпсихично съзнание, където

Човекът възприема целия живот директно, но с повишено внимание съзнание.

7 кръга със 7 раси в духовно съзнание. Умът остава, но е разширен, за да види всичко.

Това са седемте планетарни вериги и когато древните писания говорят за седем планети, това се има предвид. Четвъртата е земята, езотерично и, разбира се, екзотерично също. Третата е луната, където са се развили Питрите. Трябва да го погледнем езотерично, от гледна точка на стария мистицизъм.

Петият е Меркурий, езотерично.

След това имаме двете езотерични планети; Слънцето, не разбирано като Слънце, а като езотерична планета.

След това шестата езотерична планета, Венера, хиперпсихична, където всичко е свързано с любовта, Будхи.

Първата езотерична планета е Марс, седмата е Юпитер. Имена за въпросните 7x7 кръгове. Сега знаем за какво говорят астролозите - седем различни нива на съзнание, съответстващи на седем различни космологични състояния.

Това е слънчевата система, към която принадлежи нашата Земя. Всеки път, когато се случи такова планетарно кръгово развитие, тя влиза във физическо състояние седем пъти. Втората планета, Слънцето, третата, Луната и така нататък, винаги са влизали във физическо състояние веднъж.

Винаги първо арупа, рупа, астрално, физическо и нагоре.

Като човешко същество на Земята, гледайки нагоре към небето, ние виждаме звездите, които в момента са във физическо състояние в своето кръгло развитие.

Освен това, безброй други са видими за тези, които са на различно ниво на съзнание. Настоящият Марс е на /нечетлив/ етап на кръгло развитие 7x7.

Така че трябва да правим разлика между седмokratното развитие на Питри – на седмokratни нива на съзнание. Този Питри в тази серия от развитие се нарича езотеричен микрокосмос. Ако си го представим на първото му ниво на съзнание, всичко останало преминава през него. На всяка планета всички царства на

природата са доведени до Питри. Ние наричаме тези царства на природата макрокосмос.

За да можем да кажем:

Окултно изречение: Настоящото ни развитие се състои в среща на макрокосмоса с микрокосмоса за четвърти път. В настоящото ни развитие макрокосмосът е женен за микрокосмоса за четвърти път.

Сега трябва да сме наясно какво се случва: космосът се е обединил за четвърти път и това събужда манас. Само това събужда злото. Манас е трябвало да слезе в специалното същество, за да събуди интелектуалеца. Когато макрокосмосът се среща с микрокосмоса за четвърти път, четири се женят за пет.

Послепис: Сега, когато Манас е в частното, той може да работи върху материята извън себе си и да изхвърли част от еволюцията. От това следва третото окултно изречение:

Когато макрокосмосът се срещне с микрокосмоса за четвърти път, четири се омъжва за пет и в резултат на това част от материята се изхвърля в космоса, така че да придружава планетата като спътник. Този спътник се нарича „Осма сфера“ и всичко, което го прави свързано с нея тук, се разделя със земното развитие.

41. Съществително име, Глагол

Колкото повече се приближаваме към настоящето в разглеждането на еволюцията, толкова повече трябва да се вземе предвид, че времето е елемент на измама и източник на множество грешки в историята. Трябва да се прави разлика между това, което винаги протича през еволюцията, и това, което винаги е налице, е пълно умиране или смърт: и това е развитието на нивата на съзнание на Питрите. Всичко, което има значение в крайна сметка, е това развитие. Без значение колко много може да се е случило на първата планета: в момента, в който Питрите са имали първото състояние на съзнание, всичко, което са имали в себе си, се е разтворило. Само резултатът е бил прехвърлен. Цялата извършена работа е концентрирана в една точка. Всичко се вие около нея като спирала около възела, в който Питри се е свил като змията около жезъла на Хермес. Така го правим в земната еволюция. Отхвърляме детайлите. По този начин Питри е постигнал издигане на съзнанието. Етапите са определени, змията остава подложена на определен произвол, нейните намотки са това, което илюзиите предизвикват във времето.

Можем да предвидим етапите на съзнанието на един Питри. Пътищата на змията са многобройни и могат да бъдат видени от виждащия в техния резултат – не в бъдещето. Така че може да се каже за бъдещето: ще бъде еди-какво си, но не дали след двеста или триста години. Не знаем колко ще се проточат етапите на еволюцията. А може да се достигне за пет години, В за сто години или обратното. Следователно е възможно да се определи пътят, но не и продължителността на времето. Оттук и заблудата и не може да се каже предварително по отношение на времето, защото времето принадлежи на макрокосмическото развитие, микрокосмическото е безвременно.

Това трябва да се има предвид, когато се проследяват събитията във връзка с настоящето и бъдещето, защото микрокосмическото развитие е правилно, но макрокосмическото развитие е подчинено на свободата, тъй като може да използва външни обстоятелства по различни начини.

От това следва едно окултно изречение: произволът или свободата на човешкия микрокосмос се изразява в неговата склонност към змията.

Пръчката е самият той и следователно змията е символ на свободата. Така че, въпреки че пътят е строго предписан, би било безполезно да се опитваме да предвидим каква свобода на човека, на външни събития, може да бъде предвидена. Въпреки че външни събития могат да бъдат предвидени, водачите и лидерите използват външните събития по своя преценка.

Питри все още не се е пробудил за свобода и бъдещите му действия са му предписани най-вече от макрокосмоса.

Нека вземем това предвид, когато разглеждаме настоящето, латинските раси. Това, което правят питрите, може да се възприеме само чрез вътрешно зрение; това, което се случва в макрокосмоса, - отвън.

Следователно, разглеждането на световната история се разделя на събития, които виждаме отвън, и на съществените етапи на развитие, които трябва да разгледаме отвътре. Първите наричаме ноумен, а вторите - всички външни явления.

Всички феномени имат и вътрешна страна и са феномени, доколкото все още не виждаме техния ноумен. Сега тевтонската раса има задачата, ноуменала, да прилага интелигентността, манасичното, към външни процеси. Следователно, в продължение на векове цялата наука е била пренасяна във външния физически план. В поемата си Данте описва тристепенния свят. Той, разбира се, не е вярвал, че това са локуси в пространството, а ги е приемал като символи на духовни процеси. По това време не се е отдавало голямо значение на описанието на външните събития, а по-скоро на същността на духовните въпроси.

В сагата за Хелианд Христос е направен германски военен водач; поетът си е казал: Няма значение дали е описано чрез палестински или саксонски събития, а по-скоро е използвано произволно за вътрешни събития, защото темпоралното е Мая.

Истинската мисия на германската раса е била да приема външното и времевото наистина сериозно. В миналото световната система е била използвана от различна гледна точка. От Коперник нататък целта е била да се опише светът независимо от човека и според материалните процеси. Външното се приема толкова сериозно, че човешката воля се превръща в решаващ фактор. В миналото намеренията за социалния живот на човека все още са били вземани отгоре, а водачите са били посредници. Сега личната свобода става решаващ фактор. Разумът и своеволието на индивида, свободата, равенството и братството ще [празнина в преписа] Следователно, Френската революция е могла да бъде организирана само под ръководството на майстори [празнина в преписа]

Волтер, Русо, д'Аламбер не просто са имали външна историческа [празнина в преписа], а са били майстори [празнина в преписа] и следователно са я изпълнили като ноумен.

Всичко, което е змия, е мерзостта..., всичко, което е прогрес, е жезълът. Външно водещите господари трябваше да се откажат от лидерството на змията. По-специално, розенкройцерството се оттегли.

Материализмът е в разцвета си през четиридесетте години; той разцъфтява във волята.

Ограничение до външния феноменален принцип на познанието; можем само [празнина в преписа]

Кант въведе, а Спенсър изрази.

Невежествен.

Волята трябваше да бъде насочена по такъв начин, че да бъде напълно насочена надолу върху физическия план, компресирана, концентрирана в личност. Да се посочи какво впечатление прави, какви са крайните последици [празнина в преписа]

Непогрешимост на Папата. Човек не е нужно да изследва Божията воля, но на физически план, [празнина в преписа]

Властта иска да бъде съсредоточена в една личност.

Агностицизъм от едната страна, непогрешимост от другата.

Единството на физически план би било възможно само ако човек управляваше всичко; на по-висши планове единството е самоочевидно.

Задачата на следващата раса ще бъде да създаде култура с елементарна сила, отричайки цялата култура на петата раса и започвайки от изначалната човешка природа.

Благословиите на западната цивилизация ще бъдат използвани от славянската раса, за да осъществи обновление на цивилизацията; тя ще се превърне в шестата подраса. Тя ще даде своето съдържание на американската раса, която ще играе подобна роля на монголите за бъдещата основна раса.

[Пропуск в преписа].

42. Вселената отвън

Нека заемем гледна точка на вселената и да погледнем на света от гледна точка на съзнанието, живота и битието, или обратното. И тук трябва да правим разлика между тяло, душа и дух. Тялото би съответствало на битието, душата на живота, духът на съзнанието. Това също ни дава троичност.

Ако приемем тялото в космически смисъл, индийската философия го нарича Ади-Буда = Цялото тяло. Християнският езотеризъм се отнася до същото нещо като Кириотетес - Империя. Индийската философия се отнася до Цялата душа като Ади-Атма. Християнският езотеризъм нарича същото Динамис - Сила. Тогава Всеобщият Дух: индийски АдиДева, християнският езотеризъм: Ексусиай - Откровение или Насилие. Така че от гледна точка на микрокосмоса трябва да разграничим:

Ади-Буда	Ади-Атма	Ади-Дева
Първото Елементално Царство	Дълбок транс	Божествена сила
Втори елементален свят	Съзнание за сън	Етерна сила
Трето Елементално Царство	Съзнание за сънища	Огнева мощ
Минерално царство	Дневно съзнание	Светлинна сила
Растително царство	Психическо съзнание	Силова сила
Животинското царство	Свръхпсихично съзнание	Творческа сила
Човешкото царство	Духовно съзнание	Благословена сила, богове

Боговете обикалят оста/жезъла 7x7 пъти и седемте кръга са седемте царства. Всеки път обаче, когато боговете обикалят, те се придвижват с една стъпка нагоре, така че в настоящото минерално царство човекът е управляван от боговете на светлината, но в минералното царство на следващия кръг той вече е управляван от боговете на силата.

Ади-Буда	Кириотет	Империя
Ади-Атма	Динамис	мощност
Ади-Дева	ексузияй	разкритие, насилие

И в трите трябва да различим седем нива, седем области на Ади-Буда, след това на Ади-Атман - седем нива на живо съзнание. - В случая с Ади-Дева също трябва да различим седем нива.

„Дневното съзнание“ се разкрива в четвъртия кръг на земята в минералното царство, а отвън се разкриват силите на светлината.

Така че, ако погледнем на тричастния свят от гледна точка на Вселената, имаме светло дневно съзнание вътре в минералното царство. Когато погледнем тялото, виждаме, че то [празнина в преписа] и това, което се проявява в него, са силите на светлината.

Когато светлината се разкрие на физическия план, тъмнината трябва да се разкрие заедно с нея, защото контрасите на царството ѝ се противопоставят и причиняват облачност.

На плана на измамата, силите не могат да се разкрият по друг начин, освен в сумрака, така че силите на тъмнината по необходимост са противоположни на силите на светлината.

Ако погледнем формирането на Земята от тази гледна точка, първо се разкриват силите на светлината и следователно тези на тъмнината. Нека първо разгледаме силите на светлината: Елохим.

Сега, когато един вид сила се разкрива, земята преминава през всички царства: първото, второто и третото елементарно царство, минералното, растителното царство и животинското царство.

Ади-Атма преминава през седем етапа, които се наричат „планетарни развития“ или „вериги“.

		Adi-Buddha												
Adi-Atman		0		0		1		1		1		1		1
		0		0		2		2		2		2		2
		0		0		3		3		3		3		3
	10	0	20	0	30	4	40	4	50	4	60	4	70	4
		0		0		5		5		5		5		5
		0		0		6		6		6		6		6
		0		0		7		7		7		7		7

Във всяка от тези сфери се преминава през седем етапа. Във всеки кръгли, отново седем глобуса; това са силите. Атман трябва да премине през 343 цикъла, за да достигне целта си.

7 x 7 - 7 етапа на съзнание, 7 кръга, във всяка от 7 глобуса.

Планетарно развитие

Кръгово развитие

Развитие на глобуса

Силите на топлината преди са били извън нас, сега са вътре в нас.

1. Душата достига 7 нива на съзнание. Всяко ниво на съзнание се нарича „планетна верига“.

2. На всяко ниво на съзнание душата преминава през всичките 7 сфери - Буди.

Всяка сфера се нарича „кръг“. 3. Във всеки кръг управлява един от 7-те различни деви. Всеки тип управление на деви е „глобус“ или „планета“.

В християнските писания девите са наричани „ангели на вековете“. Самите хора са проявления на душата на света в минералното царство.

Преди, преди нашата земя да стигне до гледна точка, в която Елохимите се разкриваха върху нея, тя беше обградена от море от топлина. Тогава имахме орган, епифизната жлеза, която беше израснала, тя беше и единственото око на циклопите; те бяха хората на огъня. Голямо око на топлината, с което той плуваше в това море, което тогава беше земята, и възприемаше навсякъде. Това беше сферата на топлината. Още по-рано сферата на етера, а преди това сферата, която беше само живот.

Връщайки се към това състояние, щяхме да стигнем до третия кръг. По време на третия кръг различните сили щяха да се появят седем пъти. Сили на топлината в минералното царство. По време на предишния втори кръг силите на огъня управляваха в минералното царство.

1. Арупа-Девите управляват през първия кръг в минералното царство.

2. Рупа-, огнените-Девите управляват през втория кръг в минералното царство.

3. Астралните-Девите или топлинните духове управляват през третия кръг в минералното царство.

4. Светлинните духове управляват през четвъртия кръг в минералното царство.

5. Силовите духове управляват през петия кръг в минералното царство.

6. Съзидателните духове управляват през шестия кръг в минералното царство.

7. Божествените духове управляват през седмия кръг в минералното царство.

Ако следваме това, имаме: „В началото Бог създаде небето и земята“ - появиха се Арупа-Девите.

„Земята беше безформена и празна“ - Тя продължава да се развива от земно кълбо на земно кълбо.

„Бог отдели светлината от тъмнината и нарече светлината Ден, а тъмнината Нощ.“

Описание на първия кръг. Първият кръг е първият ден на сътворението; тъмнината е пралая, която сега преминава във втория кръг.

След светлите духове, във втория кръг управляват силните духове и те трябва да преминат към следващия кръг. „Тогава Бог създаде небесния свод.“

Когато третият кръг приключи, той отхвърля своите божества като създатели на духове. Четвъртият кръг ще отхвърли божествените духове. Абсолютно същото като преди, но сега еволюирало. Четвъртият кръг е описан в Библията по следния начин: „Нека бъдат направени светлини“ - светлинни духове, ексузиай, елохим. Петият, шестият и седмият ден представляват бъдещето.

43. По-нататъшното развитие на нашата планета

Ние сме изправени пред прогресивно развитие на нашата планета. Целта на нашата Земя е да развие това съзнание в нас. Всяка планета преминава през метаморфози на седем последователни нива на съзнание:

- [1. Трансово съзнание
2. Съзнание на дълбок сън
3. Съзнание на сънища
4. Съзнание на будност]
5. Съзнание на душата
6. Съзнание на свръхдушата
7. Духовно съзнание

Вече установихме [седемте] метаморфози на бащиния принцип. Всяка от тези седем метаморфози на бащиния принцип сега претърпява седем принципа в себе си.

Седем пъти по седем.

Сега стигаме до принципа на сина:

1. Елементарно царство
2. Елементарно царство
3. Елементарно царство
4. Минерално царство
5. Растително царство
6. Животинско царство
7. Човешко царство = 49 метаморфози

Всяка от тези 49 метаморфози претърпява седем трансформации, а трансформациите се осъществяват чрез духовния принцип.

Всяка сфера преминава през седемте сили веднъж. Например, растителното съзнание преминава през седемте сили веднъж през седемте сфери и седем пъти по седем – всяка сфера седем пъти по-силна.

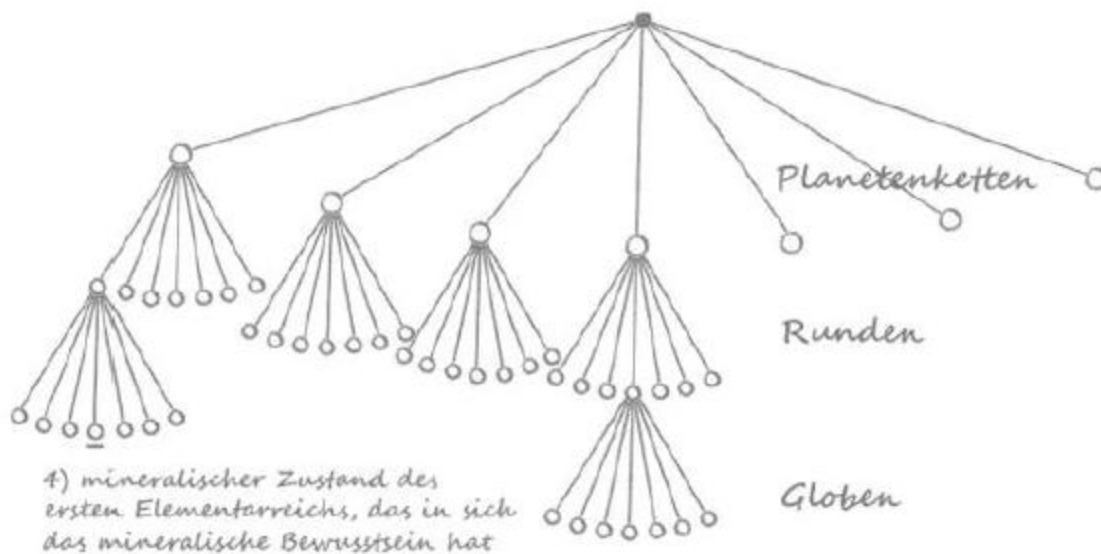
su>run Башата се метаморфозира седем пъти в седем нива на съзнание. Всичко – растение – животно – човек [празнина в преписа]

Пуруша: Отецът се метаморфозира седем пъти в седем етапа на съзнанието:

Всесъзнание - растително съзнание - животинско съзнание - човешко съзнание - съзнание на душата - съзнание на свръхдушата - духовно съзнание.

Пакрити: Синът се метаморфозира седем пъти на всяко от тези нива: първо елементарно царство, второ елементарно царство, трето елементарно царство, минерално царство, растително царство, животинско царство, човешко царство.

Махат: Умът се метаморфозира седем пъти във всяка сфера: Божествен Дух, Дух на огъня, Дух на топлината, Дух на светлината, Дух на силата, Съзидателен Дух, Блажен Дух.

Начинът, по който са подредени световите в отделните нива на съзнанието, обаче, ни кара да мислим, докато ги описваме.

На първата планетарна верига, силите на светлината управляват първия елементарен свят в четвъртия кръг. Това е фиксирана точка. На втората верига или ниво на съзнание, силите на светлината управляват главно втория елементарен свят в четвъртия кръг. На третата верига или ниво на съзнание, силите на светлината управляват третия елементарен свят, а на четвъртото, нашето ниво на съзнание, силите на светлината управляват минералния свят. Това е важно, защото управителите не винаги са едни и същи. По време на всеки кръг, всичките седем сили се преживяват, но не по един и същи начин. На Луната, минералното царство се управлява от силите на топлината, — преди това от силите на огъня, на първия /празнина в преписа] от силите на живота. Когато Марс завърши четвъртия си етап, своето минерално състояние, неговият ангел на орбиталния период беше божественият дух. Съзнанието беше всесъзнание. Когато съществата пристигнаха в минералния свят, те бяха управлявани от божествени духове.

На първия глобус (арупа) управлява духът на силата.

На втория глобус (рупа) управлява духът на създателя.

На третия глобус управлява благословеният дух. На четвъртия глобус управлява божественият дух.

На

петия глобус управлява духът на огъня.

На шестия глобус управлява духът на топлината.

На седмия глобус управлява духът на светлината.

Тъй като това се върти в кръг, Марс завършва с най-високо развитие на светлината.

Сега той е развил светлината до най-висока степен; започва втората планета. И

това, което е завладял в предишната, той го пренася. Сега той свети и езотерично се нарича: слънцето. Сега той има по време на своето

духът на създателя,

благословеният дух,

божественият дух. Сега слънцето се разкрива по време на минералното си състояние като огън, растенията са сготвени. - Сега продължава:

Огън

Топлина

Светлина

Сила

и предава силата на луната, а силата става това, което прониква в луната, следователно тя организира [празнина в преписа] лунният период започва с творчески дух, развива произвол, човекът възниква като удоволствие и болка.

Стадий Арупа – блажен ум;

Стадий Рупа – божествен ум;

Астрален стадий – огнен ум;

Минерален стадий – топлина.

Топлината се разкрива на Луната, докато е физическа.

Земята започва с

Ниво Арупа – Божествен дух

Ниво Рупа – Огнен дух

Астрален етап – Дух на топлината

Физически етап – Дух на светлината

Ние сме управлявани от светлия дух, затова слънцето грее за нас.

Сега зависи кога е достигнат определен етап от Питри. Представете си, че оставате назад, идва определено съзвездие от звезди, в което насилието има различно отношение към царството; духът към сина е в друга връзка и това е решаващо, тъй като ние сме в нашето състояние на развитие. Това е езотерична астрология. Той трябва да знае на кое ниво се намира Питри и каква е връзката между баща и син. Това е и опасността от по-висшето развитие на човека: той излиза и попада в други космически влияния. - Той практикува черна магия, като се увлича и попада в друга сфера на влияние. - Вижте диаграмата:

Всеки път имаме седем царства, които преминават през определени етапи на развитие. Това е принципът на сина; следователно 343 състояния, но едва след всеки 49 състояния - така че всеки път, когато човек е преминал през 49 състояния, той има определена повратна точка в своето развитие. Нещо специално му се разкрива. Той навлиза в нова поредица от 49. Синът се разкрива. Човешкото същество става по-отворено навътре. Принципът на царството се пробужда чрез Сина и така Синът, Христос, се разкрива. Така Христос се появява всеки път.

Нашият Христос е единственият. И когато преживяването на Христос е напълно осъществено в човек, той е претърпял 172-рата метаморфоза. След 343-тата метаморфоза, той се е върнал при Отца. Ето защо Христос може да каже: „Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мен.“

Има

343 човешки етапа

- 49 Христа и

7 Отци.

Нашият Христос беше двадесет и петият; във всяко царство Синът се разкрива веднъж. 49 пъти в планетарно развитие. Отецът се разкрива в съзвездието.

На нашата Земя това е четвъртото, а в планетарната верига - двадесет и петото.

$7 \times 49 = 343$. Синът се разкрива на всеки 49-ти път.

49

49

49

343

21

172 етапи на развитие

3

171 171

44. Съвременни библейски изследвания

Скъпи мои теософски приятели! Теософското движение не иска да създава секта, не иска да бъде сектантско движение, не иска да основава каквато и да е нова религиозна система, нито иска да задължава някого да следва определени догми или доктрини, нито дори иска да кара някого да вярва в такива доктрини. Всички учения, които разпространяваме и представляваме, са само средство за задълбочаване на самия живот.

Разпространени са много погрешни схващания за теософското движение. Смята се, че теософията е доктрина, система от догми, философия, религия и въз основа на тези възгледи някои вярват, че ще се отчуждят от своя мироглед, ако се посветят на теософията. Това не е така и не е в плана на онези, които са създали теософското движение. Напротив, теософското движение би трябвало да е такова, което прави възможно пълното разбиране на това, което в живота се нарича наука или религия, в зависимост от обстоятелствата, в които човек е роден и които разпознава като свои. Точно както ние изследваме природните явления и се учим да ги разбираме само като се задълбочим в тях, така и ние научаваме за явленията на човешкия живот само като се задълбочим в тях. Различните религиозни системи, различните научни системи, а също и различните философски мирогледи са явления на човешкия духовен живот. Те показват на човека неговата външна страна.

Теософското движение иска да въведе хората по-дълбоко в същността на действителните духовни явления. Следователно, никой не бива да вярва, че ще се отчужди от своите религиозни вярвания или научни убеждения, ако стане теософ. Нашето Теософско общество е активно и в Индия, а индийските брамини са открили, че старата дълбочина на тяхната собствена древна мъдрост им е била възстановена чрез теософското движение. На Конгреса на религиите в Чикаго индийският брамин Чакраварти подчерта, че неговият народ, подобно на другите народи, е изпаднал в материализъм, отклонил се е от високия духовен мироглед, дошъл от древните риши, и че теософското движение, като се задълбочава в тази древна мъдрост, е научило отново индийския народ на безкрайната дълбочина, която се разкрива, когато индуистката или будистката религиозна система се разбира в истинската си същност, а не само повърхностно.

По същия начин можем да проникнем все по-дълбоко и по-дълбоко в онази могъща система от светоглед, която познаваме като древноеврейската система, като тази на древните евреи. Бих искал да кажа, че тази мъдрост е записана в Стария завет само в пречупени лъчи. Но въпреки това Старият завет се разкрива на онези, които се впускат в него с теософско разбиране, като мъдрост с изключителна дълбочина. Преди всичко бих искал да подчертая, че християнството, самият християнски мироглед, може да бъде напълно разбрано и изследвано чрез теософския метод, чрез теософския живот. Това християнство, което в продължение на векове е

показвало на безброй хора пътя към тяхната най-висша цел, това християнство, което и днес е за безброй хора това, което търсят в живота, това, което ги утешава в смъртта, ние със сигурност разбираме и това християнство, когато го опознаем такова, каквото ни е представено чрез различните средства на различните църкви. Но, скъпи мои теософски приятели, християнството е нещо, в което човек може да се задълбочава все повече и повече, и всяка степен на задълбочаване винаги ни носи учения с безкрайна дълбочина от самото християнство. Няма степен на задълбочаване, която да не ни носи все нови неща от дълбините, от които извира най-великата християнска мъдрост.

Преди всичко, никой не е нужно да се отчуждава от християнството си, като става теософ. Днес, за онези, които биха могли да бъдат отклонени от християнството от съвременната наука – от научните стремежи на настоящето, а също и от критиката, която самата богословска наука е упражнила върху това християнство – днес начинът да се разберат отново християнските истини е единствено и изключително теософският.

Ако погледнем назад към Средновековието – никой не може да пресъздаде Средновековието – но ако го погледнем психологически, а не външно, както днешната психология, тогава ще видим какво е преминавало през душите на хората тогава, тогава ще разберем каква духовност е преминавала през душите на хората тогава, тогава ще разберем, че те не са имали християнски догми, а че са донякъде усещали това, което е било изразено от християнските мистици – те са усещали нещо от проблясъка на Христовото същество, както е изразено в думите на Ангелус Силезиус: „И ако Христос се беше родил хиляда пъти във Витлеем, а не във вас, вие щяхте да бъдете изгубени завинаги.“ – Същото е и с Майстер Екхарт, когато той изисква човекът да е преживял природата на Христос в себе си, защото само тогава може да разбере какво всъщност означава събитието в Палестина.

Векове наред хората са имали своето емоционално и духовно ръководство за преживяване на християнската същност в Евангелието от Йоан, в Евангелието, което наричаме четвърто, в Евангелието, което се придържа – привидно твърдо от днешна гледна точка – към фундаменталната християнска истина, че великият учител, който някога е ходил в Палестина – Христос Иисус – е бил истинският Богочовек, че в него божественият принцип на нашата вселена е станал плът. Днес изречението в началото на Евангелието от Йоан е критикувано преди всичко от гледна точка на така наречения човек. Просветеният човек трудно може да свърже някакъв смисъл с началните думи на Евангелието от Йоан. Той не знае какво трябва да означава: словото – словото, което е едновременно Бог.

Отидете там, където са били лидерите на човечеството, и ще откриете, че върхът на ефективността е бил изразходван за разбиране, за схващане на значението: Христос е дошъл на света. Това е бил копнежът на изследователите, да разберат какво се крие в тези думи. Тогава, във времената, когато се е приемало за даденост,

че един Христос е живял, че един Христос е действал през вековете, средновековната теология също е вярвала в това и теолозите дори не са помисляли да се съмняват в истинската природа на истинския Исус. Всички те са се стремили да изградят обширни научни системи, съдържащи разкритите истини, които просто са били приемани такива, каквито са били и каквито са били предписани от църквата; те са се задоволявали с тълкуването им.

Имаме така наречения период на схоластика и, в малко по-различна форма, на мистицизъм. Имаме времето, когато е установено, че християнинът може да бъде християнин само като се чувства свързан, чувствайки жива връзка с Христос Исус. Онези, които са се стремили да достигнат върха на духа, са се стремили да събудят Христос в себе си, живота и същността. Те са живели дълбоката поговорка на Гьоте, разбираена по онова време:

Ако окото не беше като слънцето,
слънцето никога не би могло да го види.

Ако божествената сила не беше в нас,
как бихме могли да се наслаждаваме на божественото?

Духовното око първо трябва да бъде направено способно да открива Бога във външния свят. По онова време никой не би се чувствал призван да прави твърдения за историческия Христос Исус, без първо да е разбрал природата на Христос, без да е изучавал христологията. Точно както днес никой не се чувства призван да съди за мълнии и гръмотевици, без да е изучавал физика, така и по онова време никой не се е чувствал призван да съди за христологията, без да я е изучавал.

Появи се и нещо друго, което е свързано с името на розенкройцерите. Това движение е подобно на теософията. То се стреми да разбере различните религии, но особено християнството, в тяхната дълбочина. Тези розенкройцери се различават от нас по това, че ние се явяваме открито пред хората и им съобщаваме това, което самите ние сме научили, докато розенкройцерите работят тайно. Но това, което те искаха да постигнат, беше да накарат хората да разберат какво е христология. Те бяха вътрешно убедени и знаеха, че човек може да разбере феномените само когато е преживял в себе си природата на Христос Исус.

Бих искал да подчертая един факт от движението на розенкройцерите. Всеки розенкройцер караше желаещите да станат ученици да практикуват едно нещо преди всичко друго. Той изискваше от външния ученик, който все още не беше влязъл в светилището и който искаше само да се доближи до ученията в него, да усвои вътрешно Евангелието на Йоан, глава 13. Това беше основният принцип на това окултно обучение. И всеки, който беше излязъл от движението на розенкройцерите и се беше опитал да схване всичко, което е там, би преживял нещо, което не всеки може да преживее, когато се задълбочи в Евангелието на Йоан в смисъла на това, което наричаме „медитация“. Те преживяват множество окултни сили, така че този, който се постави под влиянието на тези изречения,

претърпява метаморфоза. Той преживява в себе си повторение на мистерията, която Исус е пример за нас. Можете да преживеете живота на Исус точка по точка, от измиването на краката до разпятието и възкресението, въз основа на Евангелието на Йоан - не чрез понятията, които са там, а чрез окултните сили, скрити в понятията.

Точно както нещо не може да се изясни само с теория, така и розенкройцерите не можеха просто да го обяснят на някого. Те позволяваха на своите ученици да го преживеят. И не е имало малко такива ученици през деветнадесети век, които са преживели истински рани върху себе си.

След това дойде време, когато те знаеха, че тези неща са нещо повече от абстрактни символи, че трябва да се приемат буквално. Преди човек да е осъзнал това, той не знае за какво е това евангелие, не знае какво се крие в него. Така че онези, които искаха да водят своите ученици към християнството чрез окултното, се опитаха да го направят чрез Евангелието от Йоан. Но в същото време те бяха убедени, че този, който е надарен – тоест този, който е развил съответната сила – е способен да освободи сили в своята общност, когато говори, дори ако общността не е наясно с това. Публичното проповядване се основаваше на това. В църквите през Средновековието все още е имало известно разбиране за тази окултна страна. Но дори и в по-ново време в Евангелието от Йоан все още е имало магическа, окултна сила. Неслучайно Лутер е направил Евангелието от Йоан любимото си евангелие. Той е знаел какво означава то, дори ако той и приятелите му не са били всички окултисти. Но всеки човек е преживявал пречистване, което го е водило до разбиране, когато е живял с дадена глава, така че е търсил да живее изречение след изречение, че не се е спирал на един стих с дни, а със седмици и месеци, започвал е да го обича, започвал е да живее с него, така че той да изпълва цялото му същество, без да се налага да пренебрегва задълженията на външния си живот. В хода на съвременното развитие това се е променило. Без да казвам нищо против съвременните църковни глави, трябва да се подчертае, че връзката на религиозния човек с религиозния водач е станала съществено различна в днешно време. Вижте фигурите [на религиозните водачи] през Средновековието до нашия век: те са били изпълнени с истинска вяра и със свещени тайни и възгледи; те са проповядвали чрез вътрешни преживявания. Хората, които са ги слушали, са знаели, че говори някой, който говори с дълбоки знания. Те не са били хора, които са вярвали във властта. Те са усещали, че нещо е живо в религиозния водач, което се процежда през думите му, но което не може да бъде изразено по абстрактен и интелектуален начин. То е било по-скоро с думите на общностния живот.

Това се промени в по-ново време. Целият начин на възприемане на света стана различен. Хората вече не разбираха нищо подобно на това, което казах за Евангелието от Йоан днес; те вече не знаеха, че има скрити страни на евангелието. Все повече и повече евангелията се приемаха като научен обект, като чист обект на

методично, историческо изследване. И така, с течение на времето, виждаме как се появява теология, която предлага наистина трагична история със своите изследвания на евангелията.

Нека сега да направя кратък преглед на това, което днешната теология знае за стойността и истинността на Евангелията. Това, което се преподава в университета днес, иска да бъде наука като всяка друга. Вече не е така, както беше дори преди сто години, когато един Шлайермахер все още говореше на образованите с пълната сила на оратор. Днес словото на евангелието често се използва за пари, но действителните водачи са подчинили евангелието на теология, на наука, която е станала трагично специфична за евангелието.

Първото нещо, което трябва да бъде изоставено, е именно това Евангелие от Йоан. Всички знаете, че християнинът научава за основателя на своята религия, за този, от когото произлиза учението, за самия Христос, чрез Евангелията. Християнинът позволява на Евангелията да действат върху него. В Евангелията му се разказва за ученията на Христос Исус, за ученията и делата. През вековете разказаното е било приемано, защото човек е бил убеден в действителния факт, че Исус е живял. Не се е отдавало значение на това дали те [Евангелията] си противоречат в детайли; човек се е стремил да задълбочи едното чрез другото. Каквото и да са правили по различни начини, фокусът все още е бил върху единствената фигура на този Богочовек. И Евангелията са били подходящи да водят до това. Формулировката на Евангелията не е била важна. Едва през деветнадесети век Евангелието е изследвано под микроскоп, както е при всяко друго човешко дело. Първият въпрос, който си задават учените богослови, е: До каква степен Евангелията могат да бъдат записи за Исус, живял в Палестина? Дали те са записи, които доказват точността на ученията? Обективната реалност на Исус от Назарет е била основата за изследванията през деветнадесети век. Сега възниква въпросът: Могат ли Евангелията да бъдат исторически записи като другите исторически записи? Все повече се доказва, че Евангелията са написани, когато християнството вече е започнало. Никой учен днес не би заел позицията, че те са написани през първи век от нашата ера. Установено е, че са написани едва по-късно.

Въпросът, който ни интересува най-много, е следният: ако сравним евангелията и видим, че отделните евангелисти директно си противоречат в твърденията си, как можем да разбираме тези твърдения като свидетелство за Исус? Какво можем да направим с това, когато Марк говори различно от Йоан и Матей, различно от Марк и Лука? Тъй като ставаше все по-очевидно, че евангелията си противоречат, стана важно да се проучи дали могат да бъдат намерени други свидетелства, свидетелства и доклади от историци. Резултатът беше – както е добре известно – че такива документи не съществуват. Нито информацията, която ни дава Йосиф Флавий, нито тази, която ни дава Тацит, потвърждават нещо за Исус от Назарет.

Протестантската теология отдава малка стойност на християнската традиция. Но тя е налице. И Иринеи подчертава, че е познавал апостоли, които са познавали Господ. Но това са традиции, които не могат да се считат за исторически. Накратко, всичко, с което разполагаме, за да оформим биография на Исус, са Евангелията. Така че човек трябваше да се запита: „За какво свидетелстват Евангелията?“ Защото всичко останало се оказва безполезно.

Следващото осъзнаване беше, че Евангелието на Йоан съобщава нещо съвсем различно в много отношения от останалите три Евангелия. Те знаят, че са наречени „след“ Матей, „след“ Марк, „след“ Лука и „след“ Йоан. Преди всичко, все повече и повече се наблягаше на факта, че образът на Исус от Назарет, както се вижда от Евангелието на Йоан, е различен от този на другите евангелисти. Ето някои основни характеристики: Исус от Евангелието на Йоан се разбира като Бог, станал човек. Той е този, който върши неща, които могат да произтичат само от самата божествена сила. Това са чудеса на всемогъществото. Това дава различна картина от тази на другите евангелисти. Дава картината, че той е изобразил Исус като този, който чувства в себе си, че е Бог, че е Богът, дошъл на света, за да държи хората здраво за тази вяра в Бога.

Евангелието от Йоан се различава от другите евангелия и по външния си вид. Никога не ни се казва, че майката на Исус и учениците са стояли на кръста. Има много други точки, в които то коренно се различава от останалите. Ето защо е било решено да се изключи евангелието от Йоан, когато става въпрос за биографията на Исус. Евангелието от Йоан се счита за изповедално писание, което не може да претендира да бъде нищо друго освен химноподобна песен. За съвременната теология евангелието от Йоан не се счита за исторически документ. Матей, Марк и Лука показват по-голямо съгласие помежду си, отколкото тези три евангелия показват с евангелието от Йоан. Тези три евангелия се наричат синоптични евангелия, а техните автори - синоптици. Това, което е в Марк, е до голяма степен и в трите синоптични евангелия. Следователно Матей е това, което може да бъде изтрито и бихте намерили всичко отново в Марк и Лука. Няма нищо в Марк, което да не е и в Матей и Лука. Следователно евангелието от Марк се счита за оригинално. То е написано и на много старогръцки език. Затова изследователите посочват, че Евангелието от Марк трябва да се счита за първото. Така че Евангелието от Марк е прието като първо и останалите съответно са взели от казаното от Марк. В Матей и Лука има елементи, които не са в Марк, така наречените „слова Господни“, основни изказвания, защото идват от Христос Исус. Те са съгласни в Матей и Лука. Тъй като са съгласни, може само да се предположи, че идват от един и същ източник. Твърди се, че тези думи Господни са базирани на гръцки източник, сборник с мъдри поговорки, от който са били вмъкнати в това, което са преписали от Марк. Съгласието между Матей и Лука е голямо, но

оформлението е доста различно. Така че те не биха могли да преписват един от друг, но биха могли да имат общ сборник с изказвания като основа.

И така, какво имаме? Първо, Евангелието от Марк, което разказва главно за делата на Исус, започвайки с кръщението. Второ, Евангелието от Матей и трето, Евангелието от Лука. Съответните думи на Господ винаги са били добавяни към делата. Но след това има нещо специално във всяко от двете, Матей и Лука, което не се среща в никое от останалите. Матей има вмъквания, които имат отчетливо еврейски характер. Именно това Матей има за себе си, така че то трябва да се разглежда като евангелие, предназначено за еврейската общност. Лука е писал повече за други, а именно за бедните и потиснатите. Следователно, цялото Евангелие от Лука, доколкото не се вземат предвид думите на Господ и материалът на Марк, създава впечатлението, че е написано за бедните и от сърце, изпълнено с милост.

Следователно теологията е създала странни образи. Първо, че Евангелието от Йоан е напълно изключено; второ, че Матей и Лука имат нещо специално и че всеки от тях може да бъде решаващ до известна степен за истинските факти от живота на Исус от Назарет. Но откъде идват думите на Господ? Трябва да е имало гръцка колекция от поговорки, добавена към Евангелията. Историческите изследвания не могат да определят въпроса откъде идват. Невъзможно е да се каже откъде идва тази колекция от поговорки. Така че отново се връщаме към Марк. Така че имате Евангелието от Марк и след това сборника с поговорки. Що се отнася до това, което Матей и Лука имат да кажат, може да се каже, че то се връща към Исус и е преразказ на неговите дела, но не можем да го докажем. Може да се основава на истински факти, но това не е задължително да е така. По подобен начин това, което се нарича думи на Господ, може да се връща към Исус, но ние не знаем. И така се връщаме към Евангелието от Марк. То разказва дела, но те са от особен вид. Какво казва съвременната теология по този въпрос? Тя казва: Нека разгледаме фактите. Откриваме, че Марк разказва по начин, по който някой би го разказал, ако го беше чул сам или беше очевидец. Марк говори за произведение. Но след това той нанизва нещата по такъв начин, че това нанизване на отделните факти е художествена композиция. Че той е нанизал фактите по начина, по който е могъл най-добре да ги събере, подобно на това, както поетът съчетава детайлите, за да образува цяло произведение. Самата история е съчинението на Марк – фактите биха могли да бъдат традиция. Но те са разказани по такъв начин, че имат много общ характер. – Марк разказва факти, които имат общ характер. Виждаме тогава, че съчинението е дело на Марк. Но фактите са такива, че той казва например: „Христос направи това или онова“, но по такъв начин, че само трима или четирима ученици го виждат и не им е позволено да го споделят. Трудно е да накараш евреите да повярват в Исус. Следователно, Марк се стреми да структурира

произведението по такъв начин, че за християните да стане разбираемо защо на юдеите им е било толкова трудно да повярват в Исус.

Откриваме две неща – както казва съвременният теолог: първо, че Исус не е разбран. И това се обяснява с факта, че Марк затруднява евреите да разберат Исус. Когато Исус извършва чудеса, той забранява на тези, които са ги видели, да ги разказват. Съвременният теолог е озадачен от това. Съвременният теолог само признава: Тук трябва да е имало някаква тайна традиция, но тя е съществувала само между Исус и неговите избраници. Съвременният теолог не може да направи нищо с това.

Според преданието, евангелистът Марк е бил ученик на Петър, който е записал казаното от Петър. Няма съмнение, че Петър не е писал, но като цяло е проповядвал учението на Исус и е наблягал особено на извисяването над земните факти, така че преписвачите не са могли да опишат нищо местно. Това ни води до по-късно време, когато е било написано евангелието на Марк. Дълъг период от време ни дели от най-старото евангелие, от истинския Исус. Не знаем какво можем да заключим от оригиналното евангелие за Исус от Назарет. Не можем да изградим биография на живота на Исус от него.

Единственото нещо, в което теологията вярва, е да се получи ключ към най-стария откъс от Евангелието на Марк. Това е пасаж, съдържащ се в 13-та глава:

А когато ви поведат и ви предадат, не се безпокойте какво ще кажете или как ще се защитите. Но каквото ви се даде в момента, това говорете. Защото не вие говорите, а Светият Дух. И брат ще предаде брата си на смърт, и бащата - детето; и децата ще се вдигнат против родителите си и ще ги убият.

И ще бъдете мразени от всички заради Моето име; но който устои докрай, той ще бъде спасен. Но когато видите мерзостта на запустението, за която е казано чрез пророк Даниил, да стои там, където не трябва (който чете, нека разбира), тогава онези, които са в Юдея, нека бягат в планините. И който е вкъщи, да не слиза на улицата, нито да влиза в къщата си, за да вземе нещо от къщата си. И който е на полето, да не се връща назад, за да вземе дрехата си. [Марк 13:11-16]

От тази гледна точка, съвременната теология смята, че е възможно да е било написано непосредствено под впечатлението от предстоящото разрушение на Йерусалим. Тук трябва да има нещо старо, толкова старо, че да можем да го поставим във времето преди разрушението на Йерусалим. Твърди се, че е било памфлет, листовка, предупреждаваща хората и казваща им как да се държат, когато това събитие се случи. Марк може би е използвал тази листовка и я е включил в своето евангелие.

Още един пасаж е от особено значение за съвременния теолог. Това е пасаж от Лука, глава 11, стих 48:

Така вие свидетелствате и съгласявате с делата на бащите си; защото те ги убиха, а вие им строите гробници.

Ако прочетете този пасаж от Матей, глава 10, стих 15, сравнението е много интересно:

Истина ви казвам, че в деня на страшния съд ще бъде по-леко за земята Содом и Гомор, отколкото за онзи град.

В Матей това са думи на Исус, в Лука е цитат. Следователно, Божията мъдрост говори. Последната следователно трябва да идва от източник, наречен „Божия мъдрост“. Теологията приема, че това е сборник от поговорки, сборник от мъдри пословици, от които богословът е цитирал и поучавал, казвайки: „Така говори Божията мъдрост“. Матей прави нещата по различен начин. Така наречените думи Господни се проследяват до сборника от поговорки на съвременните богослови. Направете общ преглед на необходимата схематичност и я сравнете с това, което е останало от научните изследвания на евангелията. – Нищо не остава. Евангелието от Йоан е елиминирано, Матей и Лука са проследени до сборника с изказвания. Сборникът с изказвания може да бъде проследен до гръцки източници и не може да бъде проследен по-нататък; губим нишката. Марк може да е бил написан само много след Исус. Следователно, съвременният теолог казва: Не можем да спечелим нищо от евангелието. Не можем да получим биография на Исус, не можем да получим това, което Исус е проповядвал, не можем да получим това, което е проповядвал за междинния съд и Божието царство. Съвременните хора казват, че евангелията не ни казват нищо за нищо от това. И това, което ни казват, не може да бъде решаващо в смисъла на материалистическата наука.

Наричам това изследване на Евангелията трагична история. Виждате ли, вие сте измервали Евангелието по стандартите на външната наука, а сега цялата истина - в резултат на изследването - не е там.

Това показва една много различна гледна точка днес между вярващия и теолога, отколкото е била преди. В миналото вярващият е гледал на теолога, който само е провъзгласявал истината на Евангелията. Той е бил авторитетът. Дори книгата на Харнак, която предизвика такъв шум, е основана на тази съвременна теология. Днес вярващите са изправени пред теолог, който не знае какво се крие в думите на Евангелията, а може само да каже: Не съм в състояние да кажа научно какво е проповядвал основателят на християнството, дали изобщо е живял и т.н. - Науката е дала напълно отрицателен резултат в тази посока. От това можете да видите, че е доста трудно за тези, които разчитат на християнството [на теолозите], да градят върху него. Ако вярвате на теолозите, чиято наука казва това, може да започнете да се колебаете.

Така че, хипотетично, трябва да се счита за нов източник на мъдрост, когато теософското движение отново се задълбочава в Евангелието от Йоан и се опитва да го върне към истинското разбиране. Теософското движение не зависи от това да се въздържа от вечно будистки догми. Те са само средство, догмата е само средство. Днес от лоното на Теософското общество се ражда движение, което ще донесе

истинско разбиране на християнството, на евангелието, скрито в евангелията, което не се разбира в обичайния смисъл.

Тези, които имат опит, могат да говорят за това. Аз самият мога да го намекна с няколко думи, като кажа, че озаглавих новата си книга „Християнството като мистичен факт“. Не съм написал тази книга от исторически източници, умишлено съм я написал без никакъв исторически източник. Оставих историческите източници на мира и се осланях само на окултните източници. Тази книга е написана от Хрониката на Акаша, може да се каже. Ако погледнете нещата от гледната точка, която Ани Безант е възприела в книгата „Езотерично християнство“ и която аз възприех в книгата „Християнството като мистичен факт“, тогава нещата придобиват съвсем различен ефект. Следващия път ще ви покажа каква съвсем различна картина получаваме. Тази наука ще ни отведе от различна гледна точка до възможно най-голяма дълбочина, до възраждането на християнската истина. Паралелно течение се стреми към това възраждане и на първо място е заложено възраждането на Евангелието от Йоан. Тези велики думи, с които бих искал да завърша днес – в сравнително точен превод – ще бъдат разбрани отново следващия път, когато отново започна от тях.

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога, и Словото беше Бог.

Той беше в началото с Бога.

Всичко е станало чрез Него и нищо от това, което е станало, не е станало без Него.

В това беше животът и животът беше светлината на човеците. И светлината светеше в тъмнината, но тъмнината не я обзе.

Дойде човек, изпратен от Бога, чието име беше Йоан.

Той дойде за свидетел, за да свидетелства за

Светлината, за да повярват чрез Него всички.

Той не беше Светлината, а свидетел на Светлината.

Истинската Светлина, която осветлява всеки човек, идваше на света.

То беше в света и светът стана чрез него, но светът не го позна.

То стигна до отделните хора [до аз-хората], но отделните хора [аз-хората] не го приеха. Но тези, които го приеха [го], можеха да се разкрият като Божии деца чрез него.

Онези, които се уповаваха на Неговото име, не бяха родени от кръв, нито от плътска похот, нито от човешка воля, а от Бога.

И чухме Неговото учение; учение на Единородния Син на Отца, пълно с благочестие и истина.

Тези, които разбират правилно тези думи, ще видят, че изследването може да намери правилната дума само въз основа на това разбиране. Човек не бива да търси недостатъци в думата. И ние искаме да разберем отново тази дума, най-великата дума:

И Логосът стана плът и живя сред нас.

45. Окултни изследвания върху евангелията

Преди осем дни си позволих да представя накратко резултатите от богословското изследване на живота на Исус и видяхме, че това изследване, основано на изучаването на исторически паметници, се изчерпва в неизвестното, водещо ни до период от време, който е много отдалечен и по-късен от предполагаемия живот на основателя на християнството. По този начин ни беше показано, че историческите, физически изследвания, основани на буквалното учене, не са способни да хвърлят светлина върху фактите около основаването на християнството.

Днес бих искал да ви представя резултатите от окултните изследвания като допълнение към това, дори в общи линии, и отбелязвам, че тези резултати са факти за онези, които са способни да ги изследват, но че те могат да бъдат изследвани само със специално обучени способности, способности, които не всеки притежава и следователно могат лесно да бъдат поставени под съмнение. Това, което трябва да се каже за това, не се преподава само днес. Това, което имам да кажа, се преподава в окултните школи на всички времена от основаването на християнството и най-ярко през първите векове на християнството. Учителите са говорили не буквално, а вярно в смисъла, в който искаме да разгледаме свидетелството на Евангелието от Йоан от окултна гледна точка. Ученият богослов Бунзен вече е казал, че християнството стои и пада с Евангелието от Йоан. И видяхме, че буквалната наука първо е изключила Евангелието от Йоан и не иска да го приеме.

Това, което имам да кажа, вече е било преподавано в училищата през първите християнски векове от същата гледна точка, въз основа на така наречените окултни или тайни методи. Не бива да се изненадваме, ако онези, които искат да докажат истината на християнството от писанията, от това, което е останало, ако искат да докажат тази истина исторически, не могат да стигнат до никакъв реален резултат, точно както, от друга страна, дори днес окултистът не е в състояние да запише най-важното нещо, което има да каже. Същото е и днес. Нито евангелистите, нито техните наследници са били в състояние да съобщят най-важното нещо. Но в окултните училища методите, чрез които тези истини са могли да бъдат открити; те са били частично продължени, възпроизведени. Тези истини са били частично „показани“ на учениците от окултните училища. Казвам „показани“, а не „преподадени“. Всеки, който иска да говори за такива истини, сигурно ги е видял като факт.

Дори в школите на Ориген в Азия са били разпознавани три етапа на възход към окултното знание. Те са били обозначени с трите думи: пречистване, просветление и посвещение. Тези, които са достигнали първия етап на ученичеството, етапа на пречистването, са могли да видят как се развиват историческите събития. Те са имали това, което е известно като историческо обяснение на християнството. Тези, които са напреднали по-нататък, които са достигнали етапа на просветление, са

могли да видят това, което Ориген нарича мъдри обяснения, основани на разпространението на морална истина. А тези, които са достигнали етапа на посвещение, са могли да постигнат това, което е известно като типичната основа на християнството.

След като сме разпознали това, можем да намерим всичко това в писанията. Всеки, който се е изкачил по стъпалото на пречистването, който вече не е в състояние да говори от своята гледна точка, от личното си мнение, който напълно се оттегля от това, което иска, какво е неговото лично мнение, и просто се прави рупор на този, който му говори в астралния свят, е способен да види хода на историята дори без външни исторически паметници. Това е така нареченото виждане в астралния свят, виждане, което е съвсем различно от виждането с физически очи. В този астрален свят ние получаваме образи на всички събития като отражения, а не в реалността. Тези образи на астралния свят от миналото са съществено различни от образите на физическия свят. Те имат живот и действие сами по себе си, те са подвижни, така че по този начин човек вижда историята, разгръщаща се в астралния свят в активно действие. Тези, които са достигнали нивото на пречистване, виждат, така да се каже, само огледалните образи на истинските вътрешни събития. Само тези, които са достигнали втория етап, етапа на просветлението, виждат по-нататък. Те виждат мислите на хората, от които са били вдъхновени, след като са ги видели в образа. А ако някой се издигне до етапа на посвещение, тогава той вижда още по-висш свят, тогава той разпознава намеренията, които преобладават в историята чрез въплъщението на самите велики индивидуалности.

Това са трите стъпала, които посветеният трябва да изкачи, и за които човек може да получи и своеобразно историческо отражение, като прочете какво казва Григориос Тавматургос за своя учител Оригинес. Това, което той казва, е описание, написано с по-висок ентузиазъм за това, на което Оригинес го е научил. Написаното от тях може да се приеме като думите на един от онези християнски писатели от трети век, като Климент Александрийски, който казва: „Знам добре, че писането на моите мемоари е слабо в сравнение с благодатта, която имах честта да чуя; но това ще бъде спомен за този, когото Тирс среща.“ Всеки окултист знае как да тълкува термина „Тирс“. Всеки окултист познава инструмента; всеки окултист знае, че истината е била предавана устно от човек на човек и че най-дълбоките неща не са били записани в писанията. Това може да ви стане напълно ясно, когато кажа, че крайните истини не са били записани в това, което са написали; така че, разбира се, те не могат да бъдат намерени в тях.

Озаглавих книгата си „Християнството като мистичен факт“. Заглавието не е избрано произволно. Всяка дума е важна. Не е просто мистичното съдържание, което трябва да бъде изложено. По-скоро целта е да се покаже, че фактите от Евангелието на Йоан наистина са мистични факти, но следователно са и исторически факти. Християнството не трябва да се показва като мистично, като

мистично понятие, а като факт, който може да бъде обяснен мистично, но е исторически реален. Тези, които са били поразени от тирса, могат да бъдат отведени до архетипите на това, което книгите разказват. Тук се насочваме към нещо, което казах миналия път във връзка с историко-критическото изследване на евангелията. Казах, че критиците са приели, че Евангелието на Марк, макар и написано много по-късно, не е написано от съвременници. В същото време казах, че авторът на Евангелието на Марк не описва местата, където са се случили събитията, и че събитията и местностите изглеждат напълно безразлични за него. Казах също, че това, което Марк свързва като факти, е вид поетична композиция, така че хронологичната последователност също не може да бъде решаваща. Следователно критиката признава две неща: че не можем да заключим нищо от последователността на събитията и нищо от местностите и местата.

Когато Марк казва „планината“, все едно е имало само една планина. Това ни показва как трябва да търсим окултното от историческото и как реалността се свързва със сянката на образите. Никога не можем да сравним сянката на образа с реалността, но и сянката на образа не трябва да противоречи на реалността. Изискване на окултното изследване е също така никога да не представяме нищо, което противоречи на историко-критическото изследване. Но това осъждане спира, когато разгледаме какво се крие зад Евангелието от Марк. „Планини“, говори Марк, а Матей говори подобно в Нагорната проповед. Само този, който, както казва Климент Александрийски, може да се върне към архетипите, може да проникне до типичното обяснение, само той е способен да намери архетипите, тоест безпространственото и безвременното.

Всички евангелия са написани на или с определен таен език. Те са написани по такъв начин, че да могат да бъдат разбрани и от най-простодушните хора, но няма степен на разбиране, колкото и висока да е тя, която да не би могла да открие все по-дълбоки и по-дълбоки истини в тях. Тези, които знаят какво всъщност означава една обикновена дума на тайния език, могат да разгадаят тайния смисъл на Евангелията. Ако просто прочетете какво е в началото на това, което наричаме Нагорна проповед, ще откриете, че там се казва нещо много общо: Той седна на планината, отвори устата си и говори на учениците си. Той не говори на хората, а отиде с учениците и им говори. Посветеният разбира това веднага, защото знае, че думите „изкачване на планината“ имат определено значение. Това означава влизане във вътрешността на светилище, където се приемат тайни учения, така че с тези редове не се казва нищо повече от: Исус видя, че нещо трябва да се научи на хората; затова заведе учениците в храм и им обясни какво трябва да се предаде на хората. В древните традиции всеки ученик е учил какво означават тези думи от незапомнени времена. Можете да прегледате религиозните книги на всички времена и винаги ще намерите значението на тези думи „да се изкачиш на

планината“. Необходимо е наистина да разберете този език, за да научите окултното.

Днес бих искал да споделя с вас част от Тайната Доктрина от гледна точка, която може да ни въведе и доведе до разбиране на Евангелието от Йоан. Учените са положили големи усилия, за да разберат Евангелието от Йоан. Но има много моменти, които не могат да бъдат разбрани чрез чисто словообразуващо изследване. Точно както човек може да разбере какво означава „изкачване на планината“, той няма да може да разбере други изрази. Можете да прегледате цели томове на учени изследователи и ще откриете, че само един, Бетке, се е доближил много до значението, но само близо. Той би трябвало да знае тайния език. Но фактът, че някой се е доближил до него, показва, че тайното значение се крие в думите.

Един момент, който все още бих искал да засегна, е описанието на сватбата в Кана. Спомнете си думите:

На третия ден имаше сватба в Кана Галилейска и майката на Исус беше там. Но Исус и учениците Му също бяха поканени на сватбата. И понеже нямаше вино, майката Му каза: „Нямат вино.“ Исус ѝ каза: „Жено, какво имам с теб? Моят час още не е дошъл.“ Майка Му каза на слугите: „Каквото и да ви каже, направете го.“ [Йоан 2:1-5]

Прави впечатление, че името на майката на Исус не се споменава. А същината на въпроса е, че Исус казва: „Жено, какво общо имам с теб?“ И следващите думи: „Часът Ми още не е дошъл.“ Вземете друг пасаж от Йоан, където се казва кой е бил свидетел на разпятието. Ако сравните това с другите евангелия, ще откриете, че те го описват по съвсем различен начин. Ако го прочетете само в евангелието на Йоан, едва ли можете да го разберете. Същото важи и за пасажа за раздаването на робата:

И тъй, войниците, след като разпнаха Исуса, взеха дрехите Му и ги разделиха на четири части – на всеки войник по част; също и горната Му дреха. Но дрехата беше без шев, изтъкана отгоре надолу от едно парче. Затова си казаха един на друг: „Да не я разкъсваме, а да хвърлим жребий за нея, чия ще бъде“, за да се изпълни Писанието, което казва: „Разделиха дрехите Ми помежду си и хвърлиха жребий за горната Ми дреха“ [Йоан 19:24].

А при кръста на Исус стояха майка Му, сестрата на майка Му, Мария Клеопа, и Мария Магдалина. [Йоан 19:25]

Не се казва за майката на Исус, че името ѝ е било Мария, както не е било казано и на сватбата в Кана. Казва се, че сестрата на майката на Исус се е казвала Мария. Ако се съди по формулировката тук, тогава на кръста трябва да са стояли две сестри, и двете на име Мария.

Когато Исус видя майка Си и ученика, когото обичаше, да стои до нея, каза на майка Си: „Жено, ето ти син.“

Прочетете го в Йоан. Винаги се споменава ученик: „ученик, когото той обичаше“. [...] Тогава каза на майката: Жено, ето ти син! Тогава каза на майката: Ето ти майка! И от този час ученикът я прибра в дома си.

Казано ни е, че ученикът, когото Исус обичал, стоял на кръста, че Той го направил син на майка си и че този син взел майката за своя. Това, разбира се, може да бъде само същата майка, за която се говори в Кана Галилейска. Това е причинило най-големи трудности на тълкувателите и ние трябва да се запитаме: Какво всъщност стои зад това? Какво може да се каже по въпроса? Можем да разберем правилно Евангелията само ако знаем какво е майката на една духовно измъчвана личност на тайния език. Трябва да сме наясно за кого говори Исус, когато говори за майка си, и трябва да разбираме тази реч в смисъла, който научаваме в окултните школи.

Този, който идва на този свят като посветен – независимо дали е на нивото на Буда или по-високо, като Исус, Христос – не произлиза от този свят. Това, което живее в него, идва от друг свят. Той е пратеник на друг свят. Той се ражда от този свят само във физическото и временно съществуване, на определено място. Този, който е влязъл в света като посветен, притежава най-високата степен на това, което се нарича толерантност. Никога няма да намерите дори следа от това, което би могло да се нарече нетолерантност у един посветен. Когато един посветен отиде някъде, за да провъзгласи учение, той ще практикува принципа на толерантността в най-висока степен. Той няма да обиди ничий чувства. Посветеният знае, че истината е съществувала сред всички народи. Той знае, че истината присъства навсякъде под някаква форма. Той знае, че светът се развива и се смята за инструмент на световния дух, който е отвъд физическата реалност и има задачата да придвижи света малко по-нататък. Той не води хората, като разпространява доктрина, която им вреди, а се свързва преди всичко с онези, които копнеят за освобождение от стари окови. Той не общува с книжници и садукее, а с онези, които са грешници в смисъла на тези книжници, но копнеят за нещо, което тепърва предстои.

Тези, при които Той идва, са напълно преплетени със своя народ и своето време. Исус дойде при евреите, въпреки че не беше роден от този народ и трябваше да работи сред тях. Той трябваше да създаде нещо по-висше от същността на народа, което да процъфтява в света. Неговите последователи произлизаха от три групи. Първата група бяха тези, които бяха привързани към юдаизма, към законите, които не беше дошъл да премахне, а да изпълни с пълна толерантност. Това бяха хората, в които той посади учението си като синапено зърно, за да процъфтява то. Втората група, където той разпространи учението си с пълна любов и толерантност. Това беше групата, която вярваше в него заради личната му сила и влияние. Това бяха тези, които бяха близо до него, които знаеха какво означава той за тях. И имаше още трета група. Това бяха тези, които вярваха заради делата, които той вършеше, макар че не бяха особено близки до него, но които бяха пленени от външния му вид и затова в момента, когато този външен вид беше свален надолу – след разпятието – те вече не можеха да вярват, докато не получиха доказателство.

Той беше говорил с тези три групи. На езика на тайното знание, те трябва да имат много ясно обозначение. Той нарича времето и народа, в който се ражда

посветеният, своя „майка“. Така той нарича еврейския народ „майка“. Когато Исус говореше за „майката на Галилея“, той имаше предвид еврейския народ: на тях той показва водата на Стария завет и виното на Новия. Душите, в които е вложено учение, са представени от женски личности. Тези, които бяха близки до него, са представени от Мария, съпругата на Клеопа. Те бяха привързани към Исус поради личната си връзка. Третата група бяха хора, които се нуждаеха от доказателство. Сега знаем, че Исус повери мисията да се грижи за еврейско-християнския народ на друг. Сега знаем защо той казва на майката, еврейското християнство: „Това е твоят син!“ Това е този, който трябва да носи християнския прогрес, това е ученикът, когото той обича. И сега знаем, че ученикът е поел задачата. Това се отнася до думите: „И от този час взе майката със себе си.“ Тоест, той беше този, който трябваше да развие християнството от юдаизма.

Една дума остава неясна: „ученикът, когото Исус обичаше“. Трябва да разпознаем кой е ученикът тук. Думата означава, че самият Исус е посветил човека. Това показва, че учителят е приятел на този ученик и го обича.

По-подробно обяснение на чудото с Лазар можете да намерите в моята книга „Християнството като мистичен факт“. Тук мога само да дам намек какво представлява това чудо с Лазар. Този, който знае как са се извършвали посвещенията, знае как е протичала тридневната процедура на погребението, знае, че след три дни е имало възкресение, чете във възкресението на Лазар историята на посвещението, чете в отделните думи точното описание на посвещението. Там не се е случило нищо друго, освен че Христос, Учителят, е посветил Лазар, тоест е позволил на нисшата му личност да умре и е възкресил висшата му личност след три дни. Прочетете също думите: „Аз съм възкресението и животът.“ Ако разбирате как да четете правилно тези думи според духа, който дава живот, ще откриете, че Лазар е бил възкресен човек в смисъла на Христос. Ще намерите и изрази „Исус толкова много обичаше Лазар“, където се разказва за чудото с Лазар.

Но как така чудото с Лазар се среща само в Евангелието от Йоан? Как така на това чудо с Лазар се придава толкова голямо значение в Евангелието от Йоан? И как така ученикът, когото Исус обичаше, се появява едва след чудото с Лазар?

Прочетете Евангелието от Йоан от тази гледна точка и няма да можете да го разберете, но ще повярвате, когато някой, който го познава, ви каже, че това чудо с Лазар, извършено от ученика, когото Исус обичаше, е признание за нещо, което самият Йоан е преживял. По това време той става пробуденият ученик, когото Исус обича. Това самопризнание се цени от онези, които познават стила на подобни представяния от древни времена, когато те не са били записвани, а са били провъзгласявани отново и отново от амвоните. Не често се срещат такива самопризнания, че този или онзи човек е бил скъп на някого. Ето защо чудото се разказва само в Евангелието от Йоан, именно защото е самопризнание. Това е и причината, поради която в Евангелието от Йоан се разказват най-дълбоките неща, а

именно животът на самия Исус. Това е и причината, поради която този, който първоначално го е преживял – а не писателят – го е знаел най-добре. Нека прочетем Евангелието от Йоан по типичен начин и да разгадаем по-дълбокия смисъл в него.

Не е изненадващо, че християнските църковни отци, учените от първите векове, никога не са се уморявали да тълкуват Евангелието от Йоан; те са искали да разберат точно това Евангелие от Йоан. Ако човек знае, че ученикът, когото Исус обичаше, е взел майката със себе си, тогава разбира и началото:

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. [Йоан 1:1]

Но това е ясно само за окултния изследовател; но за него е съвсем ясно. Както е добре известно, където немският превод има „думата“, се среща изразът „логос“. В началото беше логосът. И така, какво е логосът? Концепцията за логос, както е предвидена тук, е трудна за разбиране. Тя има древен произход. Вярно е, че Евангелието от Йоан, както ни е представено, има силен нюанс на гръцката писменост. Но ако го разгледате внимателно, ще видите, от друга страна, че авторът на Евангелието от Йоан е запазил това, което първоначално е било, а именно книга, написана от ученика, когото Учителят е обичал, книга, която е трябвало да покаже, че този ученик е завел майката на Исус в дома си. За да разберете това, трябва да сте запознати с по-дълбоките еврейски учения. Няма да намерите тези по-дълбоки еврейски учения сред фарисеите и садукееите. По-вероятно е да ги намерите сред садукееите. Но ще ги намерите сред една велика личност в Александрия. Но там ще намерите и ученията на Логоса. Тази дума обаче не произхожда и от Александрия. Можете да проследите тази дума през вековете. Бих искал само да дам няколко примера за това какво са свързвали хората от онова време с думата логос. Така, както ни е представена думата, тя е само погърчен еврейски термин. Тъй като Платон е възприел логоса в своето учение, се е казвало, че той е атически говорещ Моисей. Не бива да се изненадваме, че сме запазили учението за логоса в донякъде гръцка форма.

Обърнете се към древните учения на индийците и ще стигнете до първоначалния закон. Това е всичко, което принадлежи на Ведите. „Веда не означава нищо друго освен „свещено знание“, а знанието във всички тези древни времена означава нещо, което идва от самия Бог. Значението на тази дискусия обаче би ни отвело твърде далеч. Най-важната част от Ведите е Ригведа. „Риг“ означава „слово“ и ученията на Ригведа са били представени по такъв начин, че великите учители са ги получили от самия Бог. Това е знанието и това знание е записано в Ригведа. Това е знанието, което е било разкрито на Ришите. Дори при древните индийци словото вече е било разбирано не само като изговорена дума, но и като това, чрез което е направено словото. Точно както словото е създадено от звука, така и вселената е била образувана от словото.“

Когато стигнем до Персия, там откриваме свещената книга на персите, <zend-avesta.< p="" style="border: 1px solid black;">Не мога да навлизам в подробности сега, но всъщност би трябвало да е Авеста-Зенд. „Зенд“ е думата. Тя е абсолютно същата като в индийския език. Думата за сътворението станала думата, чрез която персийският магьосник получил тайната на сътворението.</zend-avesta.<

И ако отидете във Вавилония, отново ще откриете, че има книга – „книга“ е горедолу същото като слово, ученията са се предавали устно в онези дни – Оанес, която е разкривала на старите жреци всичко необходимо за тяхната религиозна и светска култура. Ако се върнете към всички тези народи и техните религии, ще откриете понятието за словото. Ще откриете, че понятието за Логос присъства във вас, точно както присъства и в по-късните, тайни еврейски учения. Но ще откриете, че във всички тези древни народи, които използват понятието за Логос преди юдаизма, тази дума Логос има нещо много по-живо и че в юдаизма тя се превръща в нещо абстрактно. Персиецът си е представял, че словото е било провъзгласено на магьосника от живи същества, от ангели, деви. Те са носителите на словото. Именно девите, в случая с индийците, носят словото в земния свят. В този случай все още се разглежда пратеникът. Това е живото слово, което е изговорено от Бог и е сведено до хората от божествени пратеници, от деви или ангели. Подобно е и с вавилонците. Всичко, което се намесва между Самия Бог и човека, е оправдано от специална мисия в световната история, която има пълно основание в еврейското вероизповедание.

Еврейската изповед заличава интимната връзка с всички посредници, които стоят между Бога и човека. Бог става отвъдният Йехова, за когото никой не е позволено да си създаде образ, и единственото нещо, което човек може да знае за него, е законът, който е дал. Това е Логосът, който може да се превърне само в идея в човека; това е напълно абстрактният, сенчест Логос. Този факт съществува. От юдаизма, с неговата концепция за учението за Логоса и учението за закона, ученикът, когото Исус обичаше, трябваше да прогласи истината: че този Исус, който живееше сред учениците си, самият той е пратеник, Синът Божий. С други думи, както девите, ангелите и т.н. някога са били носители на Словото, така сега е станало така, че Исус, след като е станал Христос, е Словото, станало плът. По онова време е било трудно да се направи това разбираемо, защото в следващия период връзката между човека и Бога чрез междинното звено е била загубена: Логосът е станал плът, Логосът е бил самият Бог.

Виждаме, че до трети век се е образувала секта, която е била твърд противник на Евангелието от Йоан. Те са се наричали Алогои; не са искали да имат нищо общо с него. Тези Алогои вече са съществували през втори век и Евангелието от Йоан е имало много противници по това време. Как се е случило така, че разбирането на Евангелието от Йоан е било загубено? Можем да разберем това само ако осъзнаем как човекът в по-ранни времена се е отнасял към своите богове. Брахма и другите

богове не са били нищо друго освен това, което живее в света и със света; те са били именно това, което се проявява във всяко едно нещо и най-вече във всяко едно човешко същество. Човекът може да е слабо същество, но той се развива все по-високо и по-високо, а Богът, който е в словото, се изразява все повече и повече. Това не е пантеизъм, нито неясна концепция за Бог, нито отричане на Бог, а концепция, възможно най-възвишена. Тя все още е запазена в един термин, в „pontifex maximus“, мостостроителят, жреецът. И защо е така? Защото той е трябвало да бъде по-развит човек, такъв, чието вътрешно „аз“ вече е било с една стъпка [по-високо] от другите, човек, достигнал по-високо ниво на развитие. Тези, които знаят как да изследват, могат исторически да докажат, че древните богове на гърците първоначално са били хора, хора, които са живели първоначално и за които се е смятало, че са се издигнали до по-високо ниво на божественост. Същото е било и с персите. Те също са имали същества като деите и ангелите, които постепенно са били различни, но са водили с една стъпка по-нагоре – нагоре.

Човекът също можеше да стане божествен. Той можеше да достигне етапа, в който Словото се разкриваше в собствената му гръд; за този, който можеше да се развие дотук, имаше съюз на Логоса в собствената му гръд с Логоса отвън. Той можеше да се възнесе със съзнанието на Логоса. Можеше да постигне въплъщението на Самия Логос. Това беше концепция, която хората от онова време можеха да разберат. Те можеха да разберат, че чрез по-нататъшно развитие може да се постигне съзнанието за вътрешното слово, словото, чрез което са създадени всички неща, което първоначално беше с Бога, което беше животът на хората, както и животът на целия свят - и това слово стана светлината на човека. То светеше в човека и тези, които го приеха, бяха наречени „деца Божии“.

И така, виждате, че в Евангелието от Йоан се внушава, че Логосът може да стане съзнателен в човека и че тези, които могат да осъзнаят това състояние, се наричат синове Божии. Ето защо той казва другаде: Вие сте богове – и по този начин обяснява защо се нарича син Божий. Ако имаме това предвид, Йоан е имал две неща да каже: първо, че древното съзнание, че човекът има божествено съзнание в себе си, може да достигне кулминация, може да се превърне в преживяване, и второ, че този, който е живял в Палестина, е бил откровение на същия Логос, който живее във всяко човешко същество като цяло и който е дошъл сред хората като Логос. От него човек е трябвало да разбере, че той е станал Логос на това отлично място и в отличното време.

Те разбираха само Логоса, но вече не знаеха как да се свържат с него. И тъй като вече не знаеха как да се свържат с човешкото същество, за тях стана трудно да разберат Логоса, който стана плът. Следователно, гръцката гледна точка, която развива обожествяването на човека в негово собствено висше служение, и тази на александрийското християнство, трябваше да бъдат опосредствани. Оттам трябваше да се вземе отправната точка. Тези две неща трябваше да бъдат свързани. Логосът,

който може да се разкрие само като закон, трябваше да бъде опосредстван с първоначалната концепция за Логос. Ако се придържате към това, ще разберете, че в първоначалното християнство са били необходими две течения.

Едното беше течението, което все още не беше отчуждено от първоначалната концепция за съзнанието на Логоса, според която развитието на човека води директно към божествеността и че Логосът може да бъде схванат. То стоеше редом до другото течение, което виждаше Логоса в синята далечина, което можеше да види Логоса само като откровение отвън и затова му беше трудно да разбере, че Логосът е станал човек. За тези две движения трябваше да бъдат създадени други термини, така че Логосът да е „по същество“ Исус като човешко същество с Логоса като Бог. Само по този начин можеше да се постигне разбиране. Тези две движения съществуваха едно до друго. Може да се каже, че едното движение разбираше Евангелието от Йоан, докато другото го разбираше по-малко. Те също се държаха за него, но го тълкуваха по различен начин. „На тези даде власт да станат Божии синове“ – това не беше разбрано. Но това беше, което Арий трябваше да защити на Никейския събор. Той защити същностното единство на Логоса с Исус и зародиша на Бога в човека. Другото течение превърнало словото на въплътения Бог в догма и част от доктрината за Троицата, която се превърнала в нещо съвсем различно от първоначалното му значение. Това течение се стремяло да представи откровението в такава светлина, че само църквата да може да го представи, тъй като то надхвърляло всяко човешко разбиране. На Никейския събор Евангелието от Йоан било погрешно прието противно на арианския възглед.

От Средновековието схоластиката учи на мислене, освободено от всякакъв сетивен опит, но също така и на мислене, което е безкористно, предано и вярно на съществуващо слово, а не налагащо егоистична критика и егоистичен ум. Това е нещо, което християнският мислител е приемал от векове, добро обучение, школа за предано мислене. Тези, които днес, без да го знаят, говорят пренебрежително и презрително за схоластиката, не разбират това. Тези, които познават схоластиката, знаят какво е постигнато тук по отношение на безкористното мислене, където човек не казва: „Аз, аз открих това, призван съм да откроя убеждение тук на всяка цена“, а където казва: „Какво съм аз, кой съм това и какво е това, когато мисля, че учението е дадено от духа?“ Там целият егоистичен интелект е бил жертван за познанието на едно учение, което безкористно се е предало на истината. Осъзнаването, че нашата раса е древна, че хората винаги са мислили и че не сме били чакани, нито на това, което ще донесем, трябва да ни доведе до това.

Ако се научим да изследваме писанията на Отците, ще узреем и ще разпознаваме все повече истинската фигура. Движението на Теософското общество, което се стреми да насърчи изследванията на Евангелието от Йоан, иска смирено търсене на истината навсякъде. Знаем, че предаността особено липсва в наше време. Тези, които говорят от името на това течение, знаят, че самите те са го научили в

търсенето си на истината: да бъдат смирени, да бъдат предани. Това е преживяване, през което не един, а много са преминали. Те са направили науката своя. Търсили са истината тук и там, в естествените науки, във философията, в историческата наука. Те знаят методите, които се следват тук и там. [...]

Но бих искал да кажа, че всеки, който е имал щастието да се задълбочи малко, знае, че в науката на нашето време – било то философия, естествени науки, медицина, теология и т.н. – този, който я е погълнал, вече не вярва: „Аз съм призван да решавам“. Ако сме се смирили, след това прочетем отново книгата на Евангелието от Йоан, тогава ще открием, че някои неща са преписани по различен начин от автора, но са били обмислени от материалистична, а също и от по-висша гледна точка и е установено, че не намираме смисъла на нашия план. Това не е така, сякаш искам да кажа нещо риторично хубаво, но говоря това с пълна отговорност в смисъла на онези, които са се захванали с днешната наука и след това, след като са го направили, са се задълбочили в тази книга на мъдростта, в тази книга на истината. Там те са намерили нещо: когато са се заели да изучават тази книга, са открили, че истината се е вливала към тях във висша форма и че всичките им знания на настоящето могат само да послужат, за да позволят на славата на тази истина да се влее в тях. Но това не е всичко. Освен това, тези, които имат подобни преживявания, имат ново осъзнаване: всеки път, когато се върнат към Евангелието от Йоан, те се укрепват и ободряват всеки път. Когато се връщат от Евангелието от Йоан, те получават усещането, че истината, съдържаща се в него, е безкрайна, че е нещо с безкрайна дълбочина. И си казват: Ето ме, аз съм начинаещ, дори най-напредналите от нашето време са начинаещи тук. Те са преживели, че са начинаещи. Това дава концепция за откровение, не в смисъла на Средновековието, а такава, която е врата към истината, порта към истината, както е казал Исус, източник на истина. Евангелието от Йоан е едно от ръководството. Да се превърне това в принцип и да се приложи на практика в най-широки кръгове е задачата на Евангелието от Йоан и на Йоановото общество. Всеки, който знае какво може да се намери тук, какво може да се научи тук, може от все сърце да се присъедини към това Йоаново общество и към това изучаване на Евангелието от Йоан.

46. Евангелията и посвещението

Евангелието от Марк е съществувало векове преди основаването на християнството. То не е нищо повече от древен документ за посвещение, който разказва как човек е бил посветен в Индия, Централна Азия и иранските региони, как е достигнал до окултни знания, как е придобил най-висшите знания, как е станал посветен, поклонник на слънцето, как е бил посветен до това, което се нарича възнесение. Това е било написано в тези документи за посвещение. Те не са били писани на този или онзи език, дори много рядко са били писани изобщо. Но са били съхранявани на нетленен език, на общия език на всички окултисти, на символичен език. За да бъдат разбрани, трябва да се направят окултни изследвания. Тези документи за посвещение са били пазени в строга тайна през хилядолетията. Те са били пазени в тайна както от жреците на Египет, така и от друидските жреци в Европа. Това е било и защото не са могли да бъдат полезни на никого. Те са могли да бъдат полезни само на онези, които са могли да ги разберат.

И така, на историческата сцена се случи един исторически факт, който наричаме кръщението, страданието, смъртта и възкресението на Христос Исус. Този външно изразен факт е и мистичен факт. Той е нещо, което може да се разбере като исторически факт само ако човек разбере какво представлява това конкретно посвещение, което беше в документа за посвещение, за който говорих. С други думи, това, което се е случило през 30-та до 33-та година като страданието и смъртта на Христос, се е случвало безброй пъти в храмовете. Процесът се е превърнал в типичен образ за всички тях, след като някой е приложил етапите на развитие към външно събитие.

Затова първите учители на християнството подхождали към своите ученици по следния начин: „За вас и заради вас се е състоял велик исторически процес. Но вие можете да разберете това само ако ви разкажем за живота в храмовете.“ И така те им проповядвали как човек става посветен. Това, което иначе се е случвало символично в храмовете, сега се разказвало, за да могат онези, които не са виждали, да повярват.

Документи като Евангелието от Марк са записи на това. Сега ви обясних как Евангелието от Йоан се отнася до всичко това. Йоан се представя като действителен изпълнител на Христовата воля. Думите, които Исус изрече на кръста, не са без значение. Той предава на майката ученика, когото обича. А ученикът, когото Исус обичаше, е бил, според записите на Хрониката Акаша, Лазар, който е бил посветен от Исус. Така чудото с Лазар се представя като процес на посвещение. Това не означава нищо друго освен, че той е бил ученикът, който е бил посветен, който следователно е могъл да каже най-дълбокото нещо, което може да се каже. Ето защо Евангелието от Йоан е най-дълбокото и защо то се е превърнало и в послание,

чието обяснение никога не може да приключи. Човек прониква все по-дълбоко и по-дълбоко, човек открива все нови точки, дори ученият.

Там откриваме преобразяването на водата на стария завет във виното на новия завет. „Майката“ означава еврейския народ, за когото Исус преобразява водата във виното на новото християнство. Това е и причината, поради която Евангелието от Йоан се смята за най-окултното от Евангелията. От тринадесета глава нататък то е не само интелектуално разбираемо, но всяко написано изречение е пропито и с окултна сила.

Евангелието от Йоан е било разглеждано като еликсир на живота, особено от учениците на розенкройцерите. От измиването на краката нататък, цялото съдържание може да бъде преживяно мистично. Всеки, който го приложи към цялото човешко същество и го проникне с живот, ще изпита нещо в себе си и след това ще разбере, че голяма част от Евангелието изобщо не може да бъде разбрана без това преживяване. Всеки човек може мистично да премине през и да преживее всяко едно изречение. Ето как трябва да разбираме позицията на великия учител в зората на християнството. Новото в християнството е, че то разкрива това, което преди това е било мъдростта на мистериите.

Фундаментално преживяване на теософа е предаността. Фактът, че ученикът на Исус влиза в гроба, за да види дали е там или не, не е важното. Важното е да бъдеш носен от преданост. Няма път, който да не е пропит с преданост. И колкото повече човек напредва по пътя на знанието, толкова повече ще трябва да придобие преданост. Човек ще става все по-предан. От тази преданост тогава извира силата за най-висши реализации. Тези, които успеят да се въздържат от свързване на мислите си, ще постигнат четенето на писанията в Хрониката Акаша. Но едно нещо е необходимо: да се елиминира личното его до такава степен, че то вече да не претендира да свързва мисли. Не е толкова лесно да се разбере това, защото човек претендира за правото да свързва предиката със субекта. Но докато прави това, е невъзможно за него наистина да изучава окултната история. Ако той позволи на мислите да се появят в безкористност, но също така в осъзнатост и яснота, тогава се случва събитие, което всеки окултист познава от определена гледна точка, а именно събитието, че идеите, мислите, които преди това е оформял в изречения и прозрения от своята лична гледна точка, сега се формират от самия духовен свят, така че той не съди, а преценката се извършва в него. Тогава е така, че той се е пожертвал, за да може висш Аз да говори духовно чрез неговите идеи. Това е – разбираемо окултно – това, което се е наричало жертва на интелекта през Средновековието. Това означава да се откаже от собственото си мнение, от собственото си убеждение. Докато аз сам свързвам мислите си и не ги предоставям на висши сили, които след това, така да се каже, пишат върху плочата на интелекта, не мога да изучавам окултната история. Това е противоречие с висшите сили, това е, което обикновено се смята в наше време за особено забележително. Теософът

описва това, което е необходимо, като предана преданост. Тази преданост произтича от факти като тези, разказани в Евангелието от Йоан.

Въпроси и отговори

Тъй като тук беше зададен въпрос за братството, трябва да кажа, че не е добре да се говори за подобни окултни общности, защото зад тях стоят окултни сили. Ние се занимаваме с окултни традиции и окултни знания на повече места, отколкото обикновено осъзнаваме. Има окултни сили и истини в това или онова, което наистина съществува. И тези окултни течения имат много специфична причина. Никой не може да бъде привлечен в такива течения със собствена сила. Въпросът е как са били въведени, каква роля играят в тях и какво и кой говори чрез тях. Това е свързано с факта, че в целия свят винаги е гарантирано, че реките на божествената мъдрост никога не пресъхват напълно. Дори ако целият окултизъм изчезне от образованите среди, винаги ще има места, където окултизмът може да се излее. През есента ще говоря за така наречените апокалипсиси. Първо, Откровението на Йоан; второ, бъдещето на мисълта; трето, бъдещето на пневмата; и четвърто, бъдещето на хармонията.

Йоан, Лазар, ученикът, когото Господ обичаше, и ученикът на кръста са един и същ човек.

Дали Христос може да се отнася само за посветен, може да се научи от писанията, които могат да се четат по четири начина. Първото ниво е, когато се чете според простата наивна дума, второто ниво е, когато човек се съмнява, третото ниво е, когато се чете символично, четвъртото ниво е, когато човек разпознава истинското значение на символите и по този начин достига до истинското буквално значение на писанията.

Слизането на Светия Дух при кръщението на Исус под формата на гълъб е важно събитие в живота на Исус. Частите преди и след кръщението могат да бъдат разграничени като висша и най-висша. Следователно Марк и Йоан ни разказват само за най-висшите форми, в които Христос ни се явява. Трите степени на ученичество могат да бъдат разграничени до кръщението. Но след това чрез Христос се случва истинска трансмутация на съществото на Исус. Тази Христова природа е идентична с тази, която се нарича Бог във всички религии и често се нарича и Отеческа природа. До тридесетгодишна възраст трябва да разбираме Исус като всеки друг посветен. Но от този момент нататък Христовата същност навлиза в него и от този момент нататък личността на Исус Христос придобива космологично значение. Тази божествена същност е била преди Авраам.

Ако ме питате за проблема с Юда, трябва да кажа, че Юда е бил в известен смисъл жертва. Някой е трябвало да се пожертва, за да може да се извърши основната жертва. Същият човек, който е играл предателя по времето на Исус от Назарет, по-

късно е бил активен в християнството. От голямо значение е да знаем в каква личност се е превъплътил Юда. Но това е доста сложен и обвързан проблем.

„Майката на Исус“ характеризира евреите като нация, евреите, които са живели в земята и са били подчинени на еврейския закон, и тези, които са били разпръснати по целия свят.

„Галилеянин“ означава нещо като „езически уста“. На мястото, където се е родил Исус, е имало много пътувания. Много чужденци са минали оттам. Можете да намерите отговора на въпроса относно възнесението на Исус в Евангелието според Йоан. Костите на Исус не са били счупени, докато костите на другите разбойници са били. Ако разбирате какво представлява скелетната система, тогава ще разберете и какво означава това: възкресение в прославно тяло.

47. Преглед на нашето развитие

Днес бих искал да направя общ преглед на определен период от нашето развитие и за това ще трябва да повтора някои неща, които вече казах в тези часове. Но ще го видим в по-широк контекст и ще открием, че някои неща, които вече знаем, ще бъдат осветени от нова страна. Всъщност човек трябва да осъзнае, че може да разпознае основния факт за световната еволюция само ако той бъде осветен от най-разнообразни гледни точки и едва тогава може постепенно да си изгради представа за това как всъщност трябва да си представим контекста.

Днес бих искал накратко да се спра на някои въпроси, които често се обсъждат в теософските учения, но които обикновено остават донякъде неясни, защото не се споменава как въпросните въпроси са свързани с прекия човешки опит.

Преди всичко това е въпросът за така наречената Троица. Подчертава се отново и отново, че идеята за Троицата може да се открие във всички религии и че тя е едно от най-старите религиозни учения. Преди всичко се подчертава, че независимо дали отиваме в Индия, Персия или Египет, при германците, германските народи или келтите, навсякъде откриваме три аспекта на божеството, надарени с приблизително едни и същи характеристики. Можете да откриете индийската троица Брахма, Вишну и Шива отново и отново.

Сега бих искал да ви покажа как тази троица е възникнала от човешки опит, макар и опит от много различно естество от обичайните ни преживявания днес. Този опит е един от най-старите компоненти на човешката мъдрост и учителите от Лемурийската епоха вече са преподавали това учение. Но ако се върнем назад и разгледаме действителните окултни традиции, ще открием, че тези три аспекта на Божеството се отнасят и до три отделни етапа на развитие на самия човек, в допълнение към всичко останало. Човекът от третата коренна раса, човекът от средата на Лемурийския период, е бил по-наясно, отколкото е станало отново в по-късни времена, че неговото най-съкровено „аз“ е едно и също с великото божествено „аз“.

По-скоро не само че по-късно отново се е превърнало в знание, но и по онова време е било непосредствено интуитивно убеждение. За онези, които са достигнали определено ниво на развитие, е било ясно, че с развитието на човека се развива и самото Божество. И така, нека разгледаме трите най-важни етапа от човешката еволюция днес.

Но как биха могли да се разглеждат тези етапи в миналото? В миналото знанието се е придобивало по съвсем различен начин. Знанието, което се придобива чрез наблюдение на нещата и след това формиране на идеи за тях, съществува едва от средата на третата коренна раса. Преди средата на третата коренна раса никой не е придобивал знания по този начин, чрез гледане на нещата, чрез наблюдението им. Това знание чрез външно наблюдение, опит, започва едва в средата на

лемурийската раса. Всичко е в определено състояние на поток и затова това знание започва за двете най-изтънчени сетива, за предпочитане в средата на лемурийската раса. Другите сетива, обоняние и вкус, вече са имали усещане преди това. Но слухът и зрението започват едва в средата на лемурийската раса. Преди това знанието е възникнало сякаш някаква вода е бликнала от земята. Сякаш човешкото същество е прекарало през средната точка на лемурийската раса, показвайки по-специално предишните си състояния, състоянията си през първата, втората и първата половина на третата човешка раса. Това беше вид интуитивно знание, основано на паметта, и човекът по онова време, когато започна да вижда, чува и възприема външно, си спомняше три важни условия.

Първо, преживяванията му в първата човешка раса, след това преживяванията му във втората човешка раса и трето, преживяванията на първата половина на третата човешка раса. Той назова тези три състояния по следния начин: състоянието на първата човешка раса съответства на Брахма, състоянието на втората човешка раса - на Вишну, а състоянието на първата половина на третата човешка раса - на Шива. В Брахма виждаме еволюцията на Бога, развиващ се в човечеството в състоянието, в което човекът е бил по време на първата човешка раса. По това време човекът е живял в чиста етерна материя. Той е бил светещ като етерното тяло. Така че тялото, което човекът е имал по това време, е било просто етерно тяло. Но е било подобно на астралното тяло. Когато древните индийци са искали да визуализират това етерно тяло на първата раса, те са си го представяли под името Брахма.

Следователно Брахма е бил разглеждан и като бог на осветяващата етера светлина. Това състояние беше заменено от така нареченото въздушно състояние. Втората раса живееше в него. Ако искате да добиете представа за него според сегашните ни представи, би било много неясно, защото втората човешка раса се е въплътила в тяло, което е било по-плътно от днешния въздух, но все пак е имало въздушна форма. Това е било нещо, за което може да се каже, че божественото същество изпраща своите ангели като ветрове. Това вече не е бил етеричен род, а кондензиран въздушен род. Следователно, когато натуралистите се опитват да намерят праисторически човек и се изненадват, че вече не намират никакви останки над определено ниво, не е нужно да се изненадваме, тъй като човекът по онова време не е можел да осигури каменни отпечатьци. Това е Вишну.

Третият е Шива, наричан от една страна „Разрушителят“, а от друга – „Възстановител“. Адам-Кадмон е бил безполовият човек. Той е бил унищожен от бог Шива. Но в замяна е бил създаден друг, затова Шива е наричан и бог на прераждането, бог на размножаването. Навсякъде, където е изобразен Шива или съответстващото на Шива божество, той е изобразяван като бог на размножаването. Това са трите аспекта на божеството, които човекът е възприел от опита си. Това са състояния, през които самият той е преминал.

След това говорим за „Синове на Огнената Мъгла“. Лемурийският континент е бил унищожен от огън, а не от вода, както Атлантическият континент. Моля ви да имате това предвид, не е лесно за разбиране. По време на втората човешка раса, тоест по време на така нареченото хиперборейско време, хората са били въздушни същества. Те са били същества, въплътени във въздуха и са били изцяло в люлеещо се, вибриращо движение. Те вече са донесли със себе си предразположеността към органи. Те обаче все още не са се развили. Това, което се е развило първо, е било предразположението към слуха. По това време човекът е бил звучно същество. Той е бил сякаш можел да го чуе. Това е запазено в ученията на Вишну. Вишну е намерил мъдрост в раковината. Това е индикация, че човечеството вече е било предразположено към слуха по това време. По време на развитието на третата раса, в лемурийския период, се е формирала способността да се виждат форми и да се различават обекти. Вътрешният живот вече е присъствал по-рано. Но това, което ни е приближавало отвън, все още не е можело да се различи по това време. Окоето все още не е можело да възприема форми. Способността за пространствено виждане едва сега се е развивала. В резултат на това човекът е израснал във физическия свят. Това развитие е завършено в средата на Лемурийския период. Сега се случва това, което е основната задача на човешката раса: Манас трябваше да се развива във всички посоки. Преди това изобщо не можеше да се говори за Манас. Преди това можеше да се говори само за Махат. Човекът от хиперборейската епоха, когато е видял звездите, ги е видял да се движат по закони. Но това не е била една от способностите на Манас. Манас не е бил вродена способност в нас.

Махат е бил там като грандиозна световна картина. Манас е по същество нещо, което е навлязло в човека едва от средата на Лемурийския период. Оттогава човешкото развитие е обучение на придобитите преди това качества и способности чрез манас, който сега е влязъл в човека. Така че манас трябва да възпитава различните способности, които преди това са били развити у човека.

През всяка следваща епоха Манас има много специфична задача. Първата епоха, с която се сблъскваме, е тази от средата до края на Лемурийския период. Там Манас възпитава външното възприятие, което човекът е трябвало да придобие в Лемурийската раса. Освен това човекът трябва да свърже възприятията с това, което вижда. Но това, което човекът все още няма, е паметта и силата на мисълта. Паметта и логиката все още не съществуват. Човек може да види нещо и да свърже идея с това, което е видял, но не е способен да задържи тази идея чрез паметта.

Въображението му обаче е още по-интензивно. То е изключително интензивно и с огромна яркост, така че не го подминава, без да остави след себе си много специфично чувство. Тези чувства не се запазват от паметта, защото лемурийският човек все още няма такава памет. Но той я запазва в чувството. Останки от

Лемурийската раса могат да бъдат намерени в декадентските племена на Австралия. Те също нямат памет, която да се простира отвъд двадесет и четири часа. Дълбокото чувство, което възниква от възприятието, има много специален ефект. Тази втора раса има интуитивно знание за прераждането. И това произтича от следното. Не е имало много хора, които са се въплътили по това време. Те са имали ярко чувство, защото са запазили дълбоко чувство за всяко преживяване. И това чувство е останало включено в причинното тяло, което е поело в следващото въплъщение.

Това трябва да се запише като факт от втората епоха на Лемурийския период. Взаимодействието с околната среда е било толкова ярко, че човекът вече е осъзнавал външния свят и е бил свързан с нещата. Когато се е появил отново в този свят, е усещал родството си с нещата. Тогава е било както при хората, които имат особено изострено обоняние и могат да си кажат: „Усещал съм това и преди.“ Нещо подобно е било и с тези лемурийци от втората половина на Лемурийския период. Лемурийският континент е образувал приблизително земята на Южна Индия и южна Индия. Този континент е бил унищожен от пожар. Но в съседните райони все още са останали племена. Те са живели през целия атлантски период. Отчасти са се смесили с атлантите. Така че тук е имало хора с изключително силно чувство за прераждане.

Нека сега отбележим: Лемурия беше загинала и стигаме до следващата, до атлантската човешка раса. Те имаха задачата да развият допълнително вътрешния си живот. Това, което се появи като нова човешка способност, беше паметта, която все още не беше налична при лемурийците, но беше налична при атлантите. Те имаха изключително добре развита памет. Логическото мислене все още не съществуваше по това време. Аритметиката, таблиците за умножение и т.н. все още не съществуваха. Те формираха обективна картина на, да речем, седемнадесет или двадесет зърна боб, на купчини с такъв и такъв размер. Първата способност следователно беше въображението. Втората беше паметта.

В толтекската подраса тази памет се е съединила по средата с първите зачатъци на способността за мислене. Сега бавно се е развивала сравнително груба способност за мислене. Способност, която не само е позволявала запаметяването, но и комбинирането. Това е било все още много грубо при толтеките, както и при тураните. Но е достигнало определено високо ниво сред протосемитите.

Следователно евреите са били призвани да дооформят следващата раса, именно защото те са култивирали най-добре мисленето. Това комбинаторно мислене се е развивало по схематичен начин. [...]

Предсемитската раса е осигурила основата за нашата арийска раса. Сега ще покажа какво е трябвало да се развие в арийската раса. В лемурийската раса това е било въображението, в атлантската раса - паметта. Сега в арийската раса това е това, което се нарича способност за мислене. Всяка раса в света, всеки етап, всяка стъпка

от развитието има специфична задача. По-ранният принцип винаги се доразвива с помощта на по-късен. Това, което е било там по-рано, сега се доразвива с Манас. В петата коренна раса Манас сега се развива допълнително. Тази способност за мислене е най-вътрешното нещо, което можем да съзрем. Следователно тя има много личен характер. Докато лемурийците са имали непосредствено съзнание за прераждане, атлантите са имали много отслабена памет за прераждането във вътрешния си живот. Той би могъл, ако нещо е било развито, да освежи съзнанието на лемурийската раса в себе си и тогава хората са си спомняли събития от миналите си животи. Но като цяло, в атлантите, в които се е развила комбинаторната способност, чувството за прераждане е било напълно мъртво. И още по-естествено беше, че в рамките на петата коренна раса това чувство не можеше да съществува. Мисленето е най-съкровен личен въпрос. Личността на човека преследва главно живота между раждането и смъртта. Следователно, в силата, която петата коренна раса е трябвало да развие, има малко неща, които биха могли да доведат до изповядване на прераждането. Тогава водачите на петата коренна раса имат по най-разнообразни начини много разумна мрежа, разпростряна по целия свят. Едва ли е нужно да повтарям, че тази коренна раса е започнала от пустинята Гоби, където редица избрани хора са били разположени от така наречения Ману. От Урсемитите хора са били изпращани в най-различни части на света. Следователно първото културно течение е тръгнало от пустинята Гоби и е оплодило Индия. Тук работата е била извършена от посветените и изрично отбелязвам, че посветените винаги притежават мъдрост и че никога не е имало ложа на посветените, в която да не е присъствало знанието за прераждането. Така течението слиза до Индия. Там се основава култура, както обикновено се случва с посветените, чрез добавяне на нов импулс с пълна толерантност към това, което се среща там.

Така че мисловната сила е внушена в това живо чувство за прераждане, което лемурийците все още имат. Бракът на най-доброто, което е останало от лемурийския период, с най-доброто, което арийската раса е могла да даде. Това е съюзът. Затова ще разберете и защо няма да намерите споменаване на прераждането в древните писания на Ведите. Знанието за прераждането е възникнало чрез съюза на чувството на лемурийците със силата на мисълта на арийците. Тази висша мъдрост на първоначалните човешки раси, основана на пряка сигурност, е била обединена тук с чистия духовен живот на хората от петата коренна раса. Това е първоначалната индийска мъдрост. Клон от нея е бил изпратен в Египет. Ето защо има и сходство с този културен слой. Това е първото голямо културно течение, което се е случило в рамките на петата, арийската раса. То е било иницирано от посветените с възхитителната цел да постигнат най-висшето, като използват това, което вече е било там.

Останки от атлантската раса са присъствали във всички останали области на Земята, особено около бреговете на Средиземно море и в Азия. Само в нашите региони, в

Германия, те все още са живели. Трябва да си представите това със съответните агрегатни състояния – нещо от хиперборейския тип все още е живяло. Не бива да си представяте, че този древен хиперборейски тип е живял в кръвта; това би било твърде грубо. В целия си начин на мислене той е живял по такъв начин, че и тук е било възможно да се установи един много духовен начин на гледане на нещата. Следователно в Европа се е случило почти същото с оригиналното индийско учение: установява се духовно учение, което по-късно се появява донякъде разрежено в старата друидска култура. Тук човек все още може да се свърже със старото. Но в същото време, ако сравните тази стара друидска култура със старата ведическа култура, ще видите, че отново има разлика. Това, което има старата друидска култура, е абсолютна вяра в безсмъртието на душата, във вечността на душата. Но не става въпрос за изрична доктрина за прераждането и това ще ви бъде разбираемо. Точно както останките на лемурийците са открити на юг, така и тук има, така да се каже, хора, които, тъй като са останки от атлантите, са знаели малко за прераждането. А от друга страна, те произхождат от хиперборейската раса. Те са били части от втората раса. По време на втората човешка раса, по време на хиперборейската раса, все още не е имало прераждане. Ето защо друидите са имали толкова интензивна доктрина за безсмъртието. Това е бил остатъкът от старото хиперборейско знание.

Сега тук се случва оплождане и възникват различни течения. Второто течение, което се излива първо, изпраща посветени в колонии навсякъде - както в древна Персия, в древната иранска култура. След това около Средиземноморието се създава култура, която е подобна навсякъде, от народи, които са останки от различните раси. Това е най-силно изразено при иранците, които се развиват в това, което се нарича зороастрийска доктрина. Тя е абсолютна доктрина за безсмъртието. Поради посочените причини, тя не се основава на доктрина за прераждането тук. И това ще ви обясни защо не можете да намерите истинска доктрина за прераждането в персийското учение. Посветените винаги са използвали това, което е било там, и са го развивали малко по-нататък.

След това дойде второто културно течение. То намери израз в Европа по такъв начин, че споменът за него се запази, особено за посветените на второто културно течение. Те са останали навсякъде в паметта на различните европейски народи. Тези посветени са запазени тук на север като Водан, Вили, Локи и т.н., в Гърция като богове, като Зевс и т.н. Различните кръгове от богове са посветените, които разпространяват тази култура по целия свят.

Сега идва третото въздействие на посветените. То доведе предимно до това, което виждаме в Египет, а именно египетската историческа култура. Това е третото въздействие. А какво е героична култура в Гърция? Всички посветени от третото течение са запазени като героични имена, като Херкулес и т.н. Те са запазени в нашата култура. Това са германските герои, германските посветени - както

например в сагата за Дитрих Бернски, която има много сходни черти с гръцката сага за Херкулес. Това е културата, запазена от героичната епоха. Това е третата подраса на петата коренна раса. Тя е създала това, което се нарича художествена култура в различните области, както по отношение на митотворчеството, така и по отношение на пластичното изкуство в Азия, Гърция и тук също.

Сега започва формирането на нова раса. Гръцката култура се разпространява в Италия. Формирането на новата раса започва няколко века преди раждането на Христос, отново със семитските народи, които се разселват по бреговете на Средиземно море. Винаги има семитски влияния, както описах. Сега имаме основата на латинската раса, която е оплодена от християнството. Това се развива до девети или десети век. След това всичко зависи от латинската раса.

След това, по-скоро, се случва оплождане чрез движението на арабите на запад. Това отново идва от тъмни източници. Мохамед е само преден пост. Зад него стои великата тайна ложа.

А сега идва ред на германската раса, в която живеем в момента. Това е развитието на расите, които са се разпространили по света по лъчевиден модел. Посветените колонии никога не са работили по друг начин, освен с пълно отчитане на това, което вече е било налице във въпросните райони.

Това исках да дам като общ преглед на еволюцията от хиперборейците до наши дни. От сесията с въпроси и отговори

По време на хиперборейския период са били подготвени неща, които са били във вибрациите. Тогава хората са имали различни уши, така да се каже. Да, те са се отличавали с различни вибрации. Сходството на вибрациите е представлявало връзката. Атлантите отдавна са започнали да се развиват, докато хиперборейското развитие все още е било налице, така че действително е имало общуване между атлантите, които са живели в Европа, и въздушните хора.

48. Въплъщение

1. Знаете ли как душата е дошла на света?
2. Знаете ли как душата напуска света?
3. Знаете ли разликата между пътя на бащите и пътя на боговете?
4. Знаете ли защо този свят не е пълен?
5. Знаете ли защо при петото откровение водите започват да говорят с гласа на човека?

Трите нисши принципа на човека са държани заедно и обгърнати от етерната обвивка по същия начин, както трите висши принципа са държани заедно и обгърнати от ауричната обвивка. Именно етерното тяло предотвратява разпадането на физическите клетки.

Прана е само част от Шива, затворена и следователно отделена, съществуваща сама по себе си. Кама и Кама-Манас лежат в шаблона на етерното тяло, което, по пътя обратно към въплъщение, се формира от душата, като извлича от общия Рупа-Манас и Кама-Стоф точно онези компоненти, които са съставлявали нейното Кама и Рупа тяло преди нейния Арупа престой. Всяка душа има арупа престой, защото само чрез него, душата, тоест причинно тяло, се полага основата за безкористен умствен живот. Дори дивакът има зародиша за това и колкото и малък да е този зародиш, той му осигурява преминаването през сферата на арупа, през Девачан. Нашите мисли, изграждайки се в умствена материя, обикновено все още имат неопределени, неточни форми, защото имат толкова много черупки, през които да пробият, срещу които да се блъснат.

Ние само вземаме тяхната същност, техния зародиш, със себе си в сферата Арупа, където те набъбват и едва тогава живеят свой собствен живот. Преди всяко ново въплъщение човешкото същество трябва да премине през състоянието на семе, тоест през сферата Арупа на Девачан. На връщане семето трябва, чрез магнитната сила на собствените си предишни образувания, тоест действия, чувства и мисли, да се облече отново в субстанцията, от която са били съставени. В астралната сфера мисловният образ, който е станал точен, намира формите и шаблоните, които са били създадени от самия него и са му били присвоени от Липика, Господаря на Кармата, съгласно вечните закони. Махараджите доставят етерната субстанция на тези шаблони, така да се каже, и я носят от всичките четири вятъра. Така се създава долната лична обвивка, етерното двойно тяло, което след това потъва във физическото тяло.

Ние разбираме света на желанията си като „пътя на бащите“, който все още ни оковава за удоволствие; едва когато сме свикнали да гледаме на трите по-нисши сфери само като на зала на учението и вече не изискваме нищо от тях, сме готови за „пътя на боговете“, който отваря живот в духа.

Деваджани, Питриджани. Докато все още се стремим към егоистично щастие, този свят, Деваджани, не може да бъде пълен. Само когато се отречем от плодовете на делата си, ние не сме обвързани със света на бащите, света на Кама. Самото дело не ни обвързва.

Първата жертва: разделянето на единството на троица. Втората и третата: излиянията на третия Логос; четвъртата: одушевяването от втория Логос; петата: материалният свят е духовно оплоден от първия Логос, човекът възниква, Словото става плът.

49. Перспективи за следващите кръгове

В крайна сметка, всяко знание служи за подготовка на нашето бъдеще. Други същества биват ръководени; законът за кристализацията е предписан за кристала; той не е необходимо да бъде предварително предсказван. Така е и с растенията и животните. Едва в средата на лемурийския период човекът започва да си поставя цели. Ефективното познание за бъдещето е възможно само ако човек познава миналото. По този начин, цялото човешко знание е предопределено да запази идеала за бъдещето.

За да разберем как са преминали предишният и настоящият кръг, човек трябва да разбере, че най-висшата сфера, минералната сфера, е достигнала своето най-висше съвършенство, поради което тя завършва в края на четвъртия кръг. Не трябва да бъркаме минералната с физическата сфера. Ако можехме да погледнем напред към петия кръг, щяхме да видим, че вече няма минерална сфера. Това не изключва физическото. Представете си преплетени растения, с човек сред тях; всичко в долния свят ще е било трансформирано в растения. В края на четвъртия кръг човекът ще е достигнал най-висшето съвършенство на своята минерална основа. В петия той вече няма да я има, няма да произвежда нищо минерално от себе си. Той не може да навлезе в този растителен живот веднага, а трябва да премине през три предишни етапа. Неговото астрално-ментално тяло не би се побрало за това растително тяло. Следователно, той трябва да се подготви и да премине през трите етапа, които се наричат глобуси. След това те се вписват в новия физически етап. Това, което е престанало, е само това, което е свързано с минералното царство. Раждането и смъртта са едно и също нещо; те се случват едва в четвъртия кръг, защото две различни неща, висшата индивидуалност и нисшата природа на човека, влизат в контакт едно с друго. Когато мислите за вашата индивидуалност, тя идва от много по-висши сфери, докато тялото е съставено от въздух, вода и земя. Само част от това, на което индивидуалността е способна, може да бъде изразена в тялото. То е като палатка, която е надживяна от човешкото същество. Той трябва да се променя отново и отново, защото е повече. По време на петия кръг се занимаваме с появата на все нови човешки същества от останалите.

Нищо не умира, винаги е всичко живот. Това, което произтича в известен смисъл от сенчестата страна, е, че астралният човек ще е достигнал своята действителна организация. Днес той е неорганизиран, все още не е носител на Божия образ; само физическото ще стане Божи образ в края на четвъртия кръг. В петия кръг човекът ще има астрални органи на действие и сетива. Сетивните органи ще бъдат така наречените чакри – пет. Те са наречени според формата си:

- шестлистният лотос, в центъра на тялото, посочен при някои хора, въртящ се при ясновидци,
- малко по-нататък е десетлистен орган,

- в сърцето дванадесетлистен,
- шестнадесетлистен на гърлото,
- между веждите осемнадесетлистен.

Външното тяло ще се оформи според тези органи. Това има специфично последствие. Сега външното тяло е дадено от външната природа, от животинското царство. Сега то идва от това, което изтича от астралното тяло; то е изградено от астралното царство и следователно е отражение на това, което живее в астралната природа на въпросния индивид. Така че християнският езотеризъм го е изразил по такъв начин, че е дал ясно да се разбере на жреците, че „Каиново“ и „Авелово“ ще бъдат външните белези у хората.

По време на шестия кръг, растителното царство ще е завършено и ще съществува само животинското царство, доведено до най-високия си връх; ще съществува само сетивен живот. Цялата земя ще бъде усещане и движение. Докато в петия кръг астралното тяло се изразява като външно тяло, в шестия кръг мисълта ще се изрази в животинското тяло, в което цялото тяло се движи ритмично. Това, което живее в душата, ще бъде израз, мисълта ще бъде израз, свят, който се комуникира чрез звук. Ето защо християнският езотеризъм казва: в шестия кръг всичко е звучащо слово. Мислещият живот на човека става пряк израз. Предишното провъзгласяване на ходещото слово беше Словото, станало плът. Препратката към това в четвъртия кръг беше Христос.

В седмия кръг цялото вътрешно същество на човека ще бъде обърнато навън. Човек може само да заеква за това, което живее на равнината Арупа. Тогава „Аз съм“ ще се излее навън. То не е затворено в тяло, което го отделя от другото „Аз“; всички „Азове“ ще бъдат тонове във велика симфония. В християнския езотеризъм това се нарича „божественост“. Това е, което човекът трябва да постигне, за да премине към Меркурий, точно както е дошъл от Луната преди. За да направим това, трябва да сме поставили всичките си сили в служба на нашето ego по такъв начин, че да сме също толкова готови да приемаме, колкото и да даваме. Това блаженство означава и почивка в себе си. Защото всички предишни състояния се стремят; тук има поглед назад към всичко, което е било събрано.

В този Божи образ няма да има повече работа; Божеството си почива, поглежда назад и се радва на своите дела. „Така бяха завършени небесата и земята и цялото им войнство...“

Святият – е абсолютно здрав, както
 благословеният – е напълно изпълнен с душа.

50. Задачата на втората половина на развитието

Връзката на индивида с цялостното развитие сега става все по-ясна. Сега разграничаваме:

1. ходът на живота между раждането и смъртта
2. престоят в Камалока
3. престоят в Девачан – с а) рупичен, т.е. нисш ментален и б) арупичен.

Всяко човешко същество, дори неразвито, навлиза в Арупа за кратко време. Така имаме четири състояния. Те съответстват точно на четирите състояния на планетарното тяло, както при спускане, така и при завръщане.

Докато цялото развитие на човечеството, преди да стане физическо, е преминало през три състояния, можем да кажем: Всички същества, които са били разглеждани, са били

1. във висшия Девачан,
2. последователно във горния и долния,
3. на земята в четири състояния.

Тъй като в следващия кръг вече няма да има минерално царство, всичко ще бъде живо и няма да има редуване между раждане и смърт. Ще има непрекъснат живот. Редуването на раждане и смърт вече няма да се случва и на негово място ще има само редуване между добро и зло. Все още може да има редуване между висшите състояния; това, което е Камалока, ще бъде най-ниското състояние. Разграничение на днес, това, което сега е само Камалока; но в петия кръг все още физическо.

Точно както всеки човек в Камалока е оформен пластично в астрала, с пороци и добродетели, така ще бъде и на земята. Така че по време на петия кръг Камалока ще бъде напълно земна. Все още ще има промяна, макар и не раждане и смърт, а промяна между астралното и менталното. Ще бъде възможно човек да се оттегля от менталното от време на време, когато мярката за неговото зло е толкова пълна, че може да влезе в това по-висше състояние. Като правило, след като някой е отработил всичко, той вече не е нужно да се връща. Така ние преминаваме в деваканично състояние сами и само тези, които са донесли толкова много зло със себе си, че не са намерили възможност да го изкупят, биват елиминирани в петия кръг.

Тези, които продължават, ще стигнат до шестия кръг, където всичко, което е умствено, се проявява. Тогава няма възможност за извършване на зло, най-висшата животинска природа се проявява.

Задачата на шестия кръг е да оформи всичко, което е организирано в ума, по хармоничен начин. Всичко е отделено едно от друго, логичното и нелогичното. Така че в седмия кръг влиза само абсолютно логичното. Неправилната мисъл звучи като неправилен ритъм, като неправилна форма и се унищожава сама. Ето защо окултистът казва: всичко, което се пренася в шестия кръг като лъжа, като неистина, означава самоубийство на съществото. Тук вече погрешното действие е

самоунищожение, в шестия кръг погрешното мислене е самоунищожение. И така следва, че земята отсява всичко невярно и внася само истината в седмия кръг. В четвъртия кръг кармичните сметки са уредени. В петия нещо остава и се отделя в осмата сфера. Най-много може да бъде поето само неистинското и то се самоунищожава. Така седмото състояние се превръща в блаженство, което преминава като семе към новата планета.

Виждале, че си имаме работа с непрекъснато пречистване във втората половина от развитието на Земята. Единственото, което остава, е това, което не може да бъде повлияно от четирите неща, които току-що споменахме, това, което преминава към следващото развитие: степената на развитие. Едно същество може да е живяло малко по-богат и по-пълноценен живот и да има малко карма, друго - изобилно. Степента не може да бъде променена. Тези, които са натрупали много грозно, е трябвало да създадат баланс чрез голяма пластична сила. Съществата идват с различна степен на съвършенство, точно както Питрите са дошли тук. Нищо, което е изпълнено в Луната, не е дошло до нас, а само това, което е преминало през нейните степени на развитие.

51. Откъде идва злото?

Всяка религия трябва да се занимава с въпроса за произхода на злото. Откъде идва злото, несъвършенството? Това е въпрос, с който учителите на всички основни религии многократно са се занимавали и са отговаряли. Той трябва да бъде зададен, защото човек си представя, че божественият произход трябва да е съвършеният. Ако светът произлиза от божественото, естествено възниква въпросът: как нещо добро може да породи нещо зло? Защо съвършеното допуска нещо несъвършено?

Човек трябва да схване същността на злото по правилния начин и след това да излее необходимостта. Картина: работилници за пиана, в които има перфектен майстор на пиана, който не само притежава най-високо техническо умение, но и работи с любов, като изработва пианата. Няма да открием нищо несъвършено в работилницата. Когато донесем пиано в концертната зала и виртуоз седне на него, нещо перфектно ще се появи отново. Всеки на своето място изпълнява перфектно. Но ако, да речем, майсторът на пиана е бил твърде ентусиазиран и е свирил здраво, докато виртуозът е свирил, тази дейност, извършена на грешното място, би произвела нещо несъвършено. Ще открием, че този образ може да се приложи навсякъде, ако се задълбочим малко повече.

Нека си представим задачата на Луната като подобна, но различна от земното развитие. Способността за въображение не е била налична, нито пък някоя от умствените способности, които се развиват у човешките същества. Сънуващото съзнание е присъствало, но неговата задача е била да изгради животинските органи на човека. Животинското тяло е било оформено и развито в сперма. Но те са били предразположени на Луната и са се развили така, както трябва да бъдат, ако не са носители на гръбначен мозък и мозък. В това се крие разликата във формирането на органите. Костната структура може да бъде различна, ако не е необходимо да се стеснява до гръбначен мозък и черепна капсула. За да може всичко това да се развие в седем кръга, всеки със седем глобуса, сънуващото съзнание е трябвало да бъде регулатор на всички животински органи. За да изпълни задачата си напълно, е трябвало да положи специални грижи за осъществяване на формирането, което се намира под сферата на формиране на мозъка. Необходима е била голяма мъдрост, но не и светло съзнание, родова мъдрост. Тази огромна мъдрост е трябвало да се грижи много за пластичното формиране на всеки орган. Всичко, което е било постигнато по това време, е било постигнато и също така преодоляно. Но колко различно е бил формиран Питри?

Нека си представим един изостанал Питри, сега прехвърлен на земната кариера. Той е склонен да навакса с това, което е било пренебрегнато по онова време, и би се старал да приложи всичко за задоволяване на по-нисшите органи. Такива Питри натури са отчасти в човешкия организъм, отчасти като съблазнители в астрала, те

искат да сдържат човешките органи. Те не са намерили правилната връзка, не могат да се вмъкнат в земната черупка и да бръмчат около хората, съблазнявайки ги, искайки да ги задържат в по-нисшата служба, която е била по-висша служба на Луната. Тази назадничава дейност противоречи на земната дейност; и злото е възникнало от това, че това съвършенство е поставено на грешното място.

Развитието протича по такъв начин, че трябва да се научат уроци, че човек не може автоматично да бъде тласкан по пътя; това може да доведе до особености. Тъй като световното развитие протича в пространството и времето, изместеното съвършенство поражда несъвършенство.

Ако следваме великия поток на развитието на съзнанието, той е ясен и съвършен; но сега той трябва да живее в пространството и времето и сега е преплетен в частност, тоест различни течения на развитие се тласкат един в друг и след това стоят един до друг на различни нива на развитие; по този начин взаимодействат неща, които биха били съвършени на правилното място, и въпреки това, когато взаимодействат, те създават несъвършенство.

Следователно, никое същество в пространството и времето не може да претендира за съвършенство, само божественият произход е съвършен.

Християнският езотеризъм нарича този съвършен произход на всички същества „Отец“. „Не ме наричай добър, защото никой не е добър освен Отца.“ Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Отец, стремете се да търсите своя идеал в Отца, тоест в безпространственото и безвременното.

Но не противоречи ли на концепцията за Божеството да се допуска злото въпреки пространството и времето? Ако мислим, че всички други същества са там заради нас, че сме отделили световите от нас, ще кажем: Всъщност това зависи само от развитието на човешкото същество, защото те са там заради нас. Трябва да приемем...

Злото в смисъла, в който го познаваме, съществува само в земното развитие. До каква степен е оправдано в божествения изначален закон? Може ли човешкият свят да бъде без зло? Възниква въпросът как водещата същност се отнася към човешкото същество. Тя би могла да му даде определения път за живот, като в този случай божеството би било всемогъщо, но създанията би били безсилни. Това е невъзможно, ако божеството искаше създания, които са негов образ. Ако божеството искаше да се откаже от себе си, то трябваше да създаде огледални образи, да даде на създанията възможността да се развият от себе си. Свободата на тяхното битие / празнина в преписа] В любовта към Бога се крие пълното отдаване от Бога.

Първо имаме водещото божество, след това огледалните образи и животът в тях – сат; все още в изобилие, все още неотстранен; преданост – ананда – и сливане със създанието – чит. Това е връзката на божествената същност със създанията.

Без свобода, съществата по Божия образ не са възможни; но със свободата възниква необходимостта съществата също да могат да грешат.

В земното развитие на съществата по този начин е дадена една от най-висшите сили - тази на любовта. Същество, което има предварително определен път, не би могло да върши добро от себе си, свободно от любов. Свободното същество го прави от любов. Така Бог е създал съществата в саможертвена любов и им е дал възможност да върнат живота в свободна любов. Ето защо космосът на земята, за разлика от всички останали, се нарича космос на любовта. Действието от любов е неговата задача.

52. Древна мъдрост

Какво е било първоначалното състояние на така наречената „древна мъдрост“ и как е дошла на земята, е днешната тема.

Има два вида знание и осъзнаване. Нека си представим изобретателя на часовник: той прави един, два, три часовника според плана, който първоначално е бил в съзнанието му. Първо е била мисълта, след това действителната реалност. Това е един от начините да се знае нещо.

За да опознаем другия начин, нека си представим, че часовникарят е починал; часовниците са там и някой друг ги изучава, измисля плана и прави други часовници. Той има същите знания, но ги е получил по различен начин; за него сетивното възприятие е било първо, след това идеята; за другия човек идеята е била първа.

Тези два начина за придобиване на знания съществуват и във великата вселена. Такава мисъл, която съответства на законите на реалността и е налице преди сетивния обект, се нарича „интуитивна мисъл“. Тя е родена от самия дух, дете на умствения свят. Другата е дете на сетивния свят, тя се нарича „индуктивна мисъл“. Нека сега видим как би се проявила разликата между гореспоменатото и учениците. Изобретателят ще може да предаде мислите си, защото той е оформителят, създателят, защото е бил там, когато чувственото е възникнало от менталното. Този, който е имитирал, също ще /празнина в преписа/

Същата разлика е между първите учители на човечеството и всички по-късни. Защото първите учители на човечеството са участвали в сътворението, били са сред онези, които са го формирали, участвали са, когато светът е бил все още космическа мисъл. Те [празнина в преписа]

Първите Архати или Маха са участвали в създаването на света. В средата на третата коренна раса, когато се е зародило човешкото царство, А също се е въплътил. Те са донесли със себе си знание от работилницата, а това е „древна мъдрост“; те са донесли със себе си това, което са преживели.

Знанието, което човек придобива впоследствие, е същото като това, което първоначалните велики духове имат от самите закони на сътворението. [Пауза в преписа] Ако наистина знаеш нещо, тогава притежаваш и законите, по които е създаден светът. Манас и Махат следователно са еднакви по съдържание. Само Манас е в нас: Аз. А Махат е разпръснат като картина по целия свят. Само начинът, по който са, е различен, съдържанието е едно и също. Колкото повече увеличаваме знанието си, толкова повече /пауза в преписа]

Това, което се е усвоявало по онова време от творческата дейност на скулпторите, е била първата мъдрост и следователно е повече от всичко, което науката може да придобие. Това окултно твърдение, че светът произлиза от космическите мисли и че знанието кулминира във формирането на човешкото мислене.

Азът влиза във формирането на света; извън Аза - Махат. Азът, създателят, обхваща Махат. Развитието се състои в това, че Азът разширява сферата си върху целия Махат и накрая самият Махат е вътре в Аза. Каква е разликата? Начало: Махат е извън Аза, край: Махат е в Аза.

Единствената разлика между началото и края е, че егото се е пожертвало като специално същество и в резултат на тази жертва е придобило Махат като свое съдържание.

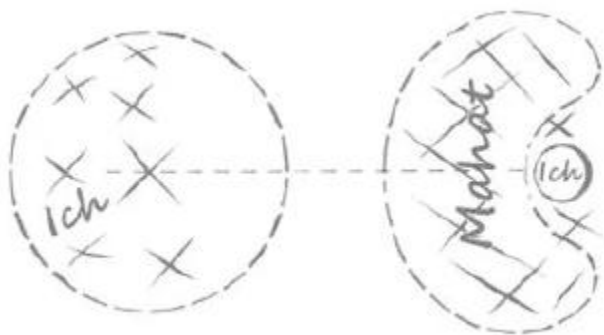
Процесът на формиране на света се състои във факта, че Аз-ът, който преди това е бил изключен от Махат, впоследствие има Махат за свое съдържание. Не Махат, а Аз-ът е претърпял развитие. Смеслено изречение: Светът е затворен в космическо формиране на мисълта [празнина в преписа], Аз-ът е отвън.

Това е само отчасти вярно, защото в действителност егото е част от Махат. При нас всяка мисъл е част от Махат; нека се опитаме да символизираме една като съдържание. Нека вземем изречението: Еволюцията се състои във факта, че всяка част от Махат расте до такава степен, че става идентична с целия Махат. Извършва се асимилация на всички индивиди с целия Махат. Извършва се великата жертва. Целият Махат дава своята същност на всички части, това е развитие. Целта на света е цялото да дава своята същност на всяка от своите части. Сигурно е, че цялото е било свършено в началото; но ако нямаше части, то щеше да остане такова, каквото е. Тъй като ги има, то е дало на всяка от частите цялото си същество, така че собственото му съвършенство в крайна сметка се съдържа във всяка от неговите части.

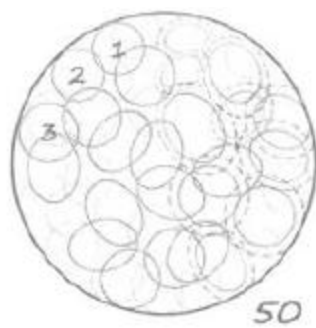
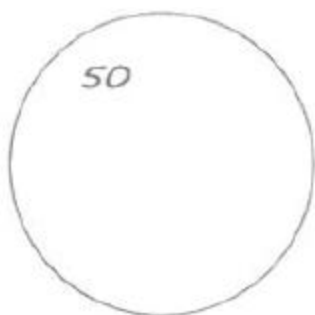
Начало: Махат е извън „аз-а“

Край: Махат е в „Аз-а“

Единствената разлика между началото и края е, че „Аз“-ът се е пожертвал като отделно същество и в резултат на тази жертва е получил Махат като свое съдържание.

Еволюцията се състои в това всяка част от Махат да расте до такава степен, че да стане идентична с целия Махат. Извършва се „голямото жертвоприношение“: целият Махат дава своята същност на всички свои части. Това е развитие.

53. Същност, възприятие и действия

Трябва да правим разлика между същността като такава и между възприятията и действията на същността. Те зависят не само от същността, но и от света, в който е поставена. Човешкото същество се намира в различни светове по различно време, преминавайки през планети и глобуси. Запознахме се с четири от трите свята. Ако иска да възприема и да бъде активен, той трябва да формира органи от въпросния свят. За да може да работи на физическата земя, той трябва да формира органи на възприятие от земните материали. По този начин трябва да правим разлика между съществото, което принадлежи към света на вечното, и органите, които то е формирало от материалите на световите, през които преминава.

Ако нямаше физическа ръка, нямаше да можем да движим обект, а щяхме да преминаваме през материята. Ръката трябва да е непроницаема. [Пауза в преписа] Същото е и със сетивните органи. [Пауза в преписа] очи. Тези органи се наричат Индрии и се прави разлика между Индрии на сетивата или възприятието и Индрии на действието. Всяко същество формира органи на действие и сетива от материалите на света, през който преминава. Човекът принадлежи на вечния свят със своето същество, но с органите си - на света, през който преминава. Когато е прекосил тези светове, той взема нещо от световите чрез органите си, което остава негово притежание. Имаше очи, когато излязохте от лоното на Вечния, но те нямаша [пауза в преписа]

Това, което си възприел, си остава. Очите, като органи на физическия свят, избледняват.

От това виждаме, че хората грешат относно това, което наричат реално. Това, което се явява като ефект от процесите, е именно реалното, трайното. Така, чрез органите си, които получава от време на време, съществото черпи плодовете от различните светове, които след това отнася със себе си. Ето защо гърците са имали красиви символи в мистериите: Те са наричали душата пчели, защото душата събира меда от световите и го полага пред олтара на Вечния.

Защо посветените използват такива образи за хората? Има ли това някаква стойност? Всичко, което е мит, е външна дреха за дълбоко вътрешни истини.

Как ще работим по-лесно върху статуите? Ще работим ли първо върху грубия образ в каменния блок или ще започнем с най-финото изпълнение? Мисля, че първото.

Жреците от различни времена са действали според този принцип. Те са казали [празнина в преписа]

Внушавам на тази душа фигуративна идея, която хората изобщо не разбират. Но тя подготвя ума му, за да може по-късно да възприеме чистата истина. Това имаше стойност, докато жреците бяха толкова пропити с прераждането.

Да се върнем към основната идея: съществата вземат от световите това, от което се нуждаят за своите органи. За нас: физическият, душевният и духовният свят, от

които сме съставени. Човекът живее в тези три свята - физическия, астралния и менталния, и следователно е тройно същество.

Над духовното и под физическото има други светове, в които хората не живеят директно, а други същества. Нека си представим, че тези същества, които са само душа и дух, са двустепенни за нас. Такива същества се наричат деви, които не са въплътени във физическия свят, чиято най-нисша форма на съществуване е астралното. Митовите са третирали познанието за такива същества алегорично, или като са ги изобразявали в огнени облаци. Но в митовите откриваме и че те се появяват под формата на животни - Зевс.

Животното често представлява астрално същество, защото изразява страстта по-ясно от човешкото. Следователно това съответства на астрална реалност, но не трябва да се мисли във физическия смисъл в обичайния смисъл; по-скоро хората, на които се е явило, са били в транс за момента.

Освен тях, има и други същности, които са само физическо-духовни, лишени от духовното. Те не са животни, защото с родовия си характер принадлежат към духовното; родовата им душа принадлежи на девакана. Има такива същности, които изобщо нямат духовен израз. Възможно е да ги достигнете само ако не сте зависими от духовния израз. Ще трябва да съм ясновидец в астралния план, за да възприема тяхната астрална същност. Земята е много по-населена, отколкото човек би си помислил. Във всяка скала и дърво живее същество, но те не се изразяват, защото нямат духовен израз. Те се наричат елементарни същества.

Човекът възприема техните ефекти само когато те му се проявяват, както изглежда, случайно.

Има деви, чиято природа е над духовната, и елементарни същества, които са под физическата. Но те не са наша грижа. Те имат органи, които принадлежат към същите светове като нас. Девите не извършват действия, които принадлежат пряко на сетивния свят, така че ние не ги възприемаме; елементарните същества нямат органи, които могат да се изразяват духовно, така че те не са там за хората.

54. За целта и дома на човека

Само чрез Пастър наука успява да докаже, че живите същества никога не могат да възникнат от неживи: само въздухът е пълен с жизнени микроби; ако ги оставите да преминат през жарава, няма да възникне повече живот. „Целият живот произлиза от живото“, казва съвременната наука. Въпреки това, тя все още вярва, че духовните неща могат да възникнат от телесните. Чрез теософията знаем, че в живите, душеподобни качества никога не възникват без добавянето на душевния зародиш.

В потока на развитието неодушевеното поражда неодушевеното; ако трябва да възникне одушевеното, трябва да възникне нов поток с жизнени зародиши. Но ако трябва да възникне душата, трябва да възникне нов поток с душевен зародиш. Следователно неодушевеното е почвата и арената, в която одушевеното се осъзнава; никога не е негова причина. Живото е винаги само сцената, в която душата се осъзнава, никога не е нейна причина. Това ни води до великия закон за прераждането; трябва да търсим причините за всичко, което откриваме в душата, в самата душа.

Видът се ражда там, където външните условия съответстват на вида. Ако не го правят, индивидът загива; видът оцелява. Така е и с душата, която след целия си минал живот в суров начин на живот, веднага процъфтява. Душата е емоционално свързана с обкръжението си; сред тези, които са същите, душата запазва склонността да се връща към предишните си навици.

Физическото, камичното и менталното тяло са съставени от материя със съответстващи закони. Същият закон се завръща, след като материята е отпаднала и се е разгърнала в девачан, но привлича към себе си свързан закон в новото си натрупване на материя. Това е законът на кармата: всеки минал живот остава като причина за следващите животи и наистина менталните свойства на следващите животи ще се основават на менталните от миналото, камичните - на камичните от миналото, а физическите - на физическите свойства на миналото.

Най-голямата трудност започва с въплъщението във физическото тяло. Само в живота може да има взаимодействие между трите тела; физическото трябва да се превърне в инструмент. Знаем, че добродетелите, които се стремят нагоре и надолу в човешкия живот, си взаимодействат. „Борбата за съществуване“ води до най-ниското ниво на Камалока. „Егоизмът, „липсата на посока“ и „измамата“ довеждат хората до втората, третата и четвъртата част на Камалока.“

Пречистването в трите висши етапа се състои в онези, които формират отрицанието на трите висши качества: бъркане на символа с нещото; четене на думата „Б“ в Библията вместо духа; буквализмът и поклонението пред символите намират своето пречистване в петия регион на Камалока.

Истинското благочестие е преданост към духовното. То може да бъде насочено към временното или към вечното в духа. Купалуващите в царството на духа, които преследват красивата духовност като удоволствие, се пречистват в шестия отдел. В седмия отдел са идеалистите, които търсят Бог в природата, теоретичните материалисти. Пороците не са нищо повече от сенчести образи на света Кама в нашия физически свят.

Справедливостта, която привлича Кама-Манас към Манас, все още трябва да бъде пречистена, но в Девачан тя води до единство. Чувството за разширяване на справедливостта отвъд границите на непосредствената среда се събужда в първата област на Девачан. Добродетелта на въздържанието от светското, предаността към духа, се формира във втората степен на Девачан. Благочестивият в обикновения смисъл. - Активният интерес към живота, външният израз на силата на духа, се пречиства в третата сфера на Девачан. Хора, които поемат инициативата, които не се отдават на собствената си воля.

Мъдростта - всеки, който може да контролира физическия свят отвътре - води до четвъртото ниво. Лидери и водачи на човечеството във външната култура - музиканти, педагози.

[За тези, които] се клонят към вечното, [за тях] това се превръща в символ.

Увеличаване на въздържанието: истинска красота. - Когато човек си позволи да бъде определян от вечното, вместо от преходното, ние имаме благочестие, живот в духовна непоколебимост. Мъдростта е върхът на мъдростта. Седмата добродетел на Манас е [празнина в преписа].

Точно както везните на манаса могат да се наклонят, така могат и тези на желанието и по-тежките пороци. Всичко е свързано в Кама; тези, които са се оплели в него, вече нямат борба, с която да се борят; съществата, които го искат, могат да се доближат до тях. — Когато жаждата за удоволствие се увеличи, тогава човек вече не живее в себе си, а по-скоро във външния свят: отдаденост на удоволствието – петият порок. Епидемии – похот... Когато човек е напълно контролиран от външни сили, напълно е загубил пътя си, е погълнат от желание, тогава стигаме до шестия порок, който почти го довежда до разрушението на собственото му същество: нестабилност. Когато се отдаде на всякакъв вид измама, когато не прозре нищо с хитрост, когато измамата се изгуби в тъпотата, тогава имаме последния порок.

По този начин личността държи всичко заедно, тя е между живота и смъртта. Когато тя се разпадне, двете страни остават, тласкащи се нагоре и надолу. Мярката на пороците го води към Камалока - останалите към Девачан. Докато личността държи заедно борбата за съществуване и справедливост, човешкото същество се колебае - когато се разпадне, тя е теглена в двете посоки. В личността е имало баланс. Без личност, добродетелите или пороците стават жертва на собствените си сфери и закони. Растение - соли - семе.

Сега трябва да имаме предвид, че всички добродетели в човека са се развили в сферата на желанието. Докато едно същество живее в нисшата сфера, то се придържа към нисшата; не може да живее във висшата. Всичко, което се прилепва към човек от Кама, трябва да бъде предадено на Камалока; само тогава той може да се издигне до Девачан. Докато нещо физическо се прилепва към растението, то трябва да живее във физическата сфера. – Камалока е мястото, където това, което е било желание в човешкото същество, трябва да бъде задоволено; там човешкото същество трябва да изживее своите добродетели, докато в чувствения живот физическата обвивка е била в състояние да ги държи заедно. – Танатос, Сизиф. И в двете сфери има седем части, защото за всеки порок или всяка добродетел трябва да има съответно изкупление; има закони за премахване на седемте дисхармонични качества, а седемте части на девакана са там за развиване на седемте хармонични качества. Трите по-нисши за премахване на грубите по-нисши качества, трите по-висши за пречистване на борбата за съществуване – най-висшата за премахване на измамата.

Всичко, което се придобива като добродетел в живота, намира своето обучение в Девачан, товарът се поема в Девачан. Всичко, което се случва в сетивния живот, е феноменалното, привидността; то ни насочва към ноуменалното, това, което е зад нещата. Трябва да виждаме личността в този двоен аспект. Тук се крие и това, което наричаме свободна воля, която ни е дадена, за да ни помогне в тази борба. Нека порокът бъде пречистен чрез свободата - школата на възплъщението. Все нови взаимодействия.

Истинският дом на човека е Арупа в Девачан. Той се спуска в рупа и се изпълва с мисловното тяло. В областта арупа той вижда какво е собственото си аз, наслаждава се на прякото съзерцание на вечното. Сега му предстои да премине през школата на съществуването. В Арупа той никога няма да влезе в контакт със света на разделението. Сега той трябва [трансформира] виждането на вечното в мислене за отделеното.

Първо, човешкото същество се обгражда с мисловен материал, за да може да мисли Вечното във временното. Това го въвежда в света на това да бъде специален според Рупа.

Второ, човешкото същество се обгражда с астрален материал, за да може да усети Вечното във времевия свят. - Кама или астрален свят.

Трето: Човешкото същество се обгръща във физическа материя, за да може да желае вечното във временното. Сега то се възплъщава отново и е подчинено на законите на физическия свят, докато отново не поеме по възходящия път.

Това наричаме поклонничество на душата, което преминава през трите свята. След това идва висшият свят, който е истинският дом на душата, безформеният свят.

Всички мисли, които извличаме от нещата, трябва да се намират в самите неща. Ние наричаме тяхната специфична характеристика съдържание форма; но нищо не

може да се формира без наличието на тънка материя. Така че това, което визуализираме в мисловната материя, присъства като цяло.

Трите висши принципа почиват вътре, докато трите долни образуват външната обвивка. Те присъстват обективно и субективно. Първите три са само субективни. Не можем да ги наблюдаваме. В 4-те Прана-Кама-Манас мислите стават; те се появяват като сенки. Ако Манас, душата, приютява мисли, тези мисли биха се изправили срещу Кама-Манас по такъв начин, че биха били неговите реалности. В зависимост от нивото на съзнание на едно същество, то нарича нещо реалност. Когато човек загуби своята физичност, той губи физическия принцип. Но когато един принцип помрачи, нов влиза.

То свети в душата 8. Когато загуби Прана и Камалока, 9 влиза; [когато загуби] Кама-Манас, тогава влиза 10. Какво е това, което се активира там?

Когато той загуби Кама-Рупа, ново същество навлиза в дълбините на душата му; то е свързано с Кама-Рупа, но има различен закон. Това го привлича в света на духа. В окултизма се нарича духовен огън. „Ще дойде някой, който ще ви кръсти с огън.“ Това, което навлиза за физическото, е това, което съдържа всичко, което доминира физическото със съвършена мъдрост. Ние го наричаме „Махав“ или „космическа мъдрост“. То блести, когато се освобождаваме от физическото.

Веществата изчезват, законите се превръщат във висш принцип. Това, което се превръща в тенденция и сила, отново блести като висш принцип. Когато се откаже от Кама-Манас, който всъщност е нашето аз в този свят, се появява нашето най-истинско аз - чрез това битие, нашето самосъзнание. Сега се обръщаме към Манас като към нашето тяло, космическия огън на мисълта, който носим. Обръщаме се към Манас като към нашата цел, както преди се обръщахме към физическото си тяло. Когато нашето самосъзнание се пробуди, ние се чувстваме като единно същество, принадлежащо към цялото. Свети Августин: „Виждаме нещата, защото са; нещата са, защото Бог ги вижда.“

Гледани от по-висш план, ние сме мисли на световния дух, оформени във форма. В душевния живот на световния дух всички неща са истински присъстващи. Когато се освободим от въплъщението, ние оставаме в душевния живот. Това, което обикновено наричаме реалност, възниква само когато висшите принципи помрачат и се появят в света на частността.

Като индивидуалност, човешкото същество е подчинено на законите, които преобладават в шестте висши сфери; като личност, то е подчинено на тези, които преобладават в четирите по-нисши сфери. Следователно, по-нисшите сфери трябва винаги да се обновяват. Човекът трябва да умре и да се прероди, защото живее в свят, подчинен на законите на раждането и смъртта. Не човекът е подчинен на закона за раждането и смъртта, а по-нисшите светове, в които човек се превъплъщава от време на време.

Денят и нощта се сменят, но законът е вечен. Ние носим закона нагоре, той блести в красотата си, когато сме се освободили от физическото. Човекът носи единното, вечното, непрекъснато нагоре във висшата сфера. Задачата на човека е да извлече от нисшия свят колкото е скрито от висшия свят. Ето защо езотерично е сравняван с пчела. Той трябва да издигне временното, за да го обедини с вечното. Тъй като не може да го направи наведнъж, той го прави в последователни въплъщения. Тъй като светът не се въплъщава наведнъж, а последователно в епохи, човекът също трябва да направи същото. Причината за повторното въплъщение се крие в еволюцията на света. Следователно ние не само изкупваме себе си, но и света, като се развиваме, и се проваляме в задачата си към Вечното, ако не продължим развитието си.

55. Структурата на човека I

Нека първо накратко повторим какво произтича от разглеждането на седемте основни части на човека. Човекът е гражданин на три свята: физическия, душевния и духовния. Физическият свят е отражение на духовния свят, така да се каже, неговият противоположен полюс. Точно както виждаме планински пейзаж, отразен в огледало на вода, по такъв начин, че подножието на планината е видимо първо във водата, но върхът е най-ниско долу, така е и с духовния свят. Той преживява своята инверсия във физическия свят - най-дълбокото физическо съответства на най-висшето духовно. Аتما съответства на минерала, Будхи на света на живота, Манас на животинския свят, чийто външен израз е животинското царство. Душата е това, което свързва двата свята. Човекът е обобщение на всичко, с което се сблъскваме в другите светове - микрокосмоса в макрокосмоса. Съкратено и компресирано, ние откриваме всичко, което се случва в космоса, в него. Можем да проследим как трите свята създават израз в него, за да погледнем себе си през него, така да се каже. Човекът е окото, което е отворено към космоса, изградено от самия него.

Нека първо видим как минералните сили му въздействат: те компресират веществото - чрез привличане и отблъскване, чрез число и мярка. Това създава физическата основа на човешкото същество. Тя би била твърда и безжизнена сама по себе си, подобно на планинския кристал, който е образуван по същите закони на материалната връзка.

Тук се намесва жизнената сила, онази, която обуславя растежа и размножаването, еластичността и излизането отвъд себе си, онази, която създава вида. Тази видообразуваща сила е концентрирана в зародиша, намира най-яръкия си израз в наследствеността и чрез закона за формата доминира над веществото, което е подложено на разтваряне в себе си. Наследената форма е тази, която се запазва. Ние наричаме това жизнено тяло още етерно двойно тяло, защото то изпълва цялото физическо тяло. То е ясно видимо за всеки, който има съответния орган, за да го види.

Тези две тела са изградени от силите на външния свят, който изгражда в тях органи, чрез които прави себе си възприемаем. Физическият свят изплита кожата на човешкото същество и вмъква сетивните органи в нея. Окото е вдлъбнатина в кожата. Усещанията възникват чрез сетивните възприятия. Те вече пораждат нещо ново. Нещо реагира вътре в човека. Отваря се източник на активност, който отговаря на усещанията с впечатления. Тук започва собственият живот на човека. Тук имаме прехода към душата. Душата в човека е най-същността му, това, което възниква чрез впечатленията и преживяванията в него, което е или може да бъде различно във всеки човек, защото никой не може да знае дали другият „ро“ чувства точно по същия начин, както той самият. Този нов елемент наричаме „чувствена

душа“; той се простира отвъд физическото тяло, видим за този, към когото са отворени душевните органи. Но той е зависим от физическото и жизненото тяло, тъй като получава своите впечатления чрез тях и се определя в рамките на своите граници от тяхната сила. Наричаме тази граница душевно тяло. Следователно, ние си имаме работа със чувствено душевно тяло, тоест единица по отношение на човешкото същество като цяло. Ако разглеждаме тялото като такова, това душевно тяло е неговият трети крайник; чувствителната душа, от друга страна, е първият крайник на човешката душа; именно в душата възникват чувствата на удоволствие и болка, импулсите и страстите на човешките същества. Чрез тях тя е подчинена на тялото.

Но сега то влиза в контакт с духа, който е създал за себе си физически инструмент в органа на мисълта, мозъка. Мисълта служи на първо място на нея; човек размишлява върху своите възприятия и страсти. За да ги задоволи, той търси възможности, действа - чрез това силата на мисълта поставя душата в по-висше законосъобразно състояние, към което тя не принадлежи като просто сетивна душа; тя израства отвъд това, което е в животното или в съвсем неразвения човек. Тя се превръща в интелектуална душа. Ясновидецът вижда това като специална същност в душевното тяло, като втора връзка. Чрез интелектуалната душа човешкото същество е водено отвъд собствения си живот. То се отваря все повече и повече за духа. Доколкото се отваря за познанието на истината и доброто, то приема вечното в себе си, това, което съществува само по себе си и не зависи от впечатления. Това, което свети като вечно в душата, може да се нарече „съзнателна душа“. Тялото има ограничаващо въздействие върху нея, духът я разширява.

56. Формирането на човешкото същество II

По време на лемурийския период се е случило нещо, което е сред най-важните събития в продължение на много милиони години: истинското „аз“ на човешкото същество се е установило в човешкото тяло. Човешката душа е била по-развита от телата, които са съществували по това време. Преди телата да са били готови, душите са имали различно развитие на други планети. Питри: различни степени на развитие. Различно ниво на съзнание. Това съзнание, което имаме сега, е било постепенно изградено.

В продължение на дълги периоди от време ние сме развили това, което сега е на Земята на Луната. След това то е заспало. Когато човек започва земния си път, той е по-далеч от Земята. Той трябва да изгражда тела в сътрудничество с други висши същества. „Земята беше пуста и объркана.“ Формите трябва да бъдат изградени от материала; това се случва в първите три кръга. Той изгражда форми, както човек строи къща. Един вид афинитет със земната материя води до това. Когато започне четвъртия кръг, телата са толкова готови, че цялата физическа система - кости, мускули, храносмилателна система, кръвоносна система - е завършена. Човешкият мозък все още е в процес на проектиране. Четвъртият кръг е за изграждане на този физически орган за съзнание.

Три основни етапа първоначално:

Първо: чисто духовно, арупа, безформено; второ: духовно състояние на формиране, рупа, астрално състояние. В края на астралното състояние, в най-съкровената част на съществото се намира:

1. арупично същество
2. обгърнато от мисловно тяло или рупа
3. от астрално тяло или съзнателно тяло.

Сега той започва физическото формиране, като първо формира отпечатък за това, което е бил астрален, в най-фината материя, в етера. В по-ранното планетарно развитие човекът е имал много различно етерно тяло, което е изградило това, което сега познаваме, но в четвъртото състояние на четвъртия кръг, когато самата земя е била етерна материя, то е шаблонът на физическото тяло, приблизително с цвета на прасковен цвят. През това време етерното тяло е било единственото човешко тяло. То е била първата коренна раса, фините хора са се носили в етерното пространство и са се размножавали, като единият е произлязъл от другия.

Ставайки все по-плътен, човекът преминава през седем етапа – расови – и сега идва второто състояние, въздушният човек. Етерът привлича въздуха, прониква го, образува тела. Това, което откриваме в приказките, се основава на древна памет. Те се наричат хиперборейци: „И Господ направи ветровете свои пратеници.“

Значение: Той образува тяло от въздух за духовните същества. Хиперборея ставаше все по-гъста; въздухът беше много гъст тогава; въпреки това хората бяха чудно

красиви. Етерните хора бяха светещи огнени фигури. Астралната земя би била напълно тъмна за физическото око; по време на етерната земя тя би започнала да свети. Огнените фигури се характеризират по следния начин: „И каза Бог: да бъде светлина.“

Лемурийците са толкова важни, защото този важен участък е бил в средата му. По-ранните катастрофи не са били толкова жестоки, защото земята все още не е била толкова плътна. Хиперборейците, като пренареждат топлината, като преместват континента от Северния полюс на Южния.

Напоена с вода, плътна материя: първите лемурийци са се образували от нея; не толкова плътна, колкото по-нисшите медузи - те се наричат „хора, размножаващи се с яйца“, точно както някои животни, амеби, които първо имат вдлъбнатини, в които се разпределя ядрото, след което се свива. Така човекът е бил материално безсмъртен в онези дни, той се дели, но не загива, така че човекът е материално безсмъртен като такъв. В онези дни Питри все още се е реел около тялото; едва в средата на лемурийския период той е могъл да го завладее. Той е имал всичко, освен дясното полукълбо. Сега се е появявал подход към него. Огнената мъгла е станала протеиноподобна, появявал се е мозъчен подход и душата е могла да го завладее. Само много напредналите Питри вече са могли да формират тялото отвътре. Така наречените синове на огнената мъгла, Архати, посветени и всъщност от най-висшите същества. По-слабите Питри все още не биха могли да образуват тела. Първи представители на мъдростта. Други Питри биха могли да завладеят сега, но тогава същества като тези, които са се появили, не биха могли да възникнат. Човекът никога не би постигнал пълна свобода; той би имал притъпено съзнание. Към края на втория лемурийски период започнали да се въплъщават още Питри. Тези тела обаче, които по това време не са били обитавани от Питри, са се развили в животинска форма. Ако в тялото нямаше мозък, никой високо развит Питри не би могъл да работи в него на нашия земен план. Това развитие в животинска форма е това, което всички религии наричат Падението на човека. За сметка на мозъка, останалата част от човешкото същество е била изтласкана надолу в животинска форма. Като завладява вътрешно, човешкото същество трябва да развие сетивата, за да възприема. Падението на човека създава първата карма.

Външно, физически, първите хора са били много по-съвършени, но по-скупни. По това време не е имало маймуни; онези тела, които са били обитавани, сега са се развили в хора; необитаемите са се разложили; те са били бездушни, аманасични. Така през втория лемурийски период се постига развито състояние на съзнание чрез потъване в по-дълбока чувственост. Задачата на осмия кръг, на цялото земно развитие, е да се постигне това състояние на съзнание.

На Луната той е имал нисък, а по-рано още по-нисък.

Така чрез седем планети той развива седем състояния на съзнание. Когато мигрират от Луната, те са имали сънлив транс, преди това растителни трансове, а преди това

дълбоки трансове. Седем планети или състояния на съзнанието. Седем царства, седем раси.

57. Царствата

Трябва да има нещо в човека, което да се среща с всяко нещо във външния свят.

Трябва да има нещо във външните неща, което съответства на това, което е в нас.

Срещаме нещата на обща сцена. Те ни срещат по три начина:

- минерал, човекът е възникнал там, където се е кондензирала минералната сила на Бог
- възбуждайки удоволствие и недоволство
- пробуждайки мисли.

В манасичното трябва да има нещо, което произвежда мислите отвън. Това, което приема мислите вътре в нас, трябва да е нещо, което произлиза от мислите. Всичко е едно и също както горе, така и долу. Човекът слезе, за да посрещне творческата дейност. Развитието беше такова, че творческото се среща с пост-творческото.

Минералното царство е мястото за тази среща. Човекът е еволюирал в минералното царство и сега трябва да еволюира извън него.

Така микрокосмосът и макрокосмосът се срещат в минералното царство. Чрез еволюцията си надолу, Бог среща човека чрез връзката му с минералното царство.

	Средновековни термини
Елементален свят	Царството на разума
Елементален свят	Небесното царство. Поникването на мисълта от общия разум.
Елементално царство	Елементалното царство
Елементално царство или Минерално царство	Минералното царство (или малкият свят)

Цялото човешко развитие е подготовка за бъдеща свободна конфронтация с Божеството: Послание на Павел до римляните, глава 8, стих 19: „Защото страхливото създание чака осиновение.“ Всяко развитие е копнеж.

Будисткото самосъзнание ще се изправи срещу Махабуда.

Ето защо има опити за развитие: човешкото същество трябва да развие съответните органи в различните сфери. То живее двоен живот във физическия план, за да познае всичко, което е местно там, в астралното и в Девачан. То ще може да живее в чист Девачан, когато вече няма никаква склонност към другите светове. Човек може да има склонност надолу или нагоре; той трябва да има желание за ентузиазъм, да издигне долу нагоре, да издигне временното към вечното. Ученикът

на мистериите е развил количеството желание, което е живяло в него към духовната страна; желанието се превръща в поглед нагоре.

Астралът е междинна сфера; ако желанието е насочено надолу, човешкият астрал е камичен; ако е насочен нагоре, той е пречистен и ментален.

Човекът има космическа задача: да развие силите на минералното царство нагоре.

Тъй като среща божеството в минералното царство, той трябва да донесе силите, които намира там, на божеството. Оттук идва и притчата за пчелата.

В трите царства той трябва да се събере и обедини с божеството. Чрез земния живот ние обединяваме нашата двойна задача: да развием въздишането в дисхармония в хармония. Ако не изпълним тази задача, пропускаме нещо.

Сега стоим на прага, където трябва да осъществим обрат. Това е срещата на две сфери; това е пресечната точка на ниво минерално царство.

Следователно теософията е теория, която трябва да се превърне в живот.

Човекът осъзнава всичко, което животното носи като несъзнателен спомен.

Развивайки мисълта чрез медитация, човекът връща спомени от минали животи на земята. Християнството е имало за задача да освети личността; следователно концепцията за индивидуалността е трябвало да остане на заден план за известно време.

Развитието е проникването на по-късното в по-ранното; най-ранните прояви на човечеството са предвестници на по-късното развитие.

58. Средновековна мъдрост

Във всеки църковен прозорец, във всяка сага, във всяка народна сграда, в идеите от ежедневието през Средновековието можем да открием израз на дълбоки истини. Стихотворения, които днес не са разбрани, са родени от духа на най-дълбоката мъдрост. Материалът на „Хайнрих фон дер Ауе“ също е взет от кръга на европейските посветени. „Бедният Хенри“. Никъде не е посочено, че се говори за теософска поезия; най-малко пък Г. фон Х. е знаел това.

Хайнрих фон дер Ауе е благороден слуга в голямото имение Ауе в Швабия. Той е изключително способен рицар във всички светски дела, но не се интересува много от неща, които надхвърлят светското. Затова е наказан с болест, наречена:

Мизелсухт - проказа, която се е смятала за нелечима. Всички немски лекари - а по онова време това са били лекари, които са лекували с помощта на духовни сили - са се отказали от Хайнрих фон дер Ауе; само един майстор в Салерно им е предложил перспективата за спасение. Чиста девойка трябва да пожертва живота си. Но той не вярва на това; осъзнава, че това е наказанието за светското му рицарство. Той се разделя с имуществото си и се оттегля във ферма, където за него се грижи дъщеря му. Тя решава да се жертва за него; той пътува с нея до Салерно. Тогава осъзнава, че това не трябва да се случва и предпочита да остане болен. Но достатъчна жертва не е физическата смърт, а волята, радостната, духовна воля.

Един принцип е възприет от всички поети. Човек трябва да спазва мярката, хармонията. „Diimaasze“. Теософският принцип често го изразява: Не зависи от външния успех, а от правилната воля. „Който“ - казва поетът - „в ума си се стреми към чистота и благородство и иска правилното, намира равновесие и чест.“ - блаженството, което произтича от шестия принцип. Чрез тези думи Хайнрих фон дер Ауе внушава, че се е стремил към нещо по-дълбоко. Всичко, което е написал, диша със същия дух.

„Ерек и Енита“ описва как протича търсенето на умереност, как любовта възниква от уникалността, а хармонията от дисхармонията. Ерек се жени за Енита. Той е смел рицар, който си поставя за цел никога да не го предупреждава за опасност. Но хармонията възниква от изпитанията.

Ивейн се жени за дъщерята на великан, но я оставя година след сватбата, защото Гавейн го съветва да не се „изгубва“, да не става мързелив и невнимателен. Той заминава за една година, за да премине изпитания, обещава да се върне, но не го прави и губи благоволението на жена си и ума си. Спасява се, като се бори с лъвове и дракони. Седемнадесет години скитане.

Само чрез духовно рицарство човек може да постигне способността да упражнява духовно управление. В легендите висшата, по-чиста душа винаги е символизирана от женска душа; висшето съзнание е представено като девствената женственост. Чрез неговата чиста висша душа, която знае какво всъщност е любовта, чрез

Майстора на Салерно, който му посочва как висшето духовно се свързва с него чрез жертвоприношение.

Какво е страданието за някой, който знае какво всъщност представляват духовното и физическото? Знаем, че в по-ранните развития човекът е бил висше животно, само земното развитие е там, за да превърне манас в кама. По принцип всички същества в нашето развитие участват в тази кама-манастична природа. При животното манасът не е в главата, той се ръководи от манас. В различните царства законите на мъдростта излизат наяве. Това все още не беше така на Луната, която беше само обгърната от атмосфера на мъдрост.

Би било нередност на Земята, ако нова кама бъде присадена директно върху самата кама. Ако някое същество живееше върху кама, то би било жизнената връзка на Луната. Има такива неща на Земята: те са паразити, насекоми, които живеят върху други същества. А в растителния свят има имел, паразит, който черпи храна от вече съществуващия живот. Това, от което коренът на кама се нуждае, за да живее, е това, което е останало от лунната епоха. Имелът остана назад, само че закърнял, и трябва да живее паразитно, за да завърши развитието си.

Следователно, конструкцията на насекомите, които често са в рогова черупка, е влязла в земното развитие недовършена и [празнина в преписа]. Животните с екзоскелет са тези, които са закъснели от лунната епоха. Следователно е разбираемо, че имелът играе такава роля в древните митове и легенди. Той е свързан с онези [...] и които следователно все още са привързани към луната, към Камичността, което е било оправдано в миналото.

В сагата съществата, които причиняват зло, свързват своите импулси с Камическото, асоциират се с имел по най-духовния начин. [Балдур] е убит от имел, който произлиза от по-ранна епоха. Ако се разпростре в нашата епоха, ще доведе до разрушение. Земната Кама трябва да се управлява от Манас. Животът на Земята се унищожава от лунните паразити. Ето защо дяволът е наричан господар на мухите. Ако самият човек се отдаде твърде много на Кама в земното си развитие, той присажда Кама върху Кама върху Кама и след това става дисхармоничен в себе си. Тази дисхармония може да се види в болестта, която нарушава мярката. Той е измъчван от пристрастяването, което е в основата на това растение. Тези, които се отдават на страстите, остават заседнали в това, което принадлежи на лунния свят. Това задържане на вълната на живота поражда болестта на страданието.

Тези, които не се стремят към духовно просветление, изпитват застой в целия си живот. Това не може да бъде разбрано от физически лекар, а само от някой, който познава връзката между всички планове. Когато заседналата вълна на живота се повдигне, когато егоизмът е истински пожертван, тогава настъпва изцеление.

„Ивейн“ е също дълбоко символично произведение. Тук отново женско същество представлява висшия аз. В този случай това е дъщеря на гигант, раса, предшестваша човечеството. Сливането на човека с природата, както и с [празнина в преписа], е

гигантизмът. В началото на своето развитие Ивейн е все още близо до това първоначално развитие. Сега той трябва да събуди Манас в себе си. Манас първоначално е бил дар от боговете, свързан с душата. Сега той губи висшия дар, за да го възвърне като вътрешен човешки интелект. Когато се помирява с висшия аз, той го придобива, но като освобождава лъва от дракона, тоест от егоизма, от мъдростта, която е насочена към светското.

Чудесно е, когато разгледаме мистериите на Митра: техните седем степени.

Четвъртата степен е лъвът. Когато четвъртият принцип – лъвът – се събуди във висш смисъл, той се стреми към петия и иска да се освободи от третия, дракона.

Тези стихотворения са възникнали от огромни дълбини; отнема чак шестнадесети век, за да изплуват на повърхността. С Коперниковата революция поезията става по-секуларизирана. През дванадесети и тринадесети век се наблюдава огромна езотерична дълбочина.

59. Апокалипсис I

Тези понеделни събирания са предназначени да се превърнат в наистина интимни събирания на нашата теософска общност. Присъстващите трябва да говорят колкото е възможно повече. Вярвам, че това е най-добрият начин да се даде възможност за истинска дискусия, с въпроси и отговори от групата.

Бих искал да говоря за апокалипсисите, защото тази тема е подходяща да ни насочи все повече към цялото течение, което наричаме теософско. Когато говорим за апокалипсисите, ще трябва да обсъдим всякакви по-дълбоки, теософски въпроси. Днес ще бъде направено само кратко въведение. След това ще имаме възможност да поговорим и за широк кръг от теми.

От всички апокалипсиси най-известен е тайното откровение на Йоан, което може да се намери в края на Новия завет. Има много интерпретации на този апокалипсис. Ако се задълбочите малко в тези интерпретации, ще откриете, че те често навлизат много дълбоко в теологията; но някои са и много повърхностни. Аз самият ще се опитам да ви запозная с Апокалипсиса на Йоан от мистична гледна точка, а след това и с други апокалипсиси.

Може би се чудите защо засягам тази тема. Публиката обаче трябва да е наясно, че ще се задълбочим в теософията, ще засегнем дълбоки теософски въпроси и едва ли бихме намерили думи, ако във връзка с тази тема основните въпроси и основните цели бъдат обсъдени подробно.

Когато се говори за такава възвишена тема като Апокалипсиса, трябва да се приеме, че основните основни понятия на теософското знание и теософските цели са налице и че сте убедени, че теософията има място в света и че тя има не само общочовешка, но и добра научна основа. Не можете да говорите за апокалипсиси, ако все още се съмнявате дали теософията е суеверие или истинско знание. Трябва да сме наясно с този фундаментален въпрос. Ще бъдат засегнати всички въпроси, които са част от подготовката на почвата за теософията. Ще дам не само основните понятия на теософията, но ще бъдат обсъдени и свързаните с тях въпроси. Така че, говорейки за апокалипсиси, бих искал да приема, че основата на теософския мироглед е общо взето дадена.

Какво означава да се говори за апокалипсиси? Преди всичко бих искал да отбележа, че апокалипсисът е много специфичен начин на гледане на света.

Виждате света под формата на апокалипсис. Този, който може да изрази апокалипсис, е достигнал до определена гледна точка. Можете да прочетете апокалипсиса на другите и ще научите от него много дълбоки истини. Но човек не може, без да е достигнал определено ниво на осъзнаване, да изрече какво се съдържа в един апокалипсис. Апокалипсиси е имало сред всички народи и по всяко време. Ние също, в теософията, имаме апокалипсиси.

Кой може сега да говори с термини на апокалипсис? Ще отговоря на този въпрос и това ще ни отведе по-дълбоко в същността на апокалипсисите, отколкото едно определение. Пътят на знанието е предписан за нас; казва ни се как да стигнем до знание и по този начин до истинска духовна ефективност. Може би сте проследили етапите, през които човек трябва да премине, за да влезе и да следва пътя. Знаете, че човек трябва да развие много специфични качества, за да постигне свободата на виждане, която ни отдалечава от това, което е просто сетивно възприемано, и ни позволява да надникнем в духовния свят. За да направи това, е необходимо човешкото същество да се научи да различава „вечното“ от „временния“, да насочва погледа си не към временното, не към преходното, а към вечното, към това, което остава, за да може тогава да промени цялото си възприятие за света около себе си, а именно, че някои неща, които са изключително важни за обикновения човек, стават маловажни за него, а други неща придобиват значение. Това, което обикновеният човек намира за важно, като например задоволяването на желанията и всичко, което ни диктува нашият личен интерес, трябва да стане маловажно. Важно трябва да стане това, което имаме предвид като вечна цел на човечеството. Трябва да имаме чувство за идеала, за това, което не може да се определи според всички възможни предимства, а от прозрението, че е за човешкото същество, в името на човешкото същество. Ако имаме чувство за идеала, трябва да развием и чувството, че се учим да го обичаме. Идеалът е изключително ценен. Колко хора могат искрено да погледнат в сърцата си и да кажат, че наистина обичат идеала, както човек обича дете или любим човек? Идеалът е твърде нематериален, за да го схванат хората. Но ние трябва да се научим да обичаме нематериалното, това, което съществува само в ума.

Друго качество, което трябва да развием, е „контрол на мислите“. Не трябва да позволяваме на мислите си да се носят напред-назад, а трябва да се упражняваме да ги контролираме, така че да можем да се задържим за една мисъл толкова дълго, колкото е необходимо, за да получим чрез нея много специфични знания и да се изясним по определен начин. Човек трябва да осъзнае, че мислите обикновено го контролират. Да контролираш мислите означава да овладееш мислите. Не трябва да се оставяме да бъдем увлечени от този или онзи подтик да извършим това или онова действие. Трябва да ни бъде дадена сигурна посока. Трябва да контролираме себе си само чрез центъра вътре в нас.

Третият момент е, че трябва да култивираме известно хладнокръвие към събитията от ежедневието, които обикновено карат хората да бъдат или превъзбудени, или дълбоко скърбят. Трябва да поддържаеме известно „хладнокръвие“ както към събитията, които ни издигат до небесата, така и към тези, които ни потапят в най-дълбока скръб. Само когато преминем през тези събития с уравновесено състояние на ума, ние намираме начина да преценяваме нещата с разсъждение.

След това трябва да развием това, което наричаме „толерантност“. Това е дума, която е лесна за произнасяне, но означава много повече, отколкото обикновено се мисли. Колко често в живота осъждаме, без да се питаме защо този или онзи човек е стигнал до това или онова действие. Винаги трябва да питаме: как и защо? Не трябва да се увеличаваме от критика. Трябва да разбираме, да разбираме всичко в най-широк смисъл. Ако развием това отношение, ще влезем в състояние на ума, което разпалва живота на знанието в нас. Не мислете, че умът няма влияние върху живота на знанието. Днес хората надценяват едностранчивия интелект и подценяват качествата, които се намират по-дълбоко в душата. Те изобщо не вярват, че това са нещата, които водят до знание. Можеш да бъдеш велик учен, можеш да имаш големи знания и все пак да нямаш свободна преценка. Би било доста лесно за един мъдър човек да се чувства по-висш от дете в своята простота. Но би било доста погрешно той да се поддаде на това чувство. Мъдрият човек отхвърля мисълта да бъде по-мъдър от дете. Тези, които настояват, че са по-разбиращи и по-умни от другите, никога не могат да станат мъдри. Тези, които приемат преценката на другите с хладнокръвие, могат да станат мъдри, могат да се научат да разбират, като се отдръпнат и преценят от гледната точка на другия. Фактът, че разбират простото – дори най-простото – е вдъхновяващ и полезен за истински напредък и е резултат от тяхната огромна толерантност.

След това трябва да се развие още едно качество, което в теософията се нарича „вяра“. Тези, които вярват, че са стигнали до заключение със знанието си, няма да напреднат. Мъдрецът винаги трябва да е в настроение да осъзнае, че всъщност знае много малко и че всеки момент може да го научи на нещо съвсем ново, че всяко проявление на живота може да бъде откровение за него. Този, който истински върви по пътя на знанието, го отвежда дотам, че да си каже: Може би в следващата минута ще преживея нещо, което ще хвърли зад борда всичко, в което съм вярвал и предполагал досега. В обикновения живот човек няма да доведе това до крайност, но в момента, когато се приближи до нещо в търсене на знание, наистина трябва да стигне дотам, че да се откаже от вярата в предишните си знания. Мъдрецът никога няма да каже: „Това не може да бъде“, а ще каже: „Всичко е възможно“. Чрез това, което вече знам, никога не трябва да позволявам да възникне преценка за възможността или невъзможността на нещо. Вярата във възможността за напредък към все нови откровения е качество, което пътеводителят трябва да развие.

След това има едно качество, което идва само по себе си, качество, наречено „обективност“ или „баланс“. То ни помага да избегнем капаните на живота, които ни осъждат да провъзгласяваме една очевидна истина навсякъде. Този баланс не е просто сбор от всичко останало. Тези, които искат да станат мъдри, трябва да останат в баланс; те не трябва да се оставят да бъдат отклонени от курса.

След като тези качества са развити в нас, идва най-висшето, което може да се постигне на предварителния етап на развитие, а именно, че човек има „копнежа“ да

бъде истински свободен. Малко хора имат копнежа да бъдат свободни; всеки иска да бъде воден в по-голяма или по-малка степен. Но не чрез водене човек може да стигне до знание. Помислете дали сте водени от себе си или от някаква външна причина. Идеалът, който трябва да имаме предвид, е да не действаме по външни поводи, а само по вътрешни поводи. Тогава имаме волята да бъдем свободни, свободни от външни обстоятелства. Но човек може да стане свободен само постепенно и не като реши да стане свободен, а като влее в душата си колкото е възможно повече от това, което е възникнало от свободата. Ако се занимавате само с нещата от ежедневието, тогава никога няма да можете да станете свободни. Вие сте родени в определен момент през деветнадесети век. Преживели сте събитията, които са се случили през деветнадесети век; вие сте повлияни от всичко това. И ако се запитате какво мислите и чувствате, ще откриете, че това зависи от факта, че сте родени точно в този век. Представете си, че сте родени в Санкт Петербург или Будапеща; бихте имали много различни чувства и мисли. Именно това прави човек несвободен. Той се определя от това, което преживява на определено място и в определено време. Опитайте се да си представите мислите, които минават през главата ви за четвърт час и колко от тях остават, ако ги абстрахирате от мястото и времето. Това, което освобождава, са вдъхновените писания, които могат да ни освободят за моменти от ежедневието ни. Ако прочетете „Светлина по пътя“ от Мейбъл Колинс, която изглежда толкова проста - може да сте родени навсякъде и по всяко време, дори преди хиляди години, изреченията в нея винаги биха се отнасяли за вас. Вземете всяка друга книга, от друга страна - тя е повлияна от съвременните неща и не стои над хоризонта на настоящето. Като се потапяме във вдъхновени книги, като се посвещаваме на неща, които са над мястото и времето, ние постепенно се освобождаваме.

Теософското движение иска да освободи хората, като говори с универсална толерантност за това, което може да се отнася за всички хора по всяко време. Това развива пътеводителят. Когато е развил тези качества до определена степен, тогава е готов за това, което се нарича ученичество.

След това идва моментът, в който той преживява едно голямо преживяване с огромно значение: от този момент нататък той получава впечатления от духовния свят, от един съвсем различен свят, от един свят, който се намира зад нашия свят и от който нашият свят е само следствие. Той навлиза в света на духовното. Тогава той гледа на света от другата страна. Това, което наричаме пространство и време, вече не се отнася за него. За него няма значение, че живее в това конкретно въплъщение. Той би могъл също толкова лесно да живее в различно въплъщение. Можел е да е живял преди хиляди години – когато гледа това, което вижда сега, би го виждал по същия начин. Може дори да живее в бъдещето и все още да преживява всичко по същия начин.

Това е първото ниво на ученичество. Такъв човек се нарича бездомник; той е отстранен от Хеймав. В замяна той също казва неща, които вече не се отнасят до това или онова място, до този или онзи народ, до тази или онази раса, а казва неща, които се отнасят до всички раси, до всички времена и всички народи.

Първият етап му позволява да вижда само това, което е най-близо. На този етап той вижда само това, което принадлежи на така наречената „коренна раса“. След това ученикът вижда това, което е свързано с нашата настояща коренна раса, чак до времето, когато атлантите са изчезнали.

След това започва вторият етап на ученичеството, който не се постига чрез теория, не чрез концепции и идеи, а чрез реално прозрение. Теософският мироглед учи, че човек не живее само веднъж в света, а многократно, че той се въплъщава отново и отново и че действията му са свързани. Индивидуалните животи са свързани чрез причина и следствие. Това може да се види чрез наблюдение на живота. Възможно е да се разбере тази концепция и на теория. Много последователи на теософията все още са на етапа на вярване, че прераждането и кармата са истина само като концептуално и интелектуално осъзнаване. Вторият етап на ученичеството обаче е знанието за истината за прераждането и кармата. Ученикът не подозира за истината за прераждането и кармата – той я знае.

Сега идва третият етап на ученичеството. Превъплъщението не е вечно нещо. Преди средата на Лемурийския период все още не е имало това, което наричаме прераждане, а след средата на шестата коренна раса този вид прераждане ще престане отново. Тогава ще има друг вид живот и превъплъщение. До средата на шестата коренна раса човекът ще се превъплъщава. След това превъплъщението ще зависи от волята на човека; днес то е независимо от нея. Можем да кажем, че има първи момент преди прераждането и последен момент след него. Преди това човекът е бил този, който не се е превъплъщавал, а след това той ще бъде този, който вече не се превъплъщава. Да вижда отвъд царството на прераждането е атрибут на третото ниво на ученичество. Този ученик, този чела на третото ниво, се нарича „лебед“. Когато той погледне към първото и последното, тоест към това, което е по-висше от всяко прераждане, тогава той е способен да пише и говори за апокалипсиси. Това, което се съдържа във всеки апокалипсис, първоначално идва от онези посветени, които не само пренебрегват времето на прераждането, но виждат от първото до последното. Да покаже как човекът е влязъл в това прераждане и как отново излиза от него, това е задачата на всеки апокалипсис. Той трябва да опише далечно минало и далечно бъдеще и по този начин обхваща и настоящето. В Апокалипсиса на Йоан ще намерите описание на седемте подраси на нашата пета коренна раса, защото това, което се казва за седемте църкви, се отнася до седемте подраси на петата коренна раса. Предупрежденията, които апокалиптичният Йоан отправя към църквите, са предупрежденията, които чела Йоан отправя към отделните подраси. Всяка подраса е свързана с много специфично съзвездие на

небето. Следователно има седем звезди, които представляват седемте ангела: те ръководят гениите на седемте подраси. След това човек бива воден към първата и към последната. Първият е човекът, който стои преди прераждането, а последният е този, който все още стои, след като е преодолял прераждането.

Йоан е бил в така наречената инициационна обвивка. Той също така казва, че е бил в духа. И това, което се разкрива там, не е нищо друго освен вдъхновението на чела в третата степен на ученичество; това е апокалипсис на лебеда. Лебедът е този, който установява връзката между най-силно вдъхновеното и човека. Това е изразено в най-важните легенди.

Така ученикът става бездомен на първо ниво. Тези, които са се превърнали в лебеди, могат да постигнат висши откровения. Те са тези, които идват в нашия свят, но не е позволено да ги питате за името им, защото идват от отвъден свят. Това е изразено в една велика, мощна алегория, която има и дълбоко мистично значение. Това е много дълбока истина, която е изразена в сагата за Лоенгрин; чрез Лоенгрин, който идва с лебеда, който по този начин е бил ученик - чела - от трета степен. Велики истини се откриват при него. Само този, който разбира сагата за Лоенгрин, разбира световната история от единадесети, дванадесети, тринадесети век. Сега ви обясних произхода на това кой може да говори апокалиптично, кой може да създаде картина на света, независима от пространството и времето. Ще говорим и за далечното минало, настоящето, но и за бъдещето. Това ще стане ясно, когато говорим за апокалипсиса, разкрит от теософията. Там ще видим какво човек може да си постави като велика цел, защото това наистина е велика цел.

От сесията с въпроси и отговори

Материалистът казва, че ние следваме животинското до етапа, в който то е станало човешко, и сега следваме импулса, присъстващ в човека на определено по-висше ниво.

Но това не се основава на знание, а на материалистическа догма. Не следват законите на природата, като догматично ги ограничавате до много специфична точка и казвате: досега и не повече. Можете да следват законите само ако ги разпознавате. Трябва да съчетаете знанието за законите с тяхното спазване. Пример за това: религиозният човек няма да се осланя само на факта, че казва: „Не лъжа, защото това ме поставя в неизгодно положение или ме прави презрян в очите на моите събратя човешки същества“. Той е много по-убеден, че лъжата има по-широко значение, че е нещо, което противоречи на божествения ред на света и че носи със себе си своето наказание, своите последици. Ако подкрепяте истината, вие подкрепяте развитието на определено нещо. Ако описвате събитията по различен начин от това, което са, правите същото, както ако потискате растителен зародиш: задържате много специфична посока на развитие. Това не изглежда толкова лошо, стига да не осъзнавате, че можете да задържите нещо и в духовния си растеж. Но

окултистът казва: лъжата е убийство. Това, което би се развило като живо същество, се убива от лъжата.

Разделението на половете е свързано с раждането и смъртта.

Вторият етап на ученичеството разрешава съмнението и прави суеверието невъзможно.

Изследването на прераждането на друго човешко същество трябва да бъде напълно безлично. Ако изследвателят бъде помолен, той може да се включи.

В отговор на въпроса кой ученик би могъл да чете в Хрониката Акаша, бих искал да отговоря: всеки, който е готов да стане ученик, може да чете в Хрониката Акаша. В Хрониката Акаша има два вида четене: самото четене е възможно веднага щом човек изобщо стане ученик. Но първо трябва да се научи да пише правописно.

Хрониката Акаша хвърля огледални образи в астралния план. Тя се намира на границата между нивата рупа и арупа. Но можете например да намерите военната кампания на Цезар в астралния план като отражение на записите в Хрониката Акаша.

60. Апокалипсис II

Последния път говорих за етапа на човешкото развитие, на който човек може да говори за апокалипсис. Показах, че човек трябва да гледа на света по такъв начин, че погледът му да се простира върху толкова дълги периоди от време, че да може да види времето преди човекът да започне да претърпява своите индивидуални превъплъщения, а също така да може да види времето, което лежи след тези скитания през раждане и смърт. Казах също, че е необходимо така нареченият чела да е достигнал третата степен на чела.

Апокалипсисът на Йоан също произлиза от такава школа. Този, който по този начин наблюдава света, не го вижда по различен начин от начина, по който го виждат другите посветени. Трябва да осъзнаете преди всичко, че „виденията“, „висшите преживявания“ или както искате да ги наречете, не се различават едно от друго и че колкото и странно да изглежда за непосветените, когато например се споменат четирите животни, това никога няма да звучи различно от устата на единия, отколкото от устата на другия. Двама посветени няма да съобщят едно и също нещо по различни начини.

За да ви дам представа, бих искал да говоря за това, което всеки такъв посветен преживява относно развитието на човечеството. Този, който е направил твърденията, съдържащи се в Апокалипсиса, е изследвал периода от време, който се намира преди нашата настояща коренна раса, той е изследвал двете раси, които са предшестващи нашата раса, той е изследвал времето, когато човекът за първи път е приел сегашната си форма в средата на Лемурийския период, и той е изследвал живота отвъд раждането и смъртта. Сега, преди момента във времето, който наричаме точката на човешкото въплъщение в средата на Лемурийския период, има много специфична форма на човечеството, която е различна от това, което сега наричаме човек. Ще започна от много специфична точка.

Настоящият човек, както знаете, се състои от седем тела. Първо имаме физическото тяло, след това етерното двойно тяло, трето астралното тяло и още четири. Преди всичко, ние се интересуваме само от трите по-нисши тела: физическото тяло, което може да се възприеме с обикновените сетива, след това така нареченото етерно двойно тяло, което не може да се възприеме с обикновените сетива. Този етерен двойник може да се види от онези, които са придобили способността да го правят, когато извадят физическото тяло. Тогава те виждат в пространството двойник на човека, който има приблизително цвета на прасковен цвят. В него е вградено, така да се каже, астралното тяло, светещ овал. Когато човек умре, събитието на смъртта първоначално означава, че сборът от висшите тела, етерното тяло, се освобождава от физическото тяло. В първия период след смъртта астралното тяло се обединява с етерния двойник. По-късно, след няколко дни, астралното тяло напуска етерния двойник. След това астралното тяло преминава през преживяванията, които трябва

да преживее между смъртта и новото раждане. Днес етерното двойно тяло има само междинна позиция. То посредничи между активността на астралното тяло и физическото тяло. Докато човекът ходи по земята днес, физическото тяло има най-голямо значение за него. Физическият мозък е инструментът на най-висшата духовна активност на човека. Етерното двойно тяло действа като връзка, посредничаща между активността на физическото тяло и висшите тела.

Разтварянето [на етерното тяло] все още не се е случило по времето на първите раси, нито пък в първото време на третата раса. Това все още не е било така в първото време на третата коренна раса. В така наречената полярна раса етерното тяло е било най-значимо. Цялото тяло е било фина, тънка етерна материя. Едва по-късно етерното тяло се е уплътнило, като се е пропило с физическа материя. В края на първата коренна раса човешките същества на нашата земя все още не са били свързани със земята по същия начин, както са днес; те са се носили през етерната земя и техните органи също са били етерни. Човекът е бил етерно същество. Постепенно той ставал все по-плътен, докато в средата на Лемурийския период станал толкова плътен, че можел да приеме физическо тяло. Но дори в средата на Лемурийския период човекът все още не бил толкова плътен, колкото е днес. Материята в началото на нашата трета коренна раса била малко по-плътна от материята, която можете да видите днес в облаците мъгла, носещи се над планините. Тези хора биха ни се сторили днес като огнени облаци. Ето защо онези, които са дошли на Земята от други региони като най-висши интелигентни същества, за да учат хората, се наричат „Синове на Огнената Мъглявина“.

Когато геологът ни връща към конкретната точка на Земята, където физическите останки на хората за първи път свършват, физическата следа се губи. Човекът просто е бил направен от толкова фина материя в определен момент, че не могат да бъдат открити никакви физически отпечатъци от него в ранните слоеве на земята. Този преход от по-фина материя към физическа материя, тези същества, които са се развили до физическа плътност, езотерикът обозначава - за да имаме дума за това на нашия език - като етапа на човека „орел“. Той описва физическото човешко същество от онова време като орел. На езотеричен език орелът е човекът от лемурийската раса, човекът, който си проправя път нагоре от етерната материя към плътната материя.

След това идва атлантската раса. Първоначално те са били надарени само с по-плътно етерно тяло. По това време човешкото същество все още е било способно да овладее жизнените сили на семената в растенията. Те са загревали корабите си с праната на растенията, както е описано в книгата „Атлантида“ от Скот-Елиът. Това ни показва, че в онези дни човекът е имал по-голям контрол над своя етерен двойник, отколкото днес. По-късно човекът ще получи контрол над висшите тела. Подробностите за този процес, който е реален, действителен процес, са описани от апокалиптиците.

Вторият етап, в който човекът все още има контрол над етерното тяло, се нарича в езотеричния термин етап на „Човекът Лъв“. Това е технически термин за атланта. След това идва човекът от петата, арийската раса, който е наричан с думата „бик“, защото физическата сила е преобладаващият израз.

Ако вземете тези три обозначения, ще имате три много специфични последователни етапа на човешко развитие. Посветените в определени школи на мистериите изучават много специфичен език и писменост, на които тези, които изучават всеобхватните истини, знаят как да се изразят в своите преживявания. Това е език, на който всички посветени по света пишат и говорят. Това е символичен език. Всеки, който го е научил, го разбира и знае, когато открие определен знак в стари документи, че той се отнася до нещо много специфично. Ще спомена някои от тези знаци, най-елементарните, в хода на тези лекции. Често използван символ за характеризиране на този етап от човечеството са два преплетени триъгълника, които заедно образуват шестоъгълна фигура. Тези два триъгълника винаги имат нещо друго в себе си, когато се появяват в окултните произведения. [Тук - вижте чертежа - в ъглите, запълнени с A, L и St, са изображенията на орела, лъва и бика. А тук отдолу е триъгълник, който символизира предишните състояния. Трите ъгъла остават незапълнени. Те представляват първоначалните три състояния на човечеството. В средата винаги е действителният човек. Този постоянен елемент, който преминава през всички възплъщения, остава през всички етапи. Това се има предвид под човек.]

Ето четирите природи, чрез които човекът е станал човек в хода на своето развитие. Вие сте ги посочили в двата преплетени триъгълника. Ако погледнете този знак, ще разберете защо тези животни се появяват навсякъде, където в апокалиптичния текст се говори за тези три етапа на развитие. Те се появяват и при пророк Езекиил. При Йоан те са описани по много специален начин.

Апокалиптиците преодоляват онази черупка, която отделя хората от областите, където те могат да видят тези по-ранни етапи. За да могат хората наистина да видят какво се е случило на земята, у тях трябва да се развият други органи. Тези етапи на развитие, през които човечеството е преминало и които са станали незабележими и несъзнателни за него, трябва да бъдат съживени. Така че етерното тяло на

апокалиптика трябва да бъде съживено, той трябва да започне наистина да вижда, да се превърне в око, истинско око.

Следователно, чела трябва не само да може да се проектира обратно до нивото на орела, до нивото на лъва и бика, но и да може да се проектира обратно до нивото на виждащия. Едва на третия етап чела наистина постига това видение.

Това, което описах тук, ще намерите в четвърта глава на Апокалипсиса [на Йоан]. Апокалипсисът описва не само миналите етапи на човечеството, но и бъдещите етапи на човешкото развитие. Само онзи може да схване това бъдеще, който има око за издигането до употребата на етерното тяло и висшите тела, които, така да се каже, са излезли от употреба в хода на развитието. Човекът от петата раса може да се движи свободно, може да осъзнае себе си само във физическото тяло. Но сега той се развива по такъв начин, че по-късно може отново да осъзнае себе си във висшите тела.

В настоящата подраса на петата коренна раса ние сме развили и постигнали много дълбоко развитие, развитието на чисто физическия ум. Нашата настояща подраса ще бъде последвана от шестата, а след това от седмата. Това бележи края на нашата коренна раса. След това идва нова, по-висша коренна раса, а след това и друга. Това развитие се състои в това човек да намира все повече и повече пътя си към използването на своите по-висши тела.

Ние се насочваме към много специфична цел, защото все пак сме на път от петата към шестата раса. Във всичко човешкото същество използва физическия ум, използва много специфичен морален кодекс и религия. Това го доминира, защото физическият ум управлява. Индивидът по същество трябва да търси късмета си за сметка на другите. Индивидът, който се стреми към по-висшето, вече се стреми отвъд това, което се изисква от общия живот. В окултните школи има три думи, които описват новата епоха, епохата на ново, по-късно човечество. В сферата на социалния живот това е...

Ето защо Теософското общество е включило всеобщото братство като най-важен елемент в дневния си ред, защото иска да се подготви за живот в шестата коренна раса. Човекът ще се чувства щастлив там само ако щастието не се постига за сметка на другите. Това е моралът. Нашата наука е материалистична. Това ще бъде различно в следващата подраса. Ние се стремим към различно научно състояние. Тоест, „пневматологията, учението за духа и духовните неща, ще бъде решаваща в новата раса. И особено в сферата на религията, нещо ще бъде решаващо, което днес не е възможно, защото интелектът пречи: „самоуправление“. Човекът сам ще чуе вестта за съществуването на божествен световен дух. Това е свободният религиозен принцип на следващата раса. Братството, пневматологията и самоуправлението в религиозните въпроси характеризират расата, която постепенно и бавно се подготвя и която ще оформи бъдещето. Седма раса ще приеме съвсем различни форми, с които ще се занимаем друг път.

Расата, в която се е развило християнството, е четвъртата. Тя е била предшествана от третата раса. В определени периоди от време се повтаря вече случилото се. Първите три подраси за кратко повтарят етапите на орела, лъва и бика. Това са подготвителни раси, докато това, което следващата раса е трябвало да постигне, се появява в рамките на четвъртата подраса, която по същество се характеризира с човек или с въплътения Бог. Християнството възниква в рамките на четвъртата подраса. Около средата на Средновековието то е заменено от петата, нашата настояща подраса, която ние най-общо характеризираме като „германската“. То заменя така наречената „латинска раса“; под това се разбира всичко, което бавно е погълнало потока на християнството и също така бавно се е развило в духовен смисъл в Европа. Преди това през нея преминават три други раси, които по същество за кратко повтарят по-ранните условия.

В Апокалипсиса тези седем условия са изразени като седемте църкви. Църквите представляват седемте подраси. Това, което се говори на църквата в Ефес, на църквата в Смирна и т.н., са думите, адресирани до различните подраси. Все още има членове на различните раси, живеещи в света днес, и все още има членове на първата подраса на петата коренна раса. Индийският народ по същество принадлежи към нея. Индийският народ е изразил културата на мисълта в най-висшия смисъл. Най-висшето обожествяване на мисълта е изразено в древна Индия. Това е трябвало накратко да повтори това, което лемурийският човек е развил. Лемурийците са били разумни същества. Членовете на нашата раса са мислещи същества. Паметта се е развила едва в атлантската раса. Лемурийците нямали памет. Въпреки че хората от първата подраса са мислили, те са мислили чрез усещания и можете да намерите описание на техните мисли в древната ведическа култура. Ще прочетете тези произведения правилно, ако ги прочетете с мисълта, че мисълта се наслаждава на един прекрасен свят на чувствата. В културите, които служат повече на мисълта с паметта, в които външният обичай държи културата на паметта в служба на героите, защото паметта за велик изобретател, откривател или цар е фиксирана в морала и в които се създават дълги каталози, които след това водят до календара. Много е отбелязано в първите раси от древните индийци и персийските магьосници. И от тези бележки са се появили първите начала на календара. От тези първи подраси са се появили днешните хора. Човекът е напреднал до петата раса, защото е разбрал: в самия него е Богът; защото е разбрал апокалиптичния напредък.

Но първата раса, която се изразява във Ведите, също би могла най-лесно да се заблуди. Чувството все още не е достатъчно силно, за да може мисълта да се интернализира. Така се е случило, че индийската културна епоха има две страни една до друга. От една страна, имаме прекрасните, възвишени представи за духовни божества, каквито ги откриваме в древната ведическа култура, онази прекрасна религия, за която онези, които не я познават, не могат да си съставят

представа за дълбочината на Веданта. Това е чисто духовно учение с такава яснота, че се казва в Европа – но това е горе-долу вярно: Всеки ден, в който човек отново прониква в тези прекрасни дълбини, е за онези, които вече са свикнали да мълчат и да останат спокойни, още един източник на ново възхищение. В сравнение с това, което предлага древната ведическа култура на Индия, възхищението, което се отнася до нашия съвременен живот, не може да бъде трайно. Няма нищо, което може да се сравни с това, което предлага тази древна индийска култура. От друга страна, хората са изпаднали в най-унизително идолопоклонство. Това, което обикновено се среща в книгите за индийската култура, е пъстра смесица от идолопоклоннически и религиозни идеи, която не дава реална картина.

Идолопоклонството на народа трябва да се разграничава от великия и могъщ духовен свят на брамините. Великите светли страни на човечеството винаги имат и големи тъмни страни. Хората, които често имат членове в рамките на своята нация, в рамките на своето племе, достигнали най-висше духовно съвършенство, самите те често са оставали привързани към най-външните неща. Апокалипсисът се стреми да илюстрира тези явления, които ви описах в църквата в Ефес, от една страна, в онези, които са запазили първата си любов, а от друга страна, в онези, които са изоставили делата на първата си любов и са се отдръпнали. Споменават се николаитите, които виждат само във външния вид това, към което човек трябва да се стреми. Монументално слово трябва да бъде отправено към онези, които живеят в такава общност.

Просто исках да покажа как важните за света събития са разгледани от такъв пасаж, насочен към общността на Ефес, като представител на тези условия:

Знам делата ти, труда ти и търпението ти; и как не можеш да търпиш злите; и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи; и имаш търпение и дълготърпение, и заради Моето име се трудиш, и не си се уморил. Но имам против тебе това, че си оставил първата си любов. И така, спомни си откъде си паднал и се покай. И върши първите дела; иначе ще дойда при теб скоро и ще преместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш. Но това ти е известно, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя. Който има уши, нека чуе какво говори Духът на църквите. На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е в Божия рай. [Откр. 2,2-7]

61. Ранните глави на Битие

Ако искате да разберете началото на Библията, трябва да знаете за какво се отнасят нещата. Говорихме за хипербореите. Това не е била толкова гъста раса, че да не може да бъде достигната. - Въздушни същества. Следователно не бива да се изненадваме, ако не са оставили никакви следи от спомен, никакви кости и т.н. Само това, което е било физически издръжливо, е могло да остане. Това, което се случва в първа глава на Битие, е дори по-високо от хипербореиското време. Само до астралното, над всичко физическо.

Нека разгледаме седемте кръга: само четвъртият кръг е създал хора като настоящите; създаден е архетипът на такова човешко същество, което би могло да се реализира в минералното царство. Преди това то е преминало през елементалните сфери.

5. Кръгло растително царство

6. Кръгло животинско царство

7. Кръгло човешко царство

Така че всъщност не може да се каже за настоящия кръг, че човекът е по образ и подобие на Бог. Едва в седмия кръг той ще бъде богоподобен в човешката си природа. Само физическото тяло е постигнало съвършенство. По-нататъшното развитие е отново постигане на по-ранни етапи, но в по-висша форма. Човекът е станал физически такъв, какъвто е днес, когато е получил топла кръв.

Трябва да направим ясно разграничение между топлокръвни и студенокръвни животни. Рибите нямат страсти. Човекът също е преминал през състоянието на студенокръвност. Лемурийската раса е била студенокръвна до появата на сексуалността. Ние трябва да достигнем това състояние отново в по-висша форма. Християнството се стреми да си възвърне това състояние на студенокръвност. То иска да обуздае и облагороди страстите. Езотерикът казва, че християните са Риби, които преодоляват всичко, което произлиза от топлокръвността.

Астралното тяло ще бъде завършено едва в следващия кръг. Когато четвъртият ни кръг премине, минералът вече няма да е там. Човекът няма да бъде обвързан със земята; той също се е развил от формата на движение във въздуха: оттук и символът на орела. По време на шестия кръг той абсорбира растителния свят. Хората и животните ще се разделят при абсорбирането на растителния свят. Животните ще обработят пипалата; хората - силата на семената.

В седмия кръг човекът присъства като образ Божий.

Така че в първия кръг присъства само първата елементарна сфера; започва минералното царство.

Това, което прави един обект възприемаем, е минералното царство; човек се нуждае от висши органи, за да вижда отвъд физическото; той трябва да развие нови сетива. През първите четири кръга светът е бил видим, защото постепенно е

развивал минерала. В момента, в който минералното царство проблясва, светът свети. Преди това той би бил напълно без светлина. В началото тази светлина е била тъмnochервена; всичко, което ще се развие по-късно, все още присъства в тъмнината. Всичко, което се е готвело да стане минерална земя, е било светлина. Всичко останало, което е дошло от луната, е било тъмнина, с изключение на минерала. Всичко, което е светлина, сега е слънцето, всичко, което е тъмнина, е луната.

Небето е изцяло духовно. Водите са това, от което е образувана земята, нейният астрален основен зародиш. Когато сега разглеждаме минералното царство, не можем да различим един камък от друг; нищо не е отделно. Едва във втория кръг отделните същества са били обособени; това се вижда от факта, че духовното е било отделено от физическото. Ако образът на духовното не е останал, растението не би могло да бъде пресъздадено. Камъкът остава, не се нуждае от разделяне. Растението се нуждае от това; това е задачата на втория кръг. „Водите са съществата, единното. Разделението се крие в отделянето на духовното от физическото.“

Това бяха растения, които днес бихме нарекли гъби или водорасли; не това, което бихме нарекли билки днес. Те имат различна природа, но са растителни същества. Особено тези, които все още нямат правилния зелен цвят.

По време на третия кръг се създава всичко, което не само черпи живот от земята, но и го носи напред. Разликата между растенията, носещи семена, и гъбите. Гъбата все още черпи живот от общата природа. Когато погледнем астралното тяло на животното по време на третия кръг, то е нещо съвсем незавършено, то е просто минералната почва, която се подготвя. Животното има растителна природа, то се размножава и има астрална природа на чувстване, то чувства. Но това, което ни интересува тук, е само минералният отпечатък. Така че това, което се създава по време на третия кръг, е минералният отпечатък и той се състои от факта, че има растително тяло, което носи семена. Авторът на Битие описва само това, което е останало от растенията и животните, твърдата черупка; той пропуска етерното и астралното. – Охлюв в черупката си като пример. Той описва това, което носи семена.

По време на четвъртия кръг минералът продължава да се развива до точката, в която може да се превърне в обвивка за растения, животни и хора. В третия кръг животните не можеха да видят луната и звездите, защото все още не бяха минерали; сега ще могат.

Това, което е дошло от Луната, се кондензира като лунно тяло; слънцето е кондензирана светлина.

Все още не сме стигнали до края на четвъртия ден, защото кръгът не е изтекъл. Какво се случва по-късно? Птиците са бъдещите астрални тела на хората; крилатите животни са херувими и ангели. Това умножение не е полово умножение.

Шестият кръг: човек трябва да мисли за процеса като за издигане в менталната сфера, където всичко става чисто. Бог дава растения на човека за храна: поглъщане на растителното царство. Всичко, което сега е животно, тогава, така да се каже, ще бъде призовано в своето астрално тяло. Лъвът първо се стреми към своя вид, той все още не е в своя вид. Едва в шестия кръг всяко животно ще бъде в своя вид; тогава земното им развитие ще спре и ще започне по-висше. Едва сега човекът е владетелят: той трябва да може да управлява магически. Тогава човекът отново ще бъде мъжко-женски. Всички билки и пипала за животните.

Небето, най-висшата духовна сфера, също е завършено. Бог може да си почине само когато човекът също е завършен. По-късните състояния винаги са повторения на по-ранните. За нашето четвърто състояние можем също да си представим, че откриваме бъдещето, загатнато в настоящето. Производен смисъл е възможен, защото всяко следващо на по-високо ниво повтаря предишното: първите три дни на сътворението съответстват на първите три кръга. Четирите последни дни на сътворението в Арупа-, Рупа-, астралната и етерно-физическата фаза на земята до времето в Лемурийската раса.

Истинското първоначално значение: седем кръга и взето в най-духовния смисъл. Но след това производно [празнина в преписа]

защото всяко следващо на по-високо ниво повтаря предишното.

Много малко хора са знаели какво означава книгата Битие; моментът, в който тя е била записана за първи път, съвпада с началото на християнството. Филон Юдей от Александрия е първият, който дава нещо такова, каквото го приемаме днес.

Времето, когато езотерично учение за първи път е било поверено на книга, съвпада с времето, когато мистериата е била преодоляна. Посветените са преживели жертвената смърт на бога в мистериите, а ако са били посветени по-високо, собствената си жертвена смърт. Това, което преди това е било преживявано от индивида в криптата, е било пренесено на световната арена. Това, което преди е било преживявано само от тези, които са виждали, сега е трябвало да бъде споделено с тези, които са вярвали. Докато Филон, доколкото е възможно, е публикувал езотериката за първи път, християнството я представя като мистичен факт. Историята се гради от това, което преди това е било преживявано само в мистериите.

Това е централното космическо значение на християнството и неговия основател.

Всичко, което е било преди това, сочи към него, всичко, което е било след това, го отхвърля. Случилото се по-рано в мистериите е било като пророчество.

Следователно християнството е изпълнение. „Не съм дошъл да разруша, а да изпълня.“

Втората глава на Битие започва там, където в нашия настоящ кръг се случва физическото състояние. В етерното състояние животните и растенията все още не са съществували, защото човекът всъщност е първият. Полярната раса е все още

етерна, но вече физическа. С развитието на човека от етерното човешко същество, което все още е мъжко-женско, животните и растенията възникват като отпадъчни продукти. В началото човекът е притежавал всички качества, които сега са разпределени сред другите растения и животни: яростта на лъва, хитростта на лисицата. Така че средата на Лемурийския период е важен момент във времето за всички същества. Същества с топла кръв не са съществували по-рано.

Сега, седемте дни на сътворението са седемте кръга; условията, които са предшестваха нашите физически, също могат / празнина в преписа] започва четвъртият рунд / пропуск в преписа]

В египетските мистерии е записано, че седемте дни са седем кръга. Нашето собствено физическо развитие е описано във втора глава. Сега седмият ден се има предвид само по отношение на минерално-физическото развитие.

Етерното беше там, а в етерното, подобно на фигури в мъгла, се отделиха хора – етерни двойни тела.

Нисшият индийски йогин се опитва да постигне психически преживявания чрез промяна на дихателния процес. Тяло, в което въглеродната киселина е активна, не е способно да приютава духовни неща, но може да приютава психически неща. Тези, които задържат въглеродната киселина в себе си по-дълго, отколкото е в нормалния процес, в резултат на това стават по-растителни. Психиката и душата са преминали и сега завладяват етерното тяло, което намират, оформено от боговете на формата; съюз на душата с праха на земята, физическо минерално етерно тяло. Цялата материя, която днес е разделена на две небесни сфери, е обединена в етерното море. В центъра между сегашната Земя и Луната се е намирала етерната сфера; в нея са се обединили това, което по-късно се е отделило, дъщерните сфери са от майчината сфера, която се нарича „Рай“. Само чрез това Земята е узряла, за да достигне физическа плътност, чрез която човекът е станал такъв. Така че наистина е съществувал Раят, от който човекът е бил изгонен.

Едва сега, след разделянето, растенията се развиват. Човекът не би могъл да се развива по-нататък, ако не се е отказал от определени части, които са станали растения. „Ако те не бяха избрали по-нисшо съществуване, аз нямаше да се развия по-високо“, трябва да си каже човекът.

Цялата еволюция произтича от вземане и даване. От това произтича и злото, което се крие само във времето и трябва да бъде уравновесено по-късно. Съответното добро се създава за злото в по-късно време; така се случва развитието.

Сега всичко, от което човек се нуждае, беше налично на земята. Цялата жизнена сила, от която човек не се нуждае, беше в растенията; в средата на дървото на живота, това, от което се нуждае, жизнената сила. Това е собствената прана на човека, пречистена за него чрез отказване от част от нея.

Симпатиковата нервна система се разпростира като дърво в тялото му. Нищо не може да възникне във вселената, без да се появи неговият еквивалент. Сега човек

трябва да намери своето допълнение в другото дърво, в полярната област: гръбначен мозък и мозък. В допълнение към чистата прана, се развиват и органите му за познание. Човешките духове успяха да се свържат с него и да се установят в дървото на познанието. Този път ще пропуснем четирите течения.

[Пауза в преписа] ще умреш. Целият живот, съществувал досега, не е познавал това, което днес наричаме раждане и смърт. Това, което е било физическо, е било безсмъртно. За да се създаде орган за духа, [пауза в преписа] е създадена двойственост. Изобилието на човешкия дух е като голямо количество течност спрямо съд, който не може да го побере; поредицата от животи са различните съдове. Естествено е човекът, когато е изправен пред избор, или да запази безсмъртието си в по-нисшите сфери, или да го купи чрез много животи.

За да се обърне човекът към духовното, е необходимо да възникнат раждане и смърт. Тъй като духът има много аспекти, е важно човекът да попада в различни ситуации. Разнообразието от характеристики не би било постигнато и различните съдби не биха възникнали, ако майката раждаше дъщеря само без средствата за сексуалност; едва сега се появява смесицата и с нея разнообразието: разнообразието между хората и по този начин възможността за създаване на най-разнообразни съдби. Половото размножаване е необходим еквивалент на раждането и смъртта.

При хермафродитите могат да се наследят само характеристиките на прародителя; за да възникнат изцяло нови характеристики, трябва да се добави смес от две. Амфимиксисът е необходимият корелат на раждането и смъртта. В периода, когато хората са придобили кости, т.е. минерална основна структура, хората са се разделили на мъже и жени; персийският Битие все още съдържа добре значението. В този момент, с физическата еволюция на човека, възникват всички топлокръвни същества - „hm entsprechend“ означава „от същата природа“. Вследствие на човека са възникнали животните.

Сънят, в който Адам изпада: Преди това човекът е бил физическо същество, в което духът е бил прогонен отвън; сега това, което преди е идвало отвън, трябва да поникне вътре, да избухне. Съзнанието отвън може да стане вътрешно само чрез преминаване на прага на човека. Той преспива.

С превръщането на човешкото същество в мъж и жена, работата на физическия план започва едновременно. Сега то е зависимо от себе си. Преди е било свързано с висшата материя и духа.

И сега те осъзнават, че са голи. Това, което сега е дошло, е материя, защото преди това е било по-фина материя, в която сетивните органи все още не са били оформени. Виждането е било възможно едва след като очите са били оформени. Моментът, в който духовните органи на праисторическите времена са станали сетивни органи, е моментът, в който човекът е станал специално същество. Той е видял себе си в своята индивидуалност.

62. За Апокалипсиса III

Бих искал да продължа днес с размислите си върху Апокалипсиса. Всеки, който иска да разбере пълния смисъл и дух на едно писмено произведение като Апокалипсиса, трябва преди всичко да осъзнае как функционират религиите и как е действало християнството в ранните си дни, тоест какви сили са направили възможно християнството и другите религиозни системи да излеят този могъщ и величествен живот на духа върху човечеството.

Днес е твърде широко разпространено убеждението, че простата, ясна дума, която всеки може да разбере, трябва всъщност да съдържа истината, и днес съществува известна „тенденция“ срещу издигането на духа до висините на мисълта, до висините на свръхсетивното виждане - следователно „неприязън“. Често чуваме дори теолози да казват: всичко, което не може да бъде облечено в най-простите думи, които всеки човек може да разбере безпогрешно, не може да бъде от голяма полза за истината. Тези, които мислят по този начин, няма да могат да разберат пълния смисъл и дух на писмено произведение като Апокалипсиса и каквото вече е мистичното Евангелие от Йоан. Разбира се, нищо не бива да се казва срещу правилността на твърдението, че истината трябва да се провъзгласява с прости думи, защото който иска да провъзгласи истината, трябва да намери начини да говори на най-простите сърца. Той трябва да намери думите, за да говори на онези, които стоят на висините на науката, културата и образованието, както и на онези, които са обозначени с изрази „прост човек от народа“. Но силата, вътрешната сила, не може да намери израз в простата, ясна дума. Тази сила идва от най-високите висоти на духовния живот. В ранните си векове християнството също е имало места за мистериозно посвещаване, където са се провъзгласявали не само прости думи, не само общо разбираеми неща, но и където се е провъзгласявало откровението на най-висшето духовно видение, което в Евангелието на Йоан достига до областите, където пространството и времето нямат значение. Не всеки външен човек е можел тогава да говори за тези откровения от най-висшите области. Църковните отци и учители от първите векове тогава са открили много популярното, просто слово, чрез което са намерили достъп до необразованите. Те самите са имали силата, авторитета на духовното провъзгласяване от най-висшите висоти на духовния живот. И нещо подобно се подразбира и в Апокалипсиса, сякаш само по себе си. Трябва само да прочетете най-важните пасажии в Апокалипсиса с разбиране и ще откриете, че това, което е свалено от висините на духа, е поставено в картина на света, че от него е проектирана картина на света.

Аз, Йоан, който съм ваш брат и съучастник в скръбта, в царството и силата на Исус Христос, бях на острова, наречен Патмос, заради словото Божие и свидетелството на Исус Христос. Бях в Духа в Господния ден. [Откр. 1:9-10]

С това той изрази, че е на „остров Патмос“ – той имаше предвид мистериозно място – и е получил това откровение. И в Духа го е получил. А на други места говори различно. В началото на четвърта глава той казва:

След това погледнах и ето, врата се отвори на небето; и първият глас, който бях чул да говори като тръба, каза: „Качи се тук и ще ти покажа какво ще стане след това.“

Първите три глави съдържат това, което вече се опитах да очертая в последния урок. Но след това е описана съдбата на коренната раса, която ще замени нашата. Следователно, Апокалипсисът разграничава точно двата вида видение - вдъхновение и интуиция. Това е необходимо, ако човек иска да прогласи едното и другото. Ниската интуиция е достатъчна, за да разкрие съдбите на коренната раса, но е необходима по-висша интуиция, за да се види какво се случва след тази наша коренна раса, например, когато се появят шестата и седмата коренни раси. Това не може да се види по начина на виждане, който е в основата на първите три глави; може да се види само когато човек се възнесе до девачан. Съдбата на коренната раса никога не може да ни бъде разкрита в сферата на високо развитото астрално зрение. Ето защо Йоан казва, че е чул гласа в духа. До края на трета глава на Апокалипсиса имаме работа с по-висше астрално зрение; от четвърта глава нататък имаме работа с девачанично зрение. Посветените на всички времена говорят така, както говори апокалиптикът.

В Апокалипсиса има само едно нещо, което е различно от другите дълбокомислени текстове за посвещение. В Апокалипсиса гледната точка е различна. Богословът Йоан говори в Апокалипсиса като християнин, от християнска гледна точка. Следователно, всеки, който иска да чете Апокалипсиса с правилния наглас, с правилното чувство, трябва напълно да се идентифицира с изповедта и най-вече със самата човешка изповед, не само с изповедта на богослова. Той трябва да се идентифицира с чувството на високо посветения християнин, с чувството, което християнинът изпитва, когато пълната сила на християнското откровение го е обзела. Човек трябва да знае това.

В първото писмо на Йоан може да се намери една важна дума:

Има три свидетели на земята: кръв, вода и Дух.

И има трима свидетели на небето: Отец, Словото и Светият Дух. [1 Йоан 5:7-8]

За теософа тези три принципа, които раждат в небесата, са известни като Аتما, Будхи и Манас. Християнинът нарича принципите, които са в основата на света: Отец, Слово и Свети Дух. Да се говори за Отец би било отхвърлено от християните от първите векове, защото

Никой не идва при Отца, освен чрез Мене. [Йоан 14:6]

И този, който е изрекъл тези думи, е самият велик християнски Учител, този, чрез когото самото християнство е дошло на света. Сега говоря изцяло в духа на посветен християнин от първия период. Той е вярвал в Отца и е вярвал, че не може да го познае по друг начин, освен чрез словото.

И каква беше думата? Само слаба представа може да се даде на непосветения за това, което посветеният християнин от първия път нарича думата, и то чрез сравнение. Най-високото, до което човек може да се издигне, е мисълта, менталното. Човек винаги се издига чрез мисълта до живота в Девачан. Той живее в Девачан, просто не го осъзнава. Това е характеристиката на земния човек, че той живее едновременно в три свята: във физическия свят, в астралния свят и в деваканичния свят. Но той е съзнателен само във физическия свят. Най-висшият израз, който съществува в света, е била, за всички религии, включително първата християнска религия, светотворческата воля. И ако християнинът казва нещо за Отца, то е единствено, че Отец е светотворческата универсална воля. Когато човек иска да изрази най-висшето, което живее в него, Деваканичното, мисълта, чрез волята, тоест чрез светотворческия принцип, това се случва първо чрез езика. В човека словото е изказвателят на духа чрез волята. И така, първият християнин е казал: Всичко, което е нашият свят, е заченато в най-висшия смисъл чрез словото - но сега чрез словото, което е възникнало чрез най-висшата светотворческа воля. Точно както човекът изразява най-висшето си чрез силата на волята към словото, така и християнинът казва: Отец е изразил Своя Дух, Светия Дух, чрез силата на словото. Затова и в Евангелието се казва: „Всичко чрез Него стана и без Него нищо не стана.“

Третото лице е Светият Дух. Той е за вселената това, което духът на отделния човек е за този човек. Този Дух слиза в Словото на света. Ако един християнин иска да си представи това, той би си казал: Точно както човек говори, как словото му отеква във въздуха, задвижвайки въздуха на вълни, и как мисълта му по този начин живее във вълните на въздуха, и словото е въплъщение на човешкия дух, така и светът е въплъщение на Божието слово.

Чрез Него всичко е станало; без Него не е станало нищо от това, което е станало. [Йоан 1:3] Това означава също, че действителният фундаментален принцип е най-висшето, което човек може да въплъти в света, тоест словото. И това слово се нарича втора божествена личност или Син Божий, най-висше същество, не като абстрактен, пантеистичен образ на световната душа, а като същество, много по-лично и индивидуално от човешката личност, човешката индивидуалност. Трябва твърдо да се твърди, че си имаме работа с върховно същество и че словото е израз на върховното същество, чрез което цялата вселена, подобно на човека, може да вижда с очи, да чува с уши и да разбира с ума. За първия християнин това се е превърнало в човек в този, когато той разпознава като проповедник на евангелието.

Така, за първите християни, събитието в Палестина е имало космическа стойност. Този, който е ходил в Палестина, не е бил човек като другите хора за първите християни. Той е бил за тях Словото, станало плът, това, което може да вижда с очи, да чува с уши и да разбира с ума в цялата вселена, и това безкрайно същество в

човешка форма. Тези, които не го разбират по този начин, които искат да се заяждат за въплътения Бог, за това Слово на въплътения Бог, които не го виждат като въплъщение на Бога в Исус, не могат да се поставят на мястото на първите християни.

Той беше уникална личност. Евангелието изразява това по великолепен, прекрасен и мощен начин. Че Христос се е възнесъл до деваканското видение, е ясно изразено в евангелието за онези, които могат да четат тези неща.

Но за да разберете напълно християнството, ви моля да помислите за едно нещо.

Имаме голямо сходство в това, което наричаме разказ за живота на Исус, и в това, което наричаме разказ за живота на Буда. Това сходство в провъзгласяването, това сходство в годините на чиракуване и т.н. е било подчертавано по много начини.

Откъде идва това сходство, е известно на мистика, защото той знае, че такъв живот се повтаря в определени периоди от човечеството. Но Христовият живот има нещо друго, нещо съществено различно от живота на Буда, и това е било разбрано от първите християнски почитатели. Ако следвате живота на Исус, стигате до точка, която е описана като Преображение. Исус отишъл с учениците си Петър, Йоан и Яков на планината и се преобразил, той сияел отвътре, а Моисей и Илия се носели от двете му страни. Тогава учениците получили значителни откровения. Това показва изключително важен момент. Моисей и Илия се появяват до Христос Исус. Времето е спряно, миналото е настояще. Така е в девачан. Тук, във физическия свят, имаме пространство и време. В астралния свят имаме само време. Но деваканичният свят е без време и пространство. Моисей и Илия, които отдавна са починали, присъстват непосредствено. Това означава, че при преобразението тримата ученици Петър, Яков и Йоан са били издигнати до деваканично видение. Започвайки от това преображение, можем да видим кое е важно: това е действителната жертвена смърт, страданието, умирането и жертвената смърт, тоест това, което нямате в живота на Буда. Буда излезе със своя ученик Ананда и стана сияен. Когато видите тази сцена, изобразена в живота на Буда, я виждате в различна форма; това зависи от общоприетото мнение. Но в последния момент имаме преобразението. Животът на Буда завършва с преобразението. Животът на Исус започва своята наистина значима епоха само с този факт. Това показва какво е искал да каже Христос за всички стари религиозни системи на предходните подраси на петата коренна раса. Христос е искал да каже: Ние разбираме предсказанието за това, което е дошло чрез Евангелията в предходните религиозни системи, ние признаваме, че в старите мистерии е било преподавано и дадено Словото на Истината. Но има едно нещо, което е възникнало само чрез християнството и което е изразено с ключовата дума: „Блажени са онези, които не са видели и въпреки това са повярвали.“ – Това е великото, световноисторическото значение на християнството в неговото Евангелие.

Това, което някога е било постигано в мистериалните храмове, затворени от света, за избрани малцина чрез посвещение, чрез съзерцаване на великите истини на света във вътрешността на мистериалните крипти, би трябвало да може да стане и да стане толкова вътрешно свободно и възвишено по душа, дори онези, които не стигат дотам, че да съзерцават, а могат само да вярват. Следователно, в християнството това, което се е случвало в тайната на мистериите, най-висшето, мистерията, в която самият човек преминава през портата на смъртта, за да се възкреси отново в по-висш живот, тази най-дълбока мистериозна тайна, която непосветеният човек не може да разбере в истинския ѝ смисъл, е било преместено на великия хоризонт на световното съществуване. Това, което се е случило в Палестина, се е случило като исторически, реален факт, който се е случил във всичките си подробности, както преди това мистерията е действала вътре в мистериалните места. В мистериите многократно са се извършвали жертвоприношения и жертвени смърти. Древните мистериални учения е трябвало да бъдат представени на света в популярна форма. Но с това чрез християнството е направена още една стъпка, стъпка в концепцията за посветен в първото християнство, стъпка, която води хората отвъд етапа, който старите религии биха могли да им дадат.

Кои бяха учителите на старите религии? Те бяха учителите на човечеството. Важно беше това, което те проповядваха. Ученията на Буда, Зороастър, Конфуций, Хермес, Питагор, Лаодзъ [Сократ, Платон] - самите думи бяха важни. Те стояха, така да се каже, на висока планина и оттам провъзгласяваха най-висшето, святото слово. Но беше възможно и нещо друго. Възможно беше самото това слово да слезе и да приеме човешка форма и за веднъж не беше важно какво се провъзгласяваше, а какво се живееше, живееше в най-дълбокия смисъл на думата. Целта беше там. В древността пътят беше посочен към нашата пета коренна раса. Освен това имаше учения и заповеди на старите религиозни основатели, на Лаодзъ, Конфуций, Мойсей и Буда - техните истини. Но тогава самото Слово слезе под формата на плът и заживя сред нас. И тройното Слово стана истина:

Аз съм Пътят, Истината и Животът.

И така, християнският ученик и посветеният виждали в своя основател „пътя“, „истината“ и „живота“. В едно дълбоко изказване християнският ученик е посочил това, което аз казах. Всички основатели на древните религии са били смятани за въплътени ангели, пратеници на Божеството. „Ангел“ не означава нищо друго освен пратеник на Божеството. Но сега дойде Един, пред Когото ангелите покриха лицата си в благоговение и легнаха в краката на Мистичния Агнец, краката на Бога, станал плът. Това е мистерията, че във въплътения Агнец може да се види по-дълбоко слизание към хората, живот с хората. От планината древните са провъзгласявали Словото. Но Христос слязъл в долината и живял като човешко същество сред хората. Той не заповядвал какво трябва да се прави, не казвал кое е истина, но показвал

чрез начина си на живот, че словото е било осъществено. В това християнинът виждал своята религия различна от другите религии. Това също го поставяло в центъра на това, което християнският посветен трябва да прогласи като апокалипсис или тайно откровение. Защо Въплътеното Слово е наричано още „Агнец“, ще обсъдим следващия път.

Ще ни е станало ясно, че трябва да поставим този Агнец в центъра на Апокалипсиса и че само чрез този Агнец може да се прогласи бъдещето на човечеството. В четвъртата глава на Апокалипсиса, когато човекът е възведен нагоре, когато небето е отворено, му се провъзгласяват истините за отвъдното. Това е мистичният Агнец, който разчупва печатите на света. Там се среща преобразената плът. Оттук и въпросът: Какво ти се разкри, когато прекрачи просто висината на християнското виждане? Тогава мистичният Агнец му се разкри. Деваканичният свят му се отвори и с него възможността да разкрие действителната тайна, която трябва да бъде разкрита, когато времето се изпълни, когато седмата подраса на нашата пета коренна раса приключи и е на път да започне нова раса на човечеството с нов етап на развитие.

Така в Апокалипсиса описахме съдбата на петата подраса и началото на нов световен ред, който е описан с три ключови думи: „пневматология“, „общностен живот“, изграден върху любовта, и „морално учение“. Този свят се обявява в световната тайна, която се разкрива чрез седемте печата, отворени от този, който, отивайки сред хората, е направил тази тайна възможна на първо място и който ще я изпълни, когато дойде времето нашата коренна раса да узрее, да премине в този свят и да достигне онзи етап на еволюция, който е обозначен с тези три думи. Съдържанието на Апокалипсиса трябва да бъде извлечено от такива дълбини. Това не означава, че истинското християнство може да бъде извлечено само от тези висоти. Но то трябва да бъде пропито с огън и този огън може да бъде спечелен от човека само ако черпи сила от по-висше виждане, а резултатът от по-висшето виждане в християнската сфера е именно Апокалипсисът.

63. За Апокалипсиса IV

Преди да продължа с обяснението на апокалипсисите, не искам да пропусна да повторя още веднъж, че това обяснение на апокалипсисите наистина има истинска стойност само за онези, които са били в теософското движение от известно време и подхождат към теософския мироглед с известно доброжелателно разбиране. Тук трябва да се кажат някои неща, които лесно биха могли да дадат възможност на противниците на теософията да приписват всякакви фантастични неща на теософията. Трябва да се кажат и някои неща, които на пръв поглед изглеждат като полет на фантазията на разумния човек, на рационалиста. Човек трябва да е запознат с начина на мислене и чувстване на един теософ, ако не иска да разбере погрешно твърде много от казаното в Апокалипсиса.

Трябва да имаме предвид обяснението, което дадох относно позицията на християнството спрямо Исус Христос, както и обяснението относно връзката на апокалиптиката с Исус, ако искаме да разберем останалото. Най-голямата ценност за разбирането на световната позиция на християнството се крие в правилното разбиране на поговорката: „Блажени са онези, които не са видели и са повярвали“. Вече посочих, че тази поговорка има своето значение, тъй като християнството се е превърнало, така да се каже, в най-голямата световна мистерия, че чрез християнството това, което се е случвало в дълбините на храмовете, е било пренесено върху великия световен план. Вече отбелязах, че това по никакъв начин не омаловажава историческия факт за това, което се е случило в Палестина между 1 и 33 години, а по-скоро този, който вижда през нещата, е напълно за това конвенционалната християнска традиция да бъде историческа истина, така че в това отношение теософията съвпада с вярванията на християните по всяка една точка. Но този исторически факт от началото на нашата ера е и нещо друго и ние разбираме факта в правилния смисъл, ако го схванем като мистичен факт, ако осъзнаем, че Страстите, Смъртта, Възкресението, Възнесението са световноисторически събития, случили се по-рано в Мистериите. Християнството има дума, която показва как древната мистерия се свързва с изпълнението на тази мистерия в християнството. Християнството нарича всичко, което е сочело към Христос преди появата на Христос, „обещание“. Тези, които виждат през нещата, знаят, че обещанието не означава нищо друго освен това, че събитието, което се е случило в Палестина, е било обещано в дълбините на мистериите.

Можем да разберем това почти буквално, ако прочетем древните писания. Нека се върнем към мистериите в Гърция. Това, което се е случило в тях, дълбоко мистериозно и известно само на посветените, е било страданието, смъртта и възкресението на Божия Син. Те обаче са го преживели, защото посветените са били подготвени чрез обучение на по-висши нива. Така в мистериите посветените са видели страданието, смъртта и възкресението на Божия Син. Това им е било

представено в тяхното духовно видение. Това е обещанието. И след това това обещание е било изпълнено в Палестина. Това обяснява поговорката: Блажени са не само онези, които виждат в мистериите, но и онези, които могат да вярват не само в словото, показано на мистика, но и в Словото, станало плът. Това е смисълът на тази поговорка. От тази гледна точка трябва да схванем връзката и отношението, в което апокалиптичният Йоан стои спрямо мистериите на древността и спрямо християнската мистерия, и който по този начин застава между мистериите на древността и християнските мистерии. Тогава се хвърля светлина върху много думи. В Апокалипсиса ни се казва, че ще бъдат отворени седем печата. Какво означава „отваряне на печати“ на езика, на който е написан Апокалипсисът?

От незапомнени времена мистерията на възплъщението на Божия Син е била предсказана на адептите. И представянето на тази мистерия на физически план се нарича, на езика на апокалиптиците, разчупване на печат. На тайния език „разтваряне на печат“ не означава нищо друго освен да се прогласи нещо, което преди това е било провъзгласявано само на посветените и което преди това е било само изобразявано в мистериите. Това стига дотам, че образът е точен до последния детайл. Това, което по-късно е било разкрито, преди това е било само съзерцавано в мистериите. По времето на мистериите не е имало книга, в която да е записано това, което се е случило в мистериите. Едва по-късно са се появили такива книги. И една от тези книги е Евангелието. Това, което преди това е било представено в мистериите, е записано в него и това, което е написано в него, ще бъде разпечатано за онези, които ще бъдат готови за него.

Кой ще бъде готов? Ето нещо, което трябва да схванете в пълния му контекст в Апокалипсиса. Видяхме, че нещо се провъзгласява на седем общности. Видяхте, че тези общности представляват седемте подраси на петата коренна раса. Кои са тези, които провъзгласяват? И кои са тези, на които се провъзгласява? От езотерична гледна точка, трябва да разгледаме появата на Христос в сравнение с други явления. Ако сте взели в ръцете си последния брой на „Луцифер“, ще сте намерили там нещо, което накратко ще повторя тук. Човечеството се ръководи в своята еволюция от велики водачи. Тези водачи регулират напредъка на еволюцията на човечеството. На езотеричен език тези водачи се наричат „Ману“. Следователно Ману е този, който в началото на една раса дава великия импулс, посоката, в която тази раса трябва да се развива. Сега сме в петата коренна раса. Когато тази пета коренна раса започна своята кариера след падението на атлантите, четвъртата коренна раса, тя получи великия импулс от Ману на нашата пета коренна раса. Този Ману не е човек сред хората по същия начин, както другите изключителни човешки индивиди. По-скоро този Ману вече е бил на високо ниво на развитие, преди човечеството дори да се е изпълнило с дух на Земята. Ако се върнем към третата коренна раса, където човешкият дух за първи път проблясва в човешкото тяло в средата на Лемурийския период, имаме такива водачи на човешката раса. В онези

дни, когато хората са били млади, когато са били още деца, те не са могли да се ръководят сами. Но техните водачи не са били от техния вид. Тези същества, които вече са постигнали по-високо развитие в по-ранна еволюция, която не е човешката, са били толкова напреднали, че са могли да бъдат човешки водачи, преди духът да се е въплътил в човешки тела.

Това бяха свръхчовешки същества. Има два вида такива свръхчовешки същества. Тези, които по времето, когато човешките същества все още бяха деца в духовен смисъл, вече бяха напреднали толкова далеч, че бяха достигнали ниво, което човечеството ще достигне едва в далечното бъдеще, тези високо развити индивиди, тези Ману, се наричат „светите духове“ на езотеричния език.

След това е имало втори тип същества, които вече са били по-близки до хората, но все пак са били свръхчовешки по природа. Те са наричани „синове Божии“. А следващата група индивидуалности са били тези, които вече са били хора сред хората.

Ако се върнем към средата на Лемурийския период и проследим човека в неговото развитие, тогава имаме три етапа на индивидуалност в рамките на еволюцията, която има нещо общо с човечеството. Имаме висша група индивидуалности, които са далеч по-възвишени и са преминали през тези етапи на развитие в отдавна отминали времена, които човекът ще достигне едва в далечното бъдеще: светите духове. Втората група са Синовите на Боговете; те са тези, които са по-близо до хората, но все пак са далеч над тях. И третата група са тези, които като хора са били все още деца, но които сред първите хора въпреки това са били най-напредналите. Те са били наричани „Бащи“, „Питри“.

Следователно има три етапа и именно същностите на тези три етапа водят хората. Ако сега се върнем към началото на петата коренна раса, в началото откриваме свръхчовешкия Ману, който е дал великия импулс. Но след това, в хода на петата коренна раса, се случва нещо много особено - а именно, в хода на петата коренна раса, самите човешки същества стигат до такава точка, че някои от тях са способни да поемат духовното ръководство на човешката раса. Тези, които наричаме бащи или старейшини, тогава ще могат да водят човечеството по същия начин, по който свръхчовешките същества са водили хората преди това. Така ръководството на човечеството преминава от Ману към самите човешки братя. Светите духове, синовете Божии, бащите, са били водачите на човечеството в последователните периоди. [...]

Когато Словото прие човешка форма - както казва апокалиптикът на своя език - това Слово, Логосът, прие човешка форма във формата на този Син, точно както Словото преди това беше приело човешка форма във формата на дух. Или - тъй като християнският езотеризъм нарича духа „Енгеб“ - Словото преди това беше ангел, преди да стане плът. Това е християнският езотеризъм. Първо е Словото, Логосът, ангел. След това то е станало плът като Син, а след това ще стане

старейшина, баща. Това е последователността от етапи. Това е, което християнските посветени винаги са провъзгласявали. Човек трябва само да разбира думите им по правилния начин.

Един от най-забележителните християнски посветени, Павел, можеше да изрази най-дълбоките тайни само с внушителен език. Той също така каза това, което аз казах, по внушителен начин. Когато Словото все още беше Ангел, Словото все още беше на свръхсетивния план. Словото се говори от облаците, от свръхсетивния план, когато се провъзгласяват заповедите. Времето на закона е времето на обещанието. Когато словото беше ангел, това беше времето на закона. Тогава словото стана плът. По-късно словото става старейшина или баща. Това е, което Павел, който беше посветен, провъзгласи в писмото си до галатяните. Там ще прочетете това, което сега казах със следните думи:

Но законът не е от вяра, а „Който го изпълнява, ще живее чрез него“. Христос ни изкупи от проклятието на закона, като стана проклетие за нас (защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво!“), за да може благословението на Авраам да дойде върху езичниците в Христос Исус и ние да получим обещанието на Духа чрез вяра. Братя, говоря по човешки: макар и да е завет само на един човек, но ако е потвърден, и ако нищо друго не е прибавено, тогава нищо друго, ако се прибави, не е валидно. А обещанията бяха дадени на Авраам и на неговото потомство. Не казва: „Чрез потомството“, като на мнозина, а като на един: „Твоето потомство“, което е Христос. А това казвам, че заветът, който е бил предварително потвърден от Бога в Христос, законът, който е бил четиристотин и тридесет години по-късно, не отменя обещанието. Защото, ако наследството е от закона, то вече не е от обещание; но Бог го е дал на Авраам чрез обещание, даром.

И така, какво е законът? Той е добавен заради престъпленията, докле дойде Потомството, на което принадлежи обещанието. И е поставен чрез ангели, чрез ръката на ходатай. А ходатай не е за един ходатай; а Бог е един. Как така законът се противи на Божиите обещания? Защото никак! Но ако беше даден закон, който можеше да дава живот, тогава правдата наистина щеше да дойде чрез закона. [Гал. 3:12-21]

И на други места откриваме, че е посочено, че Словото е било ангелско, но по-късно е приело плът. Какво се е случило в резултат на приемането на плътта на Словото? То е било провъзгласено на подрасите на петата коренна раса, как те трябва да се развиват в бъдеще. Апокалиптикът сега ни представя в писмата до седемте църкви как се случва това развитие. Не всички достигат целта, не всички, които са влезли в развитието, също достигат тази цел във времето, за което става въпрос тук. Тук се случва нещо особено. Но нека се запитаме, за да разберем правилно: как апокалиптикът продължава да ни представя това, което правилно е било предадено от Отците, от Старейшините? Самите Старейшини идват ли да ни посрещнат в Евангелието? Да, те идват да ни посрещнат във времето, когато ангелът е станал Син. Отците все още не са готови да приемат Словото в себе си. Те трябваше да бъдат насочени към бъдещето. По времето на обещанието отците все още не са готови. Те ще разберат словото едва когато стигнат до края на петата

коренна раса, където в себе си, като бащи, ще разберат само това, което е останало скрито за тях по времето на Христос, техния учител. Дванадесетте ученици са старейшините. Те са предопределени да се явят отново пред Христос. Тогава обаче книгата, която им е била дадена запечатана, ще бъде разпечатана в края на петата коренна раса.

Но има и нещо друго специално, което се случва по време на еволюцията. Казано ни е как ще изглежда, когато петата коренна раса е готова да реши дали да оцелее в шестата коренна раса. Ще само загатна за това, което ще обясня по-подробно в следващите уроци. И както ще чуем, началото на шестата коренна раса се обявява с тръбите:

И четвъртият ангел затръби; и третата част от слънцето биде поразена, и третата част от луната, и третата част от звездите; така че третата част от тях потъмня, и денят не светеше една трета от него, нито нощта. [Откр. 8:12]

Това е третата част, която е останала, което не би било необходимо. Писмата до църквите съдържат не само увещания, но и остри порицания. Не всички от тях достигат целта си. Третата част отпада напълно от еволюцията. Така имаме една трета, която ще достигне целта, средна трета, която ще изостане, и последна трета, която няма да достигне целта си и ще отпадне напълно. Една трета не достига целта си, втора трета ще я достигне едва по-късно, което заедно прави две трети, и само една трета от тези, които са започнали еволюцията, ще са достигнали съответния етап от еволюцията до края на петата коренна раса.

72 старейшини бяха призовани да влязат в еволюция и трябва да се развиват допълнително. Увещанията към седемте църкви, които те трябваше да водят, ни показват, че само една трета от тях ще достигнат целта. Ако вземем една трета от 72-мата старейшини, стигаме до 24 старейшини, които все още ще бъдат там, когато седемте печата на книгата бъдат разкрити. Това откровение за величието на Бог е нещо, което е било провъзгласено с появата на Христос. В четвърта глава на Апокалипсиса се казва:

След това погледнах и ето, врата се отвори на небето; и първият глас, който бях чул да ми говори като тръба, каза: „Качи се тук и ще ти покажа какво трябва да стане след това.“

И веднага бях в Духа. И ето, престол беше поставен на небето, и на престола седеше Един; и Седящият беше подобен на изглед на камък яспис и сард; и имаше дъга около престола, подобна на изглед на смарагд. И около престола имаше двадесет и четири други престола, и на престолите седяха двадесет и четири старейшини, облечени в бели дрехи, и със златни корони на главите си.

И от престола излизаха светкавици, гръмове и гласове. И пред престола имаше седем огнени светила, които са седемте Божии духове. И пред престола имаше стъклено море, подобно на кристал; и посред престола и около престола имаше четири живи същества, пълни с очи отпред и отзад. И първото същество беше като лъв, а второто същество като теле, и третото същество имаше лице като човешко, и четвъртото същество беше като летящ орел. И всяко от четирите живи същества имаше по шест крила и бяха пълни с очи наоколо; и нямаха покой ни денем, ни нощем, казвайки: Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщи, Който беше, и Който е, и Който иде!

И когато зверовете отдадоха слава, почит и благодарение на Този, Който седеше на престола, Който живее до вечни векове, двадесет и четиримата старейшини паднаха пред Този, Който седеше на престола, и се поклониха на Този, Който живее до вечни векове, и хвърлиха короните си пред престола, казвайки: Господи, Ти си достоен да приемеш слава, почит и сила, защото Ти си създал всичко и по Твоята воля то съществува и е създадено.

Това е бъдещият етап от еволюцията, където тези, които са преодолели, ще станат истински бащи.

Казах, че това, което се е случило в дълбините на мистериите, ще бъде разкрито по-късно. Сега ви казах, че в гръцките мистерии е изобразено явяването на Христос на земята. Това, което тогава е било тайна, е било разкрито чрез явяването на Христос. Можехме да влезем в гръцките мистерии и там щяхме да видим страдание, смърт, възкресение и възнесение. Седемте печата ще паднат в бъдеще. Ако тогава бъде провъзгласена и една мистерия, тя отново ще бъде мистерия, чийто печат ще падне в по-късен момент.

Ще ви разкажа една мистерия, доколкото е възможно да се разкаже в нашата конфигурация, мистерия, която се чества от времето на древните индийски Риши и е от най-дълбоко значение. Ще се опитам да я изразя символично по следния начин:

Има кон с вдигнато предно копито. На този кон е изобразена божествена фигура с поклон. Той дава определен знак, след което конят стъпва с предното си копито върху змийска глава. Това е конят Калки. Това показва, че всичко, което все още е от по-нисша природа, ще отпадне, че ще дойде бъдеще, когато Божият Син - тоест, този, който язди на коня - ще дойде и като цар, украсен с короната, ще донесе откровението за това, което е скрито в книгата със седемте печата. Това е мистерия, която можете да намерите навсякъде.

Бих могъл само повърхностно да загатна за това. Но дори и днес това е нещо, което може да бъде преживяно и видяно като мистерия само от апокалиптик, но което ще ни бъде разкрито в бъдеще по същия начин, по който Йоан ни разкри и записа разпечатването на стария свят. Тогава ще разберем, че това сочи към времето, когато старейшините, отците, ще получат откровението за това, което стои в основата на тази мистерия и ще се появи, когато тя бъде разпечатана.

Шестата глава на Апокалипсиса гласи:

И видях, когато Агнето отвори единия от печатите, и чух като гръм един от четирите живи същества да казва: „Ела и виж.“ И видях, и ето, бял кон, и яздещият на него имаше лък; и даде му се корона, и той излезе победител и да победи. И когато отвори втория печат, чух другия звяр да казва: „Ела и виж.“ [Откр. 6:1-3]

Това се повтаря четири пъти. Разкриването на тайната на Отците, както се съдържа в християнството, е най-значимата дума, изречена в Мистериите. Откъде идва човекът? Накъде се развива? От Отец към Отец. Това се разкрива в Отца чрез Посредника.

Никой не идва при Отца, освен чрез Мен.

Виждале ли, цялата еволюция на света, миналото и бъдещето, е истински изразена в Апокалипсиса. Това, между другото, са само най-елементарни алюзии. Човек първо трябва да може да използва думите на Апокалипсиса в истинския им смисъл. Ще учим все повече и повече за тях.

Тази вечер исках само да събудя усещането, че човек може да се потопи в това писание и след това да осъзнае, че то е с неизмерима дълбочина. Това е единственото нещо, в което все още мога да ви уверя. Този Апокалипсис е едно от онези писания, които наистина вдъхновяват смирение и преданост и чрез които човек научава това, което индийският езотерик нарича „вяра“. Има едно преживяване, което ни учи на тази вяра в най-дълбокия смисъл. То е следното: След като сме се опитали да разберем такова писание, първо си мислим, че знаем нещо за него. Но когато се опитаме да го проследим по-нататък и след това да се доближим отново до него, откриваме, че предишното ни тълкуване е било доста детинско. Виждаме, че едва сега наистина разбираме въпроса. И когато сме го направили и поживеем известно време и отново вземем книгата, се чувстваме по същия начин като последния път. Ако сте преживели това няколко пъти, ще имате „шрадха“, вяра. След това ще се поглъщате все повече и повече и ще откривате все повече и повече в него. Това е неизчерпаемият източник на такива писания, които можем да четем с твърда увереност, но никога не можем да научим всичко от тях. В същото време това е стимул да бъдем смирени към подобни писания, да ги изследваме и да продължаваме тези изследвания завинаги. Тогава ни става ясно, че колкото и дълбоко да изглежда едно обяснение, то ще стане още по-дълбоко в бъдеще. От това произтича осъзнаването, че най-доброто, което е дадено на човека, не идва от човешкото несъвършенство, а от божественото съвършенство, защото това е божествена мъдрост, тоест откровение на божествената мъдрост. В тези книги ни се дават документи за мъдрост. Нашето разбиране за тях е все още слабо, защото тези писания идват при нас не от човешки същества, отдолу, а от боговете, отгоре. Трябва да се развиваме нагоре, за да ги разберем. Това дава на езотерика усещане за истинността на поговорката, в която той трябва да живее, която трябва да стане негов ръководен принцип, която трябва все повече да прониква в теософа, защото не знанието за догмите, не знанието за доктрините съставлява теософа, а проникването от мъдростта на тази поговорка, изпълването в отношението му с това, което съдържа поговорката. Поговорката е:

Върховният – той съществува от самото начало.

Върховният – той е разбран от човечеството в края на дните.

Послеслов

Преди да се спра на очакваните въпроси, бих искал да започна с един много важен момент. Теософското общество не изисква приемането на догма или приемането на прозренията на даден човек. Ние сме напълно свободна асоциация по отношение на нашите истини. Обществото е просто място, където тези истини са представени, в

зависимост от това какво има да каже човекът за тях, така че, особено когато става въпрос за най-трудните проблеми, може да откриете, че произтичащо от теософския дух, се появява разнообразие между това, което отделните личности провъзгласяват. Не е нужно да мислите, че едното по някакъв начин се противопоставя на другото; защото знаем, че истината стои високо над нас и че можем да подходим към тази истина само от различни ъгли. Все едно гледаме един град от различни гледни точки. В зависимост от перспективата, нещата може да ни изглеждат малко по-различно. Всеки може и трябва да представя нещата само такива, каквито ги вижда. А по отношение на въпроса за проблема с Христос наистина няма единство, а разнообразие от гледни точки, което обаче вероятно ще доведе до обединяване на възгледите през следващите години. Но ситуацията днес е такава, че всеки човек може да провъзгласява само това, което диктува неговият собствен възглед. По този начин той не се противопоставя на този на друг, а може би допринася за хармонизирането на възгледите. Сред група от онези, които могат да говорят по подобни въпроси, съществува мнението, че раждането на Исус от Назарет се е случило 105 години преди нашата ера и че начинът на смъртта не е бил разпъване на кръст, а убиване с камъни. Никога не съм крил факта, че не мога да се съглася с този възглед, но че трябва да представя това, което знам за него. Нито пък съм крил факта, че моето мнение е, че трябва да се придържаме здраво към така наречената традиция такава, каквата е, и също така да се придържаме здраво към нея по отношение на историческия ход на събитията, доколкото той произтича от истинско прозрение, което след това може да коригира възгледа, представен в Евангелията. Сега не бива да ви се струва странно, че двама окултни учители могат да имат различни възгледи по един и същ въпрос. Помислете, че двама пътешественици, които идват в чужда земя и дават пътеписи за нея, често са съгласни много малко, тъй като, въпреки че и двамата са видели едно и също нещо, те описват случилото се по съвсем различен начин. Ако това вече е възможно на физическия план, тогава е лесно разбираемо, че подобни разлики могат да възникнат и на по-висшите планове. Защото на тези по-висши планове наблюдението наистина е сигурно, но в никакъв случай не е по-лесно, отколкото на физическия план. Перспективите, през които човек гледа на дадено явление, са толкова трудни за разграничаване, че промяна в перспективата може да се случи много лесно. Следното може да се случи например: Ако наблюдавате събитие в окултния свят, което се е случило преди 1900 години, може да имате две фигури една до друга. Тези две фигури, въпреки че се появяват една до друга в окултното поле, може да са на 100 години разлика. По този начин: Въпреки че виждате нещата заедно, те може да са свързани със събития 100 години по-рано или 100 години по-късно. Не искам да кажа нищо повече от това, а само да внуша, че наблюдението е подложено на подобни грешки. Следователно не бих могъл да кажа нищо по-добро от това, че трябва да остана на гледната точка на традицията. Това важи и за

разпятието, защото е окултно трудно да се разграничи разпятието от убиването с камъни. Затова не е изненадващо, когато възникнат две мнения.

От секцията с въпроси и отговори

Виновна ли беше смъртта на Христос или невинна?

Изглежда, че и Сократ е бил осъден на смърт невинно. Есхил е бил осъден на смърт, защото е разкрил тайна на мистериите. Ето защо и Сократ е бил осъден.

Предателството на мистериите се е наказвало със смърт при всякакви обстоятелства, дори в общността, в която е живял Исус. За Исус е било казано още: „Не можеш да живееш с този човек, защото върши твърде много знамения“. Във възкресението на Лазар се намира причината за осъждането. Ренан е забелязал много добре, че възкресението на Лазар е свързано с осъждането на Христос. Но тази причина никога не е посочена. Това е един от онези случаи, в които еволюцията причинява трагедия. Смъртта на Исус не е била смърт, основана на карма. Кармата започва на едно ниво и веднъж свършва.

Страданието необходимо ли беше за утвърждаването на неговото учение?

Това е свързано с инволюцията и еволюцията. Инволюцията е трябвало да се случи в смъртта. Нито едно синапено зърно не може да се развие, ако първо не се разтвори в почвата.

64. За ясновидството

Всеки окултист знае големите опасности, които се крият в лекомисленото популяризиране на окултните истини и прозрения. От друга страна обаче, трябва да се вземе предвид и това, че теософията, наред с други неща, налага задължението да разпространява и защитава определени окултни учения, които произтичат само от окултни изследвания. Когато правим това, онези, които са се запознали с такива учения, чувстват нужда да научат нещо за методите, чрез които всъщност се получават такива прозрения. Теософията говори за развитието на човечеството и на света, за раси, кръгове и т.н., за планетарни системи и други неща. Тези, които чуят тези истини, дори и да вярват, че интелектът може да ги схване, все пак ще почувстват нуждата да се запитат какви са пътищата, по които се постигат такива прозрения.

Като цяло не е лесно да се говори за този път. Днес обаче ще бъдат направени няколко забележки относно природата на това, което окултистите наричат ясновидство. Не бива да се бъркат окултизмът и теософията. Теософията е по същество само външен израз на опита, натрупан в областта на окултизма.

Окултизмът е източникът на теософските учения. Днес ще говорим за една глава от този окултизъм.

Преживяванията, на които се основават теософските учения, се осъществяват в напълно различни състояния на съзнанието от тези, характерни за обикновения човек. Две такива различни състояния на съзнание са особено важни. Ще започнем с това, което преживява обикновеният човек. Този човек има своето ежедневно, будно дневно съзнание – чрез което е способен да възприема нещата около себе си и да се образува за причината и следствието и другите закони на този физически свят чрез своя ум, чрез своя разум, накратко, чрез своята интелектуалност.

Но това състояние на съзнанието не е единственото състояние на преживяване за обикновения човек. Човешкият опит се простира далеч отвъд това, което е достъпно за неговото съзнание. Нормалният човек има две други състояния на преживяване, които са така нареченият сън със сънища и дълбок сън без сънища.

Това второ състояние на съзнанието, сън, преплетен със сънища, не потапя човека напълно в несъзнаваното. Човекът е способен да внесе нещо в будното съзнание. Това, което той внася в съзнанието, обаче не е съдържанието на действителното преживяване, което е имал по време на изпълнения със сънища сън. Преживяването е нещо съвсем различно от това, което по-късно осъзнава. То е, така да се каже, само внасяне на отделни фрагменти, на фрагментарни огледални образи. Това, което човек преживява в съвсем различен свят по време на изпълнен със сънища, не много дълбок сън, са съгласувани, подредени факти. И от тези факти, които преживява, но за които не осъзнава, той има някакъв спомен. Той ги е внесъл в паметта си за будното съзнание и по-късно си спомня какво се е случило там.

Съдържанието обаче се помни само оскъдно и изкривено. Това съдържание не може да се сравни по никакъв начин с преживяното там.

Това е свят, който, ако можеше да бъде прозрян, би бил изпълнен с фактите на така наречения астрален свят. Точно както физическият свят е изпълнен с фактите на сетивния свят, тук човек преживява духовните факти. Но там ние преживяваме чувства, страсти, желания, копнежи, инстинкти като факти. Ние ги преживяваме само такива, каквито съществуват като умствени процеси, а не такива, каквито са иначе в нашата лична форма, пречупени през земния ни живот. Това е просто различен свят, който човешкото същество преживява там и от който то само внася частици в обикновеното си будно съзнание за деня. Никой никога не бива да характеризира преживяванията в така наречения астрален свят с това, което той внася от съдържанието на сънищата си в будното си съзнание. Това е също толкова богато, дори много по-богато, от света на сетивата и по отношение на контрастите, които предлага, не може да се сравни с това, което се случва в нашия свят на сетивата. Многообразието на това, което изглежда добро, светло, сияйно, и, от друга страна, на ужасните, отблъскващи и ужасяващи явления, не може да се сравни с това, което предлага нашият сетивен свят.

Третото състояние е сън без сънища. При повечето хора много малко от преживяванията, които се случват по време на състоянието на сън без сънища, преминават в будното дневно съзнание. Това, което се случва, обикновено не се възприема съзнателно. Преживяването на сън без сънища се появява в будното „дневно съзнание“ не в неговата причинно-следствена връзка, а в неговия ефект. Това, което се преживява там, са великите закони на реалността, истинските, до известна степен много по-истински, изначални причини и същности на нашия свят. Това, което се случва във външните физически форми на съществуване в животинското и растителното царство (минералното царство не принадлежи тук, защото нищо не може да се научи за истинската природа на минералното царство в сън без сънища) - начинът, по който животът се проявява в тези царства, как формите се развиват една в друга, какви велики закони всъщност има животът - които, ако го проникнем в истинската му форма, биха осветлили внезапно много връзки в живота, които иначе са мистериозни и неясни в обикновеното съзнание. Човекът преживява всичко това, без да задържа нищо съзнателно в будното си дневно съзнание.

Това не е нищо повече от описание на трите състояния, от които само едно е реално състояние на съзнанието, което срещаме у хората.

Сега е самоочевидно, че нито един от преживяванията, придобити по този начин, не може да бъде съдържание на окултното учение. Окултният опит започва едва когато е настъпила много специфична трансформация на състоянието на съзнанието. Тази трансформация ще бъде накратко характеризирана.

В обикновеното човешко съзнание има момент, който бележи повратна точка в развитието на всеки човек, който по някакъв начин е рефлексивен или разумен. Това е пробуждането на самосъзнанието. Всички знаете, че в началото детето не говори от първо лице, а казва: „Чарлз иска“, „Мери иска“. Това е много специфичен етап в развитието на човешкото същество, когато възниква възможността то да каже „аз“. Това пробуждане на самосъзнанието е различно от всички други факти, които човек може да преживее. То е много интимно преживяване. Всеки може да каже „аз“ на себе си. Можете да дадете на всяко друго нещо различно име. Аз мога да кажа „аз“ само на себе си и никой не може да каже „аз“ на друго „аз“. Само човек може да се отнася към себе си с много специфичното име „аз“.

Самоосъзнаването е нещо съвсем различно. Мисълта за егото е изключителна и не може да се сравнява с никоя друга. Сега има начин да се работи върху егото по такъв начин, че точно както то е само в себе си в обикновеното самоосъзнаване, целият му свят от мисли се оформя от центъра на егото по същия начин, по който обикновено се случва мисълта за егото. Когато чрез усърдна и продължителна медитация човек се изправи пред целия си свят от мисли по същия начин, по който обикновен човек се изправя само пред гледната точка на егото, и не само пред света си от мисли, но и пред света на мислите като цяло, тогава той се нарича интуитивен човек. Тогава светът от мислите излиза от центъра на самото му същество. Тогава той произвежда мисли в същия смисъл, както преди това е произвеждал мисли за егото.

Този етап на развитие на егото може да бъде постигнат. Чрез правилна медитация в определен смисъл, човек може да започне да се отнася към света на мислите си по същия начин, както преди се е отнасял към егото си. Две изречения в „Светлина по пътя“ имат силата, когато се прилагат по правилния начин, да доведат егото до тази гледна точка. Те не са просто абстрактни изречения, а са написани от астралния опит на хиляди години. Тези две изречения, които са изключително средство за образование, са:

Преди окото да може да вижда, то трябва да се отучи от сълзите.

Преди ухото да може да чува, чувствителността му трябва да отслабне.

В тези изречения има сила и живот; те трябва само да бъдат приложени по правилния начин. Когато човек достигне този етап, тогава непременно се случва нещо друго: той е способен да преживява по подреден начин това, което иначе преживява само в сън без сънища и което иначе идва само на фрагменти. По този начин този свят, който се случва в астралното пространство, става също толкова реален за него, колкото е бил реален за него светът на сетивата преди. Тогава човек има памет за фактите от света Кама.

Следващото по-високо ниво е там, където човек вече не спи, изпълнен със сънища, а е способен да гледа към висшия свят чрез интуицията. Този свят е пълен с духовна яснота; вече няма никакъв произвол. С това интуитивно състояние са

свързани две възприятия. Когато човек достигне този етап на развитие, той възприема в собствения си опит опасните врагове на човешкия живот: елементарните духове на раждането и смъртта, които непрекъснато дебнат в съседните природни сфери, които винаги са там, които се опитват да съблазнят човешкото същество и т.н. Тези елементарни същества, които се движат в астралното тяло и влияят на неговите желания, винаги са там. В обикновения живот те са скрити от завесата на Мая.

Тези врагове в съседните природни сфери са това, което човек осъзнава за първи път на този етап от развитието си. И това е от изключителна важност за развитието в окултизма. В това състояние, което може да се сравни със съня без сънища, човекът възприема – това е първият му опит в това състояние на съзнание – какви са враговете, които го дърпат надолу и го водят към по-нисшите сфери. Добре е, че тези сили, които по този начин преобладават в човека, са скрити от обикновения човек. Добре е, че тук върху тях е разстлана завеса. Защото не говоренето за тях, а истинското им опознаване, могат да понесат само онези, които са постигнали определено ниво на самочувствие и морална сила в себе си. Следователно, никой истински окултист няма да даде инструкции как да се достигне такова ниво, преди човек да е постигнал решително развитие на характера в посока на самочувствие, морал и присъствие на духа, така че да не рискува да се загуби, а да може да държи силите си заедно. Тези три качества са необходими за всеки окултист.

Това, което е скрито от съзнанието на деня по този начин и което се изправя пред човека на този етап, се нарича Пазител на Прага. Той пази прага, защото не бива да позволява на обикновения човек да види какво се крие зад него. Той обаче губи голяма част от ужаса си, ако човекът притежава определените черти на характера или ги е придобил до известна степен. Към края на Атлантската епоха хората са престанали да развиват достатъчно тези морални сили. Оттук са възникнали особените условия, които са известни от описанието на Атлантида.

В продължението на този път човек не само трябва да бъде доведен до преживяване на света на мисълта като свой собствен, но за да може да се свърже с реалността на по-високо ниво, той трябва също да трансформира целия свят на чувствата. Тогава започва способността да вижда нещата директно във висшите светове по време на будното дневно съзнание, например човешката аура; първоначално само в по-ниските етапи. Когато човек е достигнал този етап, той по същество вече е отворил източник на изключително дълбоко преживяване. Тогава той живее също толкова съзнателно в духовното, колкото обикновеният човек живее в сетивните неща.

На третото ниво обаче той живее там, където вече няма никакво съзнателно преживяване за обикновения човек. Той преживява същото като обикновения човек във външния сетивен свят, само че на по-високо ниво. Тогава той преживява законите на света на причините. Вече няма разлика между преживяванията в така

нареченото несъзнателно състояние на сън и съзнателното състояние на деня. Това е непрекъснатостта на съзнанието, която се постига постепенно и много постепенно. Но сравнително скоро отделянето на душата ще е напреднало толкова далеч, че тя ще може да живее не само в мисли, но и в усещания. Тогава той може да формира понятия от тях, както всъщност изглеждат нещата в действителност.

„Светлина по пътя“ дава правилните инструкции за достигане на този етап. Той изисква търпение, постоянство и непоколебимост в изключителна степен.

Възможността за това се крие в силите, скрити в следващите две изречения:

Преди господарите да могат да говорят, раната трябва да бъде заучена.

Преди душата да може да се изправи, кръвта на сърцето ѝ трябва да намокри краката ѝ.

Те съдържат силите, които водят хората към пряко преживяване и пряко възприятие.

Тези, които са достигнали този етап и са способни да кажат „аз“ на своя свят от чувства, сега са способни съзнателно да преживеят всички истини, свързани с девачан. Ученията на девачан могат да бъдат съзнателно преживени на това ниво на съзнание.

Човек може да повярва, че когато човек е преминал през еволюцията до този етап, той става мечтател, че губи обичайната си трезвост и способност за преценка.

Напротив, възможността да се поддаде на суеверие или догма престава. Дори съмнението и скептицизмът изчезват от душата, когато човек е достигнал до концепция за този етап на развитие. Сега има състояние, аналогично на съня, изпълнен със сънища, и на дълбокия сън. Когато човек е напреднал дотолкова, че да види Девачан, все още има други състояния, в които той може съзнателно да се постави. Това са състояния, в които той може да изпита нещо много по-висше. Тези състояния се състоят в следното.

Чрез пряко наблюдение човек се научава да разпознава как различните форми на вселената се трансформират и метаморфозират една в друга. Става ясно как една мисловна форма се формира от менталната субстанция, след което обгръща астралната субстанция и пластично доминира над нея. Но също така се научава как съществата от по-висшите планове, от менталния план през астралния план, се придвижват надолу към физическия свят. Цялата сума от възможни трансформации на формите във вселената лежи пред посветения. Той може да отговори на въпроса какви форми е претърпяло едно растение в по-ранни, отдавна отминали епохи. Различните форми на трансформация, които принадлежат на нашата планетарна система, се разкриват на това ниво на познание. Това се нарича съзнателен опит за развитие на формата в езотеризма.

Състоянието, аналогично на дълбокия сън без сънища, показва как животът, самата същност, се излива в различните форми. В този случай разликата е, че по време на второто състояние различните форми се възприемат в много различни цветове, отколкото в третия етап. Когато например се възприема мисловна форма, тя може

да се появи в ярко жълти цветове. Има мисловни форми, които се възприемат по този начин. Има и мисловни образи, които имат определена духовна форма. В третия етап жизненият етер се влива в тези мисловни форми, които например могат да имат красивия светъл цвят на прасковен цвят. Тогава можете не само да видите твърди или напълно подвижни форми, които се трансформират една в друга, но и да възприемете как тези форми се оживяват от центъра си.

Резултатът е, че можете да се поставите в различните етерни форми на съзнание, така че да можете не само да разпознаете законите на деваканичния живот, но и трансформациите на нашата земя – само нашата земя, не се отива по-далеч – които тя е претърпяла по време на така наречените кръгови развития. Преминава се през процес на преминаване през няколко планети или глобуси, на планети Арупа и планети Рупа и други подобни. Тези трансформации могат да бъдат научени в това състояние на съзнанието. И след това самите различни кръгове могат да бъдат преминати, научени.

По този начин, чрез подходящи упражнения, човек може да се научи да разбира част от учението, което теософското движение е донесло в света. По-нататъшният път вече не може да бъде представен. От друга страна, започва състоянието на съзнанието, което се състои в това да стане нечувствителен към възможността за външно усещане. И с това започва действителният живот на адепта. От преживяванията на адепта може да се придобие само това, което надхвърля определената граница.

Целта на представеното тук е да се посочат методите, които водят до знанието, достъпно в теософските учебници.

В края на краищата, комуникацията и приемането на теософията се основават отчасти на доверие. Това трябва да е така и днес. Но може да се изисква да се дадат обяснения за произхода на това знание, до което ние на Запад имаме възможност да получим отново достъп. В това отношение водещите духовни личности, учителите, имат възможността да предоставят не само ученията, но и езотеричните перспективи, които, ако се използват правилно, могат да насърчат развитието в съответна духовна посока.

В допълнение към значителния труд „Тайната доктрина“ на Х. П. Блаватска, вдъхновена е и книгата „Светлина по пътя“, която наистина е светлина върху пътя, който човечеството трябва да следва отсега нататък в бъдещето. Когато този път бъде утъпкан или поне разбран, едва тогава ще бъде възможно да се знае нещо за това как това знание и тази воля, които трябва да водят до нашата цел, могат да бъдат постигнати и как трябва да бъдат постигнати в бъдеще. Само за малцина днес пътят може да бъде проходим. За това не бива да се говори повече. Но можем да бъдем наясно с факта, че онзи човешки опит, в който привидността на смисъла престава и настъпва висш опит, не може да бъде постигнат по друг начин, освен чрез определено развитие на духовния живот.

По по-интензивен начин от който и да е друг, именно чрез това духовно развитие, което трябва да живее чрез учение и слово в теософското движение, може да се постигне великата цел на развитието, която е изразена в онова дълбоко осъзнаване, онази велика езотерична истина, която лесно може да се каже, но е трудна за разбиране и която принадлежи към най-древната мъдрост на човечеството: Един живот обитава всички същества, един и много, подобно на луната, която се отразява в много образи във водата.

65. За Апокалипсиса V

Видяхте, че можем да разберем правилно Апокалипсиса само ако фундаменталната същност на християнския мистичен факт бъде поставена в правилната светлина. Взехме поговорката „Блажени са онези, които вярват, дори и да не виждат“, за да представим фундаменталната същност.

Това, което е било видно от посветените през вековете преди основаването на християнството, това, което се е случило в дълбините на мистериалните пещери и храмове, което, както видяхме, се е превърнало в световноисторически факт, което е било пренесено във великия план на световната история. Историята за страданието, умирането, възкресението и възнесението, тези фази на мистичния живот, както посветеният ги е виждал в мистериалните храмове след подходяща подготовка, сега може да бъде повярвано от вярващия като исторически факт. Така това, което преди е било тайна или мистерия, се е превърнало във въпрос на вяра, провъзгласено, е станало евангелие. Така в евангелието не е дадено нищо друго освен съдържанието на старите мистериални книги. Преди съдържанието на Евангелието от Йоан, по-специално от тринадесета глава до края, е било провъзгласявано на посветените в скритите книги на мистериите. Но сега то е било провъзгласявано на целия свят, дори на онези, които не са могли да бъдат директно убедени в мистериите чрез психически, мистични доказателства. Блажени са онези, които не са видели и въпреки това са повярвали. Така древната мистерия е била разкрита от християнството. Евангелието се е превърнало в откровение на древни мистериални книги.

Но това, което е било тайна в един момент и е било разкрито в друг, тоест, ако е било едновременно, е едно и също по съдържание. Това, което по-късно е било разкрито на целия свят, винаги е било провъзгласявано в тайнствата във времената преди това, когато човечеството още не е било готово за него. Това, което е станало разкрита тайна в първите векове на християнството, по време на неговото провъзгласяване, е било скрито по-рано. За първи път в християнството тайната се появява отново като откровение, което би трябвало да подготви за едно много далечно бъдеще. Записът за събитията от много далечното бъдеще се съдържа в Апокалипсиса на Богослов Йоан. А сега нека видим как.

Всички знаем развитието на петата коренна раса на човечеството чрез различните подраси. Знаем, че подрасата на арийската раса, в която е било абсорбирано християнството, е била четвъртата подраса и че ние самите сега живеем в петата подраса, и че тя ще бъде последвана от шестата. За да разберем какво е написано в Апокалипсиса, нека да разгледаме развитието, както си го представяме според нашия настоящ теософски апокалипсис за бъдещето на следващата раса и останалата част от нашата собствена пета културна епоха.

Нека се върнем още веднъж към изречението: „С християнството предходните мистерии станаха очевидни до известна степен.“ Четвъртата подраса [гръко-латинската културна епоха] първоначално се е занимавала с това – и това е била нейна задача – да утвърди тази вяра в християнството като мистичен факт, тази вяра в тази велика мистерия, разгръщаща се на сцената на световната история. Сега се е появила петата подраса, нашата собствена; това е подрасата на интелекта, която иска да разбере всичко. Разбирането, обясняването и разбирането е задачата на нашата епоха. Тази задача ще бъде изпълнена, когато всичко, което интелектът е способен да проумее, бъде схванато. Ръководството на тази, нашата пета подраса, ще е изпълнило задачата си, когато бъде доведено до точката, в която интелектът ще схване и разбере това, в което се е вярвало преди, така че да можем да го обясним. Този апокалипсис на нашата пета подраса ни е представен по такъв начин, че ни се казва: „Ще дойде време, когато личността, основала християнството, мистичният Агнец, ще разпечата книгата със седемте печата. Това, което беше просто вяра, си остана запечатано. Но малко по малко седемте печата ще паднат от Книгата, която преди беше просто книга на вярата и следователно книга, затворена за ума.“

Какво има в тази книга? Тази книга съдържа тайните на последователните развития, седемте тайни, които се повтарят отново и отново във всяко развитие на рундове и раси, както и във всички други циклични развития – включително това на човека. Нека да разгледаме как тези седем тайни се проявяват в човека. Ще трябва да хвърля малко светлина върху някои от тези тайни и веднага ще видите какви са те. Разгледайте човешкото същество, както ни се представя в седем части в теософската класификация. Първо, физическото тяло, в което то се премества, за да осъществи в него своята световна кариера. Това е първата част, преместването в света. Втората част е установяването в така наречения жизнен принцип. В праната, в която съществата оживяват, те навлизат в сферата на борбата, сферата на войната на всички срещу всички, сферата, в която особеността се противопоставя на особеността. За да може тази борба, тази особеност срещу особеността, да бъде въведена във външна хармония, е необходимо волята на човека да внесе справедливост в тази сфера на борбата. Но справедливостта не е единственият създател на хармонията във външния свят. Това, което трябва да бъде внесено в него, се случва на четвъртото ниво, където човекът не само установява справедливост външно, но и където той пронизва външната справедливост с принципа на любовта, който свети отгоре, от висшите принципи. Ако сравните това с отварянето на седемте печата в Апокалипсиса, ще видите, че си имаме работа със същата ситуация:

И видях, и ето, бял кон; и яздейщият на него имаше лък; и му беше дадена корона, и той излезе победоносно и да победи.

На първо място, това е материализирането на излизането.

И когато отвори втория печат, чух втория звяр да казва: Ела и виж. И излезе друг кон, червен; и на яздейния на него се даде власт да вземе мира от земята и да се избиват един друг; и му се даде голям меч. [Откр. 6:3-4]

Тук специалното се бори срещу специалното в принципа на живота.

И когато отвори третия печат, чух третото животно да казва: Ела и виж. И видях, и ето, черен кон; и яздейният на него имаше везни в ръката си. [Откр. 6:5]

— везните на правосъдието.

И чух глас измежду четирите живи същества да казва: Една мярка пшеница за един динарий, и три мярки ечемик за един динарий; но внимавайте да не повредите маслото и виното. [Откр. 6,6]

И когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртия звяр да казва: Ела и виж! И видях, и ето, блед кон; и името на яздейния на него беше Смърт, и Адът го следваше. И даде им се власт над четвъртата част на земята, да убиват с меч, с глад, с мор и със земните зверове. [Откр. 6:7-8]

Низшата природа е убита, висшата се появява. Низшата умира, за да може висшата духовна да бъде изкупена.

Ако приложим образа не към отделния човек, а към петата раса, тогава тя е тръгнала да реши мисията, да изкупи втората подраса, която е войнствената. Така навлизаме във времето на борбата на отделните народи един срещу друг. След това идва Царството на справедливостта, царството, което според библейския историк се брои от Авраам. Там ще откриете постепенното издигане на третия принцип, този на справедливостта. Четвъртият принцип означава появата на самото християнство. Победата над смъртта чрез любов е по-висша сфера от тази на обикновената справедливост.

След това ще дойде царството, което съответства на петата подраса. Това царство, когато дойде краят му, ще разбере цялата задача на петата коренна раса. То ще разбере отвътре това, в което преди можеше да се вярва само отвън. Така печатите, които са затваряли останалата част от разбирането за света, също ще паднат. Светът ще се превърне в отворена книга. Когато петата културна епоха завърши, светът ще лежи пред умовете ни като отворена книга.

След това настъпва спокойствие. Това не е нищо друго освен часът, в който шестата подраса се подготвя. Печатите са счупени, истините лежат открити пред очите на хората. И това ще бъде характеристиката на хората от шестата подраса, че истините лежат открити пред очите на хората, че вече не е необходимо да бъдат вярвани или схващани с интелекта, а че могат да бъдат видени с очите, да бъдат видени с интуитивния дух. Ето как истините ще се представят на хората в шестата културна епоха. В тази шеста културна епоха човечеството ще е достигнало по-високо ниво. На още по-високо ниво хората отново ще преживеят разкриването, разкриването на тайните. Това обновено проявление на тайните е изобразено в Апокалипсиса като тръбите на ангелите. Колко открити ще бъдат тогава истините, не просто като в книга, а така, че да ни говорят от всички страни. Истините няма да бъдат като мисъл,

а като говорим език. Това означава тръбите на ангелите. И това е като настроението на шестата подраса, което се появява, когато ни се описва тръбите на ангелите. Ще разгледаме това по-подробно друг път.

Оттам нататък, проследете цялото развитие по-нататък и ще видите, че Апокалипсисът засяга и онези важни моменти, които ще възникнат в хода на развитието на шестата подраса, включително най-важния момент, който може да се характеризира с факта, че хората ще бъдат просветлени за природата на доброто и злото по съвсем различен начин. Тъй като истините ще бъдат очевидни, характерът на доброто и злото ще бъде очевиден за хората. Те ще се научат да четат в счетоводната книга на своята карма. Това е важният момент във времето, който ще настъпи за хората от шестата културна епоха, когато законът на кармата ще приеме плът и кръв и ще настъпи осъзнаването на справедливостта. Тези, които усвоят такова осъзнаване, ще живеят, за да продължат следващата коренна раса.

В тази следваща коренна раса ще се случи едно велико и значимо събитие. То вече е подготвено от познанието за доброто и злото и ще бъде подготвено в по-висока степен по време на шестата подраса; защото тогава ще се случи нещо съвсем различно и ние трябва да разберем това, ако искаме да разберем апокалипсиса. Спомняме си, че начинът, по който живее днешното човечество, не е абсолютен, че е възникнал веднъж, че е станал сексуален в средата на лемурийската раса. Едва в средата на лемурийския период този тип размножаване започва в човечеството, а също и този тип съвместен живот, какъвто е в човечеството сега. Това, което сега наричаме раждане и смърт, е дошло в човечеството едва тогава. Преди това начинът на живот е бил съвсем различен. С раждането и смъртта се е появила тази индивидуална карма, както и прераждането или повторното въплъщение. Всичко, което сега описваме и разпознаваме като повторно въплъщение и карма и като хода на индивидуалния човешки живот между раждането и смъртта, е започнало едва в средата на лемурийския период. Едва тогава хората са приели формата, в която се въплъщават в момента. Преди това са имали други форми. Тази форма, която някога е започнала, това преминаване през раждане и смърт и това многократно въплъщение, всичко това също ще приключи. Точно както е започнало в средата на Лемурийския период, така ще приключи и в средата на шестата коренна раса. Тогава, в част от човечеството, която вече ще е достигнала съответното ниво на развитие, в онези, които са наречени първите плодове на човечеството в Апокалипсиса, отново ще се появи състоянието, което е съществувало на по-ниско ниво преди Лемурийското време. Тогава човекът е бил все още безполов и все още не е бил заплетен в раждане и смърт. Това ще се случи отново, след като човекът премине през своето чиракуване чрез преражданията. За него ще дойде времето, когато той отново ще има, на по-високо ниво, духовността, която преди това е била негова на по-ниско ниво, но освободена от физическата форма, формата, която е пряко присъстваща тук и сега.

Сега, в християнския езотеризъм, онези същества, които вплитат и работят в еволюцията на света, в оформянето на света в най-разнообразни области, се наричат ангели. Тези същества са по-висши от сегашните човешки същества. Човекът работи на земята, но по-висши същества са работили върху самия човек. Това, което трябва да бъде постигнато в еволюцията на света от висши същества, тоест това, което е от по-висша природа, се приема от християнския езотеризъм за осъществено от същества, които той нарича ангели. В теософските учения говорим за Дхианската природа, която в своята сила и мъдрост стои над човешкото развитие. Сега, християнският езотеризъм нарича онези същества, които не са на нашето ниво на съзнание и дейност, висши същества, ангели, а ангелът, който е оформил човешката форма в средата на лемурийския период, се обръща към тях като към архангел Михаил. Михаил е оформителят на човешката форма, тъй като тя е подвластна на раждане и смърт, тъй като е подвластна на сексуалността. Тъй като човекът е влязъл в раждане и смърт и ангелът на формата, Михаил, му е дал именно тази форма, от другата страна се е появил противникът на Михаил, който винаги действа в хода на еволюцията и който в християнския езотеризъм се нарича дракон или змия. Ако разбираме човешката еволюция от средата на Лемурийския период като битката на архангел Михаил с дракона, тогава тази битка трябва да навлезе в нова фаза в средата на шестата коренна раса. Най-чистата форма трябва да е била постигната в човешката форма и човешкото същество трябва да е достигнало целта си по отношение на човешката форма. Всичко, което е възпрепятствало, трябва да е било преодоляно. Тази битка, която се разиграва в средата на шестата коренна раса, е описана в дванадесетата глава на Апокалипсиса.

И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва, и неговите ангели, и не надделяха; и не се намери вече място за тях на небето. И свален биде големият змей, старовременната змия, която се нарича Дявол и Сатана, който мами целия свят; и свален биде на земята, и неговите ангели също бидоха свалени заедно с него. [Откр. 12:7-9]

В началото човешкото същество е трябвало да влезе в човешката форма и да поеме върху себе си това, което формата носи със себе си, и да го преодолее единствено по време на развитието си. Човешкото същество е трябвало да поеме върху себе си сексуалността, раждането и смъртта. Като хермафродити, като асексуални същества, човешките същества са навлезли в еволюцията и са станали бисексуални, са станали мъж и жена. Отново, асексуалността ще трябва да се случи в средата на шестата коренна раса.

Ако прочетете Апокалипсиса по-нататък, ще намерите цялото нещо описано по-подробно в четиринадесета глава.

Тогава чух глас на небето, като шум от много води и като звук от силен гръм; гласът, който чух, беше като звук на арфи.

И пееха като нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините; и никой не можеше да научи тази песен, освен сто четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята.

Това са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девиси и следват Агнето, където и да отива. Те са изкупени измежду човеците като първи плодове за Бога и за Агнето.

Този мистичен факт на завръщането към Божеството е изразен в този пасаж от Апокалипсиса. Сега ще намерите описание на всичко, което е необходимо свързано с него: че раждането и смъртта са победени и че се празнува първото ново възкресение. Но другите мъртви няма да оживеят отново. В двадесет и първа глава, стих 4 се казва:

И Бог ще обърше всяка сълза от очите им и смърт не ще има вече, нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка, защото първото премина.

Когато човекът се е развил до най-висшето цвете, тогава - в тези висши състояния - той вече не може да страда. Тогава човекът ще е достигнал най-високото ниво на своето седемчастно деление. Специалността, която е била постигната именно чрез формата на материята, както се е случило в средата на Лемурийския период, ще е достигнала най-здравата си форма. Човекът вече няма да бъде затворен в тази физическа форма, която може да получава знания за околната среда само през портите на сетивата. Той ще има други, нови сетива. Ще намерите това изобразено в Апокалипсиса, където вече не е необходимо слънцето и луната да светят, защото за хората ще се появи различен вид възприятие. След това се казва, че на земята ще се появи нов град за хората.

Какво се разбира под нов град? Хората са се развили в сегашните си жилища. Има езотеричен израз за сегашните жилища на хората. Какво представляват сегашните жилища на хората? Това е сборът от всички човешки тела и всяко човешко тяло е дом в този един голям град от хора, в който всички живеят. В християнския езотеризъм всяко тяло се разглежда като дом, в който обитава душата. Сега човешката общност във формата, в която е съществувала в средата на лемурийския период, се нарича най-старият Йерусалим. Формата, в която този човешки град е съществувал по времето, когато е основано християнството, се нарича „среден Йерусалим“, а формата, която тогава ще бъде там в средата на шестата коренна раса, се нарича „нов Йерусалим“.

Основаването на този нов Йерусалим е описано отново в Апокалипсиса и то по такъв начин, че дори най-невярващият трябва да осъзнае какво се описва. Какъв отговор ще получим, когато попитаме: Какви ще бъдат къщите? Апокалипсисът казва:

И онзи, който говореше с мен, имаше златна тръстика, за да измери града, портите му и стената му.

И градът е четвъртит, а дължината му е същата като ширината му; и той измери града с тръстиката, дванадесет хиляди стаии. Дължината, ширината и височината му са равни.

И измери стената му, сто четиридесет и четири лакътя, според мярката на човек, сиреч, на ангела. [Откр. 21:15-17]

Градът е установен, че има мярката на човека. Това е мярката, която човекът един ден ще има; до тази мярка човекът ще се развие в шестата коренна раса.

И така, виждате ли, Евангелието е било разкритата тайна на древните времена. Апокалипсисът е новата тайна на ранната християнска епоха. Точно както древните мистерии са съдържали раждането, страданието, смъртта, възкресението и възнесението на човека, и точно както това мистично страдание, умиране, възкресение и възнесение на небето е било съдържанието на древните мистерии, разкрити в Евангелието, така и Апокалипсисът съдържа новата тайна за бъдещето на човечеството в ранните християнски мистерии. Апокалипсисът на Йоан Богослов не е нищо друго освен това, което е било преподавано и тълкувано в първите християнски мистерии.

Точно както бихте открили в гръцките мистерии, когато предварителното празнуване на Христовото страдание, смърт и възкресение се чества под формата на страдащия Дионис, който е разчленен и въздигнат, в храма на мистерията, мистерията се състои именно в това, че тайната се предава на посветените, за да могат те да подготвят времето за нея. Така първите християни, които са преживели великото събитие като световноисторическо, са били учени в първите християнски мистерии какво е трябвало да бъде подготвено чрез християнското образование. И това, от своя страна, е съчетано с теософския възглед за езотеричното християнство. Знаем, че описанието на случилото се в Палестина се нарича „евангелие“, „блага вест“ и е екзотерично. Но освен това в християнските мистерии се е преподавало и следното: След възкресението Христос е учил близки ученици в продължение на години в първите християнски мистерии и учението, което е било дадено там, се съдържа в Апокалипсиса. Тълкуването е било това, което едва сега можем да дадем отново чрез теософията. Апокалипсисът обаче е бил тълкуван в нашия теософски смисъл. Това е единственото нещо, което се има предвид от въведението, дадено от самия богослов Йоан. Той казва съвсем ясно кой му се явява: той е първият и последният, Алфата и Омегата, единственият, който е толкова чист, колкото е бил човекът, преди да влезе в живота на развитие в средата на лемурийското време и какъвто ще бъде отново, след като е напуснал процеса на развитие в средата на шестата коренна раса: това е Христос, първият преди началото на раждането и смъртта и последният след като раждането и смъртта ще бъдат завършени. Първият и последният също разкриват тук, в центъра на развитието, християнската мистерия, тайната на шестата коренна раса. В Господния ден бях в Духа и чух зад себе си силен глас като тръба. [Откр. 1:10] Той, като близък ученик, е получил специалната благодат да чуе тръбите още сега. В този момент от установяването на християнството това е очакване. Гласът проговори:

Аз съм Алфата и Омегата, Началото и Краят, Първият и Последният. Напиши това, което виждаш, в книга и я изпрати до църквите в Азия: Ефес, Смирна, Пергам, Тиатир, Сардис, Филадельфия и Лаодикия.

И се обърнах, за да видя гласа, който говореше с мен. Когато се обърнах, видях седем златни светилника.

И посред седемте светилника – Един, подобен на Човешкия Син, облечен в дълга дреха и опасан през гърдите със златен пояс.

Главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, а очите Му като огнен пламък.

И краката Му бяха като мед, сякаш нажежени в пещ; и гласът Му – като шум на много води.

Това е описанието, което мистичният ясновидец рисува, също и за първото въплъщение, за първото спускане в материята, където материята все още не е толкова плътно кондензирана, където очите все още светят, все още са активни и не са просто порти към външния свят; и след това отново, където твърдата материя на целия телесен свят е преминала в течна материя, където е течна като светещ метал. Това, виждате ли - ще чуем повече за подробностите - е въплътено в Апокалипсиса, по начина, по който се говори в книгите за мистерии. И в същото време от това можете да видите същността на мистерията, която се състои в това, че това, което трябва да бъде разкрито на мнозинството едва по-късно, първо се провъзгласява на отделни посветени. Няма тайни, няма тайни истини, които да не станат разкрита тайна, разкрита истина в даден момент. Те могат да бъдат разкрити само когато хората са готови за тях. И за да станат готови за тях, трябва да има индивиди, които да водят човечеството. Те са посветени в тайните, в които едва по-късно биват посветени други хора. Само тези, които знаят целта, могат да доведат до нея. Само тези, които са знаели целта, биха могли да пророкуват за християнството като пророци. Да се провъзгласява евангелието от мистериите е да се пророкува. В същото време това, което може да стане общо достояние за всички в далечното бъдеще, трябва да бъде разкрито на хората.

Това е ходът на духовната световна история, това е еволюцията в световната история, обгърната от обстоятелства, за които днес вече не можем да говорим. Великите закони за развитие на човечеството първоначално са били обгърнати. С течение на времето те се разкриват и развиват. Тайна след тайна се разкрива. Това, което е било известно и пазено само от посветените, с течение на времето ще бъде разкрито. Това, което първоначално е било запечатано, ще бъде разпечатано; това, което очите са прочели, по-късно ще отекне в отвореното духовно ухо като откровение отвън, от външния свят, сякаш през тромпет.

От сесията с въпроси и отговори

[Г-н Шутен задава някои въпроси относно четвъртото измерение]

Възнамерявам да изнеса лекция за четвъртото измерение и след това бих искал да се опитам да го разбера, като продължа с думите на г-н Шутен. Ще бъде по-добре, ако говоря за четвъртото измерение във връзка с директния експеримент.

Йоан богословът същият ли е като автора на Евангелието според Йоан?

Авторът на Евангелието от Йоан е най-близкият ученик на Исус. Това му е позволило да придаде най-дълбока форма на учението. Днес е невъзможно за повечето хора да го разберат. В деветнадесета глава се казва:

Близко до кръста на Исус стояха майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопа, и Мария Магдалина. Като видя Исус майка Си и ученика, когото обичаше, стоящи до Него, каза на майка Си: Жено, ето ти син. [Йоан 19:25-26]

Да обичаш ученик означава да бъдеш посветен. Тогава той казва на ученика: Ето майка ти! И от този час ученикът я прие в дома си. [Йоан 19:27]

Това е важен пасаж. Той ни казва, че името на майката не може да е било Мария. Йоан никога не нарича майката на Исус Мария. Има друг пасаж от втора глава, който разглежда това.

И когато виното свърши, майката на Исуса му каза: Нямам вино. Исус ѝ каза: Жено, какво имам аз с теб? Часът ми още не е дошъл.

Бих искал само да отбележа, че това предполага, че майката на Исус намеква за нещо много специално. Тя е духовната субстанция, от която той създава своето дело. Старият юдаизъм, който по-късно е станал християнство, е наричал Исус, когато е станал християнин, своя майка. Тази мисия на неговия народ го призовава, призовава го първо, когато трябва да превърне старата вода във вино. Тогава той казва: Жено, часът ми още не е дошъл. Еврейският народ е предаден на сина на еврейския народ с думите: Ето, това е твоята майка. Именно този Йоан тогава е написал и Евангелието и Апокалипсиса.

Не може ли дългият период на развитие всъщност да бъде съкратен чрез братското сътрудничество между хората?

Братското сътрудничество между хората наистина може да съкрати дългото време на развитие. Годините не са с еднаква продължителност на по-висшите планове. Само на физическия план годините са с еднаква продължителност. Представете си дали изобщо бихте имали някаква мярка за време, ако вече нямаше физически събития. Или си представете, че слънцето ще се движи по-бързо, тогава годините ще станат по-къси.

Теософското общество също ли се основава на еволюцията?

Теософското общество е основано от еволюционна гледна точка.

Какво означават думите: Какво ще се случи скоро?

Това е пасаж, който казва точно това, което ще постигнете скоро.

Какво се има предвид под „общност на светците“?

„Общността на светците“ е великата братска ложа на майсторите, адептите. Лесно е за тези, които не знаят нищо за тях, да правят подигравателни забележки, което вече е правено достатъчно. Висшите индивидуалности са обединени в братски ложи. Това е очакването на това, което цялото човечество ще постигне в средата на шестата коренна раса. И именно този принцип на братство трябва да бъде постигнат в шестата коренна раса. И това, което може да бъде постигнато само чрез

духовното, излизащо от физическото-материално. Тази общност от светци е това, което се представя като следващ етап на развитие. Духовната еволюция има два етапа: да станеш благословен и да станеш свят. Блаженството произлиза от душата. Осемте блаженства са ръководство за това да станеш благословен в себе си. Но за да намериш блаженство извън себе си, човек трябва да стане свят. Светците живеят в абсолютна общност.

66. Обобщение на предишните беседи за Апокалипсиса

Можем да разберем Апокалипсиса само ако приемем фундаменталната природа на християнството като мистичен факт. Тази фундаментална природа се съдържа в думите: „Блажени са онези, които са повярвали, а не са видели.“ Това, което някога се е случвало във вътрешността на криптиите, сега е пренесено на арената на самата световна история. Старата мистерия е разкрита в християнството: това, което е мистерия в един момент, става очевидно в друг. Съдържанието на древните книги с мистерии е възпроизведено в Евангелията; разказът за бъдещи събития се съдържа в Апокалипсиса на Йоан.

Всеки, който иска да разбере духа на подобни писания, трябва преди всичко да знае как функционират религиите.

Днес е широко разпространено схващането, че простата дума съдържа истината и има отвращение към възвисяването на духа. Нищо не бива да се казва срещу простотата на словото: но вътрешната сила, от която извира такава реч, извира от най-високите висоти на духа. Не всеки можеше да говори за откровенията на най-висшите сфери. Църковният отец имаше силата, мощта на [празнината в текста] В апокалипсиса ни е описана съдба, видяна в мистерия. По-нисше посвещение е достатъчно, за да видим отвъд една коренна раса, по-висше е необходимо, за да видим отвъд много. За да се създаде апокалипсис, е необходима третата степен на чела. В сферата на високо развитото астрално зрение, съдбата на коренната раса се разгръща пред нас. От четвърта глава нататък Апокалипсисът е деваканско видение. Този, който е написал Апокалипсиса, е пренебрегнал периода до средата на лемурийската раса и бъдещето до прекратяването на сексуалността. По-висшите преживявания не се различават един от друг. Никога двама посветени не съобщават по различен начин. Посветените на всички времена са говорили така, както са говорили апокалиптиците. В Апокалипсиса авторът говори от християнска гледна точка.

Нека да се върнем към формирането на расите.

Преди лемурийската раса е имало съвсем различно развитие на човечеството.

Етерното тяло все още не е било втвърдено; то не е ходело по земята, а се е носило през самата етерна земя. Органите му са били светещи. Човекът се е въплътил в огнени облаци в началото на лемурийската раса. Езотерикът описва този преход от фина към физическа материя, онези същества, които са се развили във физическа плътност, като орлово състояние на човека. Следователно орелът е човешкото същество, което се е развило от етера към физическата материя.

При атлантите човекът е имал засилена жизнена сила, можел е да контролира праната, да използва силата на семето. По време на настоящата раса, в

продължение на около тринадесет милиона години, той е усвоил само физиката. По-късно ще си възвърне контрола над етерното тяло и астралното тяло. Този втори етап, в който човекът все още има контрол над етерното тяло, е символизиран от човека лъв.

За ариеца, който е слязъл напълно във физическото, символът е бикът. По този начин са обозначени три много ясни последователни етапа на човечеството.

Символичният език е разбираем за всеки, който го е научил; те знаят какво се има предвид под специалните знаци.

Често използван символ са два преплетени триъгълника: орел отгоре, лъв отляво, бик отдясно; в средата - човешко лице. Това означава, че отдолу има триъгълник, който характеризира минали състояния. Следователно трите ъгъла остават първоначално [празнина в текста].

В средата е вътрешният човек, действителната постоянна същност. Това са четирите природи, чрез които човекът е всъщност човек, могат да се видят в двата преплетени триъгълника.

Тези три животни се появяват навсякъде, където се обсъжда развитието на човешкото същество. Но в Апокалипсиса на Йоан има и друг начин на говорене. Апокалиптичният преодолява завесите, които го отделят от по-ранните етапи. За да може да види себе си назад, по-ранните органи трябва да бъдат оживени. Той трябва да рисува животни, които виждат и гледат. Око, само око.

Бъдещите етапи могат да бъдат схванати само от някой, който има око за издигането, за използването на висшите тела. Сега сме в етапа на чисто физическия ум. Този ум изисква определено морално учение и определена религия. По същество индивидът трябва да търси късмета си за сметка на другия. Тези, които се стремят към по-висшето, вече трябва да се издигнат над останалите. В окултната школа има три думи, които описват новата епоха. Те са:

Братска любов: любовта към общността като морален идеал.

Пневматология: доктрината за духа и духовното като решаващо нещо: научен идеал.

Свободен религиозен принцип: самовласт по религиозни въпроси.

Това ще бъде шестото състезание.

Добре известен окултен закон е, че в определени времеви цикли това, което се е случило преди, ще се повтори. Орелът, бикът и лъвът са се повтаряли в първите три подраси. Четвъртата подраса се нарича „човешка“. В нея се е появило християнството.

Хората от първата подраса, индийският народ, са изразили културата на мисълта, най-висшето обожествяване на мисълта. Те е трябвало накратко да повторят преживяното от лемурийците. Лемурийците са били хора на чувствата; индийците са мислили с чувства; това, което мисълта излъчва в чувствата, откриваме в старата

ведическа култура - мисълта завладява чувствата у индийците. В култури, където мисълта е обслужвана повече от паметта, имаме културата на героите, дългите каталози, които са довели до паметта. Много е било отбелязано. И от записките на древните перси, влъхвите, халдейците са създадени календарните книги. От тях се е развила астрономията, астрологията, технологиите, математиката и т.н.

Така човекът стигна до расата, в която разбра какво означава: в самия човек богът е оживял.

Първото състезание може да се провали най-лесно. Чувството все още не е достатъчно силно, за да може мисълта наистина да се интернализира.

Всеки ден, в който човек се задълбочава във Веданта-Алхрия, е източник на ново възхищение. От друга страна, ние се сблъскваме с най-унизителното идолопоклонство, в което са изпаднали хората. Но великите добродетели на хората винаги имат и най-големите си тъмни страни. Апокалиптикът се стреми да ни помогне да разберем това явление, като използва примера с общността в Ефес, символизирана от сектата на николаитите; това е предназначено да ни покаже как в петата коренна раса най-външното живее редом с най-висшето.

Нека си представим как ранните християни са гледали на своето християнство.

„Три са, които го създадоха на земята, и трима са на небето.“ Аتما, Будхи, Манас. Отец, Син и Дух.

Ранният християнин би отхвърлил говоренето за Отца. Той вярвал, че може да разпознае Отца само чрез Сина, чрез Словото: „Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мен.“

Най-висшето, към което човек може да се стреми, е мисловното, умственото.

Характерно за човека на земята е, че той живее едновременно в три свята: духовния, душевния и физическия - но само във физическия свят съзнателно.

Най-висшата за всички религии е била светотворната воля. Когато човек, чрез волята, иска да изрази мисълта, тогава това е първо чрез словото. Словото е израз на духа чрез волята. Така християнинът е казал: Отецът изрази духа си в света чрез силата на словото. Това е второто лице на Троицата, третото е Светият Дух и Той е изразен в Словото. Светът е въплъщение на Духа и е възникнал чрез Божието Слово, както вибрацията на въздуха идва чрез човешката реч. Това Слово трябва да се мисли като Второ Лице, като най-висше Същество, много по-лично от човешката индивидуалност. Това най-висше същество стана човек за първите християни в този, когото те разпознаха като проповедник на Евангелието. Този, който не разбира това, този, който иска да оспори Словото, станало Плът, не може да се постави в настроението на първите християни. Че християнинът се е издигнал до деваканско видение, е ясно за този, който знае как да чете Евангелието.

Христовият живот има нещо съществено различно от живота на Буда и това е било разбрано от първите посветени. Времето е спряно, миналото е настояще: такъв е

девачан. При преображението на Христос тримата ученици са издигнати до деваканично видение.

Тук имаме нещо, което го нямаме в живота на Буда. Буда стана светещ... тук той завършва. Христовият живот започва най-значимата си епоха с този факт. Така първите християни са казали: „Ние добре разбираме предизвестието за това, което се изпълнява в настоящето, чрез старите религии... Но блажени са онези, които вярват, а не виждат.“

Това, което преди се е постигало чрез съзерцаване на великите истини на света във вътрешността на криптите, сега може да бъде преживяно от онези, които просто са вярвали. Мистерията е била изнесена на откритата световна арена. Кръстът на Голгота е същият акт, издигнат пред очите на всички. Древната мистериална доктрина е трябвало да бъде представена на света в популярна форма. Направена е стъпка, която води по-далеч от старите религии.

67. За Апокалипсиса VI

Уважаеми участници!

Стигнахме до важен момент в нашето разглеждане на Апокалипсиса. Това, което може да се каже повече за него, би трябвало да ни отведе още по-дълбоко в определени скрити истини. Ще видим как това трудно за разбиране произведение изразява теософските истини по великолепен начин. Когато погледнем назад към казаното тук, трябва да опишем Апокалипсиса като „тайното откровение“ за това, което човешкият дух трябва да преживее в бъдещото си развитие. Но би било съвсем погрешно някой да мисли, че подобно предопределение потиска волята на човешкото същество или да вярва, че всичко трябва да се случи по определен начин, независимо какво прави човешкото същество. Не, това абсолютно не е така. Великите универсални закони на духа не са дадени по такъв начин, че да бъдат наложени на човека отвън, а с цел човекът да ги абсорбира вътрешно и да се развие в техния дух. Според един много определен природен закон, кислородът и водородът трябва да се комбинират, за да образуват вода; но човешката воля може да създаде условията за тяхното комбиниране и по този начин може да бъде причината законите да влязат в сила. Когато се потопи в законите на природата, той самият става изпълнител на тези закони. Той ги приема в духа си и по този начин самият става сътворец на природата. Не е по-различно и с духовните закони. В света е предопределено той да се развива в съответствие с духовните закони, както е основан в природата, така и да се оформя според природните закони. И както човек може да стане достоен сътворец на природата само чрез придобиване на знания за природните закони, така и той може да бъде активен в духовния живот само ако направи духовните закони свои. Ако не знаем нищо за законите на кислорода и водорода, не можем да участваме в начина, по който те се съчетават. Ние изпълняваме човешката си задача чрез познаването и разбирането на природните закони. Те биха били налице и валидни дори без наше знание. Но без наше знание природата би ни подминала. Бихме останали в своята тъпота и бихме могли да бъдем само безволеви инструменти в нейното създаване. Великите духовни закони биха били активни в света и без наше знание. Казаното в Апокалипсиса би било истина, дори ако никой човек никога не би го схванал, точно както законът за връзката между химичните вещества би бил истина, дори ако никой човек никога не би знаел за него. Но в ръцете на човека е да се приближи до своята божествена цел, като спазва тези закони. Светлината, която се разкрива чрез божествената сила в света, трябва да свети в душата му. В този най-висш смисъл „детството на Бога“ трябва да бъде разбрано от човека. Бащата не пази знанието си за себе си, а го споделя с детето, за да може то да се развива в смисъла на това знание. Разбира се, детето би пораснало и ако не се интересуваше от законите и наблюдаваше безцелно как бащата действа. Но детето би останало неразвито. Но

любовта на Отца се състои в това да я развива. А Божията любов към човека се състои в това да разкрива волята си в човешката душа. Бог е призвал човека да бъде съвършен. Бог не само създава, но и се разкрива; и волята на човека трябва да направи откровенията на Божеството импулси на своята воля. Това, което ще се случи, със сигурност е определено от самото начало; но е също толкова определено, че самият човек трябва да изпълнява откровенията на Божеството. Бог не е изключил човешкото действие от своя план за света, а го е включил в него от самото начало. Със сигурност всичко необходимо би било направено от Отца, ако детето беше бездейно. Но тогава детето не би имало никакво участие в нищо. Апокалипсисът е добавен към Евангелието. За християнина Евангелието представлява радостното послание за възплъщението на Бога или божественото Слово. Това „Слово“ е станало плът, за да обитава сред хората. Тази жертва на Бога означава освобождението на човека от оковите на материята. Чрез Христос човекът трябва да се съедини духом със своя Бог. Като се придържа към Христос, той носи Божия Дух в сърцето си. Но този Божи Дух е водачът на волята на Отца. А волята на Отца е разкрита в Светото писание, какъвто е Апокалипсисът. От Христос силата ще потече към християнина, за да разбере какво е решил Отец от началото на света. Христос умря, за да може човекът да живее, да живее в Духа. В Апокалипсиса се крие духовната воля на Отца. Тези, които са посветени чрез Христос във вяра, получават силата да достигнат до Отца чрез Христос. „Никой не идва при Отца, освен чрез Мен.“ Но християнинът трябва да достигне и до Отца, тоест да разпознае волята на Отца в Откровението. Евангелието е радостното послание за Христовата жертва в името на човека; Апокалипсисът е откровението на божествената воля на Отца. Христос каза, че след смъртта си ще изпрати „Духа“. А богословът Йоан само вярно е записал това, което Духът, обещан от Христос, му е разкрил. Когато християнинът погледне към Христос, съединявайки се с Него, той получава силата и живота, за да разбере волята на Духа; когато погледне към Откровението, той знае как да приложи силата, получена от Христос. Апокалипсисът е книга. И всяка книга има стойност само ако човек има силата да я разбере. Животът в Христос трябва да даде на християнина силата да разбере тайното Откровение. Тази сила се дава чрез благодат, както всяка духовна сила е дар на благодатта. Но тази сила трябва да се развива. Христос искаше да обедини хората в общност от Божии деца; но духът на Откровението трябва да доведе Божиите деца до пълна зрялост. Започвайки от тази точка, следващия път ще се задълбочим още повече в Апокалипсиса.

68. Седемте следатлантски подраси

Днес ще се занимаем с перифраза на изречението, че целият свят е смислен, че целият свят е мисъл. Като виждаме творчески мисли в света, можем да открием мисълта. Мистиците никога не са подреждали нещата по произволен начин, а по такъв начин, че човешките институции също са образ на световните мисли. Имената на дните от седмицата имат определена закономерност. Дните от седмицата са кръстени на планетите. Искаме да се научим да разпознаваме как имената на дните от седмицата са били установени от халдейските магьосници. Древните халдейски магьосници са казвали: Всеки ден има четири части - преди обяд, следобед, преди полунощ, след полунощ. Те е трябвало да виждат тези четири части на деня като първи елемент във времето, като следващ времеви период. Те са свързвали четиричастния ден със седемте известни планети.

[Луна, Меркурий, Венера, Слънце, Марс, Юпитер, Сатурн = дневен цикъл Слънце, Марс, Меркурий, Юпитер, Венера, Сатурн = имена на дните от седмицата]

Те са имали седемте планетарни цикъла, описани през четириделния ден, докато не се върнат в началната точка, няколко дни подред. Древните халдейски магьосници са оставяли планетарните цикли да протичат през четириделния ден. Те са посвещавали първата сутрин на Луната. Краят на цикъла съвпадал със седмия ден. Всяка планета е завършвала четирикратен цикъл до края на седмицата. Те са кръщавали всеки ден от седмицата на името на планетата, на която е била посветена сутринта.

Сутрин – Луна = понеделник

Следобед – Меркурий

Преди полунощ – Венера

След полунощ – Слънце

Сутрин – Марс = Ден на Марс = Вторник – Калай

Следобед – Юпитер

Преди полунощ – Сатурн

След полунощ – Луна

Сутрин – Меркурий = сряда, ден на Меркурий, сряда – Вотан

Следобед – Венера

Полунощ – Слънце

След полунощ – Марс

Сутрин – Юпитер = четвъртък – Донар, ден на Юпитер

Следобед – Сатурн

Преди полунощ – Луна

След полунощ – Меркурий

Сутрин – Венера = петък, ден на Венера

Следобед – слънце

Преди полунощ – Марс

След полунощ – Юпитер

Сутрин – Сатурн = събота, ден на Сатурн, събота

Следобед – Луна

Преди полунощ – Меркурий

След полунощ – Венера

Сутрин – Слънце = Неделя

Следобед – Марс

Преди полунощ – Юпитер

След полунощ – Сатурн

Търговската култура вече не разбираше именуването на дните от седмицата според звездите. Това беше именно много специфична връзка, а именно четири към седем, четворката, свързана със седемте принципа. Именуването на дните от седмицата е човешка институция. То обаче не е било направено произволно, а по начина, предписан от обстоятелствата. Хората от онова време са позволявали на космическите условия да резонират от всичко и са позволявали на институциите да се свързват помежду си по същия начин, както микрокосмосът се свързва с макрокосмоса.

Ако се вгледате правилно в околната среда, ще видите, че тя се основава на много специфичен възглед за света и живота. Това е кама-манастичен възглед, който принадлежи към по-нисшия ментален план. Ако хората искат да преминат към такива определения, които съдържат мярка и число, те ще трябва да бъдат вдъхновени от рупа плана на ментала.

Нека отбележим, че времето, когато подобно нещо би могло да се случи, е трябвало да бъде вдъхновено от Рупаплан на ментала. Така че тези етикети идват от време, когато хората са били вдъхновени от Рупаплан на ментала.

Следващият план, от който са вдъхновени, е астралният план. Връзката на вдъхновението с различните планове, както се изразява в различните подраси на петте коренни раси, е следната.

1. Подраса	План Аруп	Божественото
2. Подраса	План Рупап. Измерване и брой.	Небесният
3. Под-царство	Астрален план Правосъдие	Общото
4. Под-царство	Любов на физическия план	
5. подравнина	Астрален план	Обществен живот, справедливост

6. подравнина	Рупаплан	Организация, мярка и брой на общността
7. Подрегион	Арупаплан	Обществено съзнание

Нека приемем, че вдъхновението произлиза от астралния план и че кама е подредена по този начин. От менталния план вдъхновението също е дошло по отношение на пространствените взаимоотношения - например вдъхновението за изграждането на пирамиди, чиито пропорции са базирани на орбитите на звездите. Кама може да бъде подредена от астралния план, като се проникне в него с идеята за справедливост; подреждане на човешките инстинкти и чувства според справедливостта.

Ако се спуснем на по-ниско ниво, стигаме до физическия план. Там човешките действия вече не могат да бъдат подредени според идеята за справедливост. Там принципът на действието трябва да бъде поставен във всеки отделен човек. Това, което някога е било справедливост на астралния план, а мярка и число на менталния план, трябва да бъде поставено в сърцето на човешкото същество на физическия план.

Арупапланът лежи над Рупапланът, мярката и числото престават; определянето според много специфични взаимоотношения и форми престава; има само директен приток на божественото. Така, по времето на Арупапланът, когато умът все още си е позволявал да бъде вдъхновяван от Арупапланът - в първата подраса, индийската раса - е имало пряко вдъхновение от божественото. По това време е съществувала културата Риши. Ведите са се появили с невероятна скорост. След това влиянието се забавя до физическия план и става все по-бавно и по-бавно. Това, което е било принципът на любовта в детайли на физическия план, сега отново се издига, за да завладее мнозинството. На следващия Рупаплан общественият живот вече се организира според мярката и числото. Самите народи определят расите и класите според собствения си разум. На Арупапланът следва едно напълно колективно съзнание.

Тези седем периода всъщност са разпределени върху седемте подраси на петата коренна раса.

1. Първата подраса, индийската, принадлежи към вдъхновението на плана Арупа, Ришикултура.
2. Народите, които са позволили да бъдат вдъхновени от Рупаплан, са персийските и халдейските магове, персийската раса.
3. Вдъхновени от астралния план са всички онези, които съответстват на същия принцип, принципа на справедливостта. Те са били народите, които са дали заповеди, древните израиляни, всички онези, които са подготвили християнството във времето преди християнството, семитско-келтската подраса.

4. Гръко-латинската раса, която в крайна сметка развива принципа на любовта в християнството.

5. Постепенното развитие на общността е запазено за нашата раса. Но тя ще постигне това едва накрая, германската подраса.

6. Шестият

7. и седмата подраси са раси на бъдещето, които трябва да развият социализъм от духовното. Нациите ще си дадат своя организация.

За да се внесе ред в себе си, човек трябва да разбере нещо подобно. Ние бяхме въплътени във всички раси. Във втората подраса в нас бяха замесени мярката и числото. В следващото въплъщение трябваше да развием мярката и числото. Това ще бъде плодотворно като карма на шестата подраса, в която човекът ще прави подредби според мярката и числото. По същия начин вдъхновението ще се появи на плана Арупа в седмата подраса. Ние, в петата подраса, живеем това, което е било преподавано в третата подраса: справедливост.

Четвъртата подраса е специално явление: любовта. Тя има ефект във всичко, но изразява собствената си природа само в шестата коренна раса. Истинското християнство ще бъде изразено едва в шестата коренна раса. В шестата подраса ще бъдат създадени формите, в които ще се излее животът на шестата коренна раса. Нашата подраса не е напреднала по-далеч от достатъчно чувство за правилно и грешно; това е заложено в третата подраса. Принципът на справедливостта.

Теософското общество трябва да подготви общностния живот на петата подраса.

Това може да се осъществи едва през втората половина на шестата подраса.

Теософското общество поддържа принципа на любовта през цялото това развитие.

Общностният живот трябва да бъде създаден; това е физическа необходимост. Но любовта трябва да се поддържа - чрез култивиране на човечността.

В славянската раса живеят онези, които са се научили на дейността си във втората подраса, в която са били мярката и числото. Личности като Робеспьер са присъствали и в третата подраса.

В шестата подраса магьосниците от втората подраса отново живеят.

Тези в седмата подраса ще бъдат онези, които са работили тайно – адепти или майстори – по време на другите подраси. След първата подраса те остават в тайна. Това, което е битие, първо трябва да е било дейност. Дейността на третата подраса става битие в петата подраса. Дейността на четвъртата подраса е завършена сама по себе си.

Лаокоон е представител на старото жречество на справедливостта, което е изненадано от Одисей, чиято змия - хитрост - е изненадана, както Троя от гърците, както третата от четвъртата подраса. Сагата за дървения кон е написана от

посветен. Това е великият кармичен въпрос, който определя цикличния характер на човешкия живот.

Развитието през расите протичаше с все по-бавни темпове до физическото състояние, но след това все по-бързо. Бъдещите събития няма да закъснеят; определен брой хора ще бъдат спасени, които ще донесат култура от петата [коренна раса] до шестата [коренна раса].

От сесията с въпроси и отговори

По време на еволюцията човекът постепенно се е отървал от различните по-нисши царства, които след това са продължили да съществуват редом с него като минерално, растително и животинско царство - студенокръвни и топлокръвни животни. Силите, от които са се развили тези царства, преди това са били необходими за развитието на самия човек. Но след това са настъпили постепенни времена, когато тези сили са възпрепятствали неговото развитие. Следователно, те са били отстранени, дестилирани от човешката природа. Когато това се е случило, съответните способности са изглеждали съвсем различно от сегашните минерални, растителни и животински форми. Като се е отървал от определени природи, човекът постепенно е постигнал определени висши сили. Ето защо другите царства, и особено животинското царство, имат много специфична връзка с него, която може да се проследи до отделните животински видове. Конят символизира такава връзка. По времето на втората раса, хиперборейците, човекът е придобил способността да получава интелектуална дейност, като се е освободил от това, което по-късно се е развило в коня в животинското царство. Той е трябвало да се отърве от него, иначе по-късно не би могъл да получи Манас. Той е бил готов да получи Манас в третата раса, в средата на Лемурийския период. Конят се е развил по начина, по който го познаваме, едва в четвъртата раса, в атлантския период.

По този начин, развитието на ума у хората е по някакъв начин свързано с коня, с природата на коня. Ето защо конят е бил смятан за свещен от всички древни народи и често е бил използван като символ, например в Апокалипсиса. Древните народи, особено атлантите, са били наясно с тези връзки, без да ги познават пряко. Една фигура от сагата, кентавърът, всъщност е съществувала в преходния период, когато човекът постепенно се е освободил от това, което се е превърнало в конска природа. Умът сега е това, което е давало възможност на човека да се издигне до по-висшето, божественото. Затова конят е бил даден като символ на онези, които са преодолели по-нисшата си природа, които са разбрали как да осъществят пълноценно извисяването, които са станали посветени в същността на висшата природа.

69. За миграциите на расите

Ако искаме да разберем миграциите на петите постатлантически раси, трябва да сме наясно, че е трудно да видим ясно в този хаос. Потомци на всички предишни раси са се заселили тук и ние вече работим в четвъртата [коренна] раса с население, което се разпространява лъчевидно, така да се каже, и е смесено с потомци на други раси. В петата раса ситуацията е най-сложна. Навсякъде откриваме останки от популации, които някога вече са имали култура. Що се отнася до народите от южноазиатския континент, имаме останки от древното лемурийско население. Във вътрешността на Австралия все още могат да се намерят техните потомци. В Западна и Северна Азия, в Централна Азия и Южна Европа откриваме останки от четвъртата атлантическа епоха. Това е почвата, в която потъват клоните на петата постатлантическа епоха. Така че тук имаме резултат от две течения: лемурийско-арийското от една страна и атлантско-арийското от друга. Всички тези култури обаче са абсорбирали още по-старо; Сибир, Скандинавия, Северна Русия, Китай дори имат останки от хипербореиската култура. Тези смесици са трудни за разгадаване. Нека се опитаме да проследим хода на арийското културно въздействие.

От точка в Централна Азия, близо до пустините Гоби и Хамо, това култивиране се разпространява в радиус. Това е определено жреческа култура, която подготвя духовно високообразована раса да навлезе в хаоса на народите, да изпрати колонии, от които да възникнат нови цивилизации. Този малък племенен народ произлиза от петата подраса, урсемитите от четвъртата атлантическа епоха. Трябва да имаме предвид, че на тези урсемити е възложена специфичната задача, която е изразена в Закона на Ману, да предложат на хората в най-широк смисъл това, което е изразено в думите на Исус: „Царството Божие не идва с външни жестове, но царството Божие е между вас“. Всичко, което е било преди това, е било само подготовка за този момент във времето. Това е, което се превръща във водеща тенденция на християнството: освещаването на личността, пълното слизване на физическия план. Тази мисия първо трябва да бъде внимателно подготвена. От самото начало Ману в коренната раса е поставял много малък акцент върху това, което надхвърля раждането и смъртта у човека. Тези учения са играли важна роля в миналото и сега бавно отмират, за да изчезнат постепенно. Ману от петата постатлантическа епоха е искал да спусне хората до физическия план, за да разберат физическото сърце, мозък и бели дробове. Така тези учения, които са надхвърляли раждането и смъртта, бавно са избледнели в първите три постатлантически култури. Защото дори Ману не може да управлява съдбата и събитията както си пожелае, а трябва да извършва всичко в съответствие с великите закони на природата. Две неща са му били достъпни: културата, която все още е съществувала от лемурийското население в Южна Азия, и останките от атлантската

култура в Африка. Той е изпратил там своите колонии с посветени жреци. Някои в Индия, други в Африка. Той им е дал учението за не-прераждането, учението [за живота] между раждането и смъртта. Всъщност най-старите Веди не съдържат нищо за това, което надхвърля раждането и смъртта. Той си каза: „Хора, които не знаят нищо за прераждането, се събират с такива, които имат точни познания за него. Резултатът ще бъде правилният.“

В Египет те се събрали с атлантите, които нямали толкова остро учение за прераждането. Защото, макар последните лемурийци да ги били обучавали в най-висока степен, то вече било изопачено от атлантите; при тях всичко било стигнало до кулминация в паметта; паметта на атлантите била толкова остра, че надделявала над всичко останало, че всичко физическо живеело в тях чрез наследство. Така че в този първи откъс имаме два клона: индоарийците и хамитите.

В Индия, имигриралите индоарийци, дошли със старото учение за словото, разкрито от Бог - Ведическото слово - възприели доктрината за прераждането, а в брахманизма имаме това, което се проявява толкова красиво като доктрината за прераждането. Това е било въведено от Ману. Междувременно, покорените лемурийци станали парии, а индийците се превърнали в четирите касти. Това е принципът на посветените: смесването на новото със старото, тук мощната манасична духовност с доктрината за прераждането.

В хамитския клон – тримата синове на Ной – Сем, Хам и Яфет – доктрината за прераждането донякъде отстъпва. На пръв поглед е по-неясна. Египтяните поставят по-голям акцент върху запазването на трупове. По-силно се акцентира върху системата за наследяване, която поставя основната ценност върху физическата приемственост. Стойността на индивидуалния живот е подчертана и вече трансформира древната доктрина на Риши. По-нерешителна доктрина за прераждането се смесва тук с доктрината за личността.

Втората миграция се състои в това, че е изпратен, така да се каже, нов клон. Можем да го проследим, ако първо погледнем на изток към мидийците и персите, а след това към племето, което е преминало през Халдея и е намерило своя исторически израз в миграциите на Авраам - от Ур в Халдея. От една страна, племето, което е тръгнало на запад, е влязло в контакт и с остатъците от атлантската култура, а именно с четвъртата подраса на атлантите, туранската популация, която се е занимавала със земеделие.

Така се получава своеобразна смесица. Към този турански клон е присадена практиката на магията – и тя е трябвало да бъде присадена здраво! Оттук идват ученията на мидяните и бактрийците. Тук са действали първите Заратустри, стремящи се да използват външните техники на магическото време в служба на външната култура. Резултатът е могъщ разцвет на земеделието и лозарството; в тях имаме възраждане на старите магически умения.

Колонистки клон отива по-на запад и се натъква на останки от неотдавнашните урсемити от атлантската раса, които формират това, което се нарича древно семитско племе: халдейци, вавилонци, финикийци, араби. Те формират нова семитска култура.

Най-значимите събития са се случили първо сред мидийците и персите. Те са част от древна сага, претърпяла много трансформации и накрая достига до нас под формата на Кир: цар Астиаг имал дъщеря, Мандана, която се омъжила не за мидийка, а за персийка. Бащата сънувал, че от утробата на дъщеря му расте дърво. Сънят бил тълкуван като означаващ, че персийското племе ще засенчи мидийското. Древната сага за Кир има урезотерично значение. Кир представлява земеделските перси за разлика от неземеделските мидийци, а [селянинът] означава, че земеделието ще надделее: древната култура ще премине към земеделците. Как се е случило това, може да се види от установяването на персийския характер. Физически силни трябва да станат. Тук не е имало лемурийци; атлантите са подготвили почвата за развитието на личността. Персите са наблягали на личните добродетели преди всичко. Забележителна черта е, че са имали уроци по казване на истината; това е бил основен предмет за момчетата, наред с гимнастическите упражнения. И това е много важно. Те са се подготвяли за това, което ще доведе до достигане на връх на личната доблест.

Сега стигаме до точката, в която оригиналният семитски елемент се смесва с новия. Жреците-риши мигрират и откриват декадентски стари семити, а също и декадентски акадци. Така Ману формира нов клон, като комбинира своите имигранти с декадентските семити, тези, които са развили аритметиката по време на своя атлантски разцвет. Това, което се е появило от това, е халдейската мъдрост. [...] Астрология, астрономия, обсерватории, календар, теглилки и мерки.

Имигрантите, които са се срещнали с акадците, древния търговски народ, са били използвани за създаване на нови колонии в тази смес. Това са били финикийците. Следва друг откъс: Колония от Риши с последователи се отправя към Европа. Тук той открива стария хиперборейски елемент, а на юг - атлантическия.

Хиперборейците вече се били смесили с атлантите; така че от тях е останал само малък остатък. На юг хиперборейският почти не е съществувал. Тук, на почвата на древна Гърция, се е зародило пеласгийското население с вид природослужение, което напомня на египетските практики в много отношения; само че тук то е по-скоро местен култ, отколкото култ към предците: откриваме свещени дървета, свещени пещери; по-тясно е свързано с природата. Съществувало е вярване, че свещеното е по-тясно свързано с мястото, отколкото с племето - Зевс от Додона и други. Физическото място става свещено. Това е било новото образуване.

И в Италия отново във физическия план се внася смесица от древна атлантска и риши култура. Тук прониква това, което се е развило у атлантите като социално

същество и като привързаност към техническата култура: в социалното законодателство и техническите умения на етруските.

На север, смесването на хиперборејската и риши културата дава началото на новата формация на келтската култура. Това, което се открива, е атлантско-хиперборејска култура, която е безполезна. Трябва да се даде ново влияние и резултатът е келтската смесица с друидската култура. Тя е толкова духовна, защото е погълнала високодуховното, което е надхвърляло духовността на Атлантика и Лемурия. Тъй като е съдържала хиперборејския елемент в себе си, келтската не е могла напълно да му устои и е била погълната от по-късните култури.

Сега стигаме до третото изпращане. То е много сложно. Отчасти се вписва в това, което е било подготвено преди това от първите две. Запазили сме го в представите на различни народи. Навсякъде, където силните, могъщи хора вече са на преден план в традициите. Така, преди всичко, една група посветени отишла на запад и отново оплодила вече оплодения пресеимитски елемент. Защото става въпрос за обобщаване на всичко, което първоначално е било влято във великата идея за изграждане на държавата. Резултатът от това трето изпращане според тази поезия е Битие, Старият завет.

Друго разпространение е това, което достига до Мала Азия и формира това, което е запазено в троянската култура и нейните дъщерни култури, една от които е културата Албалонг. Тези посветени са имали задачата да поемат управлението на държавността веднага щом това е удобно за различните народи.

Така се запознахме с три групи посветени, първата от които имаше задачата да създаде религиозната култура, втората - да създаде материалната културна основа - Персия - и третата - да формира държавата и да консолидира страстите. Това се случва във форми, адаптирани към различните народи, както в Троя, или Алба Лонга, или теократичната държава Палестина. Но по същество това бяха само подготовки, направени с народи, които не бяха призвани да формират държави. Сред народите, които бяха най-призвани да пренесат духовното на физически план чрез своята култура, формирането на държави беше най-малко успешно: гърците са преди всичко хора на изкуството. Най-висшето личностно нещо, изнесено на физически план: това е изкуството. Посветеният на третата група - в случая с гърците - е героят, силният човек.

Там, в Азия, народите вече се бяха смесили многократно. И тези, които бяха получили най-висшето законодателство, евреите, се бяха смесили толкова много, че вече бяха станали хипертрофирани. За разлика от това, в Европа, в Централна Италия, е имало по-просто смесване. Там откриваме много силен атлантически елемент. Етруската колония е сътрудничила с Алба Лонга, жреческата държава, и е създала Рим. Тук е имало просто расово формиране и много атлантизъм в него. Двете черти са били достатъчни, за да се установи това, което се нарича етруско-римска култура, със жреческото влияние, което е трябвало да доведе до

институцията на Понтифекс Максимус. Условието са били прости и така се е появил народът на Римската република, който е развил лична храброст единствено за себе си. Римският гражданин, цивесът, е бил пълноценното човешко същество, което се е чувствало изцяло като личност. Гърците е трябвало да се чувстват преди всичко като мъдrecи и творци. Когато са култивирали това, което най-много произтича от личността, ораторството и правото, те е трябвало да загинат. Частното право и ораторството, красноречието, са били развити до съвършенство едва в Рим. Гъркът първо усетил [...] и след това развил съвършената личност, като я представил в своите богове. Римлянинът представя в своята личност съвършената личност като гражданин, като истинско човешко същество. Произведенията на гръцките скулптори, така да се каже, възникват в римляните и оживяват.

Така в Рим се подготвяше нещо, което Ложата на Посветените можеше да използва, за да даде допълнителен тласък. За тази цел трябваше да се достигне най-високият връх на духовния живот. Това можеше да се открие само там, където са се случили най-много духовни въздействия, а именно в Близкия изток. Там духът беше присаден върху духа:

1. Самовъздействието: петата подраса на атлантите урсеми върху първата подраса на арийското население.
2. Преселването в района на Ефрат и Тигър.
3. Патриархалният период - времето на героите.
4. Теокрацията.

Тази прекрасна смесица се проявява във всички клонове на интелектуалния живот. Новото влияние там би могло да дойде само от личност, дошла отдалеч, а не от собствената си страна.

Ложата внимателно подбирала семейството, от което трябвало да произлезе посветеният. Старата култура на Риши била подготвила, предсказала посветения, който сега трябвало да дойде. Това било написано в Сибилските книги.

Така, тайно, далеч от юдаизма, в Галилея, се подготвяше Месията на четвъртата подраса. Там, в Галилея, юдаизмът никога не беше получил здрава опора; не беше проникнал там. Галилеяните са много смесени по расов характер. Важно беше Той да няма нищо галилеяно, да дойде като от скритото. Ето защо апокрифите разказват за Него като за син на майка си и говорят за Неговото нецеломърдително раждане. Това беше Исус от Назарет, Галилеянинът. Той беше посветен в третата степен на ученик. Сега ставаше въпрос за това да бъде направен най-висшият посветен за всичко, което трябваше да се реализира на физически план. Това беше направено чрез завладяване на цялата личност от друг, който представлява цялата пета коренна раса, от Христос. В гръко-латинската култура се появи цялата пета постатлантическа епоха и това е символично представено в слизането на гълъба. Ако някой искаше да изрази истините, за които става въпрос тук, можеше да избере само най-висшата форма.

Ману си казал: „Ще направя четвъртата подраса съюз от всички предишни въздействия и ще я даря с духа на цялата пета коренна раса. Христос, който е действителното въздействие на цялата пета коренна раса, може да направи това. Ману го подготви и Христос, така да се каже, влезе в това, което беше подготвено. Разкритието на истинската тайна на четвъртата раса трябваше да се случи. По-рано тя беше само подготвена, най-висшите посветени я бяха видели, останалите бяха подготвени. Това беше тъмнината, в която дойде светлината.“

Ако разгледаме развитието, ще видим резултати, подготвени от факта, че първите три подраси постепенно се обучават, за да се превърнат в личности - докато в четвъртата не се овладее най-дълбоката част от личността, като равенството на всички хора пред Бога.

Посветените, които били изпратени, не били заченати от бащата и майката на въпросната раса. Те били безполови навсякъде.

Това наистина е казано в Евангелието от Йоан:

Той дойде при Своите Си, но Своите Му не Го приеха. А на онези, които Го приеха, даде власт да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; <5>те се родиха не от плът и кръв, нито от човешка воля, а от Бога.

Христос е вътрешно божественият принцип; той трябва да се излее във форми и приема формата на закона от теократичната държава, от юдаизма. Евреите не можеха да приемат новите форми, те вече имаха свои собствени; това беше най-висшето. Но Той трябваше да ги приеме, стъпка по стъпка Той трябваше да излезе на физическия план. Така Той изрази мъдростта Си чрез мъдростта на древния юдаизъм. Сега тази мъдрост трябваше да бъде разбрана. Тази мъдрост можеше да бъде разбрана там, където физическият план вече беше завладян, където съществуваше философия. Ето защо първите църковни отци произлизат от гърците. В своята философия те бяха развили способността да разбират това, което се появява на физическия план. Когато волята се появи в личността, те можеха да разберат и тази личност.

Хората, които са създали един Зевс, които са въплътили един Бог в своето скулптурно изкуство, са могли да разберат и идеята за въплътен Бог. Тази идея е могла да оживее само чрез римския народ. Човешкото същество, което е създадо личността, е могло да има тази идея. Това е бил римлянинът.

Самият Христос се оформя в еврейския народ, Той е разбран чрез гръцкия гносис и гръцките апостоли: Павел и гръцкия евангелист Йоан. Но всичко това не би могло да доведе до разпространение на християнството на физически план, а най-много до разбиране. Римляните, които възприемат гръцката култура, разрушават Йерусалим, отиват в Азия, стават християни.

И така:

Евреите образуват Христос.

Гърците разбират Христос.

Римляните стават християни.

Следователно, християнството се разпространява едва след разрушаването на Йерусалим и има специфично римска форма. В Рим физическият съд за Христос вече е бил подготвен, а именно държавата, която вече е основавала империята, и свещеникът, който е можел да я управлява, Понтифекс Максимус. Това ни води до четвъртата подраса. Видяхме, че тя е била внимателно подготвена. Петата подраса все още е в процес на формиране.

Достигнали сме върха или центъра. Следните учители са тези, които трябва да запазят създаденото, за да го приложат отново върху конкретното физическо тяло. Въпросът е някои посветени да определят тези върхове за отделните индивиди. Така ние сме запазили християнската традиция в Братството на Светия Граал. Християнството непрекъснато дегенерира и дегенерира. Така че става въпрос за непрекъснато даване на нов импулс от това, което се нарича Планината Монтсалвач, Граалът. Тези въздействия придобиват различен характер. Отново, Ришите са тези, които преживяват действителното учение по християнски начин и винаги искат само да предпазят първоначалното християнство от дегенерация. По този начин са правени най-разнообразни опити за регенерация. Първият опит може да се проследи до посветен, който все още не може да играе историческа роля, защото това е все още праистория. Въпреки това, той е споменат в легендата. Той е немският апостол Бонифаций. Той е източникът на оригиналната форма, в която християнството е дошло от Ирландия в Германия, със смесица от друидска култура, индийско влияние и влиянието на Дионисий Ареопагит.

Ново влияние беше дадено и нова възможност беше създадена от посветения, известен като Лоенгрин. Това посвещение протичаше от много сложна гледна точка, както всички посвещения стават сложни. Защото беше необходимо да се свърже първоначалното християнство, което се развиваше непрекъснато от Дионисий Ареопагит през Скот Ериугена до схоластиката и мистицизма. Това течение наистина можеше да окаже влияние върху народите чрез проповядване; но постепенно то беше изгубено за хората, защото достигна най-високите висоти на мисълта. Следователно, трябваше да се осъществи оплождане от първоначалния духовен елемент. Беше достигната висока точка, но тя беше и безизходица, и за да се окаже въздействие върху посветения Лоенгрин, трябваше да се осъществи ново оплождане от Ориента чрез кръстоносните походи. Същественото нещо, което произлезе от това, са рицарите тамплиери, действителните пратеници на Светия Граал. Те изграждат място на мъдростта на мястото на Соломоновия храм и след като се подготвят там, стават служители на Светия Граал, биват посветени там от Граала. Това се случва в началото на тринадесети и четиринадесети век и се подготвя през единадесети и дванадесети век.

Сега сме в подготвителния етап на петата подраса, германо-английската. От службата в Храма можем да видим, че става въпрос за прилагането на християнството към нова раса. Службата на рицарите Храма подготвя прехода на християнството към пълна външна сила [...] в християнството, което по-късно води до протестантство. Това ни помага да разберем действителното изповедание на рицарите тамплиери и техния таен култ. Те си казвали: Христос, представен от Западната църква, не означава нищо за нас, защото той е Христос на кръста. Но ние провъзгласяваме Христос, който е ходил в Йерусалим и е получил посвещение от Кръстителя; нашите учители за Христос следователно не са църковни учители и църковни отци, а Йоан Кръстител, самият посветител. Следователно, основната церемония се състоеше в изплюване на символа на разпятието на западното поклонение и неосветената нафора. Това символизираше презрението към римското християнство, което се беше развило в католицизъм, и то беше готово да се отвърне от католическия Христос обратно към евангелския Христос. Това беше един принцип. Друг беше:

1. Отново приемаме вярата в елементарните сили на света.
2. Вярваме, че съдбите на хората са резултат от взаимовръзките на звездите и че самият човек се ражда от великите взаимовръзки на звездите, законите на природата.

От тези два принципа се е развила културата на англо-германската раса: от една страна, религиозно-протестантската, и от друга, научната на физическия свят.

Но това беше само съдът. Съдържанието дойде по заобиколен начин.

чрез маврите. Така че тук отново имаме семитско влияние. Имаше пет семитски влияния, които осигуриха съдържанието. Калъпът винаги беше подготвен.

Розенкройцерите пазели общата основа на това, което се разделяло в чисто светска наука и материалистична религия. Те били тези, които искали да се задържат заедно. Розенкройцерите по същество изучавали еволюцията в конкретния случай в рамките на петата подраса, подготвяли социално законодателство и ще бъдат действителните лидери на шестата подраса.

70. За Апокалипсиса VII

Апокалипсисът трябва да се разглежда като документ, чрез който един от християнските посветени – получил учение след провъзгласяването му чрез дело – е казал най-дълбокото нещо, което е трябвало да бъде разкрито едва по-късно като тайна. В това учение срещаме съгласие с древната мъдрост: представянето на човешкото развитие в Апокалипсиса. В този документ пренебрегваме това дълбоко съгласие с другите велики религии на мъдростта.

Другото нещо, което произтича от него, е, че има езотерично и екзотерично съдържание – съдържание за всеки; което предлага и на онези, които стигнат до такава форма чрез подготовка.

Апокалипсисът потвърждава старите учения, написани в смисъла на поговорката: „Блажени са вярващите“; но също и за тези, които виждат. Само онези, които могат да проникнат по-дълбоко в себе си, могат да разберат Апокалипсиса. Той ни води навън, разрешавайки великите загадки на света, чрез които можем да погледнем назад към собствената си вътрешна същност. Въпреки че окото гледа навън, ако иска да бъде информирано за това, което се случва там, то трябва да се обърне и да погледне навътре. Как е възможно това?

Основната причина за това е, че човешкото същество е дух на общия дух на Бога, винаги творещ от миналото, а също и в далечни години. Но ако човешкият дух е част от духа на Бога - той е сам по себе си - тогава погледнете в себе си - вие сте нещо, свързано с цялото творение. „Аз и Божеството сме едно.“

Човек живее за себе си, но се проектира в далечното минало и в бъдещето. Каквото и да живее в мен, аз съм бил там. Не просто за да мислим абстрактно с мислите си, а за да изразяваме чувствата си с тях; и когато тази мисъл живее в нас, тогава ние също сме такава сила, трябва да разпалим чувствата си.

Материалистът казва: Окото е докоснато от светлината и окото я усеща; мистикът казва: Като възприемам светлината, знам, че тя идва отвън; но как е възможно окото ми да я възприема? Трябва да кажем, че човекът е развил органи в себе си. В ембрионално състояние човекът повтаря всичко, през което е преминал преди. Животните, които пропълзяват в тъмна пещера, губят светлината на очите си, така че потомството им се ражда без очи. Така светлината веднъж е действала, че ние имаме органи. Светлината е сила, която създава окото за нас. Светлината също идва отвътре - и създава духовното око. „Ако окото не беше слънчево, как бихме могли да видим светлината?“ Светлината е вътре в нас.

Можем да изпитаме творческата светлина в нас. Платон е говорил за светлината в нас. За да разберем Платон, човек трябва да живее дълбоко в него, не трябва да го критикува като ученик. Той казва: Окото излъчва лъчи, сякаш окото е активното. Платон все още го е познавал, все още е живяла ярката светлина, която е образувала окото. Тази светлина, за която говорят мистериите, е вътрешна

светлина. Оттук тече светлината, светлината на еоните, астралната светлина, в която живеем; тя ни се явява само отвън, ние осветяваме света с нея. Ние светим в непрозрачното [...]

Тези, които изпитват творческата светлина в себе си, изпитват мистериите; мистиците преживяват от такова видение; те стават визионери, какъвто беше Йоан – реалност, в която материалистът се съмнява.

Когато схванем тази реалност, когато се поставим по този начин пред мистичното, ние навлизаме в настроението да разберем Апокалипсиса. Буквата убива, но духът дава живот. Но искри хвърчат от буквата, когато я четем чрез духа.

Сега човек разбира какво означава да „разпознаеш реалността на символите“.

Седемте църкви са наречени от седем полилея. Седемте звезди са седемте ангела. Нека разгледаме по-отблизо тази концепция.

Но говорим ли за седем общности в Азия? Всичко във времето има своето представяне. Седемте подраси трябва да се представят по такъв начин, че едната продължава, докато другата започва.

I - Индийска подраса. Тази древна култура на Риши все още съществува.

II - Персийска раса

III - Халдейци, вавилонци

IV

Вече е имало школи за мъдрост, които са пазили тайните на бъдещето.

Седемте представители на седемте подраси вече са съществували по това време.

Такива седем братски ложи се наричат седемте общини, те са седемте канони на седемте подраси, седемте лидери на седемте подраси. Те нямат нищо общо с външното, а с реалистично / празнина в преписа]

Но какво означават подобни братски ложи? Когато човек ни се представи, той има органи, които заедно го изграждат, и в този човек душата може да води съществуването си само в тях, тя обитава в този храм – тялото. Ако ръката искаше да върви по свой собствен път, личността нямаше да е възможна. Безкористна отдаденост на всеки орган. Човекът трябва да стане такъв, какъвто му показват органите му.

Окото не претендира за собствения си живот, то се раздава. Ухото е по-сложно от пианото. Човекът не е готов за него. Сякаш окото иска да изпита цвета в себе си, то се раздава и се поставя в служба на другите органи. По този начин органите на човека живеят много по-високо от самия него. [...] Човекът не би могъл да чува през ухото, ако искаше да чувства сам. Но той трябва да стане такъв. Той трябва да се отдаде на други хора, да се отдаде като орган, за да се превърне в духовно същество.

Тези, които се отдават по този начин, се наричат братска ложа. Точно както душата може да потъне в организма, така и едно висше същество може да потъне в братска ложа. Когато хората са толкова обединени, че няколко от тях са органите, едно

висше същество слиза в тях; така че едно висше душевно същество може да се въплъти. Тъй като те – хората – са станали като органи, едно висше същество може да слезе в общността, за да се въплъти.

Питагорейската школа също харесва това.

Където всички чувстват едно и също, където всеки полага това, което има, на олтара на общността, там слиза висшето същество.

Тези, които са имали преживявания на подобно спускане, знаят, че тогава такива висши същества са свещници, тогава те са се превърнали в водачи, които вземат от тази общност веществото, за да се материализират.

Това са седемте ангела: това е базирано на християнска поговорка. Той каза: „Аз съм с вас през всички дни до края на света.“ - Това включва също: „Когато двама или трима са съединени в Мое име.“ —

Без общност, никое висше същество не може да се въплъти, поотделно ние сме нищо. „Когато двама или трима са обединени в Мое име, тогава Аз съм сред тях.“

През вековете тази дейност е била позната само на посветените. Йоан разказва, че е бил на остров Патмос. Този остров е школата на мистерията; „ангел е обявил“ означава: мистично представяне на факт; живо позоваване на коренната раса.

Ръката на братството е протегната към всички подраси.

До църквата в Ефес:

До ангела на ефеската църква пиши: Това казва Онзи, Който държи звездите в дясната Си ръка, Който ходи посред седемте златни светилника: Знам твоите дела, твоя труд и твоето търпение, и как не можеш да търпиш злите; и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжци; и си търпял, и имаш търпение, и заради Моето име си се трудил и не си отпаднал. Но имам това против тебе: ти си оставил първата си любов. (Откр. 2:14)

Да напуснеш първата любов - предназначени са Ришите.

Втората раса, персийската, е трябвало да се насочи повече към практичното: Бъди верен до смърт и т.н. Тук дяволът вече е споменат, както и творенията на дявола – асурите. И до ангела на църквата в Смирна пиши: Това казва Първият и Последният, Който беше мъртъв и оживя: Знам твоите дела, скръбта ти и сиромашията ти (но ти си богат), и хулата на онези, които казват, че са юдеи, а не са, а са от училището на Сатана. Не се бой от това, което ще пострадаш. Знам твоите дела, скръбта, която си претърпял, изкушението от Сатана, гоненето и страданията, които си понесъл, защото си човек. Но казвам ти: не се бой. Аз съм първият и последният. Аз съм живият; и бях мъртъв, и ето, жив съм до вечни векове. Амин. Дерзай, казвам ти. Бъди верен до смърт и ще ти дам венеца на живота. [Откр. 2:8-10]

Справедливостта е развита в третата раса, преазиатската религия.

И до ангела на църквата в Пергам пиши: Това казва Оня, Който има острия меч с двете остриета: Знам делата ти и къде живееш, където е престолът на Сатана; и държиш здраво името Ми, и не си се отрекъл от вярата Ми, дори в онези дни, когато Антипа, Моят верен мъченик, беше убит между вас, където живее Сатана. Но имам малко неща против теб, защото имаш там такива, които държат учението на Валаам, който научи Валак да поставя пречка пред

израилтяните, да ядат идоложертвено и да блудстват. Така имаш и такива, които държат учението на николаитите; мразя това. Покайте се; но ако не го направите, ще дойда при вас скоро и ще воювам против тях с меч на устата Си. [Откр. 2, 12-16]

Четвърта раса, прякото поклонение на християнството:

И до ангела на църквата в Тиатир пиши: Това казва Божият Син, Чиито очи са като огнен пламък, а краката Му са като чиста мед: Знам твоите дела, любовта ти, служението, вярата ти, търпението ти и твоите дела; и че последните са повече от първите. Но имам това против теб: Ти позволяваш на жената Йезавел, която нарича себе си пророчица, да учи и съблазнява слугите Ми да блудстват и да ядат идоложертвено. И дадох ѝ време да се покае за блудството си, но тя не се покая. Ето, ще я хвърля в легло и онези, които прелюбодействат с нея, в голяма скръб, ако не се покаят за делата си; и ще убия децата ѝ със смърт; и всички църкви ще познаят, че Аз съм, Който изпитвам вътрешностите и сърцата; и ще въздам на всеки от вас според делата му. А на останалите от вас, които сте в Тиатир, които не държите това учение и не сте познали, както казват, дълбоките неща на Сатана, казвам: Няма да ви наложа друго бреме; дръжте го здраво, докато дойда. [Откр. 2:18-25]

След това в бъдеще следващото: [Църквата на Сардис, Църквата на Филадельфия, Църквата на Лаодикия]. Водещите същности могат да бъдат разбрани, когато се изучават с цялостната личност, не могат да бъдат схванати само с ума, тогава се съмняват, но те са реални реалности. Някой сега ще попита: Защо това не е било провъзгласено веднага? Защото основателите на християнството са преживели истината [празнина в преписа]

Първият начин да се чете Апокалипсисът е да се приеме думата с наивна вяра.

Вторият начин е да се търси алегоричният смисъл в нея; това е добре, защото води до третия най-висш начин на четене, който е да се приема всичко буквално.

Трябва да бъдем изповедници на доктрината за прераждането, трябва да кажем: човекът, който стои пред мен, е бил тук и ще се върне; да приемем истината в него като Самсара - светът, в който живеем, светът на вечната промяна, цикълът на преражданията. Да вярвам в превъплъщението - тогава аз преживявам превъплъщение. Те са го учили и са живели в този дух. То е било преподавано във всички епохи; това, което е било преподавано преди много векове, общностната вяра израства от тази вяра. Това е най-дълбоката същност на теософията. Като обясняваме това, ние усещаме какво се е случило тогава. Този, който е бил, седи до нас, ние се чувстваме единни с този, който идва след нас. Така се издигаме, така можем да прогоним висшето духовно. Искях да покажа какво е общностният живот - нещо дълбоко може да се извлече от всеки ред на Апокалипсиса, цялото теософско движение може да се обясни от него.

71. Произходът на кармата

Разбираме, че кармата е нещо, което е започнало в средата на Лемурийския период и ще приключи в края на шестата коренна раса. Индивидуалната карма възниква чрез раждане и смърт. Същество, което не се простира във феноменалната форма с част, няма индивидуална карма. Световното тяло преминава от една форма на външен вид в друга. Но ние наричаме това, което се изразява чрез добра и лоша карма; само това, което се намира между раждането и смъртта, принадлежи към веригата, която наричаме индивидуална карма. Как кармата се е появила в света? Нека си представим ситуацията в средата на Лемурийския период. Формиращият замисъл е бил налице до такава степен, че е имало човешко тяло, в което е могла да проникне мисълта. Но преди това това, което наричаме човешка душа, се е свързало с това тяло; то е дошло от лунния човек и телата са били създадени според неговия модел. Първоначално те са били надарени с два пола. Изградени, но не свършени. Все още трябва да се отнасяме към тези тела като към свършени животни; те стават човешки едва след като Манас се е настанил. Така че, както при животните, не можем да говорим за карма и при хората.

Телата постепенно се усъвършенстваха; по същия начин душите, които се бяха натъкнали, се оформяха според различни степени на съвършенство: Солари, Питри, седем ниски Питри; имаше и нормални и такива, които винаги оставаха на едно ниво. Така че имаше седем степени на развитие. Най-съвършените вече можеха да използват силата, за да контролират телата. Другите все още не бяха достигнали този етап; хората бяха като машина, която нямаха силата да контролират. Такива Питри станаха хора от всички най-съвършени видове: първите Архати. Те имаха свършени тела, свършено камично творчество, свършен Манас, но малко и изящни: учители, владетели, владетели. Чрез ясно изразени високи Архати се постигаше Камишес. Те имаха свръхчовешки способности и свършено прозрение за това какво е творчество, почти на нивото на по-ранните етапи. Като материя човекът беше много по-фин и следователно по-лесен за създаване. Те бяха посветени в природата. Искрата на Манас не помогна бързо на останалите, защото това може да стане само когато Кама задвижи физическите частици на мозъка. Мислите са сякаш в легло. Тук се завладяваше някакво мислене, подобно на сън: мечтатели, високоразвити животни, скучни хора.

Те щяха да продължат да съществуват на земята, ако не се беше намесила трета група. Архатите не можеха да натрупат карма, защото обмисляха всичко и избираха доброто; тези, защото не бяха способни да разпознаят.

Имало три групи питри, които отказвали да завладеят тези тела и искали да чакат, докато самите те завладеят телата, докато могат напълно да ги контролират сами. Телата по това време можели да движат манас автоматично. Те чакали и от това възникнала третата група; те чакали, докато бъдат подготвени от втората, т.е.

иянските същности, до такава степен, че самите те да могат да ги контролират. Така телата били там, но не били заети. Те били завладени от много по-нисши камически същности. Последницата била, че те се спуснали, че регресирали, ставайки като животни, и това са аманасичните същности. Това е първородният грях, който се състои във факта, че манас не е завладял телата и следователно е възникнало нещо различно от предвиденото в нормалния план на света. Това бил акт на свобода. Архатите, разбира се, са наследили само съвършени качества, докато съществата от сънищата са наследили човешки качества във все по-нарастваща сила. Те са наследили деградирала човешка форма и това е първороден грях. Чрез тази стъпка на свобода човекът е самоопределящо се съзнателно същество. Само тези Питри, които наричаме луциферични, са успели да постигнат свобода.

Волята на Елохимите би била всички да се въплътят. Тези същества попаднали под влиянието на онези, които били останали на по-ранно ниво на дхян; те отказали да се въплътят. Сега възникнала и възможността за заболяване. Тези тела, оставени сами на себе си, били подложени на елементарни влияния. Когато Питрите узрели, те открили, че телата им вече са се влошили. Шокът от слизането във физическата природа трябва да бъде подобрен и това е карма; първороден грях, собственото греховно тяло.

Библията първо представя това като влиянието на змията. По-нататък, с великолепно образи. Първо, тези, които са станали архати под влиянието на Елохим; те са били напълно под ръководството на Елохим. Те са могли да използват природните сили, които вече са били там, а не да се учат. Другите, които са дошли по-късно и които по-късно са обитавали телата, е трябвало да творят според собствения си непосредствен поглед. Сега те са били по-отдалечени от собствените си творчески същества и това е много красиво изобразено в Каин и Авел.

Без грях не би имало свобода, никаква възможност за самосъзнателен човек. Ето как това, което нарекохме Луциферически принцип, е свързано с развитието на човека. Човекът дължи факта, че е могъл да използва семенната сила по време на Атлантската епоха, на Луциферическия принцип.

Само чрез хората, създадени по този начин, науката и изкуството можеха да дойдат на света. Това, което Архатите учеха, беше неземно знание, древната мъдрост, която носи нашата теософия. Земното знание беше създадено от тези същества, подвластни на карма.

Смесването на хора с животни: Тъй като телата се разпадали, се появявали маймуноподобни същества и те се смесвали с телата, обитавани от нисши питри. Най-силно развитите маймуни са онези хора, които са се изгубили в задънена улица и са пропуснали връзката. Те понякога имат по-развити астрални тела от нисшите хора, защото нямат чувство за вина.

Животинските видове са предопределени да станат хора, не отделните животни; домашните любимци стават по-бързи, маймуните – по-бавни. Човешката родова душа е дхианска; родовите души на тези Питри отказаха и това бяха Луцифери. Архатите не бива да се бъркат с Будите и Бодхисатвите.

От секцията с въпроси и отговори

Ако човекът беше запазил това, което беше отхвърлил, нямаше да се развие толкова фино. Високото му развитие се дължи на [празнина в преписа]

В народните предания живеят древни факти, които не се основават на произвол, а на дълбоки връзки. Всички познават дървения кон. Одисей е умният, хитър представител на ума и по този начин основната характеристика на нашата пета коренна раса. По това време сагата е била развита по такъв начин, че Одисей е измислил дървен кон.

Конят също така срещахме като представител на петата коренна раса. Пегас; често в Библията; в индийските легенди, в които Вишну язди на коня Калки. Всичко преди Христос. В Апокалипсиса, когато печатите ни се отварят, конят също ни се явява, само че тогава [празнина в преписа] тогава жълт. Конят е изобразен като нещо специално, както във връзка с петата коренна раса. Дори при древните германци, които са го получили от друидски жреци. Едва ли има народ от петата коренна раса, който да не почита коня по специален начин. Окултни факти.

Някои животни е трябвало да бъдат оголени, за да могат да се развият определени характеристики. В миналото това е било само памет, но сега се е развивала интелектуална умствена дейност. Той не би могъл да развие тази дейност, ако не беше дал характеристиките, които са му пречили да го направи, на нечетнопръстите копитни животни. Трябва да се върнем към още по-стари времена от лемурийската епоха. По това време това, което е трябвало да се превърне в нечетнопръсти копитни животни, е било обелено. По това време е било проектирано по различен начин. Всяко същество може да се развива само доколкото му позволява средата. Тогава е имало воднисти въздушни маси, разреждана вода. Всичко е било мъгла. Нифлхайм.

Те е трябвало да преминат през състоянията на кондензация и по този начин са станали това, което са днес. Тяхната форма се е развила от напълно различни форми и тази форма е възникнала по времето, когато атлантите са развили своя интелект. Следователно те са били последователни за тях. Те са си казали [празнина в преписа]

Следователно, ние трябва да се отнасяме към коня по един много специален начин. Ако имаме тази организация в себе си, никога нямаше да можем да се издигнем до интелектуалната си дейност. Това е, така да се каже, обратната страна. Така, в коня, човекът от петата коренна раса се прекланя пред това, на което дължи

интелектуалната си дейност. Това е причината за разгадаването на печатите в Апокалипсиса.

Естествената наука също би трябвало да може да разпознае това или да го докаже, ако окултното преживяване е вярно. Ще трябва да открием предците на нашия кон в отломките на Атлантида.

Най-горният слой на земята е алувий, под него дилувий, следват третични слоеве. След това плиоцен, миоцен, еоцен, образувания в скалата. Там също откриваме човекоподобни скелети. Ако копаем по-дълбоко, стигаме до варовиковата, юрска формация. Сега откриваме вкаменени конски кости в еоценските слоеве и това е слойът на атлантическата раса. Интелектуалното познание се характеризира с факта, че има обекта извън себе си и формира понятия за него. Това е било различно при първоначалните атланти и лемурийци. Те са имали инстинктивно познание, свързано с мозъка. Това чувство е било изгубено, присъства само в чистата сексуалност, инстинктивното чувство за принадлежност, което човекът е имал в духа. Те са възприемали и връзката на умовете си с конете. Така човекът дължи висшите си качества на това, което е оставил след себе си в природата.

Ако се върнем към времето на хиперборейската раса, ще открием, че много специфични човешки характеристики са били придобити, когато са се отделили много специфични животински групи. Древните народи винаги са имали живо съзнание за първоначалното си родство с много специфични животински форми. Тотемизмът на някои народи се основава на това чувство. Те убиват всичко, освен определени животни; те са табу за тях. Племето се кръщава на това животно и обявява животното за табу, а не за убиване. По този начин тотемизмът окултно води обратно до отделянето на определени животински същества.

В най-новите културни изследвания многократно се забелязва, че някои народи са имали дарвинизма в себе си като чувство. Това не е игра на въображението, а по-скоро те са имали разделяне на животните като съдържание на паметта си от първично съзнание. Това е разделяне на силите. В някои племена съществува институция, която не може да бъде обяснена на съвременните хора, но която може да се проследи до факта, че има взаимодействия, които произтичат от възприятия, различни от външните: психически сили. Оттук и обичаят за леглото мъж-дете сред някои примитивни народи. Това първоначално влияние на човека върху човека, което е напълно изгубено в петата коренна раса. Запазват се обичаи, които са загубили значението си. По този начин влиянието е преминало от цялата природа към човека, той е почувствал първоначално родство с животното: тотемна мечка, мечка-табу, неприкосновенност. Наивността не измисля символи, те се основават на факти. Това беше много ясно демонстрирано при кентаврите. Човекът се е отдръпнал от коня и е запазил този спомен. Одисей притежава хитростта в себе си и я представя външно, в това, което завладява Троя.

Сега има нещо друго, което стои в основата на любовта към коня. В следващите кръгове това, което е било отхвърлено, ще бъде абсорбирано отново. Родовите души ще бъдат изкупени отново. Това, което човекът развива в петия кръг, отново ще бъде това, което ще го изкупи за коня. Така че човекът сега развива интелекта си за сметка на родовата душа на конете. В шестия кръг той твори в манасично-животинския свят. Той сам ще даде живот, качествата, които дължи на коня, ще се превърнат в дейност и световна карма в него. Конят го носи и благодарение на коня той по-късно става манасично креативен. Ето защо Платон използва образа на двата коня, които теглят душата; ето защо има Пегас и конете на слънчевата колесница.

72. Раждането на светлината: Коледно размишление

Всеки, който днес се разхожда по улицата сред поставените коледни елхи, лесно би могъл да повярва, че самата коледна елха е нещо много старо. Но именно коледната елха ви позволява да видите промяната в обичаите и традициите на хората, защото коледната елха, която сега се намира в почти всеки дом, не е дори на сто години. Преди век не бихте могли да се разхождате по улици, заети с коледни елхи. Също така бихте търсили напразно в поезията отпреди сто или сто и двадесет години песен, стихотворение, което възпява коледната елха. Но това би трябвало да е поразително явление за вас, защото коледната елха е нещо, за което са пяли поети във времето, когато някога е била там. Това е много ново явление, нещо, което става разпространено в Европа едва през втората половина на деветнадесети век. Коледната елха като символ на Коледа се появява едва около 1800 г., но самата Коледа е древна, не само християнска. Тя е била празнувана по един и същи начин във всички времена, за които можем да имаме исторически познания.

В самото християнство Коледа се приема като символ на раждането на християнския Спасител едва от четвърти век сл. Хр. 25 декември по никакъв начин не е бил честван като рожден ден на основателя на християнството през първите векове на християнството; едва през четвърти век той е бил разбиран като такъв. Но през това време в Римската империя е бил честван празник, празник е бил честван по същото време и от древните келтски и германски народи, а с подобна идея е бил честван и в древен Египет и в много други области. Това, което е било чествано там, е било нещо друго; едва през четвърти век от нашата ера то е било свързано с рождения ден на основателя на християнството.

От това би могло да се заключи, че християнската църква би направила нещо, което исторически би противоречало на всяка традиция и би искала да коригира нещо с него, така да се каже. Но това не е така. Всеки, който наистина разбира значението на Коледа, разпознава древната мъдрост, скрита в такъв празник. Празници като Коледа, Великден и Петдесетница не са нищо повече от дати, дати, вписани във времето от нашите предци, с които те ни показаха, своите потомци, как са разбирали връзката между света и човека и великите мистерии на съществуването. Който знае как да разшифрова писмеността, която ни е била заложена във великите празници, който знае как да разшифрова йероглифите, които самото време ни представя, ще надникне в дълбоките и смислени мистерии на цялото човешко същество. Казах – и ще видим в един момент в какъв смисъл това се отнася – че Коледа се празнува от времето, когато имаме история. Времената, за които знаем исторически документи, се връщат към третата подраса на петата коренна раса. Времената на нашата собствена подраса, в която са се развили физическата наука и физическата култура, се връщат към петнадесети или шестнадесети век. Това е било

предшествано от друга раса и това датира от девети или осми век пр.н.е., от времената, когато Омир е пял своите поеми на гърците. Този период ни разказва за чувствата и делата на четвъртата подраса, която ни е предшествала.

След това се връщаме към още по-стари времена, но те вече ни водят обратно към сивата древност, към времето на древен Вавилон и Асирия, към древните времена на еврейския народ, към времената, когато египетските жреци са съхранявали мъдростта си и са я предавали на хората само по екзотеричен начин. Тогава историческата традиция престава. Това, което ни е предадено от персийската история, е записано много по-късно. Това, което ни е съобщено като възвишената религия на древна Индия, това, което е записано във Ведите и във философията на Веданта, това са късни записи в сравнение с времената, в които великите мисли на древните индийски Риши, които те са получили директно от самите божествени духове, са се вливали чрез тях в човечеството. Така ние поглеждаме назад от времето, в което самите ние живеем и което ще продължи още дълго време, към гръко-римската епоха, която се трансформира в християнство, и след това към епохата, в която са действали египетските жреци. Но тогава пътищата се губят. Само тези, които могат да следят историята по други начини, могат да знаят нещо за древна Персия. Водени сме още по-назад във времена, които само окултистите могат да видят.

Сега, ако искате да разберете християнския празник, трябва да погледнете назад във времето до момента, в който на нововъзникващото човечество за първи път е била преподавана нова мъдрост. Върнахме се във времето, когато древната атлантска цивилизация е изчезнала поради огромното наводнение на голям континент и е била установена нова човешка цивилизация - към която принадлежат епохите, които вече изброих. С това ново човечество се е появил и напълно нов начин на мислене и чувстване. Нищо от действителната култура на атлантите, камо ли от още по-старата култура на лемурийските народи, които някога са живели в древни времена и са загинали в пожар, не е запазено директно. Обаче това, през което човечеството веднъж е преминало, трябва да бъде преживяно отново за кратко, когато се достигне нов повратен момент в развитието. Така първите подраси на петата коренна раса са били предопределени да повторят за кратко три важни епохи в развитието на човечеството.

В древна Индия мъдрите риши са поглеждали назад към онези времена, когато човечеството е било все още на много различен етап, към онези времена, когато все още не е имало мъжки и женски пол, когато човешките същества са били все още единство. Те са поглеждали назад към това велико единство в човешката раса, към този първичен човек, Адам, който в различни езотерични учения е наричан още Адам Кадмон, който е бил едновременно мъж и жена. Те са изразявали това първично единство на човечеството в духовен смисъл, като са наемквали за върховното световно същество с неопределеното свещено име Брахман. Брахман е

първоначално това, от което е произлязло цялото разнообразие – като от единството, от божествената основа на единството. На самата Земя това единство е било, в известен смисъл, налично за човечеството само във времената, когато все още не е имало мъж и жена, във времената, когато разнообразието, което имаме сега, все още не е съществувало. Това, което ни изправя тук, е като отражение от духа на великите индийски риши: божественото първично единство на човечеството, предчовешкият Адам Кадмон, в когото все още е имало мир, дух, яснота и хармония; който говори от ведическото слово, както то е изтичало от устните на индийските риши. Това е била първата епоха на човешката ни раса след Великия потоп. По това време хората на нашата земя все още не са говорили за Троица, за троична божествена личност. Те са говорили само за изначално единство, за Брахман, в когото се съдържа всичко, от когото всичко произлиза. След това дошло време, когато персийските жреци на Заратустра, мъдреците на парсите, погледнали назад към онази епоха, когато човекът, от двата пола, се е родил от огъня, когато се е родил онзи човек, който представлява дуалност, двуединство. И с раждането на човека от огъня в нашия земен свят е дошло нещо, което не е било там преди; едва тогава злото е дошло в света. Злото не е съществувало в човешкия смисъл преди произхода на половете. Те са възникнали в средата на лемурийския период. А доброто и злото съществуват едва оттогава. Доброто и злото са изпълнили последния лемурийски период и първия атлантски период.

Интересно е да се изследва, според духовните документи, наречени «Акашови записи», как тези две форми на човечество се изразяват. В следващия брой на списание „Луцифер - Гносис“ ще намерите обяснение за това как се разгръща дуалността в човека, как, когато човекът наистина се е появил в два пола, душата на човека и физическата воля на човека първоначално са били разпределени между половете. Дори тези, които днес, като окултисти, дешифрират прекрасните записи, запазени за нас в Акашовата хроника, могат да бъдат изумени колко фундаментално различно се е появило мъжкото и женското начало на нашата Земя в онези ранни времена, защото е толкова различно от днешното ни схващане. Жената първоначално е развила душата, под ръководството на мъдрите водачи на човечеството; мъжът е развил волевия елемент. Така възниква дуалността на волята и душата. Те се изправят една срещу друга в Атлантическата епоха в двата пола на човечеството. Тъй като душата е дошла във физическото тяло и по този начин в човечеството, злото е дошло в човечеството. И тъй като нашето човечество е трябвало да повтори тази епоха, която се характеризира с разликата между добро и зло, са се появили религията на огъня, религията на парсите, доктрината за Ормузд и Ариман. Това предшества нашата история като персийски културен период. Концепцията за „добро и зло“ е оцеляла в религията на Заратустра. По това време не е имало говорене за троица. Това се е появило едва по-късно, приблизително по

времето, когато започват нашите исторически документи. Хрониката Акаша не съобщава за троица в праисторически времена. Едва когато хората са знаели как да различават доброто от злото, са били принудени да се обърнат към трета страна. И така виждаме посредника, във формата на посредника, във формата, която най-ясно ни се представя в така наречените мистерии на Митра, разпространили се от Персия по целия свят. Виждаме посредника, помирителя, изкупителя на човечеството от злото, водача от злото към доброто.

В тези древни времена човек винаги трябва да вижда в земното образ на божественото, образ на това, което се е случило във великия небесен свод. Ако погледнете зодиака, ще видите, че в този зодиак знаците Рак, Близнаци, Телец и Овен или Агнец следват един друг. Според определени закони слънцето, или по-скоро пролетната му точка, се придвижва напред, така че в древността слънцето е изгрявало през пролетта в знака на Рак, по-късно в знака на Близнаци, още по-късно в знака на Телец и още по-късно в знака на Овен или Агнец. Около осми век преди раждането на Христос слънцето е достигнало съзвездието Овен или Агнец в небесния свод. Сега, в нашата културна епоха, то навлиза в съзвездието Риби. В зависимост от това, което се случва в духовния свят, това, което се случва на земята, се оформя. Запознати сте със знака Рак, но истинското му значение не винаги е известно. Този знак Рак трябва да бъде разбран; тогава човек ще разбере и как той сочи към зората на една напълно нова ера. Те са две преплетени спирали или два преплетени вихъра. Когато нещо важно се случи в света, когато един етап от развитието се замени с друг, когато нещо напълно ново навлезе в света, тогава две такива вихрови движения се преплитат. В този един вихър имате края на атлантската култура, а в другия имате началото на арийската култура. Нашите предци са виждали външния знак за възхода на новата арийска култура в небето горе. След това, в по-късни времена, слънцето е навлязло в знака Близнаци. Близнаци е знак за добро и зло; Близнаци е знакът на зодиака, който е доминирал персийското мислене. След това слънцето навлиза в знака на Телец. Това ни води до третата подраса; Има поклонение пред бика, египетския Апис, във Вавилония - служение на бика и накрая, в това, което по-късно ще стане Персия, жертвоприношението на бик, служението на Митра. Човекът свалил жертвоприношението на бик от небето, защото то било белязано там. Четвъртата подраса, която е свидетел на възхода на християнството, започва с навлизането на слънцето в Овен. Важна сага – донасянето на овнешката кожа от гръцкия герой Язон – показва този важен повратен момент в историята. Друг важен повратен момент е посочен от жертвоприношението на мистичния Агнец на кръста. Това е историческият израз на мистерията, която е обозначена с факта, че Слънцето, владетелят на света, е достигнало точката в небесния свод, която е обозначена от Агнеца или Овена.

Но сега трябва да разберем цялото това развитие по правилния начин. След дуалността на доброто и злото, триединството се появява в човешкото съзнание. Това се случва в различни религии. Трябва само да го опознаем в това, което познаваме в различните страни около Средиземноморието като мистериите на Митра. Нека разгледаме един от тези мистериални храмове. За тези, които участват само в по-малките мистерии, се случва символичен акт. За тези, на които е позволено да участват в по-големите мистерии, същото се случва като факт в астралното царство. Мога да говоря само за по-малките мистерии на службата на Митра. Символичният бик става видим. Посредникът, богът, язди на него. След това той затваря ноздрите на бика и забива меч си в ребрата му. Идва змия, скорпион; над главата на Митра се вижда птица, а над цялата група, от едната страна, се вижда геният със спуснат факел, а от другата страна - с вдигнат факел, който символизира слънцето по пътя му през небесния свод.

Човешкият живот, такъв какъвто е бил преживяван в съзнанието на онова време, ни е представен по този начин. Човекът е дошъл да търси изкупление в себе си, третия божествен принцип, който го отвежда от злото и може да помири злото с доброто. Злото са страстите, това, което дърпа човека надолу към земята, чак до това, което е символизирано от бика. Но това, което може да отведе човека до висшия Аз, това, което се явява като безсмъртно, е посредникът, който е убил по-нисшето същество, когато символично забива меч в слабините на бика. Така, като посредник между доброто и злото, тоест в третата подраса, се появява троица в божественото и с това човечеството е схванало това, което в теософията се нарича Атман-Будхи-Манас. В момента, в който се появи посредникът, мистичната тайна се изпълнява: троицата в съзнанието на човека се пробужда.

Така човекът е бил воден чрез човешкото осъзнаване на единството, двойствеността и тройствеността към Атман, Будхи, Манас. Атман или духът е единството, което човекът е способен да възприеме в себе си, когато се е развил до него. Будхи или духът на живота ще се изрази в човека по начин, по който злото ще бъде победено от доброто, че двойствеността, от една страна, ще пречисти нисшите инстинкти или желанието, а от друга страна ще помири висшите, така наречени огнени инстинкти или любовта, по начин, по който цялото зло ще бъде погълнато в огъня на любовта. Манас или духовното аз е духовният принцип, който вече управлява човешкото развитие. Точно както Месията, изкупителят, създава единство в света, водещо от дисхармония към хармония, така и двойствеността се разтваря чрез тройствеността, в която злото е победено от доброто.

Така човешката раса е стигнала дотам, че е видяла цялата си съдба в троицата. Но тя вижда съдбата в тази троица като наложена на хората като вечен световен ред. Човекът гледа нагоре към тройния аспект на Божеството, вижда божествена троица в света и вижда себе си като зависим от тази божествена троица. Той наистина е преживял, че тази божествена Троица е слязла директно при него в човешки брат.

Това е било великото събитие в началото на нашата ера. За човешкото съзнание Троицата се е превърнала в нещо съвсем ново в резултат на това.

Но можем да разберем по-дълбокия смисъл на Коледа само ако разберем посредника по правилния начин. От единството се е развила двойственост, от двойствеността - хаос, от който отново трябва да се развие хармонията. Тази хармония може да се развие само ако посредникът създаде тази хармония. Тази хармония може да намери израз само във вечна закономерност, а тази вечна закономерност е намерила своя символичен израз - във времето, когато е възникнала службата на Митра - във факта, че в самия човек е бил видян образ, създаващ вечните световни хармонии на световния закон.

В същите мистерии, които вече споменах тук, в тайните на персийската религия, ще откриете седмкратно посвещение за онези, които са били допуснати до свещените тайни. Първата степен включвала онези, които научили за най-първите тайни: това била степената на „гарваните“, както показва символичното име. Втората степен била тази на окултистите. Третата степен била тази на воините или...за свещената истина. Четвъртата степен била тази на така наречените Лъвови, а петата степен била тази на персите. Само последният се смятал за пълноправен персиец, в когото се е пробудило съзнанието за най-висшето духовно в човека, което наричаме Манас. Този, в когото това се е пробудило, можел да се нарече посветен от пета степен и бил наричан персиец. Той бил член на нацията в истинския смисъл на думата. Той представлявал съдбата на своя народ. И ако бил посветен една степен по-високо, той вече не представлявал личността на своя народ, а тази на цялото човечество. Тогава той представлявал не кармата на един народ, а на цялото човечество, доколкото то се е развило от средата на лемурийската раса и по-нататък в петата коренна раса. Тогава такъв посветен се наричал слънчев бегач или „слънчев герой“. Всички онези, които намирате в книгите като слънчеви герои, не са нищо друго освен такива посветени от шеста степен. След това дошъл „Отцата“; той бил свързан с еволюцията на бъдещето на човечеството.

Какво означава името Слънчев бегач? Ако можехте да погледнете назад към първобитните времена на нашата слънчева система, щяхте да видите, че тази слънчева система е възникнала от борбата на топлинния хаос и че самата хармония се е установила в нашия свят на дисхармония, че мирът и законите са се развили от раздора и дисхармонията. Но как са възникнали те? Те са възникнали така: Слънцето има толкова регулиран курс, че дори не можем да си представим, че слънцето може да се отклони от пътя си за миг; нашият свят е толкова здраво основан в хармония, че слънцето е здраво определено в посоката си от пътя си през света, че нищо не може да го изведе от тази посока. В този курс на слънцето през небесния свод, древният персийски посветен е виждал собствената си вътрешна съдба в шестата степен. Слънцето на неговото собствено вътрешно същество, слънцето на неговия дух, е трябвало да свети толкова силно за него, че да не може

да се отклони от пътя на доброто и мъдростта, както слънцето не може да се отклони от пътя си. Човек, достигнал шестата степен на посвещение, е трябвало да бъде толкова пропит с тази закономерност, че да не може да се отклони от пътя си; тогава той беше слънчев герой, слънчев бегач.

Всички по-ранни степени на посвещение са имали друга цел, освен да дадат на човешкото същество тази вътрешна сигурност, това вътрешно слънчево подобие. Така човекът, който е знаел нещо за тези мистерии, е виждал дълбока хармония между човешката съдба и пътя на слънцето по небесния свод. Слънцето – както е казвал той – кара дните да стават все по-къси, природата да умира към есента, всичко да се оттегля във вътрешността. И когато наближим времето, което днес се празнува като Коледа, настъпва нов обрат: светлината се появява, дните стават по-дълги в природата, природата може да се събуди отново. Раждането на светлината – това е моментът, празнуван от времената, когато се е казвало, че светлината е символ на откровението в света и в човека. Така че на Изток всички народи от нашата коренна раса са смятали светлината за дреха за мъдрото подреждане на света. В светлината са виждали дрехата за световната мъдрост. Когато насочваме погледа си към вселената, светлината се появява, хармонично и здраво отпечатана, в звездите навън. В действителност духовете на мъдростта се разкриват чрез светлината, която древните религии са виждали като дреха на мъдростта в света. Така троицата се е явила на древните религии, че те първо са празнували единството, първичната мъдрост, след това двойствеността, светлината и тъмнината и накрая, като троица, също и просветления човек, учителят и посредникът, Митра. Но човечеството не би могло да постигне спасение в смисъла на това съзнание, докато съзнанието за тази вселенска хармония не се роди от самите човешки сърца. Това, което живее отвън в света като светлина, като раждане на светлината, трябва в момента, към който се приближаваме, да възникне в самото човешко сърце. Външният мистичен факт, който се е случил, е основаването на християнството. В Христос се е появило това, което е присъствало на нашата земя от самото начало, но е останало скрито за човечеството през вековете, за които току-що говорихме. През това време човечеството постепенно е повторило тези три етапа. Но сега може да се достигне нова гледна точка, нова връхна точка: светлината може да се прероди. Точно както след като светлината отслабва все повече и повече с приближаването на есента, а след това, когато стигнем до зимното слънцестоене, светлината се прероди, така се е родил и спасителят, Христос, за човечеството в четвъртата подраса. Той е новият слънчев герой, който не само е бил посветен в дълбините на мистериозните храмове, но се е явил пред света, така че дори тези, които не виждат, могат да бъдат благословени чрез вярата! Следователно, естествено следствие беше, че когато се осъзна, че Божественото може да се спусне до нивото на личността, в този момент човек би могъл да замени празника на

раждането на Светлината с празника на раждането на слънчевия герой от четвъртата следатлантска раса.

Това се случи през четвърти век от нашата четвърта подраса. Това, което никога преди не е съществувало, сега е налице, а именно възможността човекът да роди светлината в себе си. Той можеше да го направи, защото светлинният принцип се е въплътил в човешко същество за първи път. С това събитие празникът на зимното слънцестоене непременно се свързва с Коледа. Цялото значение на предходните подраси се определя и установява с пренасянето на честването на раждането на Христос към празника на зимното слънцестоене. Отначало мъдростта и светлината се явяваха на хората отвън, но сега светлината трябваше да се роди от вътрешността на човешкото сърце. Христос трябваше да се роди в самия човек. Следователно събитието трябваше да се случи и в Палестина, мистично събитие и исторически факт.

Следователно, ние си имаме работа с историческо събитие и именно това е голямата мистерия, която е толкова малко разбрана: че случилото се в Палестина се е случило буквално, както е описано в Евангелието от Йоан, и че същевременно е мистичен факт. Тези, които не разбират събитието по този начин, все още изобщо не го разбират. Но ако го разберете по този начин, тогава ще разберете и защо от този момент нататък Бог трябва да се представя като личност и че Троицата, която преди е била представяна по различен начин, трябва да се представя под формата на три божествени личности. Христос вече е станал личност и с това е дадено доказателството, че божественото може да се реализира в човека. С това на земята се е появил първороден, в когото някога е живяло божественото. И това отсега нататък може да се превърне в траен, неразрушим идеал за човечеството.

Всички велики учители на мъдростта от древността – египетският Хермес, древноиндийските риши, китайският Конфуций, персийският Заратустра – те са говорили словото на Божественото; те са били великите учители. С Исус, който е бил Христос, самото Божествено е ходило по земята за първи път в жива форма. Преди това имаме само пътя и истината на земята. Сега имаме Пътя, Истината и Живота. Това е голямата разлика между по-ранните религии и християнството: че последното е изпълнението на предходните религии; че в Христос не си имаме работа с учител на мъдростта – защото учители на мъдростта се срещат и във всички други религии – а с човешка личност, която едновременно с това трябва да бъде почитана като божествена личност. Ето защо посланието на учениците е толкова важно: Положихме ръце в раните му; чухме посланието му. – Оттук и акцентът върху видимото, върху непосредственото сетивно впечатление; че човек не трябва просто да слуша словото, но и да гледа към личността. И оттук и убеждението, че той е бил Герой на Световното Слънце по един напълно уникален начин.

Когато схванем това, разбираме също, че древният празник на зимното слънцестоене някога е означавал нещо различно от днешната Коледа. В Египет откриваме Хор, Изида и Озирис, архетипът на това, което е живо и в християнството. В древна Индия имаме раждането на Кришна от светата дева. Навсякъде откриваме ехо от този мит. Но същественото в християнството е това, което току-що казах: фактът е, че не само Троицата, но и Четворицата са станали свещени, че свещеното е слязло до нивото на индивида. Преди свещеното е било божествено и е царувало от недостижима висота над човечеството. Древните учители на мъдростта, светите Риши, са го почитали като неопределимия, неизразим Брахман; древните ученици на Заратустра са го виждали в двойствения израз на доброто и злото; в Египет, както бе споменато, Троицата на Изида, Озирис и Хор - но че Божественото се е заселило сред човечеството, че се е превърнало в личност, това е била тайната на четвъртата подраса. Това е най-важното събитие на нашата човешка епоха: тази Коледа, която винаги е представлявала раждането на Посветен, сега представлява раждането на най-великия Слънчев Герой, Самия Христос. По този начин трябва да видим тези две неща да резонират заедно в хода на световната история.

Когато погледнем назад към четвъртата подраса и я сравним с момента във времето, в който се намираме самите ние, виждаме, че Божественото е слязло още по-надолу. И то е приело особена форма в нашето настояще време, форма, която трябва да бъде разбрана, ако човек иска напълно да дешифрира коледния празник. Върнете се към четвъртата подраса, към дванадесети и тринадесети век: Навсякъде ще намерите пълно разбиране за истинската личност на Христос сред онези, които знаят; и тази личност на Христос е описана толкова изчерпателно, че например в поемата „Хелианда“ германските условия са пренесени върху Христос. Христос стои толкова здраво в човечеството, че човек може да свърже условията на други страни с неговия изкупителен акт. Толкова здраво стои той в човечеството като личност. Но след това настъпва различно настроение. Настъпва известно разтърсване на вярата в този архетип на човечеството. Нещо, което, от една страна, е крачка напред: много по-голям кръг от човечеството влиза в по-нататъшната еволюция на християнството. Но в замяна хората престават да схващат, че центърът на тяхното мислене, чувстване и воля може да се намира в индивидуалната личност на Христос. Все по-малко са онези, които се осмеляват да кажат, че не става въпрос за учението, а за личността на Христос. В крайна сметка това се разтваря изцяло в почитането на абстрактния идеал, който сега се осмисля само духовно и към който човечеството се стреми. По времето на първата подраса това е бил Брахман, по времето на втората - светлина и тъмнина, по времето на третата - Троицата. След това, по времето на четвъртата подраса, тази Троица се е спуснала и се е превърнала в Личност. В крайна сметка Личностното се е спуснало още по-ниско, до

чистия интелект, който е разтворил човешкото-лично и сега го почита само като абстрактен идеал.

В нашата пета подраса обаче моментът, който все още трябва да настъпи, вече наближава и той трябва да ни донесе вяра в новите посветени, в „Отците“.

Посветените в седма степен се наричат Отци и в духовно-научния мироглед говорим за осъзнаването на Учителите, защото не е само един, а защото именно Учителите ще бъдат тези, към които човекът ще гледа с благодарност и обожание като към великите водачи на човечеството. Така петата подраса ни свързва с нашето бъдеще. И така, тази четвърта подраса изглежда е поставена точно в средата на великия процес, през който преминаваме, процеса на Адвента, тоест на трите предходни раси, отражение на които е триседмичният Адвент, защото след кратко време хората отново ще преминат през процеса на това как в по-ранни времена светлината е изгрявала по Коледа. След това идва животът в светлината. Ето защо Коледа не е нещо временно и за християните, не е възпоменание на това, което е отминало; защото коледният антифон не е: Христос се роди или Христос се роди, а казва: Днес се роди Христос. За днес се говори винаги. Това е важно и значимо. За днес се говори в смисъл, че самият Христос е казал: „Аз съм с вас до края на дните“. Това е нещо, което всяка година отново стои пред нас и ни разкрива връзката между човека и небето. Показва ни, че това, което се е случило на небето, трябва да се случи и в човека. И както слънцето не би могло да се отклони от орбитата си нито с един сантиметър, без да предизвика объркване, така и човекът трябва да се придържа към своя път. Той трябва да постигне онази вътрешна хармония, онзи вътрешен ритъм, който му е даден от Христос, Който се е въплътил в Исус и Който ще работи в Отците, чието ръководство човекът трябва да следва в бъдещето.

Това е връзката между човека и небето: слънцето не само трябва да се движи безпогрешно в небето и да набира нова сила по време на зимното слънцестоене, но и да доведе до раждане на светлина от дълбините на човека, възкресение, слънчев героизъм на петата коренна раса. Оттук идва и коледната поговорка: „Gloria in excelsis deo et in terra pax“, „Мир на земята на тези с добра воля“. Вътрешният мир също ще доведе еволюцията на човечеството до ритмичен процес, точно както слънцето е довело собствения си процес до редовен ритъм. В слънцето имаме образ на вечния цикъл на космоса. То е преодоляло хаоса в себе си и го е довело до мир. В този смисъл Коледа е празник на мира, от който също трябва да се излъчва настроението на мир и хармония. Тогава тя се празнува по правилния начин, когато силата на мира и хармонията се излъчва от този празник. С коледните камбани отекват не само звуците на Църквата, но и звуците на цялото стремящо се човечество, което работи и е работило върху съвременната култура и нейното по-нататъшно развитие, откакто Земята със своята духовност се е издигнала отново от голямата слана.

Това, за което предходните раси копнееха като свое бъдеще, се роди в четвъртата следатлантска подраса. И това, към което следващите три раси трябва да се стремят, отеква от коледните звуци. Хармониите на небесата наистина ни говорят, когато разберем какво изразява Коледа. Всеки празник през годината е толкова здраво основан на древна мъдрост.

Не е случайно, че тези празници са установени, те не са произлезли от произвол, а са извлечени от най-дълбоката мъдрост на света и тези, които могат наистина да ги разберат и празнуват с пълно разбиране, ще намерят в тях библейските символи на древната мъдрост за това, което се е случило от началото и ще се случи в бъдеще. По този начин празниците придобиват ново значение; те престават да имат конвенционалното значение, което имат за много хора. Да четеш великите истини на света означава да празнуваш великите световни празници в правилния дух. Със сърцето, с ума, с душата четеш първичните истини на небето, когато празнуваш великите световни празници. Тогава те наистина се празнуват от духа, тогава те отново са нещо за човечеството.

Духовната наука не е просто абстрактна мисъл, не е сплетение от догми. Тя има велика задача и световна мисия да съживи това, което човечеството е забравило, да запали огъня на това, което ни е било дадено от нашите предци. Тогава човешкият егоизъм също ще престане. Те ще се научат да живеят в единния дух на света. Това е мъдростта, която, наред с много други неща, произтича от духовната наука и е практична в добър смисъл; тя ни дава вътрешна подкрепа и сигурна надежда. И затова духът на мира и духовната увереност, който се излъчва от коледния празник, може да вдъхнови онези, които се стремят към духовно познание в най-съкровено си същество.

Възвишените духовни водачи на човечеството някога са ни предписали този празник в първобитни времена. Нека си го представим като истинска коледна мъдрост в края на този час: Напредналите човешки братя са водачите на духовното движение, напреднали човешки братя, които вече са присъствали в началото на петата коренна раса, когато са били установени великите световни празници, и които, като велики учители на човечеството, все още ни разкриват такива истини днес. Те не ни дават мъдрите учения от спекулации, от собствено мнение, а защото са били там, когато нещата са били разкрити. Те са подготвили мира, който един ден ще се разлее над човечеството, и са съставили свещените писания в празниците, от които ще четем посланието за мир, посланието за вътрешно душевно блаженство, което ще си възвърнем чрез духовната наука. Ако живеем в духа на майсторите на хармонията, тогава живеем все повече и повече към великия идеал, който самите те ни представят. Духовната наука ни напомня за тези възвишени водачи на човечеството, когато сме обзети от коледния дух, който ни говори за мир и за жертвите на великите учители. Този мир се влива в бъдещето на човечеството. Виждаме го изцяло обгърнато от блясъка на тази духовна светлина и

хармонията на чувствата. В тази слава, в която те ни се явяват, ние ги разпознаваме като бащите, които ни водят към бъдещето. Вървим по техните стъпки и от нашата собствена душа се ражда живот, потопен в мир, в хармония и единство - в онази хармония, която е образ на пътя на слънцето по света.

Раждането на мира по време на Коледа е отражение на преминаването на слънцето около небесния свод. Това се учи от мъдрите магьосници, великите майстори, и се говори от онези, които не само имат сляпа вяра в тези майстори, но и знаят и казват от пълното си знание: майсторите са те, а духовното световно движение под ръководството на майсторите е великото и възвишено мирно движение, което води хората към онази световна хармония, в която човешките души ще живеят със същата хармонична редовност и непоклатимост, с която слънцето се движи през световите, показвайки ни пътя към сияйната красота на духовното слънце.

73. Космология и развитие на съзнанието

Нека разгледаме няколко космологични факта. Еволюцията е фокусирана върху развитието на състоянията на съзнанието. Настоящото състояние на съзнанието е един етап – то е четвъртият. Предхождано е от три и ще бъде последвано от още три. Сега сме в будно състояние.

Виждащият, поглеждайки назад в миналото, открива, че това е било предшествано от състояние на сън; малко по-леко, отколкото при нашите по-високоразвити животни; и по-тъпо, но по-всеобхватно, отколкото днешният човек може да си представи. Това съзнание е включвало растителния свят. Тогава човекът е можел да види как животът тече през растенията, поклъва, никне. Това е нещо, което все още откриваме в някои медиуми: по-тъпо, но по-всеобхватно състояние на съзнанието. Преди това откриваме състояние, което можем да наречем сънлив транс; то е дори по-сुकно и дори по-всеобхватно; съществата са били способни да виждат не само живота, но и директно болката и радостта; днес можем да видим само жестовите му. Състоянието на сън символизира болката и радостта чрез форма, точно както сънищата все още символизират днес. Всичко се е изразявало в символични форми в онези дни и нашето днешно символизиране е атавизъм на по-ранното състояние на съзнанието. Дори сънливият транс, това съзнание без сънища, все още може да се изучава от медиуми днес.

Третото състояние на съзнанието – погледът назад – е дълбокият транс; нарича се още индуциран транс. Днес е много рядко срещано, но може да се постигне в патологични състояния и тогава медиумът изгражда вериги от светове.

И така, ние познаваме четири състояния на съзнанието: дълбок транс, сън без сънища, състояние на сън и будно дневно съзнание. Човекът е преминал през тези четири състояния. Постигнатото на всеки етап трябва да бъде обобщено и предадено на следващия в зародиш.

Това събиране се нарича Пралая, разгръщането се нарича Манвантара; самото състояние на съзнанието се нарича планета.

Следващото състояние, което ни очаква, е психичното състояние, подобно на предишното и свързано с разширяване, но едновременно с това и поддържане на будното състояние на съзнанието. Съзнанието сега напредва на етапи: разширяването се случва, но с бдително дневно съзнание. Това е развитието на ясновидеца. Всички теософски учения идват от това разширено състояние на дневно съзнание. Това психично състояние на съзнанието сега дава на ясновидеца прозрение за красивия жизнен поток, който може да се види да тече през всички растения; може да се види, когато извадите растението, най-добре може да се сравни с цвета на прасковен цвят и може да се види и при хората, само че - замъглено от Кама.

Следващото свръхфизическо съзнание се простира до всички усещания, до болка и чувства. Ясновидецът се научава да ги вижда, когато може да види астралното тяло – а също и нисшия ментален свят.

Най-висшето духовно състояние на съзнанието предоставя прозрение за висшия ментален свят и се простира до планетите.

По този начин, всяко по-нататъшно развитие се основава на седем състояния на съзнанието.

Всяко състояние на съзнанието преминава през седем жизнени етапа. Те се наричат още седем царства. Те са: първо, второ, трето елементарно царство, минерално, растително, животинско и човешко царство.

Физическото тяло вече е преминало през седемте етапа, астралното тяло ще ги проникне едва в следващия кръг.

Преминаването през дадено царство се нарича кръг.

Всяко състояние на живота трябва отново да премине през седем състояния на формата.

Между всяко състояние на живота и следващото има още една малка пралая.

Състоянията на формата се обозначават като арупа (всъщност все още безформеното, само стремящо се към развитие), рупа, астрално, физическо, пластично, интелектуално, архетипен. Седмото състояние е резултат от шестте предходни; след като чела е успял да се оформи пластично и интелектуално, той създава, така да се каже, скелета, към който могат да се прикрепят следващите, които от своя страна трябва да изстрелят от зародиша. Това е архетипът.

Отвъд духовното състояние на съзнанието е майсторството; духовното състояние на съзнанието е най-висшето, което чела може да достигне, в което той може да вижда над всички останали. След това за него започва майсторството.

Настоящото ни физическо състояние би блестяло за ясновидеца в цвят, който най-много наподобява красиво зелено; астралното състояние - в ярко жълто; рупа-формата - в оранжево; арупа-формата - в розовочервено. Цветовите тонове на бъдещите фази са синьо, индиго, виолетово.

На езотеричен език предходните планети се наричат „луна“ и слънце.

Състоянието на съзнанието, което човекът достига на Луната, даде резултат, както и предишното; първото състояние на съзнание даде най-дълбокия резултат.

Мистикът открива в себе си това, което е видял разпръснато около себе си; това, което сега е нашият вътрешен живот, някога е било навсякъде около нас; това, което е животът ни със света сега, по-късно ще бъде нашият вътрешен живот; трябва да асимилираме всичко. Цялата ни външна природа ще избледнее, но ще се превърне във вътрешен живот. Това, което се разпростира, се нарича еволюция, това, което се събира, се нарича „инволюция“.

По този начин, мистикът ще открие по-ранните етапи на разширяване в себе си, когато се задълбочи в себе си. Резултатът от тези по-ранни етапи е его-съзнание; земята има задачата да развие това его-съзнание - индиецът го нарича Ахамкара. Способността за възприятие е свързана с третото състояние на съзнанието, това на съня в сънища; мистикът го преживява отново, плувайки директно в потока на живота, и го преживява в по-голяма степен, тъй като пренася сегашното си съзнание в това състояние. Индиецът нарича това състояние Чита, мистичният език го нарича „води, море на живота“; Сусо, Рюйсбрук, Бьоме - говорят за „сливане с небесната тинктура“, за „вкусане на живота“ - чрез директно прозрение в по-ранни състояния, които се намират отново в дълбините на съзнанието. Това е скитане назад във времето, а не в пространството.

Ако се върнете още по-назад, ще откриете състояние на съзнание, познато само на чела, който е запазил непрекъснатостта на съзнанието дори чрез сън. Законите на природата са единственото нещо, което можете да схванете от това състояние на съзнание. Днес те присъстват в рудиментарния манас; манас е това, което е останало от него. Чела възприема мисли в състояние на дълбок сън – девачан. Това състояние се създава чрез издигане на съня без сънища до съзнание. Индиецът го нарича

Последното състояние на съзнанието, в което се преживява всичко, което може да се види в кръговете и планетарното развитие, е обожествяване или единение с Бог, всъщност: единение с първичната творческа сила на космоса. „Мокша“ е това, което индиецът го нарича. Чела го достига непосредствено преди адептизма. Това, което проблясва в човека, е не само възприятието на мислите, но и на „Аз-а“. Това е сливане с човечеството; това е осъзнаването: Будхи. Това учение, което е произлязло от съзнателното виждане на Будхи, следователно се нарича „езотеричен будизъм“.

По този начин се запознахме със състоянията на съзнанието, току-що описани под имената: Ахамкара, Чита, Джуджукша или Манас, Мокша или Будхи.

Чрез Ахамкара човек осъзнава себе си.

Чрез Чита той осъзнава израженията на съществата около него.

Чрез манас той осъзнава вътрешния живот на съществата.

Чрез будхи, на същността на съществата около него.

Тази непрекъсната нишка на развитие, която превежда състоянията на съзнанието през 343 етапа, ние наричаме Питри.

74. Развитието на човека

Как протича еволюцията? Човек има сбор от кръгове на съществуване, които по-късно се интернализират. Това е така в цялата вселена.

Нека сега разгледаме развитието на човека. Физическото му тяло е напълно развито в настоящата раса. Но астралното тяло на човека в момента е в неразвит период. То трябва да се развие до точката, в която има сетивни органи, подобно на физическото тяло. Тези сетивни органи, които ще позволят на човека да живее съзнателно на астралния план, се наричат чакри. Днес те са в апендикса. Човек седи над ларинкса и се нарича шестнадесетлистен лотосов цвят заради формата си. Той се формира от човека, който говори днес. Орган на по-висшия план възниква от дейност на по-нисшия план. Това е споменато и в третия стих на „Светлина на пътя“. Това е ръководство. Всички онези думи, които съдържат критика, осъждане, отхвърляне и закачки, насочени навън, не допринасят за задвижването на колелото. Така че само безкористната реч може да направи този орган ефективен на по-висшия план. Така че не аскетизмът, оттеглянето от физическия план, прави теософа, а работата върху него. Когато нашето служене се превърне в жертва, двулистният лотосов цвят на челото ни се задейства.

Всичко, което съществува, е резултат от дейност или карма. — Как са се появили очите? Човекът е трябвало да извърши дейност, която е довела до образуването на очите. Сега рудиментарната епифизна жлеза е била вид топлинен орган, подобно на подвижно око, когато телата все още не са светели и човекът се е движил в огнена мъгла. Той я е използвал, за да изследва околната среда и е можел да възприема температурните разлики в широк кръг. Резултатът от това възприятие е възприемането на такива тела, които светят при нагриване. След това този орган се е отдръпнал и в резултат на това са се образували двете очи. Сагата за циклопите е напомняне за това.

Ясно ни е колко грандиозни са метаморфозите, които човекът е претърпял: те трябва да се случат по такъв начин, че външното формиране на формата да се превърне във вътрешна сила.

В четвъртия кръг сме. Когато човекът дойде от Луната, той обикновено беше Лунен Питри. Той беше довел съновидното съзнание до най-високото му развитие. То не беше способно да възприема обект, който е отвън. Такъв обект дори не е съществувал. За да се случи това, единият обект трябваше да е срещу другия. Първите три кръга бяха такива, че всичко беше вътрешно, човекът беше затворен в себе си. Питрите носеха цялата налична материя в себе си, имаше само хора. Ако човекът беше запазил минералното царство в себе си, никога нямаше да се развие. Следователно, той трябваше да го изхвърли от себе си. В първия кръг той отделя всичко, което не може да използва, от себе си; оставяйки след себе си по-нисше същество, той се издига. Това е дълбок закон на окултизма.

През втория кръг той населява земята си с растителното царство; през третия кръг той оставя зад гърба си всичко, което е студенокръвно. Сега това преспира в четвъртия кръг като зародиш. Той преминава през арупа, рупа и астрално състояние и навлиза в най-тънката физическа обстановка. В такъв вид, какъвто е, той не би могъл да стане интелигентен, все още трябва да се отърве от едно нещо, а това са топлокръвните животни, те са, така да се каже, декадентски, закърнели хора. Към средата на Лемурийския период развитието е стигнало до точката, в която е могло да се случи следното. Дотогава едно същество е можело да произлезе от друго същество; полово размножаване не е съществувало. Тогава, когато всички същества са се размножавали безполово, Земята е била в съвсем различно състояние. Всичко, което е било твърда маса, по това време е било разтворено, течен елемент. Промяната е довела до това, което наричаме полово размножаване. Сексуалността е свързана с втвърдяване; едно същество вече не е могло да произведе друго само, така че дори мекотелите е трябвало да се адаптират към новите условия.

Как е възникнала сексуалността? Мярка за сила - нека я наречем така - беше необходима, за да се роди ново същество. Това не е възможно чрез втвърдяване. 1 се разделя на 2, половината от силата отива за размножаване, другата половина се отделя. Едната половина се кондензира в мозъка, става духовна и по този начин е облагородена репродуктивна сила, другата половина става по-брутална в резултат на това. Това са двата полюса.

Отделената сила, духовната, може да бъде оплодена от Манас и да стане носител на Манас. Ето защо символите са взети от сексуалното, за да символизират най-висшето. Когато дойдоха по-късните раси, чистите символи бяха неразбрани и също доведоха до ексцесии. Материалната наука, която започва само от физическия план, е виждала само това.

Тази духовна сила, преди да достигне фазата, в която сме днес, е преминала през много фази. В началото въображението е било много по-пропита с пълни сетивни идеи; то все още не е било достатъчно разредено, за да живее като памет, и е имало магическа сила, можело е да има възпроизвеждащ ефект с подходящо обучение. Чисто сетивната част на човека е била закалена по груб начин и тогава е влязла в действие продуктивната сила. Той е трябвало да се откаже от нея до степента, в която се е развивал по-високо. Паметта е това, което се е развило през атлантския период, а силата на разума - през арийската раса. Така силата е намалявала за сметка на усъвършенстването.

Целта на еволюцията е да се развие по-високо ниво, докато по-ниско бъде изоставено. Така сме изоставили дивите народи, от които погрешно ни извежда културната история.

Сега, след като висшето животинско царство е било отхвърлено, ние сме в средата на четвъртия кръг. Човекът трябва постепенно да приеме отново всичко, което е

отхвърлил преди това; той трябва да изкупи всичко. В астралното състояние той ще може да го направи. Цялото разширено висше животинско царство се състои от страстите, които човекът е екстернализирал. С по-мощните органи на развитото, пречистено астрално тяло той може отново да приеме екстернализираната сила и да я използва, за да се издигне. Това е развитието на трите бъдещи глобуса. Така че, когато нашето развитие завърши, висшето животинско царство, което има минерална структура, вече няма да съществува; цялото минерално царство ще бъде погълнато.

Така че, по време на петия кръг, там са само растителното царство, нисшето животинско царство и самият човек. Сега той абсорбира растителното царство и висшата част от нисшето животинско царство. Това е различно физическо състояние, минералното царство няма да го има, но растението ще има още по-плътно физическо състояние. Няма да има изпаряване в етера, а физикализация на растението. То ще бъде растящ скелет със секрети от растителноподобен характер. Някои вещества, които днес все още са въздух, ще бъдат вода, в която микробите могат да набъбнат.

Когато започне шестият кръг, ще съществува само животинското царство и това ще бъдат напредналите, сега по-нисши форми, и човекът. Животинското царство ще бъде погълнато. А в седмия кръг човекът ще достигне богоподобие. Бог почива на седмия ден. Човекът е творец и се развива до онази зрялост, която е необходима, за да започне ново развитие.

75. Кръговете на седемте планети

Сега искам да разширя обхвата си, за да включа всичките седем планети, цялата ни планетарна верига.

На всяка планета трябва да се появи физическо състояние; всички по-ранни са подготовка за това, всички по-късни са изхвърляния. Те подготвят материята, в която физическото може да се влее. Етерното тяло принадлежи към физическото, е негово пречистване. Както е добре известно, трябва да мислим за физическата материя в седем агрегатни състояния, от които етерът е в четири; по този начин: твърдо, течено, газообразно и съответните етерни състояния.

Физическото състояние в средата с неговите твърди форми е обгърнато и пронизано от астралната аура. Има съществена разлика между тази аура преди и след физическото развитие. Преди това тя е зависима от силите, които действат върху нея отвън; тя е космическа. Физическото развитие трябва да я организира отвътре. Тя се проявява – отделно от физическото тяло – приблизително във формата на пръстен, поне така изглежда на обикновения ясновидец. Но това е пръстен, създаден от два вихъра, две спирали, преплитачи се; привидно изчезващи в нищото, те са окачени, така да се каже, върху нишките на вселената.

Чрез овладяване на мислите и чувствата, човешкото същество става независимо, сякаш се откъсва от себе си; чакрите се развиват в центъра на двата вихъра, сякаш по оста. Така може да се каже, че основната цел на физическия живот е центърът да бъде в самия човек, вместо да бъде дърпан по конци във вселената. Когато астралното тяло се спуска след физическото състояние, то носи резултата от това в себе си.

Така че всеки кръг разработва аз-а. Първият кръг разработва минерала, вторият - растението, третият - камическото или животното, а четвъртият - истинското аз. Преди това материите се подготвят, след това се спускат и този процес се повтаря на всяка планета.

Основата за първоначалната планета е резултат от по-ранно планетарно развитие. Съществата са развили дълбоко трансово съзнание. Те са човешките монади, Питрите. Те са били там първоначално. Тези същества са започнали да стават обективни към себе си. За да разберете това, представете си, че една нощ сте пренесени в напълно различна небесна сфера, с изтрита памет. Няма да можете да се идентифицирате в тази нова среда. Това би било възможно само ако сте запазили цялата си памет, но не и ако тя е била загубена и средата е била различна. Това ви дава разликата между обективно и субективно. За първи път, много субективните същества трябва да достигнат до обективност; те трябва да се отразят, да погледнат нещо. И това е задачата на първата планета. Когато един камък се блъсне в друг, така да се каже, идва първото притъпено съзнание. Така че същественото е, че субективните Питри са се изгубили всеки в друг. На езотеричен

език този момент се нарича „спускане в бездната“. Тоест, те стават обективни, имат второ аз извън себе си.

Образно казано, те достигат до етапа на топка или яйце във физическото.

Първоначалната точка е яйце или топка в отражението.

Тогава планетата е изключително тънка и се състои от сфери. Може да се каже, че прилича на голяма къпина. Всичко се върти наоколо; самият човек е минерал в духовна материална форма; той е бързо възникване и изчезване, като сапунени мехурчета. Всичко е подвижно само по себе си.

Това, което се преживява през следващите шест кръга, е наводнение от тези първи впечатления, консолидиране на това състояние.

Втората планета вече има пралая между себе си и първата; и всяко от тези същества вече влиза със специално преживяване. Например, вече е имало разлика в пространствената ориентация, имало е северен полюс и южен полюс. Тези преживявания сега излизат наяве.

По време на първия етап има кратко повторение и по-висше състояние на съзнанието трябва да намери своя път към по-ранните преживявания. По време на този втори етап започва подреждането по число, мярка, тегло и хармония. Започва умственото развитие. Така сферите, които преди не са се различавали, сега започват да изразяват своите преживявания чрез различни пропорции. Това е първото рудиментарно развитие на растителното царство; съществата се подреждат по такъв начин, че са обърнати едно към друго по три и четири, по четири и така нататък. Всичко в света по отношение на число, мярка, тегло и хармония е възникнало по това време и се е променило само в следващите етапи. Човекът е растение; легендите, които намекват за този произход, имат своя източник тук. Това е красив свят, в целомъдрената форма на растителното царство. Езотерично тази планета се нарича „Слънце“ или „Юпитер“. Това е райско състояние на истинска невинност; ето защо описанието на това състояние винаги изпълва посветения със свещен страхопочитание.

Следните състояния или кръгове са там, за да се подсилят и да отшумят. Всичко, което имаме под формата на кристални форми и растителни видове, е възникнало в оформлението по това време.

На планетата Луна, след пралая, отново се сблъскваме с кратко повторение на двете състояния и едва с третото се появява новото: състоянието на същества, които се развиват в желание, в Камичен, което не само се подрежда с другите, но и ги желае. Тук започва нецеломъдрието; числото не се поставя до другото, за да бъде красиво, а го желае. Двете желаят трите. Възникват химически афинитети, ние стоим в избирателни афинитети.

След това следва наводнението: развиват се астралните състояния. Особено силните създават впечатление – когато се поставите в тях – за сияние, за

инкубация. Това е усещането да сте обградени от сиянието на страстта; въздухът, който ви заобикаля, е страст, вятърът духа страст.

Тези, които не са били посветени на по-високо ниво, които не са знаели, че това е само точка на преминаване, правилно са описали този свят като демоничен свят, като ад. Тогава е логично да се говори за „адски огън“. Същото нещо, макар и охладено, откриваме в по-ниските области на астралния свят и затова с право се казва, че там са най-силните врагове на хората. — Следващите кръгове са били предназначени да абсорбират това: пламенните страсти са били абсорбирани; това, което някога е било атмосфера, е било абсорбирано в съществата. Те са станали същества на страстите – Камавесен, Мондпитрис – съществата, които са образували тези неща.

Те естествено са имали възможността да останат на всяко от следните нива, така че има седем класа Питри, най-висшите от които са достигнали последната фаза на развитие на изтънчената Кама, на благородната, пречистена Кама. Тези от петия етап, например, вече са насочили страстите си към по-висши неща, към нещо, което наподобява фанатизъм, например; или тези от шестия имат страстта към красотата като свой характер; тези от седмия: страстта към доброто. - Липсва спокойно съзерцателният манас.

Манас сега навлиза в четвъртата планета, нашата Земя. Трите предишни състояния - минералното, растителното и животинското - се повтарят, защото човекът сега трябва да се откаже от това, което не може да използва, за да напредва в развитието си; в четвъртия кръг се появява само новото състояние на съзнанието - светлото съзнание на деня. Появява се нещо съвсем ново. Минералната, растителната и животинската природа са отхвърлени. Топлокръвността възниква в резултат на страстите, а силата, която поглъща новото, се запазва.

Спускането продължава до третата раса; атлантската раса е точно по средата, арийската раса е във възход. По време на

По време на лемурийската раса, Манас е бил, така да се каже, поставен в кипящата маса на Кама и там се е опитвал да придобие съществуване, за да се развие по-късно в атлантската раса като памет; тази непрекъсната нишка на Манас се прикрепя в петата раса към интелектуалната комбинация; Манас сега работи в себе си.

По време на шестата коренна раса, която ще замени нашата арийска, усвояването на Манас ще продължи. Чакрите, менталните органи и човешкото его ще се развият през следващия кръг.

Как се осъществява подобно развитие? Какво се случва по време на посвещение? Никое тяло не може да се развие извън своята среда; физическото тяло зависи от физическите сили; човекът, като физическо същество, не може да се развива извън себе си. Но той може да развие астралното си тяло, така че да се чувства комфортно в познанието за това, което наричаме астрален живот. Той ще опознае произхода

на злото, което се крие там. По този начин той се е превърнал в изкуствен пети кръг. Но в него трябва да възникне известно несъответствие, защото при нормално по-нататъшно развитие физическото му тяло също би станало различно. Той трябва или да се откаже от това, което сега представлява живот, или ще има известно разминаване.

По време на петия кръг те могат да действат като учители и водачи за петия кръг на човечеството, точно както вече правят за четвъртия кръг на човечеството. Такива петокръгови личности могат да достигнат далеч отвъд настоящото развитие; но ако те са все още в началото и не са на най-високото ниво на петокръговия живот, те ще изглеждат като мечтатели за другите. Това са гениите, които, когато се намесват в практическия живот, действат като реформатори. Кромвел може да бъде цитиран като пример. Ако са по средата, те могат да ни дадат такива дълбоки учения като Гюте; или ако са достигнали върха и вече са узрели за шестия кръг, като Хераклит или Платон. Човечеството може да прогресира само ако такива изкуствени петокръгови личности приемат човешка форма.

Изкуственият шестокръгъл човек се състои в постигане на пълна яснота относно менталния свят. Пълно разбиране на взаимовръзките, творческите сили на света, се осигурява от лидер като Буда. Всичко, което му остава да направи, е да завърши менталното си тяло; той е напълно свободен в астралното и физическото.

Шестокръгъл човек като този може почти да достигне точката на постигане на човешка богоподобност. Това обаче не е възможно със сегашното среднестатистическо тяло. Такова тяло трябва бавно да се подготвя чрез чела, за да може Богът на нашата Земя да завладее това тяло в по-късен живот. Такъв процес се е случил в третата раса, когато чела Сиг е предоставил тялото си на изкуствен седемкръгъл човек. Това е било още по-вярно, когато чела Исус от Назарет, на тридесетата си година, е предоставил тялото си на разположение на Христовия принцип, Богочовека. Едва в шестата коренна раса човечеството ще бъде готово за седемкръгъл човек, преминал през всички етапи на човечеството, за да изпълни човешкото тяло с Христовия принцип, изразен в него. [...]

76. Създаване на раси до оплождането с Манас (разделяне на животни)

Нека проследим развитието в нашата група, започвайки от центъра. Земята е в четвъртия си физически стадий, тя е много фина материя, етерна. В тази етерна материя вече присъстват: минералите в тяхното образуване, низшите животни в тяхното образуване, растенията в тяхното образуване и човекът като астрално същество.

Защото той не е напреднал по-нататък в рамките на първите три кръга; той само е определил другите сфери; той започва да осъзнава себе си в етерната материя и чака да включи етерната материя в астралната форма. Следователно човекът има само етерно двойно тяло. Нека разгледаме тази връзка на астралния човек и етерната материя.

Етерът има само едно проявление: той може да вибрира и следователно единственият орган, който може да се развие у хората, е този, който реагира на вибрации: чувството за слух. Човекът може да възприема само чрез слух. Той все още е ехо от онази хармония на сферите, за която говорят питагорейците.

Първоначално това етерно тяло е било много по-сложно същество, защото все още е съдържало всички животни, които по-късно са се отделили – земноводни, птици, нисши и висши бозайници. Наричаме тези етерни хора „полярна раса“, защото са живели в зоната около Северния полюс. Разбира се, не са останали геоложки останки от тази раса.

Първото нещо, което се появи, разбира се, бяха земноводни животни, първоначално риби. Размножаването на това човешко същество беше следното: първоначално той беше астрален човек и включваше материя в това астрално същество, като по този начин се оформяше. Това се нарича самозараждане. Този процес се развива по такъв начин, че докато човешкото същество абсорбира материя, то се уголемява и след това се разделя. Това се нарича „покълване“.

Блаватска го нарича „раждане с пот“; изразът не е добре избран, процесът напомня по-скоро за появата на един обект от друг, както при спиритуалистичните сеанси. Това позволява образуването на втори орган. Въздухът има различна плътност и може да се компресира, докато етерът не е свиваем. Това е причината за разликата между топлина и студ и се развива чувство за допир, заедно с чувство за топлина и студ. От този втори,

През хипербореяският период човекът първоначално е бил все още обединен с това, което познаваме като птичии пол и по-нисши бозайници. Сега птичий пол се отделя от него първо, превръщайки се в самостоятелен пол във въздуха. Но не е бил такъв, какъвто е станал по-късно, защото все още е имал в себе си пола на бозайник.

Митологията е запазила това по чудесен начин в символи. Тя регистрира делата от древното минало, когато те все още са произхождали от инстинктите на атлантите, а

именно: човекът-птица като грифон. Едва тогава човек разбира символите от тайните школи, когато знае, че те не са алегорични сламени фигури, а регистрации на факти. Кентавърът например е човекът-конник, човекът-бозайник. Това разделяне се е случило в много различни форми, тъй като е имало много раси: на конници, хора-бикове и т.н. Той се е отделил от нисшия бозайник в по-гъстия въздух на птиците: напомняне за това са бозайниците, които снасят яйца или мътят малките си, като например птичечовките и торбестите животни.

От хората се отделили висшите животински класове и с всяко разделяне хората придобивали нова черта в състава си. Когато се отделили конете, интелектът им се развил; ето защо конят се смята за символ на интелекта. Откриваме го в Апокалипсиса, в индийската сага: конят Калки; в средата на третата подраса, по време на Троянската война, с Одисей, който подчинява тази раса. Следа от това е запазена и до днес във факта, че когато се появи истинският герой, аватарът на нашата раса, той ще има нещо общо с Калки, коня.

По същия начин, други качества са възникнали от друго разделение. Например, човекът не би могъл да има своята морална смелост, ако не се беше отделил от лъва.

Нека сега разгледаме по-отблизо третия, лемурийския период. Човекът е преминал през уплътняването, през което е претърпяла земята: въздухът се кондензира в огнена мъгла. Можем да си представим това състояние като мъгла в планините. Но на някои места тя е била гъста като горещи жарава: всичко все още е текло в нея, злато и диаманти. След това е настъпило охлаждането и с него уплътняването на човека. И човекът не само е трябвало да създава по различен начин, но и е трябвало да защитава.

Същият начин на размножаване продължил до средата на лемурийската раса. В светещата мъглявина това, което се нарича Кама, все още е разтворено. Трябва да се запитаме защо се е случило втвърдяването. Кама все още била разтворена и астралното тяло на човека все още било свързано с общите маси Кама, въпреки че вече имало център. Сега настъпило разделянето на отделните същества Кама. В резултат на това те изтеглили собствената си сила от околните по-тънки маси Кама. Те се кондензирали, станали твърди, защото човешкото същество изтеглило своята Кама, която преди това била разтворена в тях; това означавало, че това, което преди това се е носило в по-ранната маса Кама, сега се е активирало отвътре и е възникнала топлокръвност. С това е свързано привличането на едно същество към друго. На мястото на предишното, външна, химическа избирателна близост, сега са възникнали симпатия и антипатия, и с това е дадена основата за сексуалността.

Сега имаме: земноводни, които постепенно намаляват; птици; след това по-нисши и по-висши бозайници; и накрая човек, който сега е устроен по такъв начин, че може да влезе в тази кондензирана маса Кама. Той е достигнал точката, в която тази сила, която е била отвън, сега действа отвътре в него. Имаме бозайника-човек; той е

много по-пластичен и по-мек, отколкото е сега, следователно е подложен на силни метаморфози, ковък и еластичен.

С различните условия на съществуване и усещания идват и различни форми. Отзвук от това все още откриваме у поетите, например в „Метаморфози“ на Овидий.

Фактът, че човекът вече се е освободил от всички животински форми – поне по същество, макар че все още не се е освободил от маймуната – означаваше, че за неговото развито тяло Кама е на разположение високо пречистен организъм и той е способен да отдели нещо: част от организма, на която може да прехвърли различна сила. Нервната система може да се развие и така се е появило двойствено същество. От една страна, то има най-висшата животинска форма с костна структура и жлезиста система; от друга страна, получава нервната система, откъдето ще се прояви тази сила – гръбначния мозък. Тази система е способна да абсорбира нещо, което досега само се е носило в околната среда около Земята, а именно манас. Това е оплождането на човешкото същество с манасичния принцип.

Нека си спомним, че човекът някога е бил Кама същество, което е имало по-тясна връзка с Кама, която го заобикаля, с Кама на откровението, което не е било егоистично и изпълнено с желание, а се е отдало на себе си.

Ние сме създали и създали Кама. Тази Кама, от която човекът е извлякъл себе си, е получила увеличение на безкористността в човека, засмукан от егоизъм.

Извличайки тази егоистична Кама, човекът е станал земнолюбив. А отвън божествената любов го обгръща с повишена безкористност. Вътре работи неговият Манас.

Така че в човека имаме три неща:

1. чувствената любов, възникваща в него,
2. божествената любов, която го обгражда,
3. манасът, който го обгражда.

Сега се случва нещо съвсем ново: преминаването през кармата в човешкия смисъл, като цяло редът, какъвто го имаме сега – разграничаването на доброто от злото в света.

Това е един от най-често задаваните въпроси: Откъде идва несъвършенството в света? Когато Манас е бил импрегниран, той се е появил в най-острата си форма като зло. Но как, питаме ние, може нещо несъвършено да възникне от съвършена космическа причина? Как може нещо несъвършено да възникне от нещо съвършено?

Докато разглеждаме въпроса в неговата абстрактност, няма да можем да намерим отговор. Ще можем обаче да го направим, ако го разгледаме по такъв начин, че произходът се разпростира в разнообразие, разнообразие в пространството и времето. Колкото и съвършена да е душата ви, тя ще насочва както дясната, така и лявата ръка – това е така, защото не е създала ръцете по свой образ. Но това е, което подобава на вселяющото Божество. Именно защото Бог, в безкрайна любов,

предава образа на многообразието, е дадена възможността за борба за съществуване.

Разбираме несъвършенството още по-добре във времето. Достатъчно е само да помислим за примера на производителя на пиана и виртуоза на пианото. Всеки от тях върши отлична работа на своето място. Производителят на пиана е артист по свой собствен начин. Но ако той беше толкова влюбен в техническата си работа, че също започна да чука и удря в концертната зала, докато виртуозът свири, щеше да възникне дисхармония. Транспонирано на грешното място, или по-скоро в грешното време, доброто би било. Този пример ни помага да разберем много неща. Транспонираното добро е зло.

Понятието за време във връзка с понятието за свобода ни позволява да разберем различните степени на съвършенство или дори относително несъвършенството, тъй като то включва различните етапи на развитие.

Нека имаме предвид, че съществата не достигат целта си с еднаква скорост. В края на лунната епоха е имало същества, които едва са достигнали точката, в която развитието го е изисквало. Други са били изоставени.

Все още не сме разгледали какво е оплодило. Разгледахме материята, от която се е развил Питри, и душата на Питри. Но все още не сме разгледали капката Манас, частица от висшето, което се е носило около земята. Това, че капката може да потъне, е възможно само защото тези висши същества, тези творчески сили, които сега дариха човека с Манас, също са се развили за тази цел.

Всеки човешки манас е мисъл в тези същества, които се носят около земята – в Дхян-Коханите, в Елохимите – която е трябвало да узрее до тази степен. Това, че тези свръхземни същества са станали достатъчно зрели, за да бъдат надарени с манас, произтича от факта, че са научили нещо на Луната. На Луната се е случило нещо, което може да се опише само като „свръхестествена художествена дейност“ – подредена с най-голяма космическа мъдрост. Човекът не би могъл да измисли всички свои художествени структури толкова мъдро, колкото съществата, надарени с бели дробове, сърца и стомаси. Ето защо лунната епоха се нарича „космическа мъдрост“. На Земята тя е заменена от „космическа любов“. По отношение на любовта човешките същества са също толкова зависими от съществата, които са над тях, колкото са били и по отношение на мъдростта. Мъдростта, замесена тук, се явява като Манас.

77. Събития през втората половина на лемурийското расово развитие

Лунната епоха се нарича още „космическа мъдрост“. На Земята тя е заменена от „космическа любов“. По отношение на любовта човекът е също толкова зависим от същества, които са над него, колкото е бил и по отношение на мъдростта.

Мъдростта, замесена тук, е Манас, а способността, която се влива, е Любовта. Ето защо езотерично се казва, че Богът на Мъдростта е заменен от Бог на Любовта.

Силите придобили способността да вливат сексуалност в съществата чрез уроците, научени в мъдростта на Луната. Това, което сега можели да донесат на човека, била искрата на манас и трябвало да работят отвън, нажежавайки човешкото тяло с любов. В частност, толкова ясно е, че Йехова е бил свързан с човешката любов чрез човека.

Оплождането отгоре стана възможно, защото определени същества бяха напреднали по-нататък в своето развитие. Те бяха добрите водачи на човешкия манас, първите посветени Архати. В хладно откровение отгоре, мъдростта щеше да дойде при него. Имаше и други същества, които, с човешка кама, сега постигнаха това, което все още не бяха постигнали на Луната: Те го дариха със страст към мъдростта. Тези същества трябваше да се възнесат с хората, споделяйки съдбата им, до това, което все още не бяха постигнали на Луната. Те също така станаха най-добри приятели на човека. С това имаме Луциферианския принцип.

С божествената любов в Христовия принцип, луциферическият принцип се е променил. Това ще ни даде ключа към историята за Падението на човека в Рая. Че Луцифер е, така да се каже, противоположността на Христос, е било самоочевидна истина във всички религии преди Христовото въплъщение. И че ще дойде времето, когато човекът ще изкупи Луцифер в себе си, е красив процес, който все още не е приключил. И цялото това нещо е в основата на християнството. Най-добре е изразено в легендата и значението на Коледа. Христос изпраща духа на светлината, Параклета, който се бори за човечеството. Обяснението на луциферическия принцип може да се намери във ватиканските архиви.

Ако обобщите това с това, от което започнах, ще видите, че Луцифер има още едно значение. Той претърпява развитие, което е трябвало да претърпи по време на лунната епоха. Следователно, с великия дар на човешката свобода, се е появило нещо, което е не на място – и моралното зло води началото си оттук. Човекът дължи по-нататъшния си етап на развитие на способността да върши зло.

На още по-високо ниво, ние отново сме изправени пред мистерията, че по-висше развитие може да се постигне само като се остави нещо друго на по-ниско ниво.

По-висшите Дхиан Кохани е трябвало да се изправят срещу луциферическия принцип в себе си, за да придобият способността да оформят същества, надарени с

Манас. Луцифер е бил изоставен, за да може Божеството да се издигне по-високо. По този начин Божеството дължи нивото си в настоящия кръг на Луцифер. Човекът е тук, за да стане образ Божий. Но божеството е трябвало да остави нещо след себе си, за да се развива. Когато луциферианският принцип в човечеството бъде изкупен, божеството ще бъде изкупено от това, че е отхвърлило Луцифер. Човекът не е тук заради себе си, а за да допринесе за славата на Бога - според апостол Павел. Един добър Бог никога не би могъл да създаде свободни човешки същества; за да направи това, той трябва да бъде Бог, който надарява човешките същества с импулси само от едната страна, и трябва да остави след себе си същество, което надарява човешките същества с импулси от другата страна. Питагорейските ученици първо е трябвало да създадат условия за най-висшите въпроси, преди да ги задават. Сега ще разберете също, че има различни степени на луциферическия принцип в тези изостанали същества. Мъдростта може да се търси сама по себе си, но може да се постави и в служба на Кама. Луциферският принцип следователно е създал и изкуствата и науките, които също могат да бъдат поставени в служба на чувственото удоволствие.

78. Картина на развитието на Луната и на Земята

По това време вече са се развили минерално царство, растително царство и животинско царство. Животинското царство се е простирало чак до човека. В края на краищата, това е продукт на земята. Царствата по онова време са били доста различни от днешните.

Минералното царство все още имаше непосредствен живот в себе си. Луната беше, така да се каже, като плод във физическо състояние, плод, пълен със сок. Твърдата обвивка отвътре и отвън на частите на плода се сливат с духовната атмосфера.

Твърдата обвивка беше физическа материя. Плодът, минералното царство на Луната, растеше мощно отвън; сочно, изобилно плодородие на кристали и т.н. Египтяните говореха за плодородната и изобилна Изиди в този контекст.

Второто беше растителното царство, което растеше като буйна растителност и се различаваше само леко от растящите кристали. Растенията простираха своите въздушни корени в тази мека водна маса на околната среда, желеобразна с разтворена Кама в нея. В корените, които растителният свят разпростря, той не само абсорбираше въздух и светлина, но и Кама, която беше разтворена в плътния въздух; така че те имаха усещане, но не специално усещане, а усещане за общ живот. Нашата Венера мухоловка е все още нещо като спомен. Земята имаше общ сетивен живот, а растенията бяха нейните органи.

Животинският свят все още не е бил толкова низък, колкото нашия сегашен животински свят, но е бил по същество свързан с обкръжаващия го елемент Кама, носещ се и само от време на време опипващ, подобно на водните хора, много тясно свързани с обкръжението си; оттук и това тъпо, подобно на сън съзнание, което не ги кара да си кажат „аз“. Мечтателният човек на луната е имал отлично възприятие за астралното. Нашата настояща морска вода е разреждане на желеобразната вода от онова време. Но тъй като водата все още е свързана с астралното, дори и да не е директно смесена, както е било тогава, моряците са оправдали визионерските си прозрения; отхвърлянето им е по-скоро суеверие, отколкото признание.

Тези същества все още не можеха да си кажат „аз“; „аз-овете“ се носеха като просто мисли в заобикалящото ги море от мъдрост.

И така, имаме: в основата, солидна кора от растителен метал и камък; след това растителност, надарена с усещане; слой мъдрост, все още некондензирана във въздух, в който живеят „аз-овете“. Те все още е трябвало да приемат физическа форма на самата Земя. Ето защо Луната се нарича още космос на мъдростта. Този слой мъдрост е по-скоро като сфера, която прониква във всичко, преплетена с нишки, а в точките на пресичане възниква нещо като възел – това е „аз“.

Мислите текат през цялата сфера, като колективна нервна система, манасична мрежа. Това е мъдрият процес, чрез който са се осъществявали всички

интелектуални дейности на Луната. Като електрически нишки без телена мрежа; това е „Фохат“ – родството на нашата мисъл с електричеството, [нечетливо] Те имат по същество цялата тетрада на човека като трите нисши царства, но нисшето все още не се е преместило в твърдата минералност. За да се разкъсат нишките, е било необходимо желеобразната маса да се премести до най-външната си граница. Човекът не е нищо друго освен парчето нервна система, разкъсано чрез втвърдяване.

Тази лунна растителност и лунна животинска природа са много по-славни за външно наблюдение. Защото тази животинска природа е напълно целомъдрена, всичко се регулира от общия манас и те се свързват само чрез мъдрост.

Когато земята е била създадена, трябва да си представим, че всяко царство е наследило един етап:

- Минералът губи живот.
- Растението губи усещане.
- Животното губи манас.

Но Иче напредва и се обгражда с вече физическата земна материя. Така Иче наистина преминава през трите състояния, които е управлявало отвън. Сега човекът има минерално тяло, в следващия кръг - растително тяло, а в шестия кръг - животинско тяло.

Това, което описахме като лунна форма, се е намирало в третия кръг на Луната, защото това е било действителното състояние, което е имало значение за Луната – както е бил четвъртият кръг за Земята. По-късно тя е наводнила и погълнала царствата, които е образувала. Така че те са били в растението, но сякаш са се вмъкнали в зародиша. А на Земята човекът извлича живота от минерала и го оставя като мъртва скала. От това той формира костната си система в четвъртия кръг; той е успял да я кристализира като основа на собствения си живот, оставяйки този на минералното царство зад гърба си, безжизнен – Адам и Ева, персийският мит, Девкалион и Пира.

Тъй като вторият кръг растения е лишен от усещане, човекът е формирал своята чувствителна мускулна система. И тъй като животните са лишени от обща мъдрост, той е формирал своя специален манас - и е оставил животинската природа без мъдрост.

По време на наводненията в лунния кръг, втвърдяванията започват да се подготвят външно. Целият мек каменен материал образува кожи около себе си, растенията - епидермис, животните дори кожи с четина. Така че всичко има тенденция да образува покривки, това е покривно-образуващо развитие.

Ако си представим, че съществата, които познаваме като Луцифери, ограничават творението, бидейки специални, и образуват черупки там на Луната, виждаме, че по този начин те са създателите на биденето специални и на свободата; и те естествено имат склонността да образуват черупки, така че когато се появят на

Земята, те са създателите на животни, които са надарени с външен скелет, а в растителното царство - на такива, които не са вкоренени в земята, а в самия жизнен елемент, като например имел, растенията паразити.

По време на първоначалното развитие на Земята всички наши животни са били меки, но те имат склонността да създават нещо твърдо отвътре, докато на Луната нещо твърдо е било създадено отвън.

Ако лунните духове бяха продължили работата си, щяха да създадат земя, която да извежда навън всичко съществуващо по отношение на мъдрост, любов и сила в едно прекрасно произведение на изкуството. Щеше да се създаде великолепно мраморно произведение. Фактът, че изкуството сега съществува на земята, че част от него може да бъде отнета от хората, дължим на луциферианския принцип.

завой на вихъра, когато земята е стигнала дотам, че е започнала да се втвърдява. Луцифер е богът на външния героизъм, на красотата, на външната мъдрост; той все още я е извоювал за човечеството. Оттук и контрастът между мистичното интернализиране и външното чувство за красота. Този контраст може да бъде преодолян само на много високо ниво. Тогава мистикът обича живота в красотата. Теософското общество трябва да става все по-приятелско към живота, защото е предназначено да одухотворява живота, а не да го отчуждава от живота.

79. Минали и бъдещи рундове

Когато се говори за следващите кръгове, може да изглежда сякаш се разказва нещо, което не е известно. Разказаното обаче несъмнено е вярно, доколкото се отнася до законите. Човекът трябва да сътрудничи в бъдещето и да се запознае с тези закони.

Водата винаги трябва да се създава, когато водата и кислородът се съчетаят.

Законите са вечни и доколкото са закономерни, бъдещето се разкрива.

В следващите кръгове знаем, че империите ще бъдат погълнати и че човекът ще стане човек в седмия кръг. Възниква въпросът каква ще бъде външната форма на бъдещото растително царство. Защото формата е тази, която идва в съзнание и живот. Запознахме се с формата на първия кръг, втория, третия и сега с тази на четвъртия, която се състои в това, че минералният човек е подвластен на раждане и смърт. Третото царство е било под знака на избирателния афинитет. Второто е било под знака на числото.

Каква ще бъде формата на следващия кръг? Тя е обусловена от факта, че човекът тогава ще бъде много по-пластичен, а не противопоставен на твърдо минерално царство. От какво ще се оформи тази форма? Винаги от това, което остава, за сметка на което се развива по-нататък. Това сега е злото. Човекът се развива чрез карма към доброто. Той преодолява кармата напълно в четвъртия кръг; извлича доброто и оставя лошото зад гърба си. Така че от това зло се формират формите на следващия, петия кръг. Така че петият кръг ще носи външно пластичния отпечатък на всички зли дела от четвъртия кръг. Новият Завет ни дава образа на тази истина в Страшния съд. Злото ще бъде видимо. Хората ще носят в лицата си доброто, което са придобили, и ще създават същества чрез предишните си зли дела. Регистърът на кармичния дълг ще бъде отворен.

Първи кръг: бездна; виждане на себе си в огледалото

Втори кръг: число, мярка, тегло

Трети кръг: избирателен афинитет

Четвърти кръг: раждане и смърт

Пети кръг: зло.

Това има ефекта на лекарство против пърхот, тъй като показва, че човек не може да скрие злото си. Той ще го намери погребано, ново царство, което се намесва между животинското и човешкото царство; низши хора, които носят делата на вината на сегашното човечество. Сега човек може само да абсорбира отново това, което е отделил от себе си. Той прави това с царствата, с раждането и смъртта, със злото, което освобождава, за да го абсорбира отново във формата. Лично той ще може да го изкупи и балансира в този кръг, но делата му ще бъдат погребани в ново царство, в обективността. Той може да се освободи, защото може да постигне невинност за сметка на освободеното зло.

Цялата Кама, импрегнирана със зло, сега е извън него. Това зло му прави невъзможно да достигне висшия аз. Сега то е извън него. Висшият аз вече може да

оформи своята аура, външното може да оформи вътрешното. Когато външното напълно оформи вътрешното без пречка от Кама, тогава имаме непосредственото ментално аз. Така че в шестия кръг човечеството има ментално тяло.

Вътрешният Аз се изразява във външния, когато даваме това, което говорим, на вълните на въздуха. Това ще направим в шестия кръг. Край на криенето на вътрешния Аз; какъвто и да е човек, той го излива, цялата му душа е отворена. Тъй като човек изразява себе си чрез цялото си същество, шестият кръг е този на словото. Словото не става плът, то може да стане плът само в Христос, но то се превръща във форма, очертание. Подобно беше и във втория кръг; само че звуците бяха нечленоразделни, съществата не ги изричаха; но сега имената се изричат. Всяко човешко същество изрича името си в световното битие. В това отношение писанията на Новалис са като интуиции за велики теософски истини. Тогава съзнателно се постига единението с небесната София.

В седмия кръг се постига пълно единение. Човешката душа не се губи в цялостта; всеки човек има свое име, но тези имена резонират заедно във велика хармония от изречения. И това име е името на Божеството на Земята. Никаква степен на съзнание, която е била постигната, не може да бъде загубена, но заедно всички тези имена звучат и дават това на Божеството на Земята. Гьоте: Gewoben ist [Lücke in der Mitschrift]

Това е безсмъртната дреха, която остава, а на езотеричен език се нарича „божественост“. Така че

първа форма: отражение в другия, обективност

втора форма: число, мярка и тегло

трета форма: избирателен афинитет

четвърта форма: раждане и живот

пета форма: зло

шеста форма: словото - логос

седма форма: благочестие.

Това са седемте форми, през които преминава Питри по време на планетарна еволюция.

Защо еволюцията продължава да се развива, когато дадено царство достигне задънена улица? Този въпрос съвпада със следния: Защо е вмъкнато [празно в преписа]? Защото: в момента, в който дадено царство присъства в две форми, то разпознава себе си. Човекът е отделил минералното царство и не може да го разпознае; във втория кръг - растителното царство, в третия кръг - животинското царство. Но когато може да си каже: „Аз съм“, тогава е способен да си влияе и чрез волята си. Не може да направи това насън. Когато може да каже „Аз съм“ на астралното, праничното, минералното, той ще ги разпознае. Тъй като е минерално същество, той разпознава себе си като его.

В следващия кръг той ще може да каже: „Ще се оформя пластично.“ В шестия кръг ще може да каже: „Чувствам себе си“ и ще излее цялото си същество във вълнообразни линии, словото си.

В седмия кръг той излива съществото си по такъв начин, че неговият „аз“ се слива с цялата земна сфера.

След като е възникнала троица, в която азът се разкрива, възниква троица, докато го поглъща. Аз съм. Това е постижението на четвъртия кръг. Ако азът разбира себе си правилно, той трябва да оттегли собственото си същество. Луциферическият принцип е искал да го води по-нататък. Осмата сфера е това, което е искало да избухне отвъд точката, в която е трябвало да се оттегли.

Това е в най-висшата форма – себепознание.

В известен смисъл, бъдещите кръгове са това, което бяха и в предишните, само че сега всеки човек има своя център в себе си. Това, което преди е било автоматично, се превръща в живот.

Нечленоразделните звуци, които във втория кръг отекват като хармонията на сферите, се превръщат в имена. Самият Бог изрича името Си в първия кръг, а всички същества го изричат в последния.

80. Празникът на Богоявление (Тримата царе)

Преди да започна нова глава, както казах миналия път, ще вмъкна нещо и ще добавя нещо към коледните размисли, които изнесох в понеделничните лекции. Спомнете си как свързах значението на Коледа с цялостното развитие на нашите културни епохи и как именно чрез това Коледа придобива своя смисъл в прехода на епохите, както назад, така и напред.

Днес бих искал да говоря за един празник, който изглежда има по-малко значение за по-новите народи от Коледа, за празника на „Трите царе“, който се празнува на 6 януари, за празника на влъхвите, които идват от Ориента и поздравяват новородения Исус от Назарет. Този празник на богоявленията ще става все по-важен, когато хората започнат да разбират истинската, действителна символика на този празник. Тук става дума за нещо важно. Можете да видите това от факта, че в основата на този празник на тримата влъхви от Ориента стои много развита символика. Тази символика, както всички мистерии, е била пазена в голяма тайна до петнадесети век и дотогава не са давани специални намеци. От петнадесети век нататък обаче се хвърля известна светлина върху този празник на влъхвите от Ориента, тъй като се появяват екзотерични илюстрации, изобразяващи Тримата свети царе като мавр - жител на Африка - това е Балтазар; след това бял човек - европейец - това е Мелхиор; и азиатски цар, който има цвета на кожата на жителите на Индия - това е Каспар. Те носят злато, тамян и смирна на Младенеца Христос във Витлеем като свои дарове.

Това са три много значими жертвоприношения и това звучи заедно със значимата символика на този празник на 6 януари. Езотерично обаче празникът е много важен. 6 януари е същата дата, на която в древен Египет се е празнувал така нареченият Празник на Озирис, празникът на преоткрития Озирис. Както е добре известно, Озирис е победен от своя противник Тифон, той е търсен и намерен от Изида. Това преоткриване на Озирис, синът Божий, е представено от празника на 6 януари. Празникът на Богоявление е същият празник, само че е станал християнски. Откриваме този празник и сред асирийците, арменците и финикийците. Навсякъде това е празник, свързан с един вид общо кръщение, при което прераждането се извършва извън водата. Това вече показва връзката с преоткрития Озирис. Какво всъщност е липсващият Озирис? Липсващият Озирис представлява прехода, който се е случил между времената преди средата на лемурийската раса и времената след средата на лемурийската раса. Преди средата на лемурийската раса не е имало човек, надарен с Манас. Едва в средата на лемурийския период Манас се спуска и опложда човека. Във всяко едно човешко същество се създава гробница за Манас, който е разделен на човечеството, за Озирис, който е изобразен като разчленен. Толкова много гробове са показани в Египет - това е манасичното божество, което е разделено и обитава в човека. „Гробниците на Озирис са

човешките тела на египетския таен език. Манас не се освобождава, докато отново появяващата се любов не може да освободи Манас.“

Какво е отново появяващата се любов? Това, което се е появило с оплождането с Манас в средата на Лемурийския период - нещо преди и нещо след това - това е било привличането на принципа на страстта в човечеството. Преди това време не е имало действителен принцип на страстта. Животните от предходните времена са били студенокръвни. А самият човек по това време все още не е бил надарен с топла кръв. Сравнително казано, хората на Луната са били като риби, а хората от третия кръг са били със същата топлина и заобикалящата ги среда.

„Божият Дух се носеше над водите“, казва Библията от това време. Принципът на любовта все още не беше вътре в съществата, а отвън, като проявление на земната Кама и земната страст. Това е егоистична любов. Първият носител на любов, свободна от егоизъм, сега е Христос, който трябваше да се яви в Исус от Назарет. Кои тогава са влъхвите? Те са Посветените на трите предходни раси, Посветените на човечеството до появата на Христовото Същество, на Любовта, свободна от егоизъм, на възкръсналия Озирис. Посветените са били същества, надарени с Манас, те са влъхви. Те принасят злато, тамян и смирна като жертва. И защо се появяват в трите цвята - черно, бяло и жълто? Черни като африканците, бели като европейците, жълти като индийците. Това е свързано с коренните раси. Черните са останки от лемурийската раса, жълтите са останки от атлантската раса, а белите са представители на петата коренна раса, арийците. Така, в тримата царе или влъхви, имаме представителите на лемурийците, атлантите и арийците. Те принасят три приноса: европейецът принася злато, символ на мъдростта и интелигентността, което се е изразявало предимно в петата коренна раса. Посветените на четвъртата коренна раса, атлантите, имат като свой принос това, което е най-важно за тях. Те вече нямаха пряка връзка с божеството, а по-скоро един вид сугестивно влияние, нещо като вселенска хипноза. Тази връзка с божеството се поддържа чрез жертвоприношение. Чувството трябва да се надигне, за да може и Бог да оплоди чувството. Това намира своя символичен израз в тамяна. Това е общият символ за жертвоприношение, който има нещо общо с интуицията.

На езотеричен език смирната е символ на себеотричане. Какво означава себеотричане, какво означава възкресение, както в примера с възкръсналия Озирис? Бих ви насочил към Гьоте, който казва:

И докато немаш това,
това умира и превръщане,
ти си само мрачен гост
на тъмната земя.

Якоб Бьоме изразява същата идея с думите:

Който не умре преди да умре, загива, когато умре.

Смирната сега е символ на умирането на нисшия живот и възкресението на висшия живот. Следователно, тя се предлага от посветения на третата коренна раса. В това има дълбоко значение. Спомнете си кой е Исус от Назарет. В него се ражда високо развит чела. На тридесетата година от живота си той посвещава живота си на низходящия Христос, низходящия Логос. Вълхвите предвиждат всичко това. Велика жертва на Исус от Назарет е, че той разменя егото си с егото на Втория Логос. Това се случва по много специфична причина. Едва когато бъде достигната шестата подраса, постепенно ще възникне възможността човешкото същество, човешкото тяло, да бъде готово от ранно детство да получи нещо подобно на Христовия принцип. Едва в шестата коренна раса човечеството ще бъде толкова напълно зряло, че телата не е необходимо да бъдат подготвяни и подготвяни с години, а са способни да приемат Христовия принцип от самото начало. В четвъртата подраса на петата коренна раса тялото все още е трябвало да бъде подготвяно в продължение на тридесет години. Това е точно както е било в скандинавските региони, където тялото на Сиг е било подготвено, за да може Сиг да го предостави и го е предоставил на по-висше същество.

В шестата коренна раса ще бъде възможно човекът да предостави тялото си на такова висше същество, както направи Исус, когато основа християнството. Когато християнството е било основано, все още е било необходимо чела да пожертва егото си, да го умъртви, да го изпрати в астралното царство, за да може Логосът да обитава в тялото. Това е нещо, което е осветено и от последния момент на кръста, когато се замислите над последните думи: Кой друг би могъл да разбере думите: Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? [Матей 27:46]

В това ще откриете израз на факта, че се е случило. В момента, в който Христос умира, Бог е напуснал тялото и тялото на Исус от Назарет изрича тези думи - тялото, което е било толкова високо развито, че е могло да изрази този факт. Следователно, в тези думи е изразено едно невероятно велико събитие. И всичко това е изразено в смирната, която е символ на жертвоприношението, на себеотрицанието, на жертвоприношението на земното, за да се роди висшето.

В средата на Лемурийския период Озирис трябвало да намери гроба си, Манас трябвало да влезе в хората. Под ръководството на магьосниците хората трябвало да бъдат образовани, докато принципът Будхи, принципът на любовта, не заблести в Христос Исус. Будхи е небесна любов. Нисшият, сексуален принцип е облагороден от християнската любов. Така принципът Кама е прославен и пречистен в огъня на божествената любов.

Фактът, че си имаме работа с Мелхиор, с принципа на мъдростта, интелигентността на петата коренна раса, е символизиран от златото – това изразява жертвоприношението. Фактът, че си имаме работа с принцип на култово жертвоприношение, се изразява чрез тамян. Това е принципът на четвъртата коренна раса, атлантите. След това той ще бъде допълнително развит, докато

християнството не изпълни задачата си в шестата коренна раса, която отново ще има сакраментализъм, така че да изпълни чувственото съществуване с култови действия, с жертвоприношения. Тайнствата наистина са загубили по-голямата част от значението си днес, смисълът за тях вече не съществува. Той ще бъде отново там за тях чрез това, което е символизирано от тамян: ражда се висшето човешко същество. В лемурийската раса Озирис намира своята смърт; в седмата коренна раса той се възражда отново.

Така виждате, че празникът на Богоявление, чрез това, което провъзгласява със своята жертва, е историята на третата, четвъртата, петата и шестата коренна раса. Какво води влѣхвите и къде са водени? Те са водени от звезда и са отведени до пещера във Витлеем. Това е нещо, което само някой, който е запознат с така наречените нисши или астрални мистерии, може истински да разбере. Да бъдеш воден от звезда не означава нищо друго освен да видиш самата душа като звезда. Но кога виждаш душата като звезда? Виждаш душата като звезда, когато можеш да я възприемеш като светеща аура. Тогава душата е звезда. Какъв вид аура свети по такъв начин, че може да води? Първо имате аурата, която само свети, която има само слаба светлина. Тя не може да води. След това имате висшата аура, аурата на интелигентността. Тя има течна светлина, нарастваща светлина, но все още не е водеща. Но ярката аура, проникната от Будхи, е наистина звезда, нещо сияйно и водещо. В Христос звездата Будхи, сияеща в расовото развитие, изгрива в прогреса на човечеството. Това, което свети за влѣхвите, не е никой друг, а душата на самия Христос. Самият Втори Логос свети за тях и Той свети над пещерата във Витлеем. Пещерата не е нищо друго освен обиталище на душата: тялото. Астралният виждащ вижда тялото отвътре. За астралния виждащ всичко е обърнато и всичко се вижда наопаки. Например, човек вижда 365 вместо 563. Така човек вижда човешкото тяло като грот, като пещера и така звездата на Христос, душата на Христос, свети в тялото на Исус от Назарет. Това трябва да се представи като реалност, случваща се в астрала. Това е процес в нисшите мистерии. Там Христовата душа действително свети като аурична звезда и води посветените от трите раси към Исус във Витлеем. Това е празник, който се чества всяка година на 6 януари. Той е един от онези, за които е загатнато в „Светлина по пътя“. Всяка година се провеждат редица празници. Това е един от тях, на който Витлеемската звезда изгрива за мъдреците. Първите четири изречения от „Светлина по пътя“ са в центъра на четирите празненства:

Преди Майсторите да могат да изговорят гласа, той трябва да се отучи от раната.

Това е подготовката за петия кръг. Това изречение се появява на входа на храма. И тогава идва великият факт. Празникът на шести януари ще се разраства все повече и повече. Хората ще разбират все повече и повече какво е магьосник и какво са майсторите. Тогава, от разбирането на християнството, ще стигнем до разбирането на теософията. В наши дни, на 6 януари, сред теософите ще се проведе и празникът

на великите влъхви, майсторите. Нова година е празникът на обрязването на Исус, защото Христос още не се е бил родил. Еврейската Нова година е през октомври. Но празникът на обрязването на Исус от Назарет е възприет в християнството. Фактът, че Исус е бил евреин и преди това, се празнува с празника Нова година в християнството.

[Бележки, вероятно от отговорите на въпросите по време на лекцията на 30 декември 1904 г.]

На следващата планета човек достига психично съзнание, на следващата планета - свръхпсихично съзнание, а на седмата планета - духовно съзнание. Адептът може изкуствено да се постави в тези състояния на съзнание.

Разпятието причини болка на Христос.

На нивото на девакана човек не чувства само собствената си болка и страдание, но може да възприеме и почувства цялата болка на човечеството. Всички останали страдания се усещат, човек е над собственото си страдание. От нивата на съзнание:

1. Дневно съзнание.
2. По-тъпо, изпълнено със сънища съзнание.
3. Съзнание за сън без сънища, сънният транс на медиумите.
4. Дълбок транс или [индуциран] транс; може да се постигне от медиуми; вериги от светове.
5. Психично съзнание – това е съзнанието, което човек има, когато вижда живота.
6. Свръхпсихично съзнание, в което човек може да накара астралното тяло да застане.

Физическото тяло е преминало през седемте етапа. Астралното тяло ще премине през тях в бъдеще. Отвъд духовното съзнание стои майсторството. Духовното съзнание е еквивалентно на чела.

Езотерично, условията, които са предшествовали нашето развитие на Земята, са старите лунни и слънчеви условия.

Това, което сега е нашият вътрешен живот, някога е било около нас. Мистикът носи в себе си това, което някога е било разпространено около него отвън. Учението, което произтича от Будхи, се нарича езотеричен будизъм.

Съзнанието, което преминава през 343 етапа, съответства на развитие на Питри.

Планетарната верига

Физически състояния на съзнанието.

Кама беше първа във въздуха, това беше страстта към доброто. Атавизъм е, когато човек изостава в по-ранни етапи на развитие.

Прави се разлика между състояния на съзнанието, състояния на живота и състояния на формата.

Индивидуалността е същество, оплодено с манас.

Състояния на съзнанието в планетарното развитие:

1. дълбоко трансово съзнание
2. съзнание без сънища
3. психическо съзнание

4. будно състояние
5. архетипно състояние на съзнанието

Състоянията на съзнанието при хората:

1. съзнание по време на дълбок транс
2. съзнание по време на сън без сънища
3. съзнание по време на сън, изпълнен със сънища
4. будно съзнание
5. психическо състояние на съзнанието
6. свръхпсихично състояние на съзнанието
7. духовно състояние на съзнанието

Съществата имат своята форма от минералното царство. Те са център само дотолкова, доколкото животът става съзнателен. Душата се простира в тялото. Нисшето има живот само дотолкова, доколкото висшето се абсорбира в него, разпростира се в него. Съзнанието възниква от висшето, разпростиращо се върху живота и смъртта. Съзнанието означава толкова, колкото Дхиани. Субстанцията означава толкова, колкото баланс. Съществата на съзнанието са нещо всеобхватно – ангели на циркулацията – планетарни Дхиани. Нашата Земя също има своята Дхиани.

В края на седмия кръг Земята ще бъде толкова напреднала, че растенията и животните ще бъдат дадени на човека. Съзнанието и формата са в баланс, когато формата е ръководена от съзнанието. Неконтролираната форма се стреми нагоре към съзнанието.

Елементарните духове са същества, които са по-могъщи по форма, отколкото по съзнание и живот. Противоположността на това са Дхиани. Елементарните духове са възпиращите сили. Всички паразитни същества са изпълнени с елементарни същества, например имел, след това паякът, който извива материята си от себе си. Всичко паразитно е израз на осмата сфера на луната. - Кошмар. Сфинкс.

В атлантската раса, тураните се запознали с елементарните духове.

Съзнание, живот и форма - всяко същество трябва да премине през тях многократно - през седем етапа всеки.

Състояния на съзнанието:

1. Трансовото съзнание е всеобхватното съзнание, то е най-тъпото състояние на съзнанието, съответства на формите на кристали и звезди, но не и на хората.
2. Безсънният сън е по-малко тъп, но по-тесен, присъства растително съзнание. Това е изключителен знак за [...] че там не се възприемат световни системи.
3. Сън, изпълнен със сънища – в това състояние съзнанието не е толкова всеобхватно, но вече присъства в минералното, растителното и животинското царство.
4. Будното състояние – то обхваща минералното, растителното, животинското и човешкото.
5. Психическо съзнание – това е съзнанието на астралния свят. Тук човек не само вижда киселото лице, но и изпитва кисело чувство.
6. Свръхпсихично съзнание.
7. Духовно съзнание – то е надарено с директно възприятие на духовното.

Седемте царства и какво е установено в тях:

1. Първото елементарно царство – установява се съществуването
2. Втората елементарна сфера – животът се утвърждава
3. Третата елементарна сфера – усещането или съзнанието се утвърждава външно
4. Минералното царство – битието става обективно
5. Растителното царство – животът става обективен
6. Животинското царство – усещането и съзнанието стават обективни
7. Човешкото царство – висшето съзнание и егото са станали обективни.

Формулярът съдържа:

1. Арупичната форма
2. Рупичната форма
3. Астралната форма
4. Физическата форма
5. Пластичната форма - тя не е твърда, а отвътре навън се утвърждава.
6. Интелектуалната форма
7. Архетипната форма

Живот, форма и съзнание - настоящото будно състояние на земята. Седемте глобуса - фазовите състояния. Ние се променяме от физически виждащи същества в същества, които могат да виждат и във висшите сфери на битието; навлизаме в областта на пропускливостта. Сега можем да видим само част от космоса. Когато някой каже днес, че небесно тяло е видимо, това означава, че то е в четвъртото състояние, в състоянието на минералното царство. Световна година - световен месец - световен ден.

Съзнанието съответства на слънцето, формата на луната, животът на земята.

Има $7 \times 7 = 49$ метаморфози на живота, които дават съзнание. Те съставляват една световна година. На по-висше ниво съзнанието отново е форма.

Животните, които имат скелет отвън, принадлежат към лунната епоха - развитие на рак.

81. Разделяне на мъж и жена

Това разделение на мъжки и женски пол трябва да се разбира по такъв начин, че е имало много по-голямо значение в началото на лемурийската раса, отколкото по-късно, когато характеристиките на мъжкия и женския пол са били по-неутрализирани. Въпросът е по-дълбок и е свързан с цялата еволюция. Двата пола са предшествани от бисексуално човечество, в което всеки индивид има и двете в себе си; хермафродитно човечество. Най-старите богове винаги са били описвани като имащи два пола. Все още го откриваме при древните гърци. В мистериозните храмове е имало само хермафродитни фигури. Дори самата Библия все още съдържа известно осъзнаване за това, тъй като предполага разделянето на половете като възникване на двата пола от бисексуалния. Това е още по-очевидно в персийския мит.

По време на разделянето, всички сили на човешкото същество са били все още помагически и директни, отколкото са сега, така че след разделянето откриваме в съществото две сили, разделени на мъж и жена, все още магически сили на душата. Тези на мъжкия принцип трябва да бъдат описани като сили, по-свързани с волята, а тези на женския - като сили, свързани с ума и паметта. Така човечеството е разделено. На санскрит Ичча Шакти е силата, по-близка до мъжката; Крия Шакти - тази, по-близка до женската. И двете сили изобщо не присъстват в първоначалната си форма, тъй като в по-нататъшното си развитие женската емоционална сила е станала по-подобна на мъжката воля.

Хермафродитно човечество е било проводник на първите и най-високо еволюирали Питри, които все още не са били способни да се въплътят в тези полови раси и следователно са имали силите във физически тела, за да изразят човешкото същество по двойствен начин. Това са великите Синове на Огнената Мъглявина, Архатите. Най-известен е Хермес Трисмегист, египтянинът. Виждате, че тези първи Архати са схванали момента, в който са имали човечество, което може да постигне най-висшето, защото с разделянето на мъжки и женски пол е било възможно само едностранно въплъщение и това едностранно въплъщение е имало и ефекта, че първоначално част от въплъщаващите се зрели дхиански природи изобщо не са се въплътили. Само част – но това от самото начало е било тласнато към силно едностранно развитие на човечеството, защото са могли да видят само половината от човечеството – е била зависима от водещите световни сили. Затова не е изненадващо, че напредналите Питри са отказали да се въплътят. Последницата е била по-ниско ниво на човечество до Архатите. Сега възникна и разделянето на човека-животно от животното-човек. Разликата не беше много голяма и последницата беше, че хората и животните живееха заедно, че имаха полов акт. Така се продължи известно разтягане, което би настъпило, ако не беше настъпило манасично оплождане.

Това, което по същество се е случило, е влошаване на низшата човешка природа. По този начин за Архатите не е имало карма.

Едва сега, тъй като човешката природа се е развила допълнително, е било необходимо тя да бъде издигната отново по-високо. Едва в средата на шестата коренна раса човечеството ще бъде толкова високо развито, колкото са били архатите по това време, но с преминаването през кармата. Каква ще бъде разликата? Че великите хермафродити са били съвършени, когато тези човешки същества са достигнали върха. Но съвършени под прякото ръководство на Бог, водени от самите богове. Следователно това, което идва от тези архати, е свещено. Това, което им липсва обаче, е свобода. За тях е невъзможно да вършат зло. Чисто човешките архати, без намесата на свръхестествени сили, са преодолели свободата да вършат зло чрез собствените си сили.

Какво е постигнало тогава човечеството? То е абсорбирало останалите индивиди от Луната, изкупило е луциферическите същества. И от това следва великата истина за родството на висшата природа на Луцифер с нисшата природа на човечеството. Тази истина, че развитието на човечеството чрез карма трябва да бъде изкупено с помощта на човечеството, е основата на манихейството, от което оттогава винаги са се развивали сектите. Те знаят, че хората сега трябва да преодолеят злото чрез добро, за да го изкупят. Имало е секти на катари и валденси, които директно са се наричали Сектите често са систематични основи на посветени, след което те могат да работят в следващото въплъщение по много по-съзнателен начин сред хората. Това е цялата цел на развитието чрез коренните раси на Лемурийската, Атлантската и Арийската. Нищо друго не е карма, освен спускането на човечеството с една стъпка по-ниско от предвиденото в плана на човешката съдба - да се изкупи Луцифер, който затова е дал свобода на хората.

При мъжа волята е била развита преференциално; тя е била по-скоро естествена сила в душата. Първоначално това е било под влиянието на великите хермафродити; и за женското начало е било строго забранено да участва в култови действия. За разлика от това, душевната сила се е развила в женското начало и ако вземем предвид, че Луцифер работи върху душата чрез заобикаляне на човешки по-нисшите, тогава жената е била призвана да поеме влиянието на луциферианския принцип.

И така човечеството е разделено между мъжката природа, която се стреми към укрепване на волята, и женската природа, която се стреми към замислено съзерцание на душата. Чрез жестокото възпитание на момчетата плътското е било убито и е била освободена силата ичча-шакти, която е сродна на ритмичните движения на вселената. От всичко това календарът сега е само декадентски спомен. Женското образование е било по-загрижено за усвояването на целия смисъл на заобикалящата природа с душата. По това време човекът е бил почти систематично превръщан в микрокосмос. В един вид сомнамбулични сънища тя е поглъщала

природата, цялата пластична сила, Крия-Шакти, е била там и е имала огромно влияние върху потомството. Мъжкото и женското постепенно се неутрализирали взаимно.

Така виждаме, че това, което е религията, а именно свободното поклонение пред божественото, се е зародило под влиянието на жената. Мъжете са изглеждали по-скоро като божествени сили. [...]

Каин отиде в чужди земи и си взе жена. Това е предназначено да покаже, че изобщо е взел жена от бисексуалното същество. Каин се смеси с нещо, което вече беше чужд пол. Адам „разпозна своята женственост, а не друго същество, самооплождане, така се появи Авел - и разбира се, Каин също. Постепенно се появи контраст между общата човешка раса и онази малка група, която беше предопределена да се слее с атлантската раса. Това, разбира се, беше под влиянието на жени със склонност към свободна религиозна практика, пеене, танци - един вид Дионисиев култ. Мъжете бяха оплодени от този душевен елемент на жената, докато душевният елемент се опложда от волевия елемент на мъжа и по този начин се неутрализира; следователно стремежът на човешката природа към нещо по-висше винаги се символизира като жена.

Ето как е живяло човечеството в началото на атлантската раса. Едва тогава луциферският принцип е бил толкова силен, че в четвъртата подраса се е превърнал в съблазняване чрез черна магия и имаме един вид дерайлиране на човечеството.

